

Amanda Quick
A szerető

PROLÓGUS

– Londonban mindenki az új barátnőjéről beszél, Masters. Hallatlanul szórakoztatónak találják. – A kandalló előtti fotel-ban Charles Trescott konyakjába kortyolt. Gunyoros tekintete megpihent házigazdája arcán. – Még ha vidékre is vonult a szezon kellős közepén, gondoltam, nem árt, ha tudja, mi történik eközben a városban.

– Igazán figyelmes, hogy fáradságot nem kímélve siet tájékoztatni a legfrissebb pletykákról.

– Ez a legkevesebb. Mostanában becses neve forog leginkább közszájon. Ami, ugyebár, meglehetősen bosszantja önt.

Trescott, ez a harminc év körüli, élveteg, egyszersmind unott ember, várakozásteljesen elnémult.

– Mérget vehet rá, Trescott, hogy felőlem egész London azon csámcsog tea mellett, amin csak jólesik.

Trescott, ha csalódott is, nem adta fel. E pillanatban erősen emlékeztetett egy ketrecbe zárt oroszlánt ingerlő kölyökre, aki elhatározta, hogy a végsőkig felbosszantja a fenevadat.

– Megvallom, magam sem értem, miért tűri el hölgyétől ezt a botrányos viselkedést. Ön, akiről az egész város tudja, hogy mindenkor tökéletes diszkréciót vár el a szeretőitől. Úgy hittem, ez hírhedett törvényeinek egyike.

Marcus Valerius Cloud, Masters earlje, kristály konyakospoharával játszadozott. Mély figyelemmel szemlélte, ahogy a lángok vöröse felvillan a csiszolt üveg vastag falában.

Alig néhány hónapja keltették fel kíváncsiságát a fény és az üveg különös tulajdonságai. Akkor vágott bele a prizmákkal és tükrökkel való kísérletezésbe.

A fény természetének tanulmányozása során határtalan érdeklődés ébredt az earlben a teleszkópok iránt. Az asztronómia pedig olyan delejesen izgató témának bizonyult, hogy még a szezon vége előtt szükségét érezte elhagyni Londont és haladéktalanul yorkshire-i birtokára utazni. Itt az éjszakai levegő mindeddig megőrizte ősi áttetszőségét, kedvére kémlelhetette az égboltot újonnan szerzett teleszkópján át, nem úgy, mint a füstös Londonban.

Masters világléletében kutató szellem volt. Gyermekkorától vonzották a technika – és általában a tudomány – problémái.

A kocsis rugóktól kezdve az óraszerkezetekig, a zenedobozokon át a csillagokig, minden felfedezésért, újításért szenvedélyesen rajongott. Erősen munkált benne a vágy, hogy megértse a dolgok működéséért felelős törvényeket és szabályszerűségeket.

Őlordsága kedvelte a törvényeket, különösen a sajátjait. Egész rendszert alakított ki belőlük, személyes használatra. Sok-sok évvel ezelőtt szövegezte meg, és soha, semmilyen körülmények között nem tért el tőle. Minden pontja roppant egyszerűre és lényegre törőre sikerült:

Soha többé ne nősülj meg. Soha ne beszélj a múltról. Soha ne magyarázd a tetteidet.

Soha ne változtasd meg az álláspontodat és a döntéseidet. Soha ne kezdj viszonyt szűz lánnyal vagy más feleségeddel.

Marcus felemelte vizsgálódó tekintetét a konyakospohárról. Nem kedvelte Trescottot. A londoni társaság azon puhány daliái közé sorolta, akiknél a személyes szabálykódex semmit nem ír elő arra az esetre, ha a kiszemelt prédának – ártatlanabb vagy alacsonyabb rangú lévén – nem áll módjában védekezni.

– Mondja csak, mivel érdemelte ki a hölgy az iménti észrevételt? – szólalt meg közömbös hangon.

Trescott szeme megvillant.

– Azt rebesgetik, elhagyta magát, Masters, és új szeretőt keres. Egész London visszafojtott lélegzettel lesi.

– Vagy úgy.

– Mrs. Bright két hét alatt jött, látott és győzött! Az úri társaság a lába előtt hever. Szavamra, önről senki nem hitte volna, hogy képes és eltűri, hogy a szeretője csak úgy kiadja az útját. Valóban rendkívüli, különösen ha tekintetbe vesszük lordságod, hogy is mondjam... hírért. Marcus elmosolyodott, de nem felelt.

Trescott nem érte be ennyivel. Vakmerően folytatta.

– De hiszen tudja, hogy ön a legtitokzatosabb és valószínűleg a legveszedelmesebb alaknak számít egész Londonban.

Hasonlóan a széphez, Trescott, titokzatos vagy veszedelmes sem igen lehet más, mint amit annak akarunk látni.

A múltjával kapcsolatos mendemondáknak köszönhetően ön, Masters, kész legenda, ezt garantálom. Ezért ha egy nő faképnél merészeli önt hagyni, azonnal megindul a szóbeszéd, a találgatás.

– Nyilván.

Trescott szeme összeszűkül.

Elismerem, a hölgy egészen szokatlan jelenség, még uraságod ízlésének ismeretében is. Hol tudott szert tenni egy ilyen bűbajos kis özvegyre?

– Látta tehát?

– Hogy láttam-e? – kacagott fel Trescott. – Mrs. Brightot látni, uram, nem nagy kunszt. Egyetlen estély, egyetlen bál sem nevezhető igazán sikeres eseménynek nélküle. Évek óta a legelragadóbb teremtés, aki feltűnt a köreinkben.

– Elragadónak találja őt, Trescott?

– Mint mindenki más. Tudja, hogy nevezik? Lady Csillag-fénynek!

– Valóban?

– No persze nem a szépsége miatt – vont vállat Trescott. – Erről aligha lehet szó, de önnek magyarázzam? Ámbátor ha szépnek nem is kifejezetten szép, azért van benne valami, ami vonzza az ember tekintetét. Nos, Mrs. Bright e névre sajtóságos toalettjének köszönhetően tett szert.

– Á. A ruhái.

Trescott szája mosolyra görbült.

– Képzelve csak el! A londoni élet legrosszabb hírnévvel dicsekedhető lordjának szeretője hófehérben jár-ke, mint valami szende kis szüzecke! Skandalum!

A konyakospohár megszűnt mozdulni Marcus tenyerében.

– Még mindig a fehér a kedvence?

– Mást nem is visel – bizonygatta Trescott. – Igazán eredeti. No és az a kis fehér hintó... Kacagnom kell! Az az aranyicomás kis hintó, amitől a penész eszi az összes nőt a városban! Nem lehetett olcsó multság. Tolakodásnak ne vegye, de mi pénzébe került ez önnek?

– Már nem emlékszem. – Marcus tekintete a kandalló tüzebe mélyedt.

Trescott együttérzően felnyögött.

– Értem, uram. A fehér hintó meg az a két fehér kanca feledhető tételt képeznek a végösszeghez képest, nem igaz? Kedvese alaposan magába eresztette karmocskáit, mielőtt úgy határozott, másik szerető után néz.

– Gyakori eset, hogy amikor egy nő megözvegyül, vagyont örököl elhunyt férjétől.

A néhai Mr. Bright, mint hallom, jobblétre szenderülte előtt csendesen éldegélt valahol Devonban. Öregecske úriember volt, állítólag. – Trescott fürkész pillantást vetett örlordságára.

– Persze, ettől még hagyhatott valamit a feleségére. De ki ne sejtene, hogy inkább ön volt az, aki mélyen a zsebébe nyúlt?

– Tudja, hogy megy ez. Nekünk, férfiaknak fizetnünk kell az örömökért.

Trescott vérszegény mosolyra húzta az ajkát, majd nagy bátran teljes karhossznyira bedugta kezét az oroszlanke trecebe.

– A nyakamat rá, hogy nincs társaságunk beli férfi, aki sajnálna érte akár egy vagyont, ha felválthatná önt a hölgy budoárjában.

– Ne mondja.

– Lordságod baráti körének tagjai minden este felbukkannak Mrs. Bright társaságában. Hogy lordságod kártyapartnereit már ne is említsük – fűzte hozzá Trescott. – Lartmore, Darroyv, Ellis és Judson rajban dongják körül. A dendipalánták, az olyan kis mitugrázók, mint Hoyt például, kezüket-lábukat törik, csak minél többet lássák őket Mrs. Bright közelében.

Egyesek bármire képesek, hogy divatba hozzák magukat. Apropó, divat! – folytatta Trescott. Mrs. Bright jártassága a műtárgyak terén jó néhány hölgyet is büvkörébe vont. Mondhatni, divatot teremtett. Nincs nő, aki túlélne, ha nem rendezhetné át a házat antik stílusban. És persze ha az antik tárgyai nem volnának antikabbak, mint akárki másé.

– Antik tárgyak? – visszhangozta Marcus.

– Meg vannak veszve értük, és állítólag a maga Mrs. Bright-ja verhetetlen a témában. Merthogy álló évig Itáliában utazgatott, és végiglátogatta a műremekeket. – Trescott a fejét ingatta. – Megvallom, szívderítőbb élményt is el tudok képzelni egy intellektuális érdeklődésű nőnél.

– Önt ismerve, ez nem meglepő. – Trescott eleresztette a füle mellett a sértést.

– Tehát a hölgy botránnyos viselkedése hidegen hagyja?

– Csupán meglehetősen... – Marcus a megfelelő szó után keresgélt. – Meglehetősen érdekesnek találom.

– Érdekesnek? Ez minden, amit mondhat? Az ördögbe is! Önre nézve megalázó, amit a volt szeretője művel London valamirevaló szalonjaiban!

– Pillanatnyilag ez minden mondanivalóm. És ön, kifogyott a hírekből?

Trescottnak megnyúlt az arca.

– Nos, szerintem ennyi épp elég.

– Csakugyan, Trescott. Amúgy sem akarnám feltartani. – Marcus az órára pillantott. – Hamarosan besötétedik, és nagy út áll még ön előtt a legközelebbi fogadóig.

Trescott szája egyetlen vonallá keskenyedett. Ha arra számított, hogy éjszakára Cloud Hallban marasztalják, csalódnia kellett. Feltápáskodott.

– Ég önnel, Masters. Magára hagyom a gondolataival. Lesz mit meghánynia-vetnie ma éjjel. Nem szívesen lennék most a bőrében. Átkozottul kínos, ha az emberből a saját szeretője csinál bolondot. Ezzel megfordult, és hetykén kilépdelt a könyvtárszobából.

Marcus megvárta, amíg látogatója mögött becsukódik az ajtó. Akkor állt csak fel, és sétált oda az ablakhoz.

Egyetlen felhő sem takarta az eget, a tavaszi délután arany meg barackvirágszínei lágyan csillogtak. Ha éjszakára is ilyen tiszta marad az ég, akár szabad szemmel is láthatja a csillagokat

Úgy tervezte, Yorkshire-ben marad a hónap hátralévő részében. Á hallottak után viszont helyesebb lenne mielőbb visszatérni Londonba.

Kíváncsisága nőttön-nőtt. Márpedig csak két dolog volt, aminek Masters earlje nem tudott ellenállni: a kíváncsiság és a szenvedély.

Mert higgyenek a londoni pletykafészek, amit akarnak, jelen pillanatban nincs is szeretője.

Több mint négy hónapja nem volt viszonya senkivel. Legutóbbi kedvesével, egy szépségesen szép, húszas évei végén járó özvegyvel, jó ideje elváltak útjaik. Szakítottak, amint a szépség belátta a szomorú tény, hogy Marcusnak esze ágában sincs megszegni a szabályzat újranősülésre vonatkozó sarkalatos pontját.

Az ablak előtt állva Marcus azon töprengett, ugyan ki a manó lehet ez a Mrs. Bright. A rejtélyes hölgyemény vérforraló vakmerősége volt az, ami igazán gondolkodóba ejtette.

Akárki legyen is, ha veszi a bátorságot, hogy a legmagasabb körökben a szeretőjének adja ki magát, érdekes esetnek ígérkezik. Csaknem olyan érdekesnek, mint a csillagok.

EGY

– Masters earlje él. Ééél?!

Nem sokon múltott, hogy Iphiginia Bright – életében legelőször – ájultan essen össze, amikor az earl megjelent a fényes bálteremben. Mintha fejbe kőlintották volna... a falak forogni kezdtek, és velük együtt minden más is Iphiginia körül. Az utolsó dolog, amit a mai estétől – vagy ami azt illeti: bármely eljövendő estétől – várt, ez a felfedezés volt. Nem halt meg! Él és virul.

Az első megrázkódtatás múltán tetőtől talpig beleborzongott a felismerésbe. Habár soha még csak nem is találkozott az earlrel, két lázas hetet azzal töltött nemrégiben, hogy amit csak lehet, megtudjon róla, mielőtt a szeretőjeként lép fel a londoni társaságban.

Az earl életének tanulmányozásából többek között azt a jelentőségteljes következtetést vont le, hogy amíg élt, ez a férfi lehetett az a bizonyos egyszeri, ideális férfi; az a megismételhetetlen valaki, akit úgy tudott volna szeretni, mint senki mást; a neki való férfi.

Csalhatatlan bizonyossággal tudta, hogy alakját legmeghittebb álmai őrzik majd örök időkre. És most egy nem várt fordulattal megjelenik előtte a hús-vér ember, teljes életnagyágban.

Amikor pedig tudomást szerez róla, kicsoda ő és mit követett el, nyilvánvalóan megvetésével fogja sújtani.

– Egek ura... – motyogta Lord Ellis. – Nem hiszek a szemeknek. Masters, itt?!

Iphiginia szótlánul meredt a hatalmas, magas emberre, az meg csak jött lefelé a kék szőnyeggel borított lépcsősoron a maga dölyfösen hanyag módján. Agyának egy zugában Iphiginia döbbenetesen konstataálta, hogy szakasztott olyan, amilyennek elképzelte, sötét hajú, jéghideg és büszke, az a fajta, aki a saját szabályai szerint éli életét. Mintha az álmaiból lépett volna elő.

Az earl felbukkanása másokat is a meglepetés erejével ért, ez a levegőben érzett. Szemvillanásnyi időre csendbe és mozdulatlanlanságba dermedt a táncterem színe.

Iphiginia egy pillanatig úgy érezte, hogy a folyékony borostyán, amelyben a bálozók úsztak, hirtelen megkötött, börtönébe temetve a sok felpiperézett delnőt és elegáns uraságot. Mintha az óriás kristálycsillárokból lobogó gyertyák lángja is kimerevedett volna.

Majd újra megolvadt a borostyán, és szabadon eresztette foglyait.

Az estélyi ruhás népség színpompás tagjai megrázták szikrázó rovarszárnyaikat. Szőrök felborzolódtak, prizmás szemükbe visszaköltözött az éber, mohó csillogás.

Iphiginia természetesen tudta, miért futott végig a termen az izgalom eme édes-kéjes borzongása. Jelenet készült, nem is akármilyen: ínycsemegeknek való csemege.

Iphiginia fejében egymást kergették a gondolatok. Annyi bizonyos, hogy az earl ma esti felbukkanása a meglepetés erejével hatott. Minden emberi számítás szerint valamely vidéki birtokán illenék tartózkodnia. Senki sem hitte volna, hogy ma még tanúja lesz, amint egyszer csak betoppán, és a szemek közé néz volt szeretőjének.

Halottak kizárólag Iphiginia és Iphiginia néhány közeli rokona hitte az earlt. A zsaroló levél pedig, amely ezt a hírt tudatta, semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy Lady Guthrie – Zoe néni – lesz a következő áldozat, hacsak nem teljeseznek a gazfickó követeléseit.

És Masters most mégis elevenen került elő. Mi tagadás, veszélyesen életerősnek látszott, mint egy igazi nagyragadozó.

A zsaroló tehát becsapta őket. Kihaszánálva, hogy Masters egyik napról a másikra eltűnt Londonból, halálra rémítette Zoét.

Iphiginia valami megfoghatatlan öröm és feneketlen kétségbeesés között inogva figyelte a férfit, amint feltartóztatathatatlanságban közelít. Annyit tudott, hogy terveinek gondosan felépített kártyavára nem egyéb már, mint siralmas romhalmaz.

Újonnan támadt veszedelem fenyegette őt, és mindenkit, aki csak a szívének kedves. Masters nem fog örülni, amikor belebotlik egy tudtán kívül létező szeretőjébe. Még kevésbé örül majd, amiért állítólagos szeretője elhítette a társasággal, hogy miután őt eldobta, éppen a lehetséges utódok között válogat.

Masters minden teketória nélkül le fogja söpörni a színről. Cafattá szaggatja a hazugságokat, amelyekkel mindeddig takargatta magát, hadd lássa a londoni társaság a szélhámos csalót a maga meztelen valójában! Iphiginia szíve egyre hevesebben dörömbölt, ahogy a közelében álló csoport társalgását hallgatta.

Mastersnek mindig is kötélidegei voltak – vélekedett Lord Lartmore, ez a langaléta, zörgő csontú, hullaszín úriember. Szájához emelte pezsgőspoharát, és egyetlen kortyra kiürítette.

– De hogy fogja magát és tiszteletét teszi Lady Csillagfény udvarában, azt nem hittem volna. Megalázó élmény lehet.

Várja csak ki, hogy mi lesz belőle – kontrázott a középkorú, kurta és gömbölyű Darrow, akinek potrohán egy szabászi műhiba folytán túlságosan is feszült a zsakettje. Óvatosan Iphiginiára sandított.

Herbert Hoyt úgy hajolt közelebb Iphiginiához, mint aki a testével is kész oltalmazni. Kedves, vidám kék szeme kivételesen aggodalmakat tükrözött.

– Mit akarok mondani – kezdte -, a helyzet egy kissé pikáns. Tábornokaink sem minden ok nélkül eszelték ki a stratégiai visszavonulásnak nevezett hadműveletet, kedvesem. Roppant hasznos találmány. Ha ehhez kívánna folyamodni, állok szolgálatára. Mint mindig.

Iphiginia igyekezett összeszedni magát. Levegőt is alig-alig kapott. Ami történt, egyenlő volt a lehetetlennel. Csak nem tévedhetett ekkorát!

Herbert karján nyugtatott ujjai megremegtek.

– Ön tréfál, Mr. Hoyt! Teljességgel kizárt, hogy Masters a társaság szórakoztatására jelenetet rendezzen.

– Ebben azért ne legyen bizonyos. – Herbert a táguló, összezáruló köröket fürkészte, amelyek úgy jelezték Masters mozgását a tömegben, ahogyan a felhabzó vízgyűrűk kísérik az óceánban előretörő hajót. – Minden lépése kiszámíthatatlan. Talányos ember. Iphiginia fülig pirult. Ezt még kétségbeejtő helyzetében sem hagyhatta szó nélkül.

– Ugyan, kérem. Csak szereti, ha tiszteletben tartják a magánéletét. Mi sem természetesebb.

– Ha emlékezetem nem csal, éppenséggel kegyed tette ezt a magánéletet közszemlére, kedvesem. Ne is várja Masterstől, hogy majd megköszöni.

Herbertnek – mint általában – igaza volt.

Iphiginia csak a szeme sarkából mert egy pillantást vetni az arcára. Herbert sokkal jobban kiismerte magát a londoni társasági élet alattomos zátonyai között, mint ő. Idestova két éve tanulta a navigálást eme csalóka vizeken.

Iphiginia két hete találkozott vele először, de ennyi idő alatt is rájött, hogy érdemes adni a véleményére. Herbert mindenkiről tudta, kicsoda – mindenkiről, aki számított. Társadalmi renoméját tekintve ő maga kis hal volt a londoni akváriumban.

Mindazonáltal azok közé a bizonytalan korú, gáláns lovagocskák közé tartozott, akik az estélyek háziasszonyai és a lányos anyák szemében egyaránt aranyat érnek.

Herbertnek nem okozott gondot, hogy petrezselymet áruló lánykákat táncrea kérjen, éltes matrónákkal teázzon. Pezsgőt hozott a hölgyeknek, ha nem győzték kivárni férjeik visszatértét a kártyaszobából, s könnyed társalgó lévén, valósággal mentőangyala volt az izguló

elsőbálozóknak. A Herbert-félék nélkülözhetetlenek, és biztos a helyük a legelőkelőbb estélyek vendéglistáján is.

Maga Herbert úgy a harmincas évei közepe táján járhatott. Pirospozsgás, kissé pufók arca volt, halványkék szeme, kellemes vonásai és ugyanolyan kellemes, makulátlan modora. A feje búbján némileg ritkás, világosbarna hajába a legújabb divatörület szerint hullámokat süttetett. Ma sárga mellényt viselt, amely derékban ugyan megfeszült rajta, de a kifogástalanul álló nyakkendőhöz hasonlóan, az sem maradt el a nagyvilági elegancia követelményeitől.

Iphiginia kedvelte Herbertet. Azon kevesek közé tartozott, akiken nem látszott, hogy el szeretnék foglalni életében Masters megüresedett helyét. Így aztán őszintén élvezte a férfi társaságát, művészeti kérdésekről beszélgetett vele, és megszívlelte a londoni buktatók közötti eligazodást segítő tanácsait. Ám ma este mintha Herbertet is cserbenhagyta volna szokásos találékonysága. Árnyéka volt csupán sziporkázó önmagának – mint akinek momentán semmi ötlete nincs rá, miképpen lehetne a közelgő elemi csapást elhárítani.

Iphiginia kitérte fehér csipke legyezőjét, s közben igyekezett rendezni gondolatait. Egyetlenegy módon mászhat ki ebből a slamasztikából: az eszét kell használnia. Küzdve az egyre növekvő pánik ellen, bizonygatta magának, hogy a logikája még sosem hagyta cserben.

– Masters, végtére is, úriember. Nem hozna kínos helyzetbe sem engem, sem önmagát.

– Ön tudja, kedvesem. – Herbert összeesküvő tekintettel felvonta bozontos szemöldökét. – Biztosíthatom, hogy Mastersszel való kapcsolatának mibenlétét szükségtelen részleteznie a kedvemért. Az egész város meglehetősen pontossággal tudja, milyen szálak fűzték ölordságához.

– Csakugyan? – vetette közbe Iphiginia azzal a fölényes hanghordozással, amellyel az earlrel kapcsolatos bizalmaskodásnak szokta elejét venni. Herberttel ritkán kellett ezt a hangot megütnie. Ő magától is tudta, meddig mehet el.

Persze aligha vehette rossz néven akár Herberttől, akár bárki mástól, ha merész feltevésekre ragadtatták magukat. Éppen azokra a következtetésekre lyukadtak ki, amelyeket sugalmazott nekik.

Ezek a feltevések és következtetések részét képezték a nagyszabású haditervnek, amely arra volt hivatott, hogy megnyissa előtte Masters exkluzív ismeretségi körének kapuit. Kitűnően bevált, egészen mostanáig.

– Kapcsolatuk eddigi alakulásától függetlenül – folytatta Herbert -, pillanatnyilag mindenki arra kíváncsi: mi lesz most? És ugyan mit keres itt Masters, miután minket itt mind ez idáig abban a hitben ringattak, hogy útjaik elváltak egymástól.

Iphiginia úgy tett, mint aki meg sem hallotta a kérdést. Hogyan is elégíthette volna ki Herbert kíváncsiságát, ha egyszer a választ maga sem ismerte?

Egyetlen épkézláb ötlete sem lévén, e válságos pillanatban az egyedüli lehetséges taktika mellett döntött. Most már ragaszkodnia kellett az eredeti meséhez, amelynek pillérein egész vállalkozása nyugodott.

– Masters nagyon jól tudja, hogy köztünk vége mindennek. Hacsak bocsánatot nem kér – fuvolázta.

– Mastersről szólván, az ember óvakodva vegye szájára a lehetetlen szót – mondta Herbert. – A jelen esetben én mindazonáltal megkockáztatnám. Mutasson nekem egy teremtett lényt a teremben, aki el tudja képzelni, amint az earl éppen bocsánatért esdekel egy hölgnél, aki megalázta a társaság színe előtt.

Iphiginian rettetet lett úrrá.

– Ilyet én nem tettem, Mr. Hoyt.

– Nem?

Iphiginia szaporán legyezni kezdte magát.

– Pusztán csak jeleztem, hogy immár nem élvezzük egymás bizalmát.

– És hogy ebben az earl a hibás.

– Nos, valóban. – Iphiginia nagyot nyelt. – Kétségkívül az ő hibája volt. Megalázni viszont nem állt szándékomban.

Herbert szórakozott pillantást vetett rá.

– Ugyan, kedvesem. Ne kerüljessük a forró kását. Félreérthetetlenül célzott rá, hogy Mastersszel jó alaposan összeveszték, olyannyira, hogy meg is szakadt addigi szoros barátságuk. Nem mondhatja komolyan, hogy mentes volt minden bosszúvágtyól, amikor fellépett a társaságban. Senki előtt sem titok, hogy Masters pótlásáról kíván gondoskodni.

– Nem igaz! – Iphiginia megköszöri a torkát. – Akarom mondani, az earl valóban tartozik nekem egy bocsánatkérés-sel, de soha nem kívántam, öhm-hm... ezt behajtani tőle. Egy hulla nem kérhet bocsánatot!

– Akár kívánta, akár nem, súlyt helyezett azon körülmény ismertetésére, melyikük is volt, aki a szakítást kezdeményezte. Hogy tudniillik kegyed gondolt egy nagyot, azzal kiadta Masters útját.

Mindez szintén abba a tervébe illeszkedett, hogy azonnali feltűnést keltsen a társaságban, de ezt mégsem köthette Herbert orrára.

– Ami ezt a kis félreértést illeti...

– Félreértést? – Herbert szánakozó pillantást vetett rá. – Az elmúlt két hét során a társaság egyfolytában azt találgatta, vajon London legvakmerőbb hölgyét tisztelheti-e önben, avagy – már megbocsásson -, egy ritka elmekörtani esetet.

– Kitűnő kérdés – motyogta Iphiginia. Hova tette az eszét, amikor belevágott ebbe az egészbe?

– Azt csak tudnia kellett, hogy a társaság szent áhítattal figyeli, mit lép majd Masters a bosszúálló akció láttán.

– Kérem, Mr. Hoyt, megmondtam már, hogy bosszúállásról szó sincsen. Összezőrdültünk egy jelentéktelen apróságon, semmi több. Ő majd exkuzálja magát, és ezzel kész.

– Úgy, szóval már nem több aprócska összezőrdülésnél. Nekem úgy rémlik, eddig súlyos nézeteltérésnek nevezte.

– Ha pletykálni kezdenek róla, a bolhából is pillanatok alatt elefánt lesz, ugyebár.

– De még mekkora, kedvesem. – Herbert bátorítólag meg-veregette a kezét. – Azért egyet se féljen. Számíthat rá, hogy közbelépek, ha Masters kellemetlenkedni kezdene.

– Megnyugtató.

A világon semmi sem volt, ami megnyugtathatta volna. Masters vissza talált térségi halottaiból, és erre ő alaposan rá fog fizetni.

Herbert szavai fényesen igazolták mindazt, ami rosszat az earl-ról eleddig hallott. Általános volt a vélekedés, hogy az earl maga a nyers természeti erők legveszedelmesebbike, az emberbőrbe bújt kiszámíthatatlanság.

Beszéltek egy bizonyos párbajról, amely évekkel ezelőtt történt, és amelyben Masters kis híján megölte ellenfelét. Mi több, még azt is suttozták, hogy az ő lelkén szárad korábbi üzlettársának, Lynton Spaldingnek a halála. Tény, hogy Spalding halála után Masters kezébe került a partnere által igazgatott befektetési kartell irányítása.

Többen azt is sejteni vélték, hogy nem csupán a szépen jövedelmező kartell hullott Masters ölébe Spalding meggyilkolása után. Rebesgették, hogy hosszú – és a mai napig tartó – szerelmi viszonyba bonyolódott Spalding feleségével, habár az özvegy azóta már nőül ment Lord Sandshez.

De senki nem tudott biztosat, Masters pedig soha utalást sem tett az ügyre. Állítólag fontos szabály tiltja, hogy beszéljen a múltjáról, vagy magyarázatot adjon a tetteire.

Nem kimondottan kitarulkozó ember.

Nem az a típus, aki jól tűri a megaláztatás bárminemű fajtáját. Iphiginia emlékeztette magát, hogy került már máskor is kényes helyzetbe. Egyéves kórútjuk Itáliában, Ameliával,

nem telt eseménytelenül. Rómában például veszélyes utcai tolvajokkal kellett elbánniuk, a Pompejbe vezető úton pedig egy igazi haramiával!

De hogy is tudna versenyre kelni ezzel a férfival, akinek rossz híre ilyen legendás méreteket öltött?

Nem engedheti, hogy a dolgok irányítása kicsússzon a kezéből. Veszélyes ellenféllel áll ugyan szemben, de Masters módfelett intelligens ember. Ha van egy csöpp szerencséje, Masters hideg fejjel, racionálisan fogja megközelíteni a problémát. Talán nem lesz ez másként kettejük összecsapása alkalmával sem.

Mindannak alapján, amit megtudott róla, majdnem bizonyos volt felőle, hogy az elkövetkező néhány percben az earl semmiképpen nem fogja hagyni, hogy az indulatai befolyásolják a tetteit.

Majdnem bizonyos volt felőle.

Iphiginia látta, hogy Herbert szemöldöke ráncba szalad, amint a terem sűrűjét kémleli. Hirtelen éles csattanást hallott: legyezőjének törékeny bordái reccsentek szét a kezében.

E pillanatban közvetlenül előtte szétrebbent az embergyűrű. Ideges kis női kacaj röppent a levegőbe, aztán mintha elvágták volna. A férfiak oldalt sasszézta. Még Herbert is hátrált egy-két lépést.

Iphiginia egyes-egyedül találta magát a zsúfolt táncterem közepén.

Marcus, Masters earlje állt előtte. Mivel ő az eltört legyezőre nézett lefelé, legelőször Masters kezén akadt meg a tekintete.

Ő volt az egyetlen férfi a teremben, aki nem viselt kesztyűt.

Ebben a finom világban, ahol a karcsú, elegáns kéz a férfi egyik legfőbb dísze, Marcusét csak egy véres csatákat megjárt harcoséhoz lehetett hasonlítani. Óriási volt és csupa izom.

Olyan emberhez kellett tartoznia, aki saját erejéből küzdötte előre magát a világban.

Iphiginianak hirtelen az jutott az eszébe, hogy az earl alig öt évvel ezelőtt szerezte előkelő címét. Nem született bele a hatalomba és a gazdagságba.

Iphiginia, kissé megkésve, felkapta pillantását a kézről. Egyenesen Marcus arcába nézett. Ami erőt, keménységet és határozottságot ezen láthatott, az már-már a kegyetlenség határát súrolta: ókori világhódítók arca volt.

A férfi lenézett rá, izzó aranyszín villant a szemében. Hátrafésült – fekete vagy legalábbis nagyon sötét – haja impozánsan magas homlokot hagyott szabadon.

Iphiginia tekintete a fénylő szempárba mélyedt. És hirtelen tudta, torokszorító biznysággal: az az ember áll előtte, akivel képzeletben szerelembe esett, de akiről nem gondolta volna, hogy valójában létezik. Olyan volt, amilyennek megálmodta.

Érezte, a sokaság visszafojtott lélegzettel figyeli minden rezdülését.

– Mylord – suttogta olyan halkán, hogy senki más ne hallja. – Leírhatatlan öröömre szolgál életben látnom. – Magában azon fohászokodott, hogy feltételezése helyes legyen, miszerint az earl csupán a kíváncsisága vezérelte ide; lehunyta a szemét, és ájulást mímelve kecsesen összeomlott.

Masters elkapta, mielőtt a földre hullott volna.

– Ügyes, Mrs. Bright – morogta. – Kíváncsi voltam, hogyan fogja kivágni magát.

Iphiginia szorosan lezárta szempilláit. Marcus felnyalábolta: karjai úgy ölelték körül, mint a satu. Minden mozdulata erőről tanúskodott, Iphiginia mégis biztonságban érezte magát a szorításában. Az illata is egészen különös volt, vére furcsán meleg és izgató érzést röpített tőle szerteszt testének minden porcikájába.

Sohasem tapasztalt még ehhez hasonlót. Résnyire felemelte a szemhéját: de csak azt látta, ahogy fehér selyemruhájának lenge fodrai megülnek a férfizakó fekete ujján.

Marcus úgy vitte át a termen, mint a tollpíhét.

A tömeg szétvált előttük. A hitetlenkedés és találgatás sustorgó kórusa kísérte Iphiginia diadalmas kivonulását.

Masters kilépett vele a kastély kapuján. Megállás nélkül haladt tovább, le a széles fölépcsőn, át a kapun, ahol egy fekete kocsi várakozott az elé fogott két fekete csődörrel.

A kocsi ajtaját már nyitotta is a fekete libériás inas. Marcus beemelte Iphiginiát. Az ajtó becsukódott mögöttük.

És a fekete kocsi elindult London éjféli utcáin.

KETTŐ

– Gondolom, néhány kérdésre magyarázatot szeretne, mylord.

– Többre is, ha lehetséges. – Marcus elhelyezkedett az ülésen. Figyelte, ahogy Iphiginia fűgén megigazít egy fehér tollbokrétát a hajában, elrendezi hullámzó szoknyaredőit, és kiegyenesíti a derekát.

– Mi sem természetesebb, szívesen válaszolok valamennyire– mondta Iphiginia. – De előbb hadd köszönjem meg, hogy az imént hajlandó volt együtt komédiázni velem. Tudom, milyen szerencsétlen hatást keltett az egész jelenet.

– Távolról sem, Mrs. Bright. Biztosíthatom, le voltam nyűgözve.

Iphiginia elmosolyodott. Felkavaró látvány volt. Marcus egy pillanatra azt hitte, a káprázat játszik vele. Már el tudta képzelni, milyen eszközökkel szelídítette magához ismerőseit és kártyapartnereit.

– Tudtam előre, hogy ön veszi a lapot, mylord. – A csintalan, gesztenyebarna szemekből csak úgy sugárzott az elégedettség. – Egy pillanatig sem voltak kétségeim. Biztosra vettem, lordságod ahhoz túl intelligens, túl racionális, túl hidegfejű, hogy elhamarkodott lépésre szánja el magát, mielőtt alaposan meg nem vizsgálta volna a szóban forgó ügyet.

– Visszamenőleg is köszönöm a bizalmat. A magamfajta intelligens embert azonban, fájdalom, a leghízelgőbb bókokkal sem lehet egykönnyen mellékvágányra terelni.

– Nem bóknak szántam, mylord! – pislogott meglepetten Iphiginia. – Komolyan gondoltam minden egyes szót. Tüzetesen tanulmányoztam az ön természetét, és azt a következtetést szűrtem le, hogy ön, uram, csupa magasfokú értelem. Hogy az esze vág, mint a borotva!

Marcus rámeredt.

– Úgy értsem, csodálja az eszemet?

– Ahogy mondja, uram! – repesett Iphiginia. – Valamennyi cikkét olvastam a Műszaki és Természettudományi Közlönyben. Egyik jobb, mint a másik. Az, amelyik a gőzmozdonyban rejlő lehetőségekről szól, különösen gondolatébresztő. Nem mintha a motoros cséplőgépre vonatkozó felvetését nem tartanám a végsőkig érdekesnek.

– Teremtő atyám!

– Megvallom – pirult el Iphiginia -, vajmi keveset értek a technikai dolgokhoz. Az én területem ugyanis a klasszikus művészet. Időm java részét az antikvitás tanulmányozásának szenteltem.

– Csakugyan?

– Viszont örömmel jelenthetem, hogy nagy vonalakban megértettem a műszaki alapelveket, amelyeket a cikkeiben tárgyal. Ön világosan fogalmaz, mylord.

– Köszönöm. – Nem akarta kifogni a szelet Mrs. Bright vitorlájából. Elvégre még soha egyetlen fehérszemély sem magasztalta a természettudományos és műszaki cikkeit, vagy méltatta az intelligenciáját. Képtelen volt ellenállni neki.

A házépítési módszerekről írott dolgozata szerfelett tanulságos volt, ráadásul valamelyest az én témámba is vág – folytatta Iphiginia, majd pergő nyelvvel kezdte sorra venni a cikk jelentősebb tételeit.

Marcus hallgatott. Hátradőlt a fekete bársonyülésen, keresztbe fonta a karját, és a lámpa derengő fényében Iphiginia arcát vizsgálta.

Akármit is várt, amikor becserkészte új „szeretőjét” Fenwickék báltermében, nem ezt az Iphiginia Brightot várta, döntötte el.

Charles Trescott ugyanis tévedett. A célzása, miszerint a szüzi fehér jelmez gúnyolódás volna, csúf melléfogás.

Iphiginia Brightnak valahogyan sikerült hiteles benyomást keltenie, eredetinek hatott, úgy festett, mint aki életét makulátlan tisztaságban élte le. Elég meglepő.

Nem csak az angyali fehér köntös tette, a fehér kesztyű és a fehér cipellő. A bőrén keresztül áradt ez a hófehér ragyogás.

A tiszta, okos, egyenes tekintet, a kihívó orr és alatta a puha, szelíd ajkak csakis egy erényes nőhöz tartozhattak. A mézszínű haj keretezte arc kissé éles vonásait mégis valami sajátos lágyság finomította. Nem volt szép: de különleges és eleven. A legkülönösebb nő volt, akivel időtlen idők óta találkozott.

Ruhája kiválasztásánál fő szempont lehetett, hogy cseppet se fitogtassa bájait. Marcus magában gratulált az ügyes fogáshoz. Mrs. Bright határozottan értett hozzá, hogyan kell egy kis női fifikával szabad utat engedni a fantáziának.

A ruha kivágása, ahol Iphiginia meztelen nyaka kibontakozott a fehér csipke hajjából, hangsúlyozottan illedelmes magasságokba ért. Keblének apró halmait épphogy sejteni engedte az ingvállon tobzódó fidres-fodros selyem. Marcus fejében átvillant, hogy ilyen asszonyi mellen csak karcsú, finom ujjakkal szabadna végigsimítani.

Szórakozottan begörbítette saját hatalmas, kerges ujjait. Tény, hogy a keze egy földet túró parasztnak is becsületére válna. Ennek dacára élvezetét lelte a puha, finom dolgok tapintásában.

Iphiginia aprócska volt és törekeny. Mielőtt a ruhaköltemény magasból induló derékalja libegve szétterült volna, élesen kirajzolódott derekának nádszálkarcsú íve. A csípő és a comb jóval lágyabb, dúsabb formáit már nem engedte látni az omló selyem.

Nem csoda, hogy felfigyeltek rá Londonban, mélézött Marcus. Lám, őt is teljes mértékben sikerült lenyűgöznie. Van benne valami rendkívül izgató.

Ágyéka tompán sajogni kezdett. Meg sem lepődött rajta. Elvégre négy hónapja nem ölelt nőt, és az utóbbi két napban pedig csak az ismeretlen Mrs. Bright járt a fejében.

Ha érdekes szeretőt akart volna keríteni magának, keresve sem találhatna jobbat.

– De bocsásson meg, mylord – pironkodott éppen Iphiginia, félbeszakítva hosszúra nyúlt előadását. – Csak fecsegek itt és untatom magát. Nyilván tökéletes ismerője saját elméletének a cölöpgerendák lerakásáról.

– Nos, visszakanyarodhatnánk tulajdonképpeni témánkhoz – ajánlotta Marcus udvariasan. – Csak előbb még lesz szíves megadni a címét, hogy tudathassam a kocsisommal.

– Ööö... A címemet?

– Haza?

– Tekintettel a szerepre, amelyet rám osztott, természetes, hogy hazaviszem bálozás után.

– De...

– Elvárják – nyomta meg Marcus a szót. – Az emberek nem tudnák mire vélni, ha nem élnék e kiváltsággal.

– Bizonyos benne, hogy így kívánja az illendő?

Egészen bizonyos.

-Ő! – Iphiginia gyöngyfogai alsó ajkába mélyedtek. Szemmel láthatóan kételyek között vergődött. – Rendben van. A Morning Rose téren van a házam. Ötös szám. Marcus érdeklődve kapta fel a fejét.

– A Morning Rose teret csak nemrégiben fejezték be, ugye? Az építész az angol klímához illő megoldásokkal igyekezett ötvözni a klasszikus elemeket. Sikerült is neki, ha jól emlékszem.

Most Iphiginia lepődött meg.

– Hogyhogy ilyen jól tájékozott?

– Figyelemmel kísértem a vállalkozást. Szép haszonnal zárult. – Marcus felemelkedett és átkopogott a kocsisnak. – Ami nem minden spekulációs befektetésről mondható el. Nem egy embert ismertem, aki hasonló tranzakciók miatt ment tönkre.

– Uram? – kiáltotta a kocsis.

– Morning Rose tér, Dinks. Ötös szám.

– Igen, uram!

Marcus visszahuppant az ülésre.

– Térjünk talán át a magyarázatokra, Mrs. Bright.

– Hogyne, természetesen. – Iphiginia kihúzta magát. – Lássuk csak! Hol is kezdjem? Mindenekelőtt le kell szögezmem, végtelen megkönnyebbüléssel tölt el, hogy az élők sorában tudhatom, mylord.

Marcus félig lehunyt szemmel méregette.

– Valami hasonló utalást tett már Fenwickék báltermében is. Netán kétségei voltak?

– De még mennyire! Azt hittük, hogy megölték.

– Hogy megöltek?! – Hirtelen megrettent, hogy futóbolonddal hozta össze a sors. Lehet, hogy ez a Mrs. Bright kicsikét ütődött?

– Pontosan, mylord. Hogy eltették láb alól. Ezért folyamodtam ahhoz a cselhez, hogy beugrom a... nőismerőse szerepébe.

– És ki lehetett a felelős a pusztulásomért ön szerint? – kérdezte Marcus hűvösen. – Alkalmasint egy másik ismerőse?

– Mi jut eszébe, mylord?! Mennyei atyám! – kiáltotta Iphiginia megrendülten. – Bonyolult história ez. De biztosíthatom, kizárólag olyan emberekkel barátkozom, akiknek álmukban sem jutna eszükbe gyilkosságra vetemedni.

– Kőszikla gördült le a szívemről.

– Zoe nénikém kissé teátrális alkat, és néha kissé magával ragadja a drámai hevület, Amelia kuzinomnak pedig, mi tagadás, vannak időnként morózusabb pillanatai, de merem állítani, hogy soha nem gyilkolnának meg senkit.

– Lelke rajta, Mrs. Bright.

– Tudom én – sóhajtott fel gondterhelten Iphiginia -, hogy ön előtt egyelőre merő összevisszaság ez az egész.

– Nem mondhatnám, hogy az egészet átlátom. Magasrendű intelligenciám segítségével azonban talán sikerül majd magyarázatát végigkövetnem.

– A körülményekhez képest nagyon jól halad, mylord – bólintott Iphiginia helyeslő mosollyal.

– Egyetértek, asszonyom.

– Ó, igen – rezzent össze Iphiginia a gunyoros hangra. – Nohát, hol is tartottam? Szóval azt hittük, hogy a zsaroló intézte el, tudja?

– A zsaroló. Remek. Miféle zsaroló? – Iphiginia egy pillanatig tanácstalanul pislogott.

– Úgy érti, hogy önt nem zsarolják, uram? – Marcus jókedve hirtelen elpárolgott.

– Mondja, Mrs. Bright, de őszintén, olyan embernek látszom, akit meg lehet zsarolni?

– Dehogy, mylord. Hová gondol? Látja, éppen ezért hittük, hogy gyilkosság áldozata lett. Mert nem volt hajlandó fizetni, érti?

– Folytassa, Mrs. Bright – rendelkezett Marcus higgadtan. – Hátha hamarosan valami olyat talál mondani, amitől megvilágosodom.

– A bűnöző levelet küldött a nagynénémnek, ebben közölte, hogy likvidálta önt, intő például azoknak, akik megtagadják a fizetést. A levél azt sugallta, idő kérdése csupán, hogy napvilágra kerüljön, ön nem a birtokára költözött el egy hónapra, hanem a másvilágra és örökre.

– Ostobaság.

– Ismerje el, úgy tűnt el az idény kellős közepén, mint a kámfor! Szokatlan módját választotta a távozásnak.

– Csupán a vidéki élet szépségeibe temetkeztem el Yorkshire-ben, a birtokomon – vágta rá Marcus. – Nem holmi kutya kaparta, jeltelen sírba. Mindennek van határa, asszonyom. Nem bánám, ha beavatna, miről is van szó valójában, még mielőtt a Morning Rose térre érünk. E kis bevezető után az igazságra lennék kíváncsi.

Iphiginia homloka ráncba szaladt.

– Azt próbálom elmondani, uram. Felesleges egzecíroztatnia. És ne vágjon folyton a szavamba, ha kérhetem. Mint mondtam, a nénikémnek minden oka megvolt azt hinni, hogy önt megölték, és ha nem enged a zsaroló követelésének, ő lesz a következő áldozat.

– No és fizetett? – tudakolta Marcus.

– Természetesen. Képzelterti, hogy meg volt ijedve. Minderről én is csak egy nappal azután értesültem, hogy ő kifizette a zsarolót. Akkor érkeztem Londonba, Amelia kuzinom társaságában. Betoppantunk Zoe nénihez, aki romokban hevert. Azonnal kidolgoztam egy tervet a zsaroló felkutatására.

Marcus már túljutott azon a ponton, hogy meglepődjék.

– Azáltal akart elkapni egy zsarolót, hogy a szeretőmnek adja ki magát? – érdeklődött.

Pontosan. – Iphiginia újabb káprázatos, elismerő mosollyal jutalmazta. – Az idő tájt nemcsak egyszerűen egy zsaroló után nyomoztam, hanem egy gyilkos után is. Elhiheti, hogy aggasztott az ügy.

– Nem haláloztam el, Mrs. Bright.

– Látom – hagyta rá Iphiginia. – Ez megkavar mindent, ugyebár?

– Nem jelent leküzdhetetlen problémát, remélem.

– A tervem tehát a következő volt: a szeretője leszek a világ szemében, hogy elvegyülhesek az ismerősei között. Ebben a körben akartam forgolódni, és addig puhatolózni, amíg fel nem fedem a gyilkos kilétét.

– Derék dolog, asszonyom, hogy rögvest hajtóvadászatot indított a gyilkosom után.

– Meg kell valljam, nem azért ugrottam fejest ebbe a bonyolult ügybe, hogy bosszút álljak önért, mylord.

– Le vagyok sújtva, asszonyom. – Iphiginia szeme elkerekedett.

– Uram, ne vegye szívtelenségnek, de kérem, emlékezzék csak vissza, hogy amikor először értesültem a bűntettéről, önt még csak hírből sem ismertem. Így a természetét sem nyílt még alkalmam tanulmányozni.

– Ez valóban megmagyarázza, miért maradt közönyös.

– Egyáltalán nem maradtam közönyös – vágta rá sietve Iphiginia. – Épp ellenkezőleg. Végtelenül sajnáltam, hogy ilyen szörnyű véget ért. – Némelyes hezitálás után hozzátoldotta:

– Bár sajnálkozásom inkább általános jellegű volt, semmint személyre szóló.

Marcus nagy nehezen megőrizte komolyságát.

– Hálás vagyok érte, bárminemű együttérzést pazarolt is rám. Fájdalom, léteznek emberek, akiknél egy csepp részvétre sem tarthatnék számat a halállal, még a lehető legáltalánosabb jelleggel sem.

– Képtelenség! Ha a társaság hírért veszi, hogy mylordot meggyilkolták, mindenki teljességgel magánkívül lett volna, efelől nincsenek kétségeim.

– Az ön helyében erre azért nem fogadnék. Most egyet áruljon el, kérem: ugyan mire kívánt fényt deríteni azáltal, hogy a szeretőmnek álcázza magát?

Iphiginia izgatottan előrehajolt. Valósággal pezsgett a lelkesedéstől.

– Úgy okoskodtam, hogy a zsaroló csak az ön személyéhez közel álló valaki lehet. Olyasvalaki, aki tudomással bír mylord valamiféle sötét titkáról, amely van annyira szörnyűséges, hogy az illető feltételezze, ön ezerszer inkább megfizeti a hallgatását, mintsem hogy kitudódjék az a rettentő dolog.

Marcusnak felszaladt a szemöldöke.

– És ugyanez az illető a nénikéje rettentő dolgairól is tudomást szerzett. Erre gondolt?

– Vaslogikája van, mylord. Pontosan ebből indultam ki. De továbbmentem egy lépéssel. A következő hipotézist állítottam fel. Ennek a személynek nem csak a maga és a néni kényes ügyeiről kellett tudnia. Hanem arról is, hogy maga egész hónapra elutazik a városból. – Iphiginia jelentőségteljes szünetet tartott. – Ugyanis az utolsó zsaroló levél pontosan az eltűnése napján érkezett.

Marcust hirtelen elfogta a kíváncsiság ősrégi, bizsergető érzése, és úgy nyomta el benne a józan mérséklet szavát, ahogy más szenvedélynek sosem engedte volna.

– Arra következtetett, hogy nem lehetnek olyan sokan, akik velem is és a nénikéjével is kapcsolatban állnak, igaz?

– Pontosan. – Iphiginia leplezetlen csodálattal függesztette rá a tekintetét. – Valóban villámgyorsan vág az esze, mylord, éppen mint sejtettem.

Marcust ezúttal nem hatotta meg a bók.

– Tehát kiadta magát a szeretőmnek, hogy beférkőzhessen az ismeretségi körömbé.

– Az adott körülmények között ez tűnt az egyedül lehetséges megoldásnak, ámbátor meg kell valljam, rögtön láttam, hogy nagy fába vágtam a fejszémet.

– Csak azt ne mondja, hogy nyomasztotta a feladat nagysága – jegyezte meg Marcus szárazon. – Nehezen tudnám elképzelni, amint dolgavégezetlenül eloldalog egy kihívás elől.

– Az esetek többségében igaza is volna – felelte Iphiginia a zavar leghalványabb jele nélkül. – Ezúttal viszont tudtam, aligha remélhetem, hogy meg fogok felelni az elvárásoknak.

– Miféle elvárásoknak?

– Azt ön nagyon jól tudja, uram. Értesüléseim szerint eddigi barátnői kivétel nélkül olyan fiatal özvegyasszonyok közül kerültek ki, akiknek volt egy bizonyos... mondjuk úgy, nagyvilági sármjuk. – Szomorkás, sóvár kifejezés jelent meg Iphiginia szemében. – Tünetéyes jelenségek voltak, mindenki azt mondja.

– Ki mindenki?

– Zoe néni feje szinte káptalan, ha pletykáról van szó. Nem volt nehéz minden szükséges részletet előbányásznom lordságod korábbi kedveseiről.

– Az ilyen hírektől szoktam álmatlanul hánykolódni éjszakákon át.

– Szóval nem vettem éppen biztosra – pillantott rá zavartan Iphiginia -, hogy állom a versenyt, ha érti, mire gondolok.

Marcus végigfuttatta tekintetét a szemérmes fehér toaletten. Felesleges lett volna tudatni Mrs. Brighttal, hogy a pletyka vérmes túlzásokra ragadtatta magát viszonyai számosságára és szeretői egzotikus tulajdonságaira nézve egyaránt.

– Olyan illúziót igyekezett tehát kelteni, amely meglepi a társaságot, ezáltal pedig érvényteleníti az összes létező elvárást.

– Minél meghökkentőbb kép kialakítására törekedtem, hogy működésbe hozzam barátai és ismerősei képzeletét, hogy aztán a saját fantáziájuk gyúrjon belőlem sokkal rejtelmesebb és nagyvilágibb lényt, mint amilyen igazából vagyok.

– Fogadja elismerésemet, Mrs. Bright. A jelek szerint sikeresen vette az akadályt.

– Eddig valóban bevált ez a kis csel fogás – ismerte el Iphiginia alig leplezett büszkeséggel.

Ha szándékában állt kifejtetni akár a legcsekélyebb erőfeszítést, hogy valamelyest szerénynek mutatkozzék, akkor eddig látványos kudarcot vallott, vonta meg Marcus a mérleget.

– Csak gratulálni tudok.

Iphiginia figyelmét nem kerülte el a hűvösen ironikus felhang. Büszkeségének apró kis lángja úgy aludt ki, mintha egy dézsa vizet zúdítottak volna rá.

– Tudom, hogy az ön szemében csúfosan felsültem a szereppel.

– Nem, azt nem mondanám.

Iphiginia lesütötte szemét az illedelmes fehér ruhára. Arcán piros foltok jelentek meg.

– Tudom, semmiben nem hasonlítok azokra a nőkre, akikkel általában érintkezik.

– Kedves Mrs. Bright, akárki megmondhatja, hogy soha nem kedveltem a szokványost. Sokkal inkább a szokatlant.

– Bizonyos benne, hogy helyénvaló így hazakísérnie? – vetette közbe Iphiginia, bizonytalanul tekintve ki az éjszakába.

– Tudja jól, hogy úriember úgyszólván nem is tehet mást, mint hogy hazakísérje kedvesét egy kellemesen sikerült társasági este után. A mi helyzetünkben igencsak furcsállanak, ha nem így volna.

– Azt mondja?

– Ha történetesen hajadon leányzó volna kegyed, másként állna a vásár, természetesen.

– Vizsla pillantást vetett az arcára. – Ön viszont özvegyasszony, jól mondom?

– Tréfál, uram? – Iphiginia az éjsötét utcákat nézte az ablakon át. – Mi egyéb lennék?

– Igaz. – Nincs az az ártatlan, jó híren örökődő hajadon, aki ilyen elképesztő kalandra vállalkozna, gondolta Marcus. – Ha nem parádézna már amúgy is a szeretőm szerepében, akkor sem lehetne eltántorítani attól, hogy ma este hazakísérjem.

– De...

– A társaságbeli özvegyek a női nem legkiváltságosabb körét alkotják, nemdebar. Pénzügyileg függetlenek, nincs a nyakukon egy féltékeny férj, olyan liezonokat engedhetnek meg maguknak, amilyenekre kedvük szottyan, feltéve, hogy betartják a kötelező diszkréciót.

– Nem újdonság előttem, hogy az özvegyek nagyobb mozgási szabadságot élveznek, mint a férjezetlen nők, uram. Egyáltalában nem vitatom ennek a pontnak az érvényességét. Inkább arról van szó – Iphiginia eltökélt arccal fordult a férfi felé -, hogy temérdek munkát áldoztam egy bizonyos kép kialakítására. Ehhez pedig hozzátartozik egyfajta megfoghatatlanság.

– Hallottam hírét.

– Mylord, ma estéig én senkinek sem engedélyeztem, hogy hazakísérjen.

– Értem. – Azon tűnődött, miért hallja oly szívesen a történet ezen mozzanatát.

– Végig ehhez tartottam magam, amióta a barátnőjét játszom.

– Lady Csillagfény.

– Parancsol? – nézett rá értetlenül Iphiginia.

– Mint hallom, így nevezte el önt a társaság. A megközelíthetetlen, érinthetetlen Lady Csillagfény. Simogat, simogat, de kisiklik a férfiak markából, miközben keresgéli az utódomat az ágyába.

Iphiginia szája kinyílt, becsukódott, aztán megint kinyílt. Mikor végül megszólalt, olyan elfulladt hangon tette, mintha most szakította volna át egy futóverseny célszalagját.

– Tudja, miféle ostoba címkéket ragasztgatnak mindenkire. Ezúttal kissé elvetették a sulykot. Mindazonáltal...

– Mindazonáltal az elnevezés találó. – Iphiginia elvesztette a fonalat.

– Gondolja?

Marcus rájött, hogy kezdi jól érezni magát. A macska-egér játékban szívesebben alakította a macska szerepét.

– Határozottan. Mellesleg ritka nagy szerencséje van. Úgy áll a helyzet, hogy nemrégiben fejeztem be a megközelíthetetlen, érinthetetlen csillagok tanulmányozását. Bizonyos eszközökkel be lehet fogni a fényüket. Ha valaki elég ügyes, akár a tenyerében is tarthatja őket.

– Ebből egy szót sem értek, uram.

– Nem baj, majd megérti. Addig viszont hadd titokzatoskodjam egy kicsit, Mrs. Bright. Nekem is gondolnom kell a híremre.

Iphiginia átható pillantással méregette.

– Mostantól csak kötözködni fog, ugye?

– Majd kiderül.

– Ettől tartottam. Mondja csak, tényleg annyira haragszik rám ezért a kis színjátékért, mylord?

Nem tudja eldönteni?

– Nem, egyáltalán nem. Azt mondják, az ön észjárásán nehéz kiigazodni. Kezdem belátni, mit értenek ezalatt. Hiába vizsgáltam meg olyan alaposan a jellemét, még mindig van egy csomó minden, amit nem tudok önről.

– El ne felejtsek hálát adni az ég ezen apró kegyéért – dűnnyögte Marcus.

– Gúnyolódik? – kérdezte sértett önérzettel Iphiginia.

Az aranyszínű fényben, amelyet a kocsilámpák vetettek rájuk, Marcus meglehetősen magabiztossággal érzekelte, hogy bár Iphiginia igyekszik könnyednek és a sajátságos helyzet urának látszani, valójában kissé ideges.

Merev háttal ült vele szemben. Nagy, hosszú pillájú tenger-zöld szeme időről időre oldalt rebtent a kocsiablakra. Marcus sejtette, hogy figyeli az útvonalat, vajon tényleg egyenest hazafelé tartanak-e. Görcsösen kapaszkodott a legyezőjébe, amelynek lapocskái törött bordával, ernyedten lógtak ki a kezéből, mint a fonnyadt virágszirmok.

Elégedetten látta, hogy Iphiginia egyáltalán nem olyan hűvös és összeszedett, mint amilyennek mutatkozni szeretne. Cseppet sem sajnálta érte. Tekintetbe véve, miféle kalamajkába keverte az este, és számolva azzal is, ami még ezután következik, megérdemli, hogy szenvedjen egy keveset. Végül is elintézte, hogy párosuk másnap reggel minden reggeliző asztalnál, délután pedig az összes klubban ingyencfalatként kerüljön terítékre.

– Elismerésem, Mrs. Bright. – Gúnyosan megbiccentette a fejét. – Nem minden nő képes arra, hogy ilyen hiteles alakítást nyújtson a szeretőm szerepében.

Iphiginia az ajkába harapott.

– Köszönöm.

– Bravúrosan oldotta meg a feladatot.

Emlékezetes pillanat volt, amikor meglátta Fenwickék báltermében. Iphiginiának sikerült elérnie, hogy a teremben rajta kívül minden nő túl- vagy alulöltözöttnek, netán csiricsárénak látsszék. Nem tudta volna pontosan meghatározni, miért épp Iphiginia ruházata tűnt megfelelőnek, de elég sokat látott már ahhoz a világból, hogy felismerje, ha egy nőnek stílusa van. Az összhatásnak semmi köze nem volt a ruha szabásához és a kiegészítőkhöz. De ahogy viselte őket!

– Pompás érzékkel választotta a fehérret ruhái színéül – folytatta Marcus. – Pimasz ötlet, de telitalálat.

Iphiginia arcán tétova mosoly futott át, mintha nem tudta volna eldönteni, hogy ugratják-e, vagy sem. Kissé reszkető hangon szólalt meg.

– Nem utolsósorban abból a megfontolásból döntöttem a fehér mellett, hogy ön köztudottan a feketét részesíti előnyben mind a ruházata, mind a személyes használati tárgyai színeként. – Kecses mozdulattal körbemutatott az elegáns, ébenfa faragásos kocsibelsőn. – A híresztelések valóságok, mint látom.

– Abból a feltevésből indult ki, hogy biztosan vonzódok az ellentétemhez?

Iphiginia komolyan elgondolkodott a kérdésen.

– A magam részéről vitatom ezt az elméletet. Igazi vonzást a hasonló gondolkodású emberek gyakorolnak egymásra, véleményem szerint ilyesmi a tökéletes ellentéteknél nemigen lép fel. Ám tudtam, hogy a társaság téves következtetést fog levonni. A legtöbben ugyanis abban a hitben élnek, hogy az ellentétek vonzzák egymást.

– És önnek meg kellett győznie a társaságot.

– Zoe rettegett tőle, hogy csődöt mond a terv, de belátta, hogy ez az egyedüli reményünk.

– Persze-persze. A zsarolónak állított kelepccéjükről kis híján el is feledkeztem!

– Egy szavamat sem hiszi, ugye, uram? – villant meg Iphiginia szeme fenyegetően. – Tudtam, hogy ön roppant intelligens elme, arról is hallottam, hogy micsoda töméntelen arroganciával párosul e nemes adottsága, de azt már nem gondoltam volna, hogy mellé ennyire csökönys!

Marcus nem vett tudomást az észrevételről.

– Meséljen Zoe néniről.

– Mire kíváncsi?

– Van egynéhány Zoe a társaságban. Melyikük a nénikéje? – Iphiginia szigorúan összevonta a szemöldökét.

– Lady Cuthrie. Hozzáteszem azonban, hogy rokoni kapcsolatunkat nem tettük közhírré. A siker érdekében célszerűnek láttam eltitkolni az igazságot. Ha ugyanis az emberek értesültek volna róla, hogy Zoe unokahúga vagyok, esetleg túlságosan sok kérdés merült volna fel a személyemet illetően.

– Hát persze – mormogta Marcus. – Lényeges volt, hogy a társaság előtt megőrizze rejtélyességét.

– Alapvető fontosságú volt, uram. Az egyik kérdés hozta volna magával a másikat, és könnyen leleplezhetek volna, még mielőtt célhoz érek. A zsaroló mindenképpen rájött volna, hogy nem vagyok az ön szeretője.

– Értem.

– Elhíreszteltük, hogy Zoe barátnője vagyok. E kis hazugság leple alatt akármilyen sűrűn mutatkozhatunk egymás társaságában.

Marcus gondolatban végigfutott ismerősei listáján. A memóriája kifogástalanul működött. Bizonyosra vette, hogy sosem találkozott Zoe keresztnévű Lady Cuthrie-val.

– Rémlik nekem egy bizonyos Lord Guthrie, aki tagja volt néhány klubomnak. Ha jól emlékszem, meghalt úgy egy éve.

– Zoe néni az özvegye.

– Attól tartok, nincs szerencsém ismerni.

– Ez az érdekes az egészben! – vágta rá gyorsan Iphiginia. – Zoétól tudom, hogy önöket sosem mutatták be egymásnak. Csak messziről látta önt estélyeken, bálokon, illetve Guthrie említette néhányszor a nevét, semmi több.

– A zsaroló mégis azt állította, hogy mind a ketten szerepelünk az áldozatai listáján?

– Igen. Különös, nem gondolja?

– Meglehetősen különös az egész helyzet.

– Mylord, esküszöm, ennek fele sem tréfa. Egy gazember megfenyegette Zoét. A zsaroló létezik. Arra a következtetésre jutottam hát, hogy kell valami kapcsolatnak lennie az ön és a nénikém ismeretségi köre között.

– Csak egyvalamiről feledkezik el, Mrs. Bright – mondta nyugodtan Marcus. – Engem a kutya sem zsarol.

– Bizonyos benne, mylord? – ráncolta Iphiginia a homlokát.

– Kétkem, hogy meg tudnék feledkezni róla.

– Nem, én sem hinném. Akkor viszont miért példálózott a zsaroló az ön esetével a nénikémnek?

– Ha valóban élt ezzel az utalással – nézett ki Marcus lustán az ablakon -, akkor blöffölt, amit nyilvánvalóan a célból tett, hogy riogassa a nénit, és kicsikarja tőle a pénzt.

– Márpedig élt vele.

– Mondja csak, hogy áll a nyomozás?

– Nos, ami azt illeti, haladok! – kapott a szón Iphiginia. – Máris sikerült átkutatnom Mr. Darrow és Lord Judson dolgozószobáját.

– Máris micsoda?

Iphiginia sokat sejtető pillantás kíséretében, kecsesen biccentett.

– Mondom, szerét ejtettem, hogy átkutassam Darrow és Judson dolgozószobáját. Mindkettőjüktől meghívást kaptam, és az estélyek folyamán sikerült beosonom mindkettejük dolgozószobájába, és töviről hegyire átvizsgálom az íróasztalukat.

– Mondja, elment a józan esze? Minek kell magának mások íróasztalában turkálnia? Mi az istennyilát keresett ott?

– Fekete viaszt és főnixes pecsétet – felelte Iphiginia. – Ezeket használták a zsaroló leveleken, amelyeket Zoe kapott.

– Magasságos ég! – Néhány másodpercbe beletelt, amíg rendezni tudta a gondolatait ilyen mérvű arcátlanság hallatán. – A fekete viasz nem ritkaság. Én magam is használom.

– Tudom, de az már ritkaságnak számít, hogy ön a mindennapi levelezéséhez használja, mylord. A legtöbb ember csak akkor nyúlna hozzá, ha gyászol. Azt pedig ismerje el, hogy a főnixes pecsét igazi kuriózum. Voltaképpen maga a pecsétnyomó, akármiféle pecsétnyomó, önmagában is ritkaságnak számít. Az ember azt hinné, az átlagzsaroló egyszerűen felragaszt az irományára egy papírpecsétet.

– Az átlagzsaroló már csak olyan.

– Komolyan beszélek, uram. A fekete viasz és a főnixes pecsét perdöntő bizonyíték lehet a zsaroló ellen.

– Tehát ezt a két dolgot kereste az urak fiókjában? – Ilyen vérlázító szemtelenség nincs! A hölgy egész egyszerűen hazudik, amint kezdettől fogva sejtette. Más magyarázat nem lehetséges, tisztázta magában Marcus. És még magát képzelte holmi invenciózus elmének, gondolta sötéten. Nos, Iphiginia Brighttól leckét vehetne.

– A többiek dolgozószobáját és könyvtárát sajnos még nem volt alkalmam átfésülni.

– Milyen többiekét?

– Természetesen azokét, akikkel az említettekén kívül ön kártyázni szokott.

– Mindenki dolgozószobáját és könyvtárát át szándékozik kutatni, akivel életem során lejátszottam egy kártyapartit? – kérdezte, csak hogy lássa, mennyire gabalyodik bele Iphiginia meséje szövevényes részleteibe.

– Ugyan már! Kizárólag azokét, akik közül a megboldogult Lord Guthrie kártyapartneri is kikerültek – mondta Iphiginia csípősen. Számlálni kezdte az ujjain: – Lartmore, Darrow, Pettigrew és Judson. Ez a négyes alkotja a kapcsolódási pontokat ön és a nénikém között.

– Csak mert hébe-hóba velem is, meg Guthrie-val is verték a blattot?

Iphiginia felsóhajtott.

– Nem találtam más összekötő láncszemet. Feltételezésem szerint valakinek, aki ismerte Lord Guthrie-t, valahogyan a fülébe jutott Zoe néni titka. Talán a személyzetből fecsegte el neki valaki. És ugyanez az egyén önről is sok mindent megtudott.

– A jelek szerint semmi olyasmit, amivel érdemes volna zsarolnia – mutatott rá Marcus. – Ugyanis engem nem zsarol.

– Lehet, hogy nem zsarolja, mylord, de ismerni ismeri, ha egyszer azt is tudta, hogy hosszabb időre elutazik a városból.

– Az nem volt titok.

– Nem? – kérdezte Iphiginia kihívóan. – Hiszen jószerivel – az emberek többsége előtt legalábbis – mindig titok, mit csinál. Gondolkozzék, uram. Hány ember tudhatott róla egyáltalán, hogy hosszabb kiruccanást tervez a birtokára?

– Akárhány – vágta rá Marcus gondolkodás nélkül. – A titkárom például. A személyzet.

És azok, akikkel közvetlenül elutazása előtt whistezett? – kérdezte Iphiginia mézesmázos hangon.

– A keserves életbe! – Vonakodva látta be, hogy a kis hölgynek van némi logikai érzéke. – Részletes felmérést készített rólam, nemde?

– Igyekeztem, uram. A kutatómunka nagy erősségem. Először is azt derítettem ki, hogy elutazása előestéjén Lartmore-ral, Darrow-val, Pettigrew-val és Judsonnal vívott kártyacsatát egyik klubjában.

– Lady Guthrie pedig megerősítette, hogy néhai férjével is lejátszottak az urak egy-két partit.

Az még hagyján – fuvolázta Iphiginia élvezettel -, de közel húsz éven át kártyáztak együtt, uram, Guthrie halálától visszafelé számolva. Ez azért lényeges, mert a nénikém titkolnivalója tizennyolc évre nyúlik vissza.

Marcus lassan elmosolyodott.

– Kitűnő, Mrs. Bright! Le a kalappal! Elképesztő viselkedése magyarázataként nem kevésbé elképesztő históriával sikerült előállnia. Kész vagyok leborulni zsenialitása előtt.

Iphiginiának leesett az álla.

– Azt hiszi, hogy az egész csak kitaláltam?

– Azt hiszem, asszonyom. – Marcus felemelte a kezét. – De ne zavartassa magát. Biztosíthatom, hogy játéka több mint szórakoztató. Amit eddig láttam öntől, az egészen kimagasló színészi tehetségre vall. Megtiszteltetésnek tekintem, hogy egy kisebb szerep erejéig alkalmam nyílt közreműködni az előadásban.

Iphiginia tekintetében értetlenség és óvatosság villant.

– Nem hisz nekem, mégsem dühös?

– Ha őszinte akarok lenni, azt kell mondjam, hogy az egész ügygel kapcsolatban vegyes érzelmekkel viseltetem. Még mérlegelem a dolgot.

– Értem! – bólogatott Iphiginia. – Sokáig szokott elmélkedni a dolgokon, mielőtt eldönti, hogyan érez velük kapcsolatban?

– Olyan kérdései vannak, mint egy tanítónőnek, amikor a lassú felfogású diákot noszogatja. A válaszom pedig a következő. Fontos szabály nálam, hogy nem módosítom a döntésemet, ha egyszer már meghoztam. De hogy biztos lehessen magamban, minden adatot összegyűjtök még a döntés előtt.

Iphiginia arca felderült.

– Hallottam a híres szabályairól, uram. Vehetem úgy, hogy jelen pillanatban még adatgyűjtést folytat?

– Miért is ne?

– Micsoda megkönnyebbülés, mylord! – kiáltott fel perzselően ragyogó mosollyal. – Megingathatatlanul hiszek az ön intellektualitásában. Tudom, ha egyszer belátja, hogy igazat mondok, szíves örömet a segítségemre siet a zsaroló leleplezésében.

A kocsni zökkenve megállt.

– Örömmel veszem, Mrs. Bright, ha további adalékokkal szolgál a furcsa helyzetről.

– Számítottam rá. – Ismét felfénylett a mosolya. – Önnek a természetéből fakad, hogy nem tehet másként.

– Tudja – jegyezte meg Marcus, amint az inas kinyitotta a kocsiajtót -, nem hiszem, hogy valaha is górcső alá vették volna a jellememet. Érdekesnek találta a feladatot?

– Ó, kétségtelenül, mylord! – Hagyta magát lesegíteni a járdára. – Érdekes volt, mint Pompej romjai.

– Kellems a tudat, hogy állom a versenyt egy ókori romhalmazzal szemben. – Marcus is lelépett a kocsiból, és karon fogta. Dinksre pillantott: – Várjon itt.

– Igen, uram. Várok – mondta vidoran Dinks.

– Ezt hogy értette? Hiszen csak egy pillanat az egész! – nézett szúrósan Iphiginia a homokszín szempárba.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy be sem invitál egy pohár konyakra? – mormogta Marcus, miközben elismerő arccal nézegette a házak elé felállított új gázlámpákat.

– Be? – vékonyodott el Iphiginia hangja a döbbenettől. – Ne tréfáljon, uram! Eszem ágában sincsen beereszteni a házba ezen a késői órán.

– Ezer dolgot kell megbeszelnünk, Mrs. Bright. Hosszú és fáradságos előkészítő munka áll előttünk, és elképzelni sem tudok ennél alkalmasabb időt vagy helyet, hogy sort kerítsünk rá. – Ezzel már emelte is a kezét a rézkopogtató felé.

– Várjon – mondta sietve Iphiginia. – A házvezetőnőnek meghagytam, hogy feküdjön le. Itt a kulcs a retikulómban.

Marcus a kezét nyújtotta érte, Iphiginia kelletlenül odaadta. A férfi szó nélkül átvette, és kinyitotta az ajtót.

Iphiginia szaporán elé lépett, be a sötét előszobába. Megragadott egy gyertyát, amely az ajtó melletti asztalkán állt, gyorsan meggyújtotta, és sarkon perdülve szembenézett ölordtságával.

– Tényleg úgy vélem, uram, hogy nem kellene bejönnie. – Marcus mosolyogva csúsztatta csizmás lábát a küszöb és az ajtó közé.

– Ha továbbra is fenn kívánja tartani a látszatot a társaság előtt – mondta halkán -, akkor meg kell engednie, hogy maradjak egy kis ideig. Ezt várják el tőlünk az adott helyzetben.

– Elvárják tőlünk? – meredt rá Iphiginia. – Úgy érti, hajlandó hozzájárulni, hogy továbbra is a szeretőjét játsszam?

– Miért ne? – Marcus átlépett a küszöbön, és belökte maga mögött az ajtót. – Aligha folytathatja a nyomozást, ha ezen a ponton felfedik a kilétét. Ha leleplezik, kiveti magából a társaság, és vonulhat száműzetésbe.

– Milyen igaza van, uram! El nem mondhatom, milyen hálás vagyok. Tudom, hogy a magyarázataimat egyelőre nem hiszi el. Igen nagyra értékelem hát e józan helyzetértékelést. Ma megerősített mindabban, amit eleddig hallottam önről.

– Részemről a szerencse, Mrs. Bright. Társa leszek a játékban, addig mindenképpen, amíg kielégítő választ nem kapok minden kérdésemre. Ez a könyvtár? – lépett be a hall jobb oldaláról nyíló ajtón.

– Igen. – Iphiginia szoknyáját felcsippentve iparkodott utána. – Mylord, ön igazán nagyvonalú.

– Tudom. – Semmi egyebet nem látott, csak sötét, homályos körvonalakat. Afelé vette az irányt, ahol a kandallót sejtette.

– Mivel ön még sincs a zsaroló áldozatai között, semmi sem kötelezi arra, hogy segítségemre legyen az ügy felgöngyölítésében.

– Már évekkkel ezelőtt felhagytam azzal, hogy bármit is kötelességérzetből tegyek. Meglehetősen értelmetlennek bizonyult. Az viszont előfordul, hogy mivel eszeveszetten erős kíváncsisággal vert meg a sors, időnként a legfurcsább... Az ördögbe! – hőkölt vissza, ahogy egy behemót, mozdíthatatlan tárgyba botlott.

– Óvatosan, mylord! – emelte a magasba Iphiginia a gyertyát. – Kissé szűkösön vagyunk pillanatnyilag.

– Észrevettem.

A viaszgyertya táncoló árnyakat vetített szét a helyiségben, amelyet zsúfolásig megtöltöttek a törött szobrok, halotti maszkok, különös formájú és elképesztő méretű vázák.

A bútorzat még ennél is sajtósabb volt. Az ablakoknál griff-fejes karfájú székek álltak karmos lábakon. A kandalló előtt zöld bársonnyal bevont, arany rajtokkal szegélyezett pamlag terpeszkedett, két asztalka fogta közre, amelyeken oroszlánfejek és szfinxek díszeltek.

– Mint említettem, a kuzinommal nemrégiben tértünk vissza egy roppant tanulságos európai utazásról – csacsogta Iphiginia. – Utunk során számos antik tárgyat sikerült beszereznem.

Marcus lenézett arra a csorba márványdarabra, amelyik rajta hagyta nyomát a fekete csizmája orrán. A gyertya gyenge fényénél annyi látszott belőle, hogy valami szárnyas mitológiai jószágot mintáz.

– Mi az ördög akar ez lenni?

– Ezt egy római kereskedésben vettem. – Iphiginia letette a gyertyát az íróasztalra. Sercegés hallatszott, aztán világítani kezdett egy lámpa. – Bámulatos, igaz? Ugyanebben a boltban több hasonlóan izgalmas leletet is vásároltam. Ez a római centurio különösképp beleszólt a szívembe.

Marcus jól megnézte magának a sisakjától, kardjától és pajzsától eltekintve anyaszült meztelen centuriót.

– Olybá tűnik, teljes régészeti lelőhelyet rendezett be a könyvtárban – jegyezte meg.

– Igen, azt hiszem, sikerült bizonyos atmoszférát teremtenem – hordozta körül büszkén a tekintetét Iphiginia. Kesztyűs ujjait szeretettel futtatta végig a meztelen centurio karján. – Serkenti a szellemi képességeket és segíti a befogadást, nem gondolja?

Marcus nem tudta levenni a pillantását a márványizmokat simogató ujjakról. A látvány azonnali és drámai hatást fejtett ki amúgy is felajzott férfiasságára. Mi tagadás, kettejük közül csak a centurio volt kőből.

– Mi a szándéka a szerzeményeivel, Mrs. Bright?

Egyik könyökét átvetve a római harcos vállán, Iphiginia szórakozottan nekidőlt a szoboralaknak. Állát a tenyerébe hajtotta.

– Még nem tudom. Jelenleg tanulmányozom az egyes darabokat, és vázlatokat készítek róluk.

– Tanulmányozza őket? – meredt báván őlordsága a szoborra ott, ahol Iphiginia szoknyája a csupasz combokra borult.

– A célom, hogy összeállítsak egy mintakönyvet az antik formákról és díszítőmotívumokról, amely kalauzul szolgál a házak külső és belső dekorálásához egyaránt – ismerte be Iphiginia. Szeme ragyogott a lelkesedéstől. Meg sem fordult a fejében, hogy mindez hatással lehet Marcusra, így csípőjét kényelmesen nekitámasztotta a szobornak.

– Értem – feszengett a lord. Elővette a türelmetlenség. Hogy elnyomja, lazított a nyakkendőjén, és igyekezett mély belélegzéssel higgadtságot erőltetni magára, ám a kísérlet eleve kudarcra volt ítélve. Csak annyit ért el, hogy Iphiginia rózsailatú parfümjéből szippantott be egy jókora, bódító dózist.

– Manapság a leghitelesebbnek vélt építészeti formák nagy része is tévedésen alapuló, pontatlan utánzat csupán.

– Ahogy mondja.

– Észrevette tehát? – repesett Iphiginia.

– Észre. Kontár munkák. – Pillantása átsiklott a kerekded ívre, ahol Iphiginia combhajlata a szobor hideg márványához ért. Évek óta nem tették így próbára az önfegyelmét.

– Az én mintakönyvem hüen követné az eredeti klasszikus formákat, mivel kizárólag közvetlen megfigyelésekre, illetőleg régészeti emlékekről rajzolt vázlatokra támaszkodnék. –

Kecses mozdulattal körbeintett a szobában felhalmozott műtárgyak impozáns összevisszaságára. – így a társaságbeli műkedvelők, akik antik stílusúra kívánják varázsolni otthonukat, biztosra vehetik, hogy az építész meg a lakberendező pontosan ahhoz az eredeti változathoz tartja magát, amelyre a választásuk esett, lett legyen az görög, római, egyiptomi avagy etruszk.

– Nagyszabású vállalkozásnak hangzik, Mrs. Bright.

– Valóban az. Roppant várakozással tekintek elébe. Az elmúlt évet annak szenteltem, hogy összegyűjtssem ezeket a műtárgyakat, és eliheti, már alig várom, hogy nekiláthassak az írásnak.

– Megértem. – Tekintete végérvényesen megállapodott a tejfehér bőrön, miközben elméjén egyetlen érzés uralkodott el: az ízére lett volna kíváncsi. Megindult az asszony felé.

– De ne vágjunk a dolgok elébe! – egyenesedett fel Iphigina a szoborról. – Először még hatástalanítanom kell a zsarolót. Bizonyos benne, hogy nem okoz önnek különösebb gondot ez a kis szerepjáték?

– Ellenkezőleg. Biztosra veszem, hogy végeláthatatlan bonyodalmakat fog elindítani. – Kinyújtotta a kezét. Tenyere rátapadt Iphigina csupasz vállának bársonyos, meleg bőrére. Iphigina nem hátrált el, össze sem rezzent. Állt, mint akit megbabonáztak.

– Marcus? Akarom mondani, mylord? – Nyelve hegyével megnedvesítette az alsó ajkát.

– A világot sem szeretném szaporítani a problémáit. – Tikkadtan levegőért kapkodott.

– Állok rendelkezésére, Mrs. Bright.

– Kedves öntől, uram. Megkérdezhetem, minek tudható be a segítőkészsége, miután a zsarolási ügygel kapcsolatban nem sikerült maradéktalanul elosztatnom a fenntartásait?

– Áldásom a tervre. Legyen a szeretőm.

Iphigina szájára hajolt és megcsókolta. Erre vágyott, amióta Fenwickék báltermében megpillantotta.

HÁROM

Iphiginiába villámként hasított a döbbenet.

Áz sem érthette volna váratlanabban, ha a márványcenturio életre kel és a karjába kapja.

Marcus szája a sajátján... Hihetetlen élmény. Néhány másodpercig csak állt kábán, kívülten.

A száj csókolta, a vállára nehezedő óriás kéztől borzongó hullámok indultak el és futottak végig a gerincén.

Ez a hírhedt ember, akit oly alaposan kitanult és oly nagyon csodált, aki közel egy hónapja makacsul befészkelte magát az álmaiba, őt öleli itt, a saját könyvtárszobájában.

Mióta visszatért Londonba, e férfi töltötte ki majd' minden gondolatát. Napjai az ő tanulmányozásának jegyében teltek el, hogy minél elfogadhatóbban játszassa el annak a nőnek a szerepét, akit a lord hajlandó volt az ágyába fogadni.

Minden lehetséges forrásból összegyűjtötte a vele kapcsolatos mendemondákat, pletykákat, és azt a néhány tény, amely fellelhető volt. Minden elérhető elolvasott, amit Marcus valaha leírt. Órákon át töprengett a legapróbb részletek felett, hogy minél jobban megértse, minél elevebben maga elé tudja őt képzelni.

Arról a Marcusról, akit magában megálmodott, senkivel nem beszélt, még Ameliával vagy Zoe nénivel sem. Éjjelente, miután eljátszotta a szerepét, még sokáig feküdt ébren és elképzelte, milyen érzés lehet annak a nőnek lenni, aki valóban Marcus szeretője. Akivel valóban együtt hál.

Akit szeret.

Réges-rég eldöntötte magáról, hogy ő nem az a fajta női lény, aki képes volna nagy szenvedélyt átélni vagy felébreszteni egy férfiban. Kiegyezett és megbékült ezzel a gondolattal. Hiába, túlon túl józan, túlon túl gyakorlatias, túlon túl intellektuális ahhoz, hogy belészeressen valakibe.

És mégis, ennek ellenére, álmodozásai egész pókhálóját szőtte Marcus személye köré.

Mindez ártalmatlan időtöltésnek látszott, lévén, az álomférfiú már örök álomba szenderedett.

Most meg fogta magát ez a legendás, ködbe burkolt fantázialény, kilépett a mesés képeskönyv lapjairól, és besétált az ő életébe. És hús-vér valójában sokkal izgalmasabb, mint álomalaknak.

– Maga egészen különleges valaki, Iphiginia. Nem olyan, mint vártam – hallotta Marcus mély hangját. – Hanem olyan, akire ma éjjel vágyom.

Iphiginia egy szót sem szólt. Egész testében reszketett. A férfi egyre szorosabban ölelte, ajkával először gyengéden, aztán sürgetőbben, végül már követelőzően vette birtokba az övét.

Iphiginia levegőért kapkodott. A forró csókok szünetében fojtott hang tört elő a torkából, hirtelen maga elé kapta a kezét. Megragadta a férfi hosszú nyakkendőjének végeit.

– Ön bámulatba ejt, mylord!

– Ennek örülök... – Csókot nyomott az állára és az orra hegyére. – Mert ön is bámulatba ejt engem.

– Mylord!

– Marcusnak hívnak.

– Ah, Marcus... – Túlláradó izgalomban eleresztette a kravátlit, és a karját Marcus nyaka köré fonta.

A hirtelen mozdulattól keble a széles mellkashoz préselődött, a ruha rétegein át is érezte a kemény domborulatot, amely szétrepedéssel fenyegette a bricseszt.

A férfi hosszú ujjai végigszánkáztak a tarkóján. Iphiginia halkán felkiáltott. Feje hátracsuklott, és Marcus szája a torkára tapadt.

– Marcus! Egek! – Belemarkolt a hajába. Érzékein izgalom hullámszórt át. Megsemmisülten és ugyanakkor mámorosan átadta magát a lord ölelésének.

– Valami azt súgja, hogy remekelni fogunk a premieren, asszonyom – mondta Marcus, ezzel egy lépést hátrált a széles, zöld és arany görög pamlag felé, Iphiginiát is húzva maga után.

Iphiginia már csak a tompa puffanást hallotta, ahogy csizmájával az egyik márványtömbbe rúgott.

– A pokolba! A kénköves...

– Ó, istenem! – kezdte visszahúzni Iphiginia. – Vigyázzon, mylord! Még kárt tesz magában.

– Semmi kétség, de bízzunk benne, hogy nem hiába. – Átlépte a követ, lehuppant a pamlagra, és fél lábát a padlón hagyva, az esés lendületével magára rántotta Iphiginiát. Iphiginia előrebukott, szoknyája nagy csattogással úszott utána a levegőben, mintha tiltakozna az inzultus ellen, aztán halk, megadó suhogással szétterült Marcus lábán.

A férfi két tenyerébe fogta az arcát, és száját az édes ajkakra szorította.

A pillanat varázsát szörnyülködő sikoltás törte meg az ajtó irányából.

– Iphiginia! Mi folyik itt?

Iphiginia igyekezett kiszabadítani magát Marcus öleléséből.

– Amelia?

– Mi? – mordult fel Marcus. – Mi a fészkes fene...

– Eressze el, de azonnal, maga pokolfajzat! Nem hallja? Az összes szentek nevében, eressze el!

– Amelia, várj! Ne! – Iphiginia feltornázta magát, és fejét az árnyékba borult ajtónyílás felé fordította. Meglátta Ameliát: pongyolában, lógó hajjal törtetett feléjük a szobrok és bútorok útvesztőjén át.

– Amelia, semmi baj! – Megpróbált felegyenesedni. Amelia megtorpant, de csak azért, hogy magához ragadjon egy piszkavasat a kandalló mellől. Harciasan a magasba lendítette, és mint egy fúria meredt Marcusra.

– Eressze el, de azonnal, maga disznó, vagy kiloccsantom az agyvelejét! Bizony isten kiloccsantom!

Marcus egyetlen, de igen határozott mozdulattal lependerítette Iphiginiát a pamlagról, felpattant, elkapta a piszkavas fenyegető végét, és mielőtt Amelia egyet pislantott volna, kirántotta a fegyvert a kezéből.

Amelia éles, panaszos hangon fel visított.

– Amelia, nyugalom! – Iphiginia nagy nehezen talpra kecmergett, kibújt Marcus mögül, és futva indult a lány felé. – Csillapodj! Semmi bajom. Nem bántott, megesküszöm rá.

Amelia felemelte a fejét. Értetlen, fátyolos tekintete először Iphiginián, aztán Marcuson állapodott meg.

– Ki ez? Mit keres itt? Tudtam én, hogy veszélybe keveredsz! Tudtam, hogy előbb vagy utóbb, valamelyik rongy alak kihasználja a helyzetet!

Iphiginia csitítóan megveregette a karját.

– Amelia, engedd meg, hogy bemutassam Masters earljét. Mylord, a kuzinom, Miss Amelia Farley.

Marcus felvonta szemöldökét, és félrelökte piszkavasat.

Örvendek a szerencsének. Amelia leesett állal bámult rá.

– De hát önnek rég meg kellett volna halnia!

– Ezt már mások is mondták. – Szája sarka enyhén megrándult. – Ám egyre-másra merülnek fel az ennek ellenkezőjére utaló bizonyítékok.

Amelia megperdült, és szembenézett Iphiginiával.

– Hogyhogy? Nem gyilkolta meg a zsaroló?

– Szemlátomást nem. – Iphiginia elvörösödött, és szaporán lesimította a ruháját. Most látta csak, hogy egyik tollbokrétája a padlón hever, Marcus csizmája mellett. – Minő megkönnyebbülés, hogy mégsem egy gyilkossal állunk szemben, nemde?

Amelia gyanakvó tekintete ismét Marcusra tapadt.

– Ebben nem vagyok olyan bizonyos. Mivel állunk szemben egész pontosan?

– Remek kérdés. Hogy nem szellemmel, az hétszentség. – Marcus lehajolt, felemelte a tollbokrétát és átnyújtotta Iphiginiának. – Örömmel leszek segítségére a kérdés érdemi megválaszolásában, Mrs. Bright. De mert momentán későre jár, az utóbbi néhány perc eseményei pedig amúgy is beárnyékolják már az est hangulatát, azt hiszem, most távozom.

– Valóban elszaladt az idő, mylord – kapta ki Iphiginia a bokrétát a kezéből. – De ugye komolyan gondolta, hogy nincs ellene kifogása, ha tovább alakítom a szeretője szerepét?

– Komolyabban nem is gondolhattam volna, kedves Mrs. Bright – csillant meg a férfi szeme a lámpafényben. – Minden rendelkezésemre álló eszközzel segíteni fogok oly élethű alakítást nyújtani, hogy önt úgyszólván meg se lehessen különböztetni az eredetitől.

– Kedves öntől, uram – rebegte Iphiginia hálatelt szívvel. – Kíváncsisága vagy tán veleszületett lovagiassága téteti önnel e nemes gesztust, mylord?

– Nem merném állítani, hogy merő lovagiasságból állok a rendelkezésére, asszonyom.

– Akkor tehát a kíváncsiság! – nyilatkozta ki Iphiginia. Marcus derűs pillantást vetett rá, amint az ajtó felé indult.

– Oly jól ismer.

– Ismeri! – horkant fel Amelia. – Nagyító alatt tanulmányozta önt, mylord.

– Megtisztelő. – Marcus kilépett a hallba. Megállt, és még ennyit mondott: – Fordítsa rá a zárat, ha elmentem.

– Természetes, mylord – mosolygott Iphiginia.

Marcus kilépett a sötétbe, és halkán betette maga mögött az ajtót.

Távozása után feszült csend telepedett a könyvtárra. Csakhamar hallották, amint kocsijának kerekei végigzörögnek az utcaköveken.

Amelia szembefordult Iphiginiával.

Huszonhat éves volt, egy évvel fiatalabb az unokanővérénél. Sok szempontból csinosabb nála, finoman metszett vonásokkal, fényes barna hajjal és ragyogó barna szemekkel. E szempárban pillanatnyilag rettenet ült.

– Azt hittem, hogy letepert – suttogetta.

– Tudom, hogy azt hitted. Teljesen érthető, ha megijedtél. De az az igazság, hogy egész egyszerűen csak megcsókolt.

Amelia arcára hitetlenséggel vegyes viszolygás ült ki.

Egyedül Iphiginia tudta, hogy tizennyolc éves korában egy éjszaka olyan mély sérülés esett lelkén, amely – bár sokat halványodott azóta – rosszul gyógyult be.

– És te hagyta, hogy megcsókoljon? – rázta Amelia a fejét. – Egy idegen? Aki ráadásul hullá kellene hogy legyen?

– Hihetetlennek tűnhet, Amelia – ereszkedett le Iphiginia lassan egy székbe. A tollbokrétát még mindig a kezében szorongatta. – De egyáltalán nem tűnik idegennek. Tudod, mi volt az első gondolatom, amikor ma este megláttam Fenwickék báltermében?

– Nos? – kérdezte savanyúan Amelia. Iphiginia elmosolyodott.

– Hogy épp olyan, amilyennek lennie kell.

– Képtelenség! Túl sokat kotlottál az úgynevezett jellemtanulmányán, vagyis a saját hipotéziseden.

– Könnyen lehet.

– Egyszerűen megjelent a bálon?

– Igen. Egyébként a zsarolási ügyről nem is tudott. Azt állítja, hogy ő nincs az áldozatok között.

– Ajvé! És nem leplezett le?

– Nem. Nyilvánvalóan hallott minden pletykát, amit elhíreszteltünk. Mondjuk úgy: elsimítottuk a vitánkat az egész város szeme láttára.

– Kíváncsi lennék, miért ment bele a játékba – töprengett Amelia.

– Masters, tudod, rém intelligens. Azonkívül pedig kíváncsi is. Ésszerű módon úgy döntött, hogy nem leplez le, míg a végére nem jár, mit forgatok tulajdonképpen a fejemben.

– Khmmm! – horkantott Amelia.

– A magafajta széles látókörű ember természetesen racionális és hidegfejű. Nem az a típus, aki elhamarkodott következtetéseket vonna le.

– Ezt a zagyvaságot! – csattant fel Amelia. – Nekem nem tetszik az egész. Lefogadom, más oka is van rá, hogy ilyen készséges legyen.

– Mi oka lenne?

– Nem volnék meglepve, ha azt mondaná magában, ugyan miért is ne lehetne egy állítólagos szeretőt valóságos szeretővé tenni. Milyen mulatságos volna!

Iphiginia levegőt sem mert venni.

– Ó, igazán, nem gondolom...

– Ez az, látod – pillantott rá sötéten Amelia. – Egy értelmes gondolatod nem volt, amióta ez az ügy elkezdődött. Különbözik pedig miért nem halott ez az egyén, annak rendje és módja szerint?

– A birtokán volt, és csak azért jött vissza a városba, mert hallott rólam.

– Vagyis a zsarolónak üres fenyegetés volt minden szava?

– Nagyon úgy fest. Fura egy eset ez, Amelia.

– Határozottan fura volt maga a terv is, már a kezdet kezdetétől.

– Tudom, te ellenezted – mondta Iphiginia. – Szerintem egész jól bevált.

– Egészen addig, amíg Masters vissza nem tért a másvilágról. Egyesekben semmi belátás sincs. Most mit akarsz tenni?

– Tovább játszom a szerepemet, nincs más választásom. – Lebiggyesztette az ajkát. – Egyetlen terv létezik, az eredeti, de az még mindig használható. Ha felfedik a kilétemet, kívül rekedek Masters társasági körén.

– Nem ér nagy veszteség, ha engem kérdezel – dünnyögte Amelia.

– Ebben nem értünk egyet. Mint a rejtélyes Mrs. Bright, Masters earljének szeretője, bárhova bejuthatok, bárkivel szóba elegyedhetek.

– De mint Miss Bright, vénlány, kékharisnya, a Bright Leánynevelde egykori igazgatónője, sokkal szürkébb ismeretségi körrel kellene beérned.

Iphiginia elfintorodott.

– Attól tartok. Igaz, hogy anyagilag nem állok rosszul, hála az ingatlanbefektetésekkel való szerencsénknek...

– Úgy érted, hála építési kiválóságodnak és Mr. Manwaring remek üzleti érzékének – javította ki Amelia.

– Valamint a te pénzügyi éleslátásodnak. Tegyük csak hozzá!

– Hogyne. De most nem erről van szó.

– Hanem arról, mint már említettem – mosolygott fanyarul Iphiginia -, hogy Miss Iphiginia Brightként, anyagi eszközeimtől függetlenül, nélkülözöm azokat a társadalmi összeköttetéseket, amelyek révén feltérképezhetném Masters köreit.

– Neked pedig fixa ideád, hogy csakis olyasvalaki állhat a zsarolás hátterében, aki Masters és Zoe környezetében egyaránt otthonosan mozog.

– Ez az egy biztos – mondta Iphiginia a fehér hajjával babrálva. – Világos, hogy akárki is az, jól ismerte az earl terveit.

– Csakhogy...

– Amint Zoe múltját is ismernie kell. Más kapcsolat pedig nincs Masters és Zoe között, kizárólag az a néhány egyén, aki Cuthrie-vel szokott volt kártyázni, most pedig hébe-hóba Mastersszel teszi ugyanezt.

– Csakhogy Zoe titkáról Cuthrie sem tudott – mutatott rá Amelia.

– Guthrie ideje java részében olyan részeg volt, hogy a kártyán is csak veszíteni tudott, semhogy észrevegye, ami az orra előtt történik. Ez viszont nem zárja ki, hogy valaki másnak, aki épp ott lebzsel, szemet szúrjon, hogy mi folyik Zoe és Lord Otis között, és Maryanne születésekor szépen összeálljon előtte a kép.

– És tizennyolc évvel később eszébe jusson megszarolni Zoét?

– Miért is ne? Volt szerinted pénzben kifejezhető értéke a ténynek, hogy Maryanne Lord Otis lánya, nem pedig Guthrié, amíg Sheffield earlje néhány hónappal ezelőtt meg nem kérte a kezét?

Iphiginia elhallgatott. Amelia fején átvillant, hogy ha Maryanne nevéhez bármiféle botrány tapadna, Sheffield habozás nélkül visszalépne a házasságtól. Sheffield köztudomásúlag sokkal jobb partit is köthetett volna. Szerелеmből házasodni – ez luxusnak számított a társaság mércéje szerint.

– Nem tudom, Iphiginia – szólalt meg Amelia pillanatnyi gondolkodás után. – Ez a vállalkozás épp elég kockázatos volt addig is, amíg halottnak tudhattuk az earlt. Most, hogy él, még több komplikáció léphet fel.

– Igaz – pillantott Iphiginia a pucér centurióra. – De meg kell mondjam, a magam részéről igenis örülök neki, hogy él.

– Azt látom. – Amelia szája elkeskenyedett, amint felállt. – Nem vagyok meglepve. Hetekkel ezelőtt belehabarodtál, és azóta rohamosan súlyosbodik az állapotod.

Iphiginia érezte, hogy az arcát forróság önti el.

– Ez azért túlzás.

– Jobban ismerlek, mint bárki más. Jobban, mint a húgod vagy Zoe. Sosem láttam, hogy egy férfi ilyen hatással lett volna rád. Még Richárd Hampton se.

– Kérlek, Amelia, biztosíthatlak róla, hogy Richárdot sosem találtam olyan... ööö... – a megfelelő kifejezés csak nehezen jött a nyelvére – érdekesnek, mint lord Masterst.

– Még akkor sem találtad olyan érdekesnek, amikor udvarolt neked? – érdeklődött Amelia.

– Richárd soha, de soha nem udvarolt nekem – jelentette ki Iphiginia meggyőződéssel. – Egy időben félreértelmeztem a viselkedését. Tévedés történt, amely hamarosan tisztázódott.

Nem te voltál az egyetlen, aki félreértette Richárd gyakori látogatásait – biztosította Amelia. – Nekem még most is úgy rémlik, hogy először igenis miattad járt hozzánk, ha éppenséggel tudni akarod. Aztán gondolta meg csak magát, hogy Corina kezdett feltűnően szép lenni.

– Micsoda feltételezés, Amelia! Richárd nem ilyen felszínes.

– Honnan veszed? És ha már itt tartunk, Corinát sem kérte volna meg, amíg a világ világ, ha nem írártál volna rá akkora hozományt. A szülei ugyanis hallani sem akartak volna a házasságról, ha a lány nem hoz valami pénzt a házhoz.

– Ebben, látod, igazad van – fintorgott Iphiginia. Richárd szüleit sosem kedvelte igazán.

Richárdot kislánykora óta ismerte. Egyidősek voltak, a szülei pedig szomszédok egy kicsiny devoni faluban, Deepfordban.

Hampton uraság és neje azzal az enyhe megvetéssel viseltetett Iphiginia szülei iránt, amelyet a művészeltek váltanak ki a helyes viselkedés és az illendőség kimondatlan szabályai által uralt kis falvakban.

Iphiginia azonban világeletemben kedvelte Richárdot, ő pedig mindig roppant figyelmes volt hozzá, különösen abban a nehéz időszakban, amikor a lány szülei a tengerbe veszték.

Amikor magához tért a megrázkódtatásból, Iphiginia egyedül állt a világban kilencesztendő húgával.

Földi javakból a Bright házaspár nem sokat hagyott gyermekeire. Mrs. Bright sosem keresett magasabb összeget a festményeivel, Mr. Bright pedig, az igen tehetséges építész, üzleti szellem híján sosem tudta átültetni a valóságba elegáns, klasszikus látomásait.

A kivitelezés nem várt többletköltségei, a rossz érzéssel megválasztott üzleti partnerek, a spekulációs vállalkozás keretei között folytatott építkezések milliányi buktatója, mindez együtt gyorsan felemésztette Bright üzleti nyereségének nagy részét.

Igazság szerint Iphiginia szülei mind a ketten előbbre valónak tartották, hogy művészi alkotóerejüket frissen tartsák egy-egy itáliai, egyiptomi vagy görög utazással, mintsem hogy vagyonukat gyarapítsák.

Szembesülve a feladattal, amelyet a saját és húga eltartása jelentett, Iphiginia merész lépésre szánta el magát. Először is összekapart minden pennyt, amit anyja képeinek és apja mintakönyvének eladásából csak tudott. Ezzel a kezdőtőkével pedig nyitott egy leánynevelő intézetet.

Richárd sok mindenben segített az induláskor. Rávette az apját egy iskolának alkalmas épület bérbeadására, gondoskodott róla, hogy ésszerű bért állapítson meg, és tett még egy sereg apró szívességet. Többek között azt is elérte az anyjánál, hogy ajánlja Iphiginia intézetét a barátnői figyelmébe.

Mindig hálás lesz Richárdnak, gondolta Iphiginia. És mindig gyengéd érzelmekkel fog rá gondolni. Richárd jóképű férfi volt, tele nemes érzésekkel és kedvességgel.

Iphiginia azonban már belátta, hogy nem lett volna jó választás Richárd részéről, ha őt veszi el feleségül. Amire a férfi a jelek szerint idejében rájött.

Ő ugyanis nem tudta volna Deepfordban leélni az életét.

Amikor a múlt évben otthagyta a falut, úgy érezte, mintha hosszú begubózás után végre elrepülhetett volna a szárnyain.

Egy év alatt felfedezte, hogy nem keveset örökölt szülei bohém és érzékeny lelkületéből. Nehéz idők vártak volna rá egy vidéki földbirtokos feleségéként.

Húga, ezzel ellentétben, tökéletesen magára talált a deepfordi rend szigorú keretei között. Úgy látszott, még férje családját is szereti.

– Iphiginia?

– Igen?

– Aggaszt ez az új fejlemény.

– Miért?

– Kezd veszélyes lenni a helyzet.

– Lári-fári! Megtaláljuk a zsarolót és minden rendben lesz.

– Ki beszél itt a zsarolóról? Rólad beszélek – mondta Amelia kutató pillantással. – Úgy is mint kikapós özvegyről. Nem épp kockázatmentes vállalkozás. Vegyük csak, ami itt történt ma este.

Iphiginia arcát égő pír futotta el.

– Ugyan már, Amelia, hát mi történt? Felesleges ekkora jelentőséget tulajdonítani egyetlen csóknak.

– Kérlek, Iphiginia – mondta Amelia kissé ijedten -, ne bocsátkozz többet ilyen szeleburdi csókolózásokba. Masters nem az a galamblelkű vidéki földesúr, akinek egy szóval vagy egy homlokráncolással parancsolni tudsz. Ő az, aki parancsoláshoz szokott, és hogy megkapja, amit akar.

– Úriember! – tiltakozott Iphiginia.

– Az a fajta, aki elveszi, ha valami kell neki, és nem sokat törődik vele, ha valakit tönkretesz eközben.

Iphiginiának hamarjában egyetlen ellenérv sem jutott az eszébe. Nehéz volt cáfolatot rögtönözni valamire, amiről Amelia tapasztalatból beszélt.

Mindenesetre ki ne menjen a fejéből az előtte álló veszélyes napok során, hogy ő nem Mrs. Bright: a halálosan izgalmas, egzotikus özvegy, a város leghírhedtebb earljének titokzatos szeretője. Hanem Miss Bright: vénlány, tanítónő, a klasszikus művészetek kutatója.

Ráadásul még egy zsarolót is el kell kapnia.

Izgalmas, gondolta Marcus, felfelé szedve a lépcsőfokokat saját házának bejárata előtt. Intelligens, szenvedélyes, és olyan kellemesen különbözik a női nem szokványos vonulatától. Derűs viszony kerekedhet a dologból az évad hátralévő részére. Esetleg tovább is, ha minden jól megy.

Megcsillant előtte valami, ami leginkább a reményhez volt hasonlítható. Micsoda könnyebbség lenne berendezkedni egy kényelmes, megbízható, hosszú távú viszonyra egy okos nővel.

Olyannal, aki nem szekírozza, nem akar hozzá feleségül menni, nem kap hisztérikus rohamokat, és nem idegesíti érzélgős jelenetekkel. Olyannal, aki képes megértést tanúsítani a szellemi tevékenységek iránt.

Aki nem vonja magára szántsándékkal a figyelmét, ahányszor csak el szeretne olvasni egy könyvet, vagy ki szeretne dolgozni egy elméletet.

Akivel még társalogni is lehet, miután a szenvedély követelései ideiglenesen kielégülést nyertek.

Lovelace, a komornyik, már nyitotta is az ajtót, ahogy felért a lépcső tetejére.

– Uram. Remélem, kellemesen telt az este.

– Érdekesen, Lovelace! – Odanyújtotta a kabátját és a kalapját.

Lovelace arckifejezése, amely általában olyan merev volt, mint egy egyiptomi halotti maszk, némi meglepetést árult el.

– Örömmel hallom, uram. Nem mindennap fordul elő, hogy társasági eseményekről ilyen... khm... élénk kedélyben tér haza.

– Milyen igaz, Lovelace. A ma esti esemény valahogy szokatlanul fordulatosra sikerült.

– A könyvtár felé indult, csizmája nagyokat döngött az aranyintarziás fekete márványpadlón.

– Lefekhet. Majd eloltom a lámpákat.

– Köszönöm, uram. – Lovelace rövid szünetet tartott. – Valamiről még be kell számolnom.

– Mégpedig?

– Fivére érkezett meg az este folyamán. Egy órával ezelőtt távozott el. Azt hiszem, a klubjába ment.

– Bennet? – ráncolta Marcus a homlokát. – Miért nincs Skóciában?

– Nem tudom, uram.

– No, majd beszélök vele reggel. – Belépett a könyvtárba. – Jó éjt, Lovelace!

– Jó éjt, uram! – csukta be halkan Lovelace az ajtót. Marcus átvágott a szobán a sarokban álló asztalkáig, rajta a kristályüvegig, amelyben lág borostyánszínnel csillogott a bársonyos francia konyak.

Töltött egy pohárral, és letelepedett egy hatalmas karosszékbe. Miközben szórakozottan beszippantotta a pohárból párologó nehéz illatot, az járt a fejében, hogy bizony a legjobb úton halad egy újabb viszony felé.

És ami az egészen a legfurcsább, roppant várakozással tekint elébe.

Szokatlan, igazán szokatlan.

Sosem szenvedhette a szakításokkal járó kellemetlen herce-hurcát. Újabban viszont az időt is, az erőkifejtést is egyre inkább sajnálta egy-egy új kapcsolat elindítására.

Nehezen vett lendületet, mivel előre látta, miképp fog a dolog végződni. Még azt is egyre biztosabban meg tudta jósolni, hogy mikorra esik majd a zárójelenet.

A viszonyok közti hézagokat egyre hosszabbra engedte nyúlni, egészen addig, amíg a természet parancsa sürgetővé nem vált annyira, hogy muszáj legyen tudomást venni róla és fejet hajtani előtte.

A gondot az okozta, hogy a sors nem mindennapi férfi-vággyal verte meg. Melankolikus perceiben feltette magának a kérdést, milyen lenne, ha valami jótékony hatalom elengedné a szenvedélyek e kényszerpályájáról. Ha félrevethetné, elfeledné mindeme vágyakat, hogy teljes egészében a szellemi kalandoknak szentelhesse erejét.

Önkéntelenül is elvigyorodott a gondolatra. Ha valami tanulsággal zárult a mai éjszaka, akkor az az, hogy a teste egyáltalán nem készül lemondani az élvezetekről a közeljövőben. Még mindig érezte a kielégítetlenül maradt vágy tompa sajnását.

A legérdekesebb mozzanat azonban az, hogy nem retteg az előtte álló csábítás nehézségeitől, hanem hosszú-hosszú idő óta először, inkább várja.

Minden ösztöne egybehangzóan azt súgta, hogy Iphiginiával nem az unalomig ismert formulák szerint alakulnak majd a dolgok. Ez egyszer úgy láthat neki az ügynek, hogy nem tudja előre, mikor és hogyan fog befejeződni. Ami már önmagában épp elég étvágygerjesztő.

A konyak fölött egy ideig elfilozofálgatott az olyan szenvedélyek élvezeteiről, amelyek a meglepetéssel és a kiszámíthatatlansággal kecsegtetnek.

Meddig fog vajon Iphiginia ragaszkodni ahhoz az egetverő képtelenséghez, hogy egy zsarolási ügy miatt fabrikálta inkognitóját?

Találékonyaságból bejegyzett a kis szemtelennek egy piros pontot. Briliáns ötlet volt egy ilyen mesével előállni, és ezzel az ajánlólevéllel furakodni be a legmagasabb körökbe.

Persze arra számított, hogy ő majd egész hónapban távol marad Londontól, és bőven lesz ideje behálózni valami duzzadt pénztárcájú alakot. Éppúgy az is lehetséges, hogy végig az ő figyelmére pályázott.

Merész! És meglehetősen hízelgő rá nézve.

Lassan fordított egyet a poháron. Ha a hölgy mindenáron fenn akarja tartani annak látszatát, hogy egy zsarolóra vadászik, ám legyen. Ártani nem árt vele, sőt, pompás mulatság lesz végigvárni, hogyan gabalyodik bele a saját hálójába.

Időközben neki is kedve támadt játszani – ám egy másik játékot – Iphiginia Brighttal.

Valami nedves undokságra lett figyelmes a kabátja elején.

Lepillantott, és elharapott egy szitkot a drága szöveten terjeszkedő folt láttán.

Talpra ugrott, kibújt a kabátjából, és egyenesen a belső zsebébe nyúlt. Kihúzta onnét az alattomos fémtárgyat, majd undorral szemügyre vette.

Semmi kétség, a zsebben hordozható, szivárgásmentes, tintatartállyal felszerelt hidraulikus töltőtoll legújabb modellje is továbbfejlesztésre szorul. Két hét alatt a harmadik kabátját tette tönkre.

NÉGY

Másnap reggel, alighogy Marcus a tálalóasztalhoz járult és megszédte a tányérját tükörtojással, Bennet botorkált be az ebédlőbe.

– Reggelt, Marcus!

– Jó reggelt! Lovelace mondta, hogy megjöttél. Nem is vártalak – pillantott az öccsére vidáman. Aztán lefagyott az arcáról a mosoly. – Ördögbe is, mi történt a hajaddal?

– Semmi. – Bennet, csinos kölyökképen a sértett méltóság kifejezésével, a tálalóhoz ment, és elfoglalt ember módjára emelgetni kezdte a tálca fedelét. – Mindenki így hordja.

– Csak Byron meg a hozzá hasonlók. – Még egyszer szemügyre vette öccse fején a művészien zilált fürtöket. Eredetileg Bennet sötét haja is szög egyenesen állt, mint az övé. – Remélem, az inasod megtanulta kezelni a sütővasat. Nehogy tüzet fogjon az egész kazal.

– Rendkívül vicces. Van itt valahol pirító?

– Balra az utolsó tálca, ha minden igaz. – Marcus visszaegyensúlyozott a reggeliző asztalhoz saját megpúpozott tányéréjével, és leült. – Azt hittem, egész hónapban Skóciában lesztek Harryvel.

Bennet a pirítóssal teli tálcára összpontosította figyelmét.

– Én meg azt hittem, te mentél egy hónapra Yorkshire-ba.

– Meggondoltam magam.

– Én is.

– Volt rá valami különösebb okod? – ráncolta Marcus a homlokát.

– Semmi – vetette oda Bennet, miközben egy másik tálcáról lapátolni kezdte a tojást, körültekintően, mintha a feladat precíz megoldása sorsdöntő volna.

Marcus vegyes érzésekkel tanulmányozta öccse hátát. Ismerte Bennetet, túlságosan is. Nem szokott titkolózni. Valami baja lehet.

Ő nevelte fel az öccsét, miután anyjuk tizennyolc évvel ezelőtt meghalt. Igaz ugyan, hogy az apjuk akkor még élt, George Cloud azonban kisebbik fiával is csak annyit törődött, mint korábban elsőszülöttjével. A vadászatot, a kopóit és az ivócimborákat sokkal jobban szerette a családi életnél.

Mivel nem akadt, aki Bennetnek gondját viselje, Marcus ugyanolyan magától értetődően vette kézbe az öccse nevelését, ahogyan néhány évvel azelőtt a családi földeket.

Az évek során szépen gyarapodott a gazdaság, hála a Marcus kísérletezgetései nyomán bevezetett új szerszámoknak, trágyaféléknek, valamint szántási és tenyésztési módszereknek.

Minél inkább nőttek a bevételek, annál jobb vadászkutyákra tehetett szert George. S ha a felesége duruzsolta is néha, hogy Marcust Oxfordba vagy Cambridge-be kellene küldeni, George hallani sem akart róla. Esze ágában sem volt megfosztani a gazdaságát Marcus fia jelenlététől.

Olykor barátságosan hátba vágta elsőszülöttjét, és gratulált magának, amiért ilyen hasznavehető fiat nemzett. Nagy ritkán Bennet iránt is elfogták az apai érzelmek, de ki is merültek annyiban, hogy fölvette és a magasba emelve kurjongatott neki.

Cloud gyakorta hangot adott elégedettségének, amiért mindkét fia tulajdon vasszervezetét örökölte, és egyúttal nem mulasztott rámutatni, micsoda istenverése az olyan betegeskedő alkat, aminővel Mrs. Cloud jött a világra. Ezzel ki is merültek apai megnyilvánulásai.

Mrs. Cloud, aki jobbára csak olyan semmitmondó tünetekre panaszkodott, mint a búskomorság és a kimerültség, abban az esztendőben, amikor Marcus betöltötte tizenhét éves életévét, nagyon is kézzelfogható lázat kapott, amely néhány óra leforgása alatt elvitte. Csak Marcus és a két éves Bennet ült az ágyánál.

George rókavadászaton volt.

Cloud szűk egy évvel élte túl a feleségét, akinek halála nem annyira a súlyos veszteség miatt bírt jelentőséggel a számára, hanem mert felborította a vadászidény menetrendjét. Aztán tizenegy hónapra rá, hogy hosszú éveken át szinte észrevétlen élete párját elvitte a tüdőgyulladás, George sikeresen nyakát törte ugratás közben.

Marcust a földeken, az új aratógépen eszközölt módosítások hatékonyságának ellenőrzése közben érte utol a lelkész, aki a halálhírt hozta.

Még mindig emlékezett arra a közömbös udvariasságra, amellyel a lelkész által mormolt részvétnyilvánítást hallgatta. Közönyössége, furcsamód, dühöt palástolt.

Nem értette indulatát. Sietve eltemette a lehető legmélyebbre, és azóta sem engedte soha felszínre bukkanni.

A kis Bennet alig vette észre, hogy apja nincs többé. Minden figyelmét és szeretetét élete egyetlen szilárd pontjára összpontosította: Marcusra.

Marcus elhessegette az emlékeket. Bennet már félúton járt a tálalótól a reggeliző-asztalhoz.

– Unatkoztunk Skóciában Harryvel – vette fel Bennet a beszélgetés fonalát. – Úgyhogy inkább visszajöttünk az idényre.

– Aha. – Marcus dzsemet kent egy pirítósszeletre. – Én meg úgy emlékeztem, a londoni idényt nyilvánítottad halálos unalomnak.

– Igen, tavalý.

– Persze.

Előző évben Bennet alig múlt tizenkilenc. Épp csak végzett Oxfordban, telis-tele ifjonti lelkesedéssel a politika és a költészet iránt. A londoni báli szezon léhaságát magasról lenézte. Marcus beajánlotta egy klubba, ahova az új költőkért és a legfrissebb politikai elméletekért rajongó fiatalság járt. Bennet elégedettnek látszott.

Marcus pedig örült, hogy öccse nem olyan gyerek, akit levesznek a lábáról a sekélyes társasági szórakozások. Oxford megtette a magáét.

Nem azért küldte Bennetet Oxfordba, hogy műveltséget szedjen magára. Arról egy kitűnő magántanár, valamint Marcus naprakész házi könyvtára volt hivatva gondoskodni. Egy fiatalember nem tanulni megy Cambridge-be vagy Oxfordba. Azért célszerű a fent említett intézmények valamelyikében megfordulnia, hogy kellőképpen finomra csiszolódjék a társasági külsőségekben, és ismeretségebe kerüljön azokkal a fiatalemberekkel, akikkel azután élete hátralevő részében üzletet köthet. Nem utolsósorban pedig azért, hogy összebarátkozzon a legelőkelőbb családok ivadékaival, amely családokból később majd méltó feleséget vehet magának.

Az öccsével, ezt Marcus rég eldöntötte, senki sem járhatja majd a bolondját. Belőle nem lesz hozzá hasonló falusi mamlasz, aki annyit sem tud, milyen az élet birtoka határain túl.

Ő maga megfizette a tanulópénzt a világ dolgaiban való járatlansága miatt. Bennetnek jobb sorsot szánt ennél.

Nagyot harapott a pirítósba.

– Mit műveltél tegnap este?

– A klubunkba mentünk Harryvel – felelte Bennet kelletlenül. – Aztán Harry kitalálta, hogy nézzünk el egy-két érdekesebb bálra.

– Melyikre?

– Nem emlékszem pontosan. Talán Broadmore-ékhoz. Ja, és beugrottunk Fosterék fogadására is.

– Kellemesen szórakoztál?

Bennet tekintete egy pillanatra összeakadt Marcuséval, aztán gyorsan visszafordította a tányérjára.

– Úgy is lehet mondani – vont vállat.

– Ne csúdjuk-csavarjuk a szót, Bennet. Ha valami baj van, ki vele.

– Nincs baj – mondta Bennet mogorván. – Velem legalábbis.

– Ezt hogy értsem?

– Hát jó, Marcus. Hallom, tegnap bolondot csináltál magadból.

– Bolondot?

– Az ördögbe, tele van vele a város, hogy úgy vitted ki Fenwickék bálterméből az új szeretődet a karodban. Micsoda jelenet, az ég szerelmére!

– Á, szóval ez a probléma. – Marcus szorosabban markolta a kés nyelét, és halálos pontossággal leszelt egy karikát a kolbászból. – Kínos helyzetbe hoztalak talán?

– Mondd, Marcus, tényleg úgy döntöttél, hogy most már egész életedben fütyülsz a jó modorra?

– Tehát válaszod: igen. – Marcus feltűzte a falatot a villára, bekapta és elgondolkodva rágni kezdte. – Ne vedd úgy a szívedre, Bennet. Látott már különbet is a társaság.

– Nem erről van szó. – Erélyesen szétnyomott egy vajgolyót a pirítós tetején. – De a te korodban mégiscsak tudni kellene már disztüingálni.

Marcus legyűrte a torkán a kolbászt.

– Az én koromban?

– Harminchat éves vagy. Évekkel ezelőtt újra kellett volna nősülnöd, és vígan szaporítanod a Cluodok számát.

– Miért aggódsz ilyen feltűnően az ivadékaim miatt? Nagyon jól tudod, hogy nem áll szándékomban újra megnősülni.

– Es a cím?

– A tiéd lesz.

– Nos, én pedig köszönöm, megvagyok nélküle. A cím téged illet, rólad meg szálljon csak annak rendje és módja szerint a fiadra. – Bennet komolykodva ráncolta a homlokát. – Igazán elvárható, hogy eleget tégy a kötelezettségeidnek.

– Látom, tegnap este belegázoltam a lelki békédbe – jegyezte meg Marcus szárazon.

– Azt csak el kell ismerned, hogy kissé kínos, ha az ember bátyja, egy harminchat éves, nőtlen earl, a legcsekélyebb lelkifurdalás nélkül hagyja, hogy ő legyen a legfrissebb pletyka tárgya.

– Nem ez az első eset.

– Ez az első eset, hogy ingyen-cirkuszt rendezel egy divatos szalonban.

Marcus szemöldöke kérdőjellé görbült.

– Ezt meg honnan veszed? Épp csak becsöppentél a társaságba.

– Miss Dorchestertől tudom – vágta ki Bennet. Marcus megdermedt.

– Juliana Dorchestertől?

– Miss Dorchester tegnap kitüntetett egy táncsal – mormogta Bennet.

– Vagy úgy.

– Ha te azt mondod, „vagy úgy”, Marcus, és úgy mondod, ahogy mondod, az semmi kedvezőt nem jelent. Márpedig nem ajánlom, hogy Miss Dorchesterrel kapcsolatban ilyen hangot üss meg a jelenlétemben. Közlöm veled, hogy Miss Dorchester a lehető legcsodálatosabb ifjú hölgy, aki az ő kifinomult érzékenységevel a botrányos jelenetektől még álmában is irtózik.

– Juliana Dorchesternek ez a második szezonja – mondta tagoltan Marcus. – Most már fognia kell valakit, mert a családnak nem futja még egy idényre. Érthetően fejeztem ki magam, Bennet?

– El akarsz tőle ijeszteni, ha jól értem. Csakhogy ez nem fog menni. Miss Dorchester egy földön járó angyal, egy utolérhetetlen tünemény, és én örök életemre hálás leszek az ég azon különös kegyéért, hogy a tegnapi este néhány felejthetetlen percét a társaságában eltölthettem.

– Épp most áldja érte a sorsot, hogy egyáltalán észrevetted, efelől ne legyenek kétségeid. Már ma este viszont fogod látni. Valahogy kiügyeskedni, hogy ugyanabba a bálba menjenek, ahová te is.

– A szentségit, Marcus! Miss Dorchester ártatlanabb, nemesebb és gyengédebb lélek annál, hogysem ügyeskedjen!

– E percben is azt teszi. Hidd el.

– Honnan veszed?

– Dorchester lánya, és Dorchestert ismerem. Ha másképp nem megy, hálóval fog pénzes férjet Julianának. Az anyja pedig látni szeretne végre a családban egy címet, és szerintem már látja is. – Bennetre bökött a villa hegyével, és összeszűkülte szemmel folytatta. – Keresett cikk vagy a piacon, Bennet. Pénzed van, és joggal bízhatnak benne, hogy címed is lesz. Úgyhogy vigyázz magadra.

Bennet letépte a nyakából a szalvétát, és az asztalra hajította.

– Te megvesztél! Miss Dorchester nem alacsonyodna odáig, hogy akár egy gondolatát pénzre, holmi címekre vagy egyéb prózai dolgokra pocsékolja.

– Ha ezt hiszed, akkor még sokkalta naivabb vagy, mint véltem.

– Nem vagyok naiv. Ám olyan szenvtelen, olyan keményfejű és olyan megátalkodott sem, mint te, Marcus. És én, veled ellentétben, nem mutatkoznék olyan nőszemélyekkel, mint Mrs. Bright.

– Ha Mrs. Brightról beszélsz, akkor tisztelettel teszed, vagy nem veszed a szádra a nevét. Értjük egymást, Bennet?

– Az ég áldjon meg, hát a szeretőd!

– Egy kedves barátnőm.

– Mindenki tudja, ezalatt mit kell érteni. És neked van merszed Miss Dorchesterre megjegyzéseket tenni! A te Mrs. Brightod vehetne tőle néhány illemtanórát, ha engem kérdezel.

Marcus lecsapta a kávéscsészéjét.

– Nem kérdeztelek!

Kinyílt az ebédlő ajtaja. Lovelace bukkant fel a nyílásban, kesztyűs tenyerén apró ezüsttálcát hozott.

– Üzenet, mylord. Most kaptuk.

Őlordsága elsötétült ábrázattal leemelte a levélkét a tálcáról, és gyorsan végigolvasta.

M. drágám!

Találkoznunk kell. Sürgős. Park, tíz óra. Szökőkútnál.

H.

– Fél tízre nyergeljék fel Zeust. Levegőzöm a parkban.
– Igen, uram. – Lovelace kihátrált az ebédlőből.
– Ki az? – érdeklődött Bennet.
– Egy ismerősöm.
– Mrs. Bright, nemde?
– Nem, Bennet, történetesen nem Mrs. Bright. Bennet szája megfeszült.
– Milyen érzékeny lettél hirtelen a szeretődre, éppen erre az egyre a száz közül! Ilyet még nem láttam!
– Barátnőt mondtam. – Marcus ledobta a szalvétát és felállt. – Jegyezd meg, Bennet!
Tíz óra előtt öt perccel Marcus belovagolt Zeuszon a parkba, és rátért a kavicsos ösvényre, amelyik a fák sűrűjének közepe felé vezetett. Ezen jártak a legkevesebben.
Hannah – Lady Sands – kétfogatú kis zárt kocsiban várakozott rá, sötétbarna lovaglókontösbe öltözve. A magas, fodorított gallérból alig látszott ki nyakának kecses íve, gyönyörű arca megbújít a gesztenyeszín kalap fátyla alatt.
– Marcus. Hála az égnek! – Felvonta a fátylat, és ránézett tágra nyílt, nyugtalan szemmel. – Napok óta őrlődöm. Ma reggel tudtam meg, hogy a városban van. Azonnal írtam. Félttem, hátha nem tudja magát szabadrá tenni ilyen hirtelen.
– Tudja, hogy mindig a rendelkezésére állok, Hannah – felelte Marcus. Nem tetszett neki sem Hannah arcának dúltsága, sem a szürke szemek alatt feketéllő karikák.
Hannah huszonkilenc éves volt, és a gazdag, rokonszenves Lord Sands felesége. Nemrégiben született meg a kislánya. Hét évvel korábban megözvegyült. Új házassága, amelyet három éve kötött, a jelek szerint jobban sikerült az elsőnél. Marcus azt hitte, a rossz napokat Hannah már maga mögött hagyta, ma reggel azonban felfedezni vélte a tekintetében a régi, űzött kifejezést.
– Mi a baj?
– Zsarolnak – suttozta Hannah. Arca eltorzult. – Jaj, Marcus, valaki mindent tud. Marcus nem mozdult.
– Lehetetlen.
– Mégis így van. – Könnyek gyűltek a szemébe. – Ó, istenem, ez a valaki tud róla, érti? Tudja, hogyan halt meg Spalding. Tudja, hogy megöltem.
– Hannah, szedje össze magát! Azt akarja mondani, hogy valaki pénzt követelt öntől?
– Igen. Ötezer fontot. Már kifizettem. Zálogba kellett csapnom egy pár fülbevalót.
– Az ördögbe!
– Félek, hogy ezzel még nincs vége. Hogy még többet akar.
– Igen. – Lovaglópálcájával megütötte a csizmaszárát. – Azt hiszem, joggal feltételezhetjük, hogy akar még többet is. A zsarolók sosem állnak meg az első követelésnél.
– Édes istenem... Félek, Marcus.
– Hannah, figyeljen rám. Mikor jött az első fenyegetés?
– Hat napja. Rögtön üzentem volna, de nem tudtam, hol találom. Csak annyit tudtam, hogy hosszabb időre utazott el.
– Cloud Hallban voltam.
– Én azt hittem, megbolondulok. Napok óta nem alszom. Sands egyre jobban aggódik. Faggat, hogy mi bajom. Már orvost akart hívatni. Mit csináljak?
– Egyelőre semmit – mondta Marcus gyengéden. – Hagyja rám a dolgot.
– De hát mit tehet ön? Marcus, hallotta, amit mondtam? Ez az illető tudja rólam, hogy... hogy gyilkos vagyok.
– Sssh, Hannah. Nyugodjék meg! Nem gyilkolt. Önvédelemből tette. Ezt soha ne felejtse el.
– Ki hiszi el nekem? Mit szól Sands, ha kiderül?

– Gyanítom, hogy a férje sokkal megértőbben fogadná, mint hiszi – mondta Marcus. Nem először próbálta rábeszélni Hannah-t, hogy mondja el Sandsnek az igazat első férje haláláról. Hannah azonban hallani sem akart róla.

– Nem merem megmondani, Marcus. Sosem tudna együtt élni a gondolattal, hogy egy olyan nőt vett el, aki saját kezűleg ölte meg az első férjét. Ön mit szólna a helyében egy ilyen vallomáshoz?

Marcus vállat vont.

– Ismervén Spaldinget meg a viselt dolgait, gratulálnék a kitűnő lövéshez.

– Kérem, könyörgök, ne üzzön belőlem tréfát! – nézett rá Hannah megbántva.

– Eszembe sem jutna. Ez a szimpla igazság. Azt hiszem, alábecsüli a férjét.

– Csak jobban ismerem, mint ön. Sands eszményít engem. Nem közölhetem vele az igazságot.

És ezzel, úgy látszik, a zsaroló is tisztában van – jegyezte meg Marcus.

– Érdekes.

– Mit akar tenni?

– Mindenekelőtt sort keríték egy hosszú beszélgetésre valakivel, aki, az a gyanúm, többet tud a helyzetről, mint elsőre gondoltam.

– Mit beszél? – lehelte Hannah. – Marcus, erről senkinek egy hangot sem, ért engem?

– Ne izgassa magát. Nem adom ki a titkait. Mindössze választ szeretnék kapni néhány kérdésre, amit tegnap elmulasztottam feltenni.

– Egy szavát sem értem.

– Úgy tűnik, kissé elkapkodva alkottam véleményt. Öreg hiba. Ritkán követem el. – Lecsitította a toporgó Zeuszt. – Tudja, azt hittem, egy fantáziadús illető kitalációjával van dolgom.

– Miről beszél?

– Ne is törődjön vele. Kacifántos történet, most ne vesztegessük rá az időt. Legyen nyugodt, azonnal utánajárok a dolognak, Hannah. És ne fizessen egy pennyt sem, mielőtt nem konzultál velem, érti?

– Hogyne. – Hannah elegáns, kesztyűs ujjai a gyepplőszárat markolázták. – Micsoda megkönnyebbülés, hogy elmondhattam! Azt hittem, eszemet vesztem.

– Minden rendben lesz, megígérem. Hannah bágyadtan elmosolyodott.

– Épp ugyanezt mondta akkor éjjel, amikor segített megszabadulnom Spalding holttestétől.

– És igazam lett, nem? Hannah furcsa pillantást vetett rá.

– Megőrizte a titkomat, de milyen áron? Tudja, hogy még mindig vannak, akik azt rebesgetik, maga hidegvérrel megölte Spaldingot, hogy rátehesse a kezét a befektetési kartellra.

Marcus elmosolyodott.

– Soha senki nem bizonyította, hogy nem egy útonálló ölte meg, és ez az egy számít. Nem zavarnak a pletykák, Hannah. Hozzászoktam.

– Néha azt hiszem, semmi sem zavarja. – Hannah lágy ajka keserűen legörbült. Rövid tétovázás után folytatta. – Láttam a reggeli lapokat. És akarva-akaratlan, azt a cikkecskét is, egy bizonyos jelenetről a tegnap esti Fenwick-bálon.

– És elolvasta?

Hannah fürkészt, egyszersmind incselkedő pillantással mérte végig.

– Ugyan már, Marcus ! Maga meg én, ugyebár, régi barátok vagyunk. Bennem megbízhat. Véletlenül egész pontosan tudom, hogy nem az a típus, akinek egy nő elveszi az... eszét. Mondja, tényleg a karjában vitte ki Mrs. Brightot a táncteremből?

– Elájult.

– Ön mindig is távol tartotta magát a hisztériázó egyénektől, Marcus. Híres róla, hogy tökéletes diszkréciót követel a szeretőitől.

– Mrs. Bright nem a szeretőm – tájékoztatta Marcus hűvösen. – Nagyon kedves barátnőm. Elájult, én pedig friss levegőre vittem, hogy magához térjen. Ennyi történt.

– Különös hangulatban van ma – sóhajtott Hannah. Leeresztette a fátylat az arca elé. – Bocsássa meg tolakodásomat. Mrs. Brighttal való kapcsolata kizárólag önre tartozik.

– Így igaz.

– Indulnom kell. Sandsnek azt mondtam, vásárolni megyek.

Marcus szelídebbre fogta a hangját.

– Ne gyötörje magát tovább a zsaroló miatt, Hannah. Bízva rám.

– Köszönöm. – Újabb szomorkás mosolyt küldött felé. – Szerencsés vagyok, hogy a barátomnak tudhatom. – Megrántotta a gyeplőt, és tovagördült a kavicsos ösvényen.

Marcus egy darabig a csillogó szökőkutat bámulta, aztán megfordította Zeuszt, és poroszkálni kezdett a park nyugati kapuja felé.

– De hát miért? – nyögte Lady Guthrie. – Miért nem halott, ha egyszer halottnak kéne lennie?!

– Psszt, Zoe néni! – Iphigina gyorsan körbejártatta tekintetét a „Hornby és Smith Lakberendezése” bemutatótermében lézengőkön. Szerencsére senki sem hallotta meg Zoe lamentálását. – Én sem értem, de akárhogy is, érdekes fejlemény, nem gondolod?

– Csak tovább bonyolítja az ügyet, ha a véleményem érdekel – jelentette ki Zoe.

– Amelia, megkülönböztethetetlen slafrokjainak egyikében, egyetértően bólintott.

– A nénikédnek igaza van. Roppant zavaros ügy. Egyáltalán nem tetszik nekem.

– Lennétek szívesek halkabban jajveszékelní? Éppen az hiányzik, hogy kihallgasson valaki – sziszegte Iphigina, miközben megint végigpásztázta a termet.

A tulajdonosok a bolt hátsó felében a pult mögött álltak: Mr. Sinith – tömzsi, hájas kis emberke – üde rózsaszín mellénybe és a manapság divatos pliszírozott nadrágba öltözve, Hornby hórihorgasan, görbedten, ritkás hajjal és püspöklila kabátban, amely alól törökmintás mellény villant elő.

Utóbbi sóvár pillantásokat lövellt az elülső traktus felé, ahol Iphigina, Zoe és Amelia dugták össze a fejüket egy mintakönyv felett. Szemlátomást csak az alkalomra várt, hogy lecsaphasson. Eddig kétszer utasították vissza ajánlkozását, de Iphigina gyanította: már csak egy hajszál választja el attól, hogy ismét a segítségükre siessen.

A szalon hosszanti falain rajzok függtek, megannyi ötletet vetve fel a lakásbelső stílusos kialakítására, egyszersmind bemutatva az ehhez szükséges kellékeket. Az asztalok és székek divatjának szemléltetésére gondos kezek mintadarabokat sorakoztattak fel a terem közepén.

A nagyúri otthon egyes helyiségeinek pazar berendezését illusztráló mintakönyveket külön asztalokon helyezték el. Iphigina, Zoe és Amelia egy kombinált szobor- és könyvtárterem tervrajzát tanulmányozta.

– A zsaroló hazudott Masters meggyilkolásával kapcsolatban – szúrta a foga között Iphigina. – Csak rád akart ijeszteni, Zoe, hogy fizess.

– Sikerült is neki. Ötezer fontom bánja – dünnyögte Zoe. – Ez igazán túrhetetlen. Végre-valahára a magam ura vagyok, miután Guthrie évtizedeken át nőkre meg lovakra szórta el a pénzemet, erre mit tesz isten? Nem zsarolhatnékja támad egy nyomorult alaknak?

– Megértelek, Zoe. Azonosítjuk a fickót, és véget vetünk üzelmeinek – mormolta Iphigina.

Feltett szándéka volt, hogy kiszabadítja a nénikéjét a zsaroló karmaiból.

Zoe villódzóan élénk, energikus asszony volt, lendületes drámai jellem. Haját, amely egykor ugyanabban a mézszín árnyalatban pompázott, mint most Iphiginiáé, negyvenöt éves

korára ezüstös szálak fényezték. Az a tisztán metszett arcél jellemezte őt is, amely a Bright ágon minden nőnek családi öröksége.

Huszonöt évvel ezelőtt Lord Guthrie szeme nemcsak Zoe híres szépségén akadt meg, hanem a csinos hozományon is, amelyet Zoe szülei egyetlen leányukra írtak. Senkinek nem tűnt fel, hogy Guthrie-nak egy vasa sincsen, csak amikor a frigy már megkötött, és jog szerint Guthrie rendelkezett a hozomány összegével.

Röviddel a vágyott vagyon megszerzése után Guthrie érdeklődése újdonsült arája iránt szertefoszlott. Szerencsére azonban nem volt tökkelütött idióta. Nem herdálta el teljes egészében Zoe örökségét. Mindazonáltal a kamatjövedelmeknek a nyakára hágott, és már jócskán előrehaladt a tőke elköltésében is, amikor végre megütötte a guta. Amint Zoe egyszer kifejtette Iphiginiának, mi sem jellemzőbb Guthrie-ra, mint hogy még az árnyékvilágból való távozása alkalmával is sikerült őt megaláznia. Egy bordélyban fejezte be földi pályafutását.

Zoe fennen hangoztatta, hogy házasságából egyetlen öröme származott csupán, a drága Maryanne. Anyai szíve csordultig telt boldogsággal, amikor Maryanne nemrégiben elígérkezett a jóképű és – effelől Zoe nem mulasztott el megbizonyosodni – dúsgazdag Sheffieldnek.

Az áldatlan emlékezetű Guthrie oldalán eltöltött hosszú házasság alatt Zoe a Lord Otisszal folytatott liezonban talált vigasztalást. Otis a lába nyomát is imádta, amióta csak bemutatták őket egymásnak. Sohasem nősült meg. Hogy Maryanne-nek valójában ő az apja, azt sűrű homály fedte mindaddig, amíg a zsaroló fel nem tűnt a színen.

Maryanne elbűvölő, kedves, eleven lány volt, és Lord Otishoz olyasféle módon ragaszkodott, mint egy szeretett nagybácsihoz. Otis egyenesen rajongott érte.

Férje halála után Zoe, hasonlóan számos társaságbeli özvegyhez, birtokba vehette végre javait.

Első dolga volt összeszededegetni, ami az örökségéből megmaradt, és az egészséget befektetni Iphiginia Morning Rose téri ingatlanspekulációs vállalkozásába.

Mikor az elmúlt évben a befektetés meghozta első gyümölcsét, Zoe tekintélyes összeget íratott Maryanne nevére, majd anya és lánya hozzáálltak, hogy régen elavult ruhatárukat az elegáns, francia akcentussal beszélő divatárusnők segítségével gyökeresen megreformálják. Az évad elejére teljes volt a készültség, és Maryanne-t bevezették a társaságba. Maryanne első bálja után pedig nem sokat váratott magára Sheffield házassági ajánlata.

Zoe szája elvékonyodott a könyvtárral kombinált szoborte-rem tervrajzai fölött.

– Otis szerint felkészülhetünk az újabb követelésekre. Azt mondja, a zsaroló olyan, mint a pióca. Nem lehet lerázni, amíg ki nem szívta az áldozatból az utolsó csepp vért.

Iphiginia megborzongott.

– Micsoda rémes hasonlat! És milyen igaz, már amennyire tudom. – Gondterhelten a mintakönyv fölé hajolt. – Kár, hogy Masters azt hiszi, csak tréfa az egész.

– Biztos vagy benne, hogy nem hitt neked? – kérdezte Zoe.

– Félreérthetetlenül értésemre adta, hogy szerinte az egészséget csak kitaláltam, magyarázandó a kétes helyzetet.

Zoe felnyögött.

– Katasztrofális! Nem értem, hogyan egyezhetett bele ezek után, hogy tovább játszod a szeretőjét.

– Pedig beleegyezett, és még hálásak is lehetünk érte. Különben sehogy sem tudnám átkutatni a gyanúsítottak fiókjait.

– Kezdem azt hinni, merő időpocsékolás az egész – mondta Zoe idegesen. – Ez idáig még semmi eredmény.

Iphiginia kesztyűs ujjai dobolni kezdtek az illusztráción.

– Ezt azért nem mondanám. Máris kihúztam Darrowt és Judsont a listáról.

– Nem is tudom – sóhajtotta Zoe. – Olyan homályosan hangzik.

– Pedig nincs jobb, pillanatnyilag. – Szeme sarkából Iphiginia valami lilára lett figyelmes. – Ah, Mr. Hornby! Még mindig az ábrákat tanulmányozzuk, mint látja.

– Természetesen. – Hornby, megadva magát a potenciális vevőkkel való kapcsolatteremtés iránti ellenállhatatlan késztetésnek, közelebb somfordált. – Segíthetek esetleg valamiben, hölgyeim? – tette fel a kérdést széles, bátorító mosollyal.

Iphiginia elgondolkodva ránézett, és jelentőségteljesen így szólt:

– Nem mindennapi dísz látható itt a kandalló felett, Mr. Hornby.

Hornby valósággal felragyogott.

– Egy ókori síremlék pontos másolata, asszonyom. Ez teremti meg azt a komoly, méltóságos atmoszférát, amely olyannyira illik a helyiség funkciójához.

– Értem – mondta Iphiginia.

– Roppant érdekes – hajolt közelebb Zoe az illusztrációhoz. – Mondja, kik ezek a torzszülöttek itt, akik a lámpásokat tartják?

– Szfinxek, asszonyom. Tudja, a legújabb divat. Remekül illenek az egyiptomi hieroglifás tapétához.

– De még mennyire!

Amelia összeráncolt homlokkal meredt a képre.

– Drapériákat aggattak a mennyezetre, Mr. Hornby?

– Török sátorszőnyegetek, asszonyom. Olyan egzotikus hatást keltenek, hogy a látogatóknak tátva marad a szájuk.

– Semmi kétség – mormogta Iphiginia. Alaposabban átvizsgálta a képet. – A helyiség, hogy úgy mondjam, kissé egyes antik váz kollekciót tartalmaz.

– Mind etruszk vázák hű másolatai, asszonyom. Végtelenül divatos.

Iphiginia úgy döntött, nem mutat rá, hogy a vázák sem etruszkabbak Mr. Hornby törökmintás mellényénél.

– Hova teszik a könyveket?

– A könyveket? – nézett rá zavartan Hornby.

– Ez egy könyvtár, vagy tévedek?

– Meglehet, elkerülte a figyelmét, asszonyom – mondta Hornby nyájas merevséggel -, hogy a manapság divatos könyvtárak igen csekély hányadát használják kifejezetten olvasás céljára.

– Csakugyan. Mi ütött belém, hogy előhozakodtam ezzel?!

– Nem tesz semmit, asszonyom – mondta Hornby. – Éppen az ilyen apró malőrök elkerülésének óhaja vezérli a Hornby és Smithhez becses vásárlóinkat.

– Mr. Hornby, ön bizonyára nincsen tudatában, hogy Mrs. Bright az antik művészetek elismert szakértője – jegyezte meg komoran Amelia.

Hornby szeme elkerekedett.

– Ó, nem. Nem, nem tudtam. Bocsásson meg, asszonyom. Nem tudtam.

Iphiginia barátságosan rámosolygott a szavakat keresgélő emberre.

– Nem tesz semmit.

A művészeti kérdésekben való szakértelem inkognitója nagyon hasznosnak bizonyult. Zoe gyorsan betáplálta a pletykagépezetbe, hogy a rejtélyes Mrs. Bright jeles kutatója az antik stílusnak, amely nemrég kezdte el hódító útját a lakberendezésben.

Iphiginia azonnal nélkülözhetetlenné vált mindazon előkelő londoni bálokon, ahol csak úgy hemzsegett a bútorairól és műkincseiről értekezni kívánó arisztokrácia.

Mielőtt még Hornby folytathatta volna a mentegetőzést, a boltajtó felett diszkrétan megszólaltak a csengettyűk. Középkorú, gömbölyded nő lépett be az üzletbe: másfél méternyi fidresfodros, habos fehér muszlinból álló jelenés.

Ruháját fehér spencer díszítette, széles karimájú kalapján hatalmas fehér virágok nyíltak. Óriási fehér napernyőt és hófehér retikült vonszolt magával.

– Uram, irgalmazz! – mormolta Zoe elhülten. – Lady Pettigrew hógolyónak öltözött! Amelia felvonta szemöldökét.

– Iphiginia meghonosította a Lady Csillagfény-divatot. Lassan ezt hordja boldogboldogtalan.

– Ó, Mrs. Bright! – kiáltotta el magát Lady Pettigrew. – Láttam a kocsiját az utcán. Micsoda szerencse! Éppen beszélni szerettem volna önnel. Van egy perce?

– Jó reggelt, Lady Pettigrew. – Iphiginia többször összetalálkozott már a kövérkés, csodabogár Lady Pettigrewval társasági eseményeken. Habár a férje szerepelt a listáján, Lady Pettigrewval meglehetősen szimpatizált. – Hadd mutatom be a barátnőmet, Lady Guthrie-t és kuzinomat, Miss Farleyt.

– Örvendek! – árasztotta Lady Pettigrew mosolyát mindkettőjükre. – Biztosan a klasszikus ízlésről tanácskoznak Mrs. Brighttal, ugye, Lady Guthrie? Magam is éppen ez ügyben járok.

Őszintén szólva, az antik vázáim elrendezésének kérdésében kértem Mrs. Bright tanácsát. Egyszerűen képtelen vagyok megtalálni a helyüket a házamban – mondta Zoe.

Lady Pettigrew lelkesen mosolygott.

– Mrs. Bright véleménye köztudomásúlag mérvadó a régészeti stílusokat illetően. A magam részéről a Vesta-templommal kapcsolatban szeretnék mindenképpen konzultálni vele.

Iphiginia felfigyelt.

– Antik templomot épít, Lady Pettigrew?

– Mi tagadás, már van egy antik templomom – vallotta be Lady Pettigrew. – Fenséges ódon építmény, és egy édes kis ligetben áll, hampshire-i birtokunkon.

– Milyen régi? – kérdezte Iphiginia.

– Úgy harminc éve építtette Pettigrew apja. Ám önnek elárulhatom, nem vagyok felőle tökéletesen meggyőződve, hogy minden részletében hiteles. Borzasztóan szeretném kijavíttatni, ha netán valami hiba van benne.

Sürgetőbb problémái dacára, Iphiginia nem tudott ellenállni.

– Meg kell mondjam, itáliai utam során pontos méréseket és vázlatokat készítettem egy eredeti Vesta-templomról. Boldogan vetném őket egybe az önével, Lady Pettigrew. Talán támadna néhány ötletem, hogyan lehetne pontosítani a stíluson.

– Csodálatos, csodálatos! A jövő héten kisebb partit adok a házamban. Küldök meghívót. A birtokunk mindössze egy napi út Londontól.

– Nagyon köszönöm a meghívást. Szívesen meglátogatom.

Ez kapóra jött, gondolta Iphiginia. A parti tökéletes alkalmat teremt rá, hogy körülszimatoljon Lord Pettigrew vidéki házának dolgozószobájában, vajon nem rejteget-e ott véletlenül fekete pecsétviaszt és fönixes pecsétnyomót. Ugyanakkor megszemlélheti a Vesta-templomot is. *Két legyet egy csapásra!*

E diadalmas pillanatban akkora lökés érte az ajtócsengőket, hogy az egyik pici harangocska megpördült, kiugrott a helyéről, a padlóra hullott: klikk, és elhallgatott.

Minden fej az ajtó felé fordult.

Marcus jelent meg. Lovagláshoz volt öltözve, fekete kabátban, bricseszben és fényes fekete csizmában. Kalapot nem viselt, haját összeborzolta a szél.

Aranyszín szeme azonnal megtalálta Iphiginiát, és fagyosan rászegeződött. Megindult felé, mégpedig óriási léptekkel, úgy vágva keresztül a cicomás bútorok és a kitergetett kelmék között, mint egy semmire tekintetett nem levő nyers természeti erő.

Nyugtalanság cikázott át Iphiginián. Valami nincs rendben, azonnal érezte. Ez nem a tegnapi könnyed flegmatikus férfi, aki olyan elnéző volt vele, és olyan kedves megcsókolta.

A feszült csöndet, amely Marcus megjelenése eszkezdett a boltra, Lady Pettigrew törte meg. Vidáman meglóbálta napernyőjét.

– Masters! – kiáltotta elragadtatva. – De örülök, hogy látom! Éppen kedves barátnejával, Mrs. Brighttal diskuráltam.

– Igen? – kérdezte ölordsa, le sem véve a szemét Iphiginiáról. – Magam is éppen vele készülök diskurálni.

Iphiginia pillái megrebbentek az éles hangra. Láta, hogy Amelia szeme összeszűkül.

A hangulatban beállt hirtelen változással mit sem törődve, Lady Pettigrew sugárzón Marcusra mosolygott, és ravasz, egyszersmind megértő pillantással azt csacsogta:

– Meghívtam Mrs. Brightot egy kisebb összejövetelre jövő héten a vidéki házukba. Nem volna kedve önnek is' eljönni? Tudom, nem rajong kifejezetten a vidéki összejöveteleikért...

– Valóban nem.

– De talán ezúttal mégis kivételt tenne, mylord. – Lady Pettigrew hamiskásan felvonta szemöldökét. – Bizonyos vagyok benne, hogy ön és Mrs. Bright mindketten szívesen töltenének el pár napot vidéken. Tudja, az a *zavartalan* nyugalom... kellemes, igazán kellemes.

Beletelt néhány másodpercbe, mire Iphiginia értelmezte magában Lady Pettigrew finom hangsúlyozását, amellyel a *zavartalan* szót ejtette. Mire eljutott idáig, érezte, hogy rákvörös lesz. Lady Pettigrew azt adta értésére Marcusnak, hogy tág tér fog nyílni az összejövetelen a szeretőjével való enyelgésre.

Marcus tekintete végre átvándorolt Iphiginiáról Lady Pettigrew bohókás kis hógolyó alakjára.

– Nagyon kedves, Lady Pettigrew. Fontolóra veszem.

Lady Pettigrew győzelmi mámorban úszott.

– Ezt örömmel hallom, mylord. Alig várom, hogy Mrs. Bright megvizsgálja a Vesta-templomomat. Tudja, feltétlenül hallanom kell a véleményét az épület régészeti hűségéről.

Marcus úgy meredt Lady Pettigrew-ra, mintha hirtelen az ő személyében is egy különös régészeti leletet fedezett volna fel.

– Vesta-templom?

– Hiszen ismeri a stílust, mylord – súgta Iphiginia segítőkészen. – Gyönyörű példája látható Tivoliban. Fenséges, kör alakú építmény. Állítólag a Vesta-szüzek ápolták benne a szent lángot.

– Sajnálom – szólta Marcus. – A szüzek világéletében hidegen hagytak.

Öt

– Hazakísérem Mrs. Brightot – közölte Marcus egyszerűen, amikor elhagyták Hornby és Smith felségterületét. – Amúgy is meg kell beszélünk négyszemközt egyet s mást.

Zoe és Amelia gyors pillantást váltottak, aztán mindketten Iphiginiára néztek.

– Szívesen sétálnék egyet! – sietett leszögezni Iphiginia. – Vigyétek csak a kocsit. Később találkozunk.

– Biztos vagy ebben? – tudakolta Amelia, miközben szúrós tekintetét Marcusra szegezte.

– Hogy sétálni szeretnék? Hát persze! – Igazság szerint neki sem tetszett jobban Marcus hangjának pengeéle, mint Ameliának vagy Zoénak. Mindenesetre nem kívánta aggályait a Pali Mail nyilvánosságáig tární.

– Pompás ötlet! – méregette Zoe gyanakodva ölordságát. Majd kurtán bólintott Amelia felé. – Menjünk, drágám!

Marcus mogorván Amelia és Zoe után nézett, akik elindultak egy légies kis kocsira felé. A kecses, arannyal díszített fehér jármű előtt két fehér kanca topogott. Sörényükbe fehér

szalagokat és tollforgókat fontak, a lószerszámon vidáman csillant a tavaszi napfény. A kocsis aranygombos fehér libériában ült a bakon.

– Gondolom, az öné – mondta Marcus.

– Hogy találta ki?

– Honnan vette? Valami nyamvadt meséből?

– Pontosan. Az öné, a leírások alapján, nem lehetett más módon, csak amivel a mesebeli főgonoszok járnak. Ellenpontot igyekeztem adni.

– Főgonosz, hm? És ön, édes, drága Mrs. Bright, akkor micsoda? Ön a tündérke?

– Biztosíthatom róla, hogy nem vagyok tündérke.

– Hála legyen az égnek. – Iphiginia karját megszorítva gyors léptekkel elindult a divatos promenádon. – Nem szeretném még ezzel is tetézni a problémáimat.

Iphiginia megvetette a sarkát rövid szárú fehér glazécsizmájában.

– Ha meg szeretné vitatni velem a problémáit, mert úgy veszem észre, ez a szándéka, lassítson egy kissé a léptein, mylord. Nem óhajtom galoppban megtenni önrel a Pali Mail teljes hosszát.

Marcus kissé visszafogta az iramot.

– Elég ebből a képtelenségből. Ki maga, és mire megy ki a játék?

– Tessék? – Iphiginia nagy gonddal nyitogatni kezdte csipkés, fehér napernyőjét. – Mire véljem ezt a hangot, mylord? Tegnap este mindent elmagyaráztam önnek.

– Tegnap este – mondta Marcus – még azt hittem, a színjáték egyedüli célja, hogy helyet szerezzen magának a társaságban.

– Igen, tudom.

– Ma reggel azonban felmerült néhány momentum, amely arra mutat, hogy többről van szó egyszerű kis női cselvetésnél. Tudni szeretném tehát, hogy mire megy ki ez az egész, hölgyem.

Iphiginia igyekezett megőrizni türelmét.

– Már megmondtam, uram. Próbálok fényt deríteni annak az illetőnek üzelmeire, aki zsarolja a nénikémet. Változatlanul ezen fáradozom. Mi borzolta fel így a kedélyét ma reggel?

– A kedélyemmel semmi baj – mordult fel indulatosan Marcus. – Nem idegbeteg vagyok, hölgyem, hanem dühös, átkozottul dühös!

– Ó!

Őlordsága fagyos pillantást vetett rá.

– Ennyit tud felhozni a védelmében? – Iphiginia elgondolkodott.

– Ha nem okoz különösebb fáradságot, mylord, igen méltányolnám, ha volna kedves megmondani, mi volt az, ami... ööö... ily módfelett felháborította.

Marcus tévovázott, mintha mérlegelné, mennyit közöljön.

– Épp most tudtam meg, hogy egy kedves ismerősömet zsarolják.

Iphiginia döbbenten rábámult.

– Atyavilág! Tehát zsarolnak valaki mást is a nénikémen kívül? Ez aztán a hír, mylord!

– Ugye?

– Uram, nem tudom mire vélni szarkazmusát. Azt hihetnénk, némileg talán felrázza önt flegmájából, hogy a történet, amelyet előadtam, esetleg igaz is lehet, és tulajdon jó ismerőse is zsarolás áldozata. Hát mire ez az ingerült, gúnyos modor?

– Azt javaslom, állítson fel egy ésszerű hipotézist ingerültségem indokára.

– Tessék?

– Típpeljen, Mrs. Bright! Típpeljen!

Iphiginia ajkai szétnyíltak. Ez már túlment a szarkazmuson. Ez az alak lehetetlen durvaságra vetemedett! De rendeznie kellett a vonásait, amikor észrevette, hogy három szájtáti kis dendi leplezetlenül megbámulja. Arcát a napernyő mögé rejtette.

– Nevetséges, Masters. Miért neheztel rám?

– Kénytelen vagyok feltételezni, hogy maga a zsaroló.

– A nyavalyába! – Iphiginia lába földbe gyökerezett. Kirántotta a karját Marcus tenyeréből, és sarkon perdült, hogy szembekerüljön vele. – Túl messzire megy, uram. Minek néz engem?

– Egy okos kis kalandornőnek, aki ez egyszer túl messzire merészkedett. – Halkan beszélt, de nyomatékkal. – Tegnap este még mulatságosnak tartottam ezt a kis komédiát.

– Mylord, kérem...

– Még arra is hajlandó voltam, hogy egy darabig szemet hunyjak fölötte. Kész vagyok beismerni, hogy önnél érdekesebb nőszemély évek óta nem keresztezte az utamat. Ma reggel azonban, az újabb fejlemények fényében, már korántsem találok önt olyan szórakoztatónak, asszonyom.

– Nem talál szórakoztatónak? Hogy éppen ez a nyomorult szó jöjjön a nyelvére! Ön nem tudja, mit beszél. Nem fogok itt álldogálni, csak hogy hallgassam vádaskodásait. – Sarkon fordult. Hallotta, a szájtátik felvihognak.

Marcus utánanyúlt, és megragadta a karját.

– Egy pillanat. Még van néhány kérdésem, Iphiginia.

– Jobb dolgom is akad, mint hogy a gyalázatos kérdéseire felelgessek.

– Mint például?

– Mint például megtalálni a zsarolót – sziszegte Iphiginia. – Eresszen, mylord, vagy isten az atyám, sikítok.

– A keservit, nem a Drury Lane-en vagyunk! Lesz szíves befejezni a hadonászást? – Visszarántotta, hogy megint szembe került vele. – Vagy talán azt akarja, hogy ma estére az egész város értesüljön erről a kis perpatvarról?

– Érdekel engem? Úgyis az egész város rólunk pletykál, mylord.

– Higgye el nekem, hogy a pletyka még sokat zaftosodhat ahhoz képest, mint amilyen a jelen pillanatban. Ha mindenáron civódni óhajt velem egy főútvonal kellős közepén, garantálom, hogy lesz min csámcsogni.

Iphiginia elvörösödött.

– Fenyeged, Masters?

– Pontosan. Amennyiben legalább a látszatát nem tartja fenn annak, hogy úrinő, én sem ragaszkodom a továbbiakban az úriemberi viselkedéshez. Ha megint megpróbál faképnél hagyni, esküszöm, hogy a vállamra csapom, és elcipelem valahova, ahol közönség nélkül folytathatjuk a megkezdett beszélgetést.

Iphiginia forrt a méregtől.

– Nem meri.

– Fogadjunk, Iphiginia? – kérdezte Marcus, túlságosan is bársonyos hangon. – Egy dolog volt friss levegőre vinnem egy ájuldozó hölgyet Fenwickék bálterméből tegnap este. Más dolog lesz, ha ma délután úgy viszem végig az utcán, mint egy zsák krumplit.

Iphiginia néhány másodpercig a lehetőségeit fontolgatta. Tudatában volt a rá irányuló, növekvő számú bámész tekintetnek. Nem egy sétáló kapta fel a fejét. Nem egy lézengő hallgatta egyre nyíló fülekkel, miről cserélhet eszmét a vásárlóutca közepén Masters az új szeretőjével.

Abból, ahogyan Masters az állát előrevetette és a száját akaratosan összeszorította, világosan látszott, hogy veszélyes hangulatban van. Hogy képes volna megalázó ribilliót rendezni a Pali Mail előkelő vásárlóközönsége előtt, ha nem enged a kívánságainak.

– Rendben van, mylord. – Fanyarul rámosolygott, és kesztyűs ujjahegyét, alig érve hozzá, a karjára helyezte. – Ha mindenképpen a főgonoszt óhajtja játszani, ám legyen.

– Remek döntés. Számtalanszor kaptam már főgonoszi szerepet, és biztosíthatom róla, egyenesen felvillanyozó alakítást tudok benne nyújtani.

– Egy pillanatig sem vonom kétségbe. Tudatnám önnel, uram, hogy európai utazásaim során az elmúlt évben egyetlenegyszer sem kényszerültem ilyesfajta úriemberhez méltatlan magatartás elviselésére. Rómában az utolsó pimasz kis utcai tolvajnak is jobb modora van.

– Egy nap talán még alkalmam nyílik meglesni a titkukat. Tény, hogy az utazás: tapasztalat. Jöjjön, ne ácsorogjunk itt! – Marcus ujjai megint rákulcsolódtak a karjára, és visszatért a korábbi gyors tempóhoz.

– Bámulnak.

– Azt hittem, mostanra hozzászokott. Mondja csak, miért ne következtetnék arra, hogy ön a zsaroló?

– Először mondja meg, miből következtetett arra, hogy én vagyok az.

Marcus kiolvashatatlan pillantást vetett rá a szeme sarkából.

– Maga egy roppant csavaros eszű nőszemély. Olyan ügyesen körbeszimatolt, hogy az egész várossal el tudta hitetni, hogy a szeretőm.

– Mindenkinek megvannak a maga képességei.

– Az ön képességei meggyőznek arról, hogy mások magánéletébe is elég mélyen beleáshatott ahhoz, hogy előbányásson valamit, amivel zsarolni lehet.

Iphiginia majd megfulladt dühében.

– Ahogy az ismerősét zsarolják?

– Pontosan.

– Sosem tennék ilyet. – Rájött, hogy legalább annyira meg van bántva, mint amennyire mérges, és nem egészen értette, miért. Marcus nyugtalanító következtetései nem voltak teljességgel ésszerűtlenek az adott körülmények között. De igaztalan véleménye mégis rosszul esett neki. – Ha jobban ismerne, mylord, nem lenne ilyen vádakkal.

– Ó, de hát nem ismerem valami jól! Távolról sem ismerem annyira, amennyire ön ismerni látszik engem. És ez, asszonyom, végül is aggaszt engem.

– Nem tudom, hogyan győzhetném meg az ártatlanságomról, de nem is alacsonyodom odáig, hogy akár csak kísérletezzem vele.

– Akkor most komoly problémába ütköztünk, tudja-e, drágaságom? – Marcus megbiccentette a fejét, ugyanakkor egy dohánybolt ajtaján kilépő férfi is köszöntötte őt.

Iphiginia úgy tett, mintha egy pár kesztyűre csodálkozna rá az egyik kirakatban. Erezte a mohó kíváncsiságot a férfi tekintetében, aki a dohánybolt előtt megállt. Sőt, legalább egy tucat szempárt érzett magán.

Egyre inkább egy kis nyugalomra vágyott. Ez persze ismeretlen fogalom itt, a városban. Teljes lehetetlenség feltűnés nélkül végigmenni az utcán, különösen egy olyan nőnek, akinek a nevét Mastersével együtt emlegetik.

Csaknem olyan rossz itt, mint Deepfordban, bosszankodott Iphiginia. Habár itt legalább nem kell a lelkésznek, vagy Corina anyósának leckéztetéseit hallgatnia.

Itt van viszont Marcus, aki szintén leckézteti.

– Nem gondolja, hogy túlságosan felfújja ezt az ügyet? Valami azt súgja nekem, hogy ön rettentő nehéz természetű ember.

– Függetlenül attól, hogy az ön számára milyen kellemetlennek tűnik fel az adott ügy, legyen szíves belenyugodni, hogy amíg meg nem oldottuk, tetemes időt fogunk egymás társaságában tölteni.

– Mit akar ezzel mondani, mylord?

– Azt, hogy amíg meg nem győződtem róla, hogy ártatlan a zsarolási ügyben, addig rövid pórázon tartom – mosolygott rá öljorsága vészjóslóan. – Így magán tarthatom a szemem. Micsoda szerencse, hogy amúgy is a szeretőmnek tünteti fel magát! Ez megmagyarázza, miért tartózkodunk annyit egymás közelében.

– És mit szólna ahhoz – ráncolta Iphiginia a szemöldökét -, ha úgy döntenék, hogy nem kívánom továbbra is az említett szerepet játszani?

– Már elkésett vele, hogy átírja a szerepét ebben a kedves kis színjátékban. – Marcus megint odaköszönt egy ismerősnek. – Túlságosan magáévá tette a szerepet.

– Nos, ha így áll a dolog, ezennel figyelmeztetem, hogy feltett szándékom folytatni a nyomozást. Mindent elkövetek, hogy felfedjem a zsaroló kilétét.

– Micsoda különös véletlen! Én is épp ezt a célt tűztem ki magam elé.

Iphiginia egy pillanatra elnémult. Gőgösen nézett az earl hideg szemébe.

– Akkor hát a továbbiakban is fenntartjuk a látszatot?

– Igen. Á, Mrs. Osworth!

Idősebb nő lépett ki eléjük egy könyvesboltból.

– Masters.

Iphiginia felismerte az apró, madárszemű hölgyet. Mosolyt erőltetett az ajkára.

– Jó napot, Mrs. Osworth!

– Jó napot, Mrs. Bright! – Mrs. Osworth Marcusra fordította szúrós tekintetét. – Gyönyörű időnk van, mylord, nemde?

– Egen – mondta Marcus.

– Ugye, mindkettőjüket látjuk ma a Lartmore-bálon? – mormogta Mrs. Osworth.

– Kétlem – mondta Marcus.

– Feltétlenül ott leszek – vágta rá gyorsan Iphiginia. – Szeme sarkából látta, hogy Marcus szája helytelenítően megrándul. Mosolya felragyogott. – Lord Lartmore-nak, ugyebár, nagy szoborgyűjteménye van?

– Igen, azt hiszem – felelte Mrs. Osworth. – A férjem említette egyszer. Én magam sosem láttam. Nem vagyok különösebben híve az antik szobroknak. Jaj, kedvesem, ugye megbocsát? Rohannom kell!

– Hogyne – mondta Iphiginia.

– Mára küldte ki a Wycherley ügynökség az új lányt elbeszélgetésre. Társalkodónót keresek, tudja.

– Nem, nem tudtam – mondta Iphiginia.

– A legutolsó – léha, könnyelmű, gerinctelen kis teremtes, ha már itt tartunk – két napja megszökött nekem valami senkiházival, akinek se pénze, se kilátásai. El tudja képzelni? Mindazok után, amit érte tettem. Hálátlan perszóna! Ezúttal öregebbet választok. És csúnyábbat. Viszontlátásra este, kedvesem!

– Jó napot, Mrs. Osworth! – mondta Iphiginia.

Marcus szótlán maradt, amíg Mrs. Osworth hallótávolságon túlra nem került.

– Miért akar elmenni a Lartmore-bálra? Elunja az életét.

– Két okból is – pattogott Iphiginia. – Az első az, hogy mindent megtennék, csak hogy láthassam Lord Lartmore szoborgyűjteményét.

– Kizárólag bizalmas ismerőseinek és néhány... ööö... műértőnek engedi megnézni.

– Bízom benne, hogy sikerül bejutnom.

– Nem érdekelné. Meglehetősen gyatra utáztatok. Iphiginia egy pillanatra elfeledte, hogy haragszik Marcusra.

– Ön látta?

– Láttam, és higgyen nekem, nincs benne semmi, ami tudományos szempontból érdekes lenne.

– Minő csalódás! Annyira készültem rá, hogy megnézem őket.

– Ne pazarolja az idejét! Mi a másik ok, amiért el akart menni?

– Hát a nyomozás, természetesen. A Lartmore név rajta van a listámon, ahol számon tartom a nénikém és az ön közös ismerőseit. Ön akkor este is kártyázott Lartmore-ral, mielőtt elutazott Yorkshire-ba.

– El is felejtettem, hogy minden lépésemről tájékozódott – jegyezte meg Marcus elgondolkodva.

– Mondtam már, hogy sikerült kiismernem a szokásait.
– Lartmore nem zsaroló.
– Honnan tudja?
– A bőre alatt is pénz van. Nincs rá oka, hogy zsarolásra adja a fejét.
– Lehet, hogy nemrégiben anyagi veszteségek érték.
– Valószínűtlen – mondta Marcus. – Azonban úgy áll a dolog, hogy ma este úgyis a klubomban vacsorázom. Utána kártyázom. A kártyaasztalnál sok minden a fülébe jut az embernek. Talán pletykálnak valamit Lartmore pénzügyeiről.
Iphiginia lebiggyesztette ajkát.
– Bárcsak én is kártyázhatnék egy kicsit férfi klubokban! Isten a megmondhatója, mi mindent deríthetnék ki.
– Verje ki a fejéből – mondta Marcus. – Lehetetlenség, és ezt maga is tudja. Tizenegy körül benézek magáért Richardsonékhoz. Beszámolok az eredményről.
– Megpróbál eltántorítani a Lartmore-bálon való megjelenéstől, nemde?
– Tisztázzuk ezt a kérdést, Mrs. Bright. Tekintse nyugodtan úgy, megtiltom magának, hogy elmenjen oda.
– Hmm. Térjünk át egy másik kérdésre, mylord!
– Éspedig?
– Lenne kedves megmondani egész pontosan, mivel zsarolják az ismerősét?
– Nem – válaszolta Masters nyersen. – Nincs meghatalmazásom felfedni ön előtt. Nem kívánhatja tőlem, hogy kifecsegek egy bizalmas közlést.
– Nem, természetesen nem. De ha tudnám, milyen természetű az ismerőse titkolnivalója, összevethetném annak a kényes információnak a jellegével, amelyet a nénikém ellen használtak fel. Kíváncsi volnék, nincs-e valami hasonlóság a kettő között.
Marcus szeme összeszűkül.
– Gondolom, ön sem mondaná el nekem annak az ügynek a mibenlétét, amellyel állítása szerint Lady Guthrie-t megzsarolták, vagy talán igen?
– Nem.
– Akkor továbbra is kétséges előttem, hogy vajon zsarolják-e egyáltalán.
Iphiginia leereszkedően rámosolygott.
– Nem várhatja tőlem, hogy önre bízam a titkaimat, ha ön is vonakodik megosztani velem az információit.
Marcus keze egyre erősebben szorongatta a karját.
– Az ön bizalmatlansága kissé nehezíti a kettőnk együttműködését.
– Bizony – helyeselt Iphiginia. – Amint az ön hitetlensége is hasonlóan bénító hatásúnak mondható.
Marcus komorságát vészjósló mosoly törte meg.
– Napnál világosabb, hogy amennyiben el akarjuk távolítani a kölcsönös bizalmatlanság akadályait, behatóbban meg kell ismernünk egymást, Mrs. Bright.
– És mit javasol, uram, hogyan mélyítsük el ismeretségünket?
– Kezdetnek talán mesélje el nekem, mi lett Mr. Brighttal.
– Tessék? – kérdezte tétován. Marcus felvonta szemöldökét.
– Néhai férjére utaltam.
– Ó, órá!
– Feltételezem, nem gyászolja már az elhunytat.
– Nem. Ő sem akarta volna. – Iphiginia zavartan nyelt egy nagyot. Hozzá kell szoknia, hogy ezt az embert ellenfélnek tekintse. – A férjem meg volt róla győződve, hogy a szomorú eseményeken túl kell tennünk magunkat. Persze ildomos időtartamú gyász után.
– Hogyne. És megvolt az ildomos időtartamú gyász a halála után?

– Ésszerű határokon belül, tekintettel a körülményekre. Mr. Bright jócskán idősebb volt nálam – rebegte Iphiginia.

– Értem.

– Istennek hála, teljes és aktív életet élt.

– Gondolom, aktivitása megsokszorozódott, miután elvette önt feleségül.

Iphiginia lesújtó pillantással mérte végig.

– Nem óhajtom tovább boncolgatni ezt a témát. Bizonyára megérti, mylord. Túlságosan is fájdalmas nekem.

– Megértem – hagyta rá Marcus.

– Ezt el is vártam, uram. Ha jól tudom, ön tartja magát egy bizonyos szabályhoz, amely arra kötelezi, hogy ne beszéljen a múlttól, igaz?

– Igen, Mrs. Bright, ez nálam arany szabály.

– A magam részéről nem rajongok különösebben a szabályokért, de azt hiszem, ezt az egyet át fogom venni saját használatra. – Hirtelen megpillantott egy szerény, festett cégtáblát, amely a Pali Mail egy kis mellékutcájának sarkán függött. – Ó, nézze csak, itt van dr. Penys múzeuma! Mr. Hoyt hozta szóba az intézményt a minap.

– El nem tudom képzelni, miért.

– Lord Thorntonnal kapcsolatban említette, talán mert nemrégiben kezelte őt dr. Penys.

Böngészni kezdte a kiírást.

DR. PENYS MÚZEUMA A FÉRFIERŐ ISTENNŐINEK CSARNOKA ISMERJE MEG AZ ANTIK ISTENNŐK TITKÁT!

Marcus futó pillantást vetett a táblára.

– Dr. Penys múzeuma nem érdekelné önt, Iphiginia.

– De igen, engem határtalanul érdekelnek az antikvítások. – Iphiginia hátrafordította a fejét, még mindig a táblát nézve, miközben Marcus tovavonszolta. Arcán gondterhelt kifejezés ült. – Meg nem tudnám mondani, mely klasszikus istennők feladatköre kötődik kifejezetten a férfierőhöz.

– Meg vagyok rökönnyödvé, asszonyom. Azt hittem, minden kérdésre tudja a választ.

Nem sokkal este tíz után Marcus otthagya a kártyaszobát kedvenc klubjában. Hiába nyert, nyomott hangulatban volt.

Furcsa nyugtalanság kerítette hatalmába, és ennek semmi köze nem volt az éppen befejezett whisthez. Már azóta érezte, hogy Hannah-val találkozott a parkban. Az Iphiginiával való társalgás után pedig csak tovább fokozódott.

Logikusan nézve, Iphiginiában nem bízhatott meg, ez az iránta érzett nyomorult testi vágy azonban cseppet sem akart lanyhulni.

Rápillantott az állóórára. Itt az ideje Iphiginiáért menni. Kíváncsi lett volna, mit csinált egész este. Azt az ártatlan foglalatosságát üzte, amelyet ő nyomozásnak nevez, vagy kelepcét állított a következő áldozata számára?

A néhai Mr. Brightnak mindenestre nem lehetett könnyű élete, mélézött Marcus. Iphiginia férjének lenni, biztos idő előtti megvénülést jelent.

– Gondoltam, hogy itt találom, Masters.

Marcus hátranézett a válla fölött, és nagy nehezen megállta, hogy ne eressen meg egy hangos szitkot. Hannah férje, Edward – Lord Sands – állt a háta mögött. Marcus gratulált magának önmérsékletéhez.

Gyakran gondolt rá, hogy más körülmények között valószínűleg egész jól kijött volna Sandsszel. Volt valami tartás, valami rendíthetetlenül kemény ebben a férfiban. Az a típus, akit az ember szívesen tudna a maga oldalán egy csata hevében. Akivel üzletet lehet kötni.

Világosan látta azonban, hogy a barátság, mint olyan, gyakorlatilag kizártnak tekinthető kettejük között.

– Jó estét, Sands – biccentett udvariasan. – Mi szél hozza erre? Ritkán látom ebben a klubban.

– Önt keresem. – Sands kellemes, nyílt vonásai olyan mereven összeszedettek voltak, akárha kőből vésték volna őket.

Marcus konstata, hogy nincsen meglepve, jóllehet mindaddig azt remélte, hogy elkerülheti ezt az összeütközést.

– Mit tehetek önért?

Sands kesztyűs ujjai ökölbe szorultak, majd kiengedtek az oldalán.

– Tartsa magát távol Hannah-tól, az isten verje meg! Tudom, hogy ma reggel találkozott vele a parkban. Nem fogom eltérni.

– Hannah meg én régi barátok vagyunk – mondta Marcus lágyan.

– Ide hallgasson, Masters! Bármilyen történet is kettejük között, mielőtt találkoztam Hannah-val, nem tartozik rám. De – és szeretném, ha ezt az eszébe vésné – Hannah engem választott. A feleségem, és az istenit neki, nem tűröm, hogy játszadozzék vele! Ez így érthető?

– Ha ismerne valamelyest, Sands, akkor tudná: nálam fontos szabály zárja ki, hogy ártatlan kislányokkal vagy férjes asszonyokkal játszadozzam. A saját szabályaimat pedig nem szoktam megszegni.

– Hallottam az úgynevezett szabályairól – recsegte Sands. Mondják, hogy általában nem a férjes asszonyok közül szedi áldozatait. Azt is mondják azonban, hogy Hannah az egyetlen kivétel.

– Lehetne annyi esze, hogy ne hallgasson a mendemondákra – mondta Marcus.

– Ha még egyszer a fülembe jut, hogy négy szemközt találkozott a feleségemmel, kihívom magát. Nem blöffölök, Masters! Jó céllövőnek ismernek.

– Elhiszem – bólintott Marcus higgadtan.

– Hallottam, hogy egyszer majdnem megölt egy embert becsületbeli ügyben, de ne higgye, hogy megijeszt.

– Nem áll szándékomban párbajozni magával, Sands.

– Akkor hagyja békén Hannah-t.

– Hannah mondta, hogy találkozott velem ma reggel?

– Nem volt rá szükség. Egy ismerőstől hallottam, aki valaki mástól hallotta, hogy mind a kettejüket látták kora reggel belovagolni a parkba.

Marcus vállat volt.

– Becsületszavamat adom, hogy kedves nejét semmiféle veszély nem fenyegeti részemről. Mivel figyelemmel kíséri a pletykát, bizonyára hallotta már, hogy jelenleg időm java részét egy bizonyos Mrs. Bright nevű, szerfelett bájos özvegyasszony társaságában töltöm.

– Hallottam Lady Csillagfényről, és amit hallottam, annak alapján pont önnek való. Bölcsen teszi, ha az ő személyére korlátozza máshol nemkívánatos figyelmét.

– Egyetértünk. – Marcus ismét az órára nézett. – Ha megbocsát, most az említett hölgy keresésére indulnék. A Richardson-bálon adtunk egymásnak találkát. Jó estét, Sands! – Kedélyesen megbiccentette a fejét, és ellépve Sands mellett, az ajtó felé indult.

Iphiginia Bright alaposan felbolygatta az életét, méltó néhány perccel később, miközben beszállt a fekete kocsiba. Most mindennek a tetejébe még egy féltékeny férj is vadászik rá.

Fél órával később Marcus nagy léptekkel már kifelé tartott Richardsonék házából. Már nem borongott azokon a bonyodalmakon, amelyeket Iphiginia idézett elő az életében. Csak úgy forrt benne a harag, az esztelen, véres düh!

Meg sem fordult a fejében, hogy Iphiginia semmibe veheti az utasításait, miszerint Richardsonéknál találkozni az est folyamán. Nem volt hozzászokva, hogy a parancsait negligálják. De nem ez volt a legrosszabb.

Ami végképp kihozta a sodrából, az az volt, hogy élt a gyanúperrel: Iphiginiát a Lartmore-villában fogja találni. A kocsi mellett megtorpant. A londoni utcákon a legkülönfélébb járművek tolongtak. Éjfél volt, és ez mindenkit mozgásban talált, útban egyik bálból a másik felé. Akár negyven percbe is beletelhet, mire a kocsisa átvágja magát a Lartmore-villáig.

– Gyalog megyek – szólta oda Dinksnek. – Jöjjön elém a Lartmore-házhoz.

– Igen, mylord – motyogta Dinks a bakról. – Csak a hátát ne méltóztassék védtelenül hagyni. Mindenféle banda jár ilyenkor az utcán.

– Ügyelni fogok rá.

A nemrég felszerelt gázlámpákból gyér fény derengett a főutcán. Marcus megnyújtotta lépteit, hogy utat vágjon magának a népsokaságban. Áttörtetett részeg dendik között, akik csoportokba verődve igyekeztek eljutni a St. James utcai játékbarlangokba, útjába kerültek rikító színekbe bújt divatfik, akik színházba siettek, kifütyülni a színészeket, továbbá byroni kétségbeesésbe burkolódzó fiatalemberek, akiket a kalandvágy London bordélyháza felé vitt. Őszintén remélte, hogy Bennet nem sodródott az utóbbi táborba.

Imitt-amott kurtizánok szölongatták a járókelőket sötét kapualjakból. Egy rosszarcú, sapkás egyén megnézte magának őrdságát, de a sikátor fedezékét nem kísérelte meg elhagyni.

Szűk tizenöt perc múltán Marcus felkaptatott a Lartmore-villa széles lépcsősorán. A hallban álldogáló lakáj meghajolt, és nem kérte el a meghívóját. Marcus egyenest a zsúfolt bálteremre néző balkon felé vette az irányt.

Két kezét a korlátra támasztva, kinézett a fényes hömpölygésre. Egy szúzi fehérbe öltözött, ragyogó alakot keresett.

– Ha nem tévedek, a szoborteremben találja meg a hölgyet, Masters. Lartmore idegenvezetést tart neki az... ööö... az antik gyűjteményében – lépett mögé Herbert Hoyt. Kicsit heherészett. – Semmi ok az aggodalomra. Mrs. Bright biztosított felőle, hogy remekül elboldogul Lartmore-ral.

Marcus hátrafordult, és egyenesen a pirosposzsgás arcba nézett. Láta, Herbert remekül mulat. Őt magát csak futólag ismerte, de a típust annál inkább: Hoyt az ártalmatlan emberfajtaához tartozott.

– Honnan tudja, hol tartózkodik e pillanatban Mrs. Bright? Herbert nekivetette jól párnázott combját a korlátnak, majd tömzsi kezével felemelte a pezsgőspoharát. Beleszürcsölt a nedűbe.

– Éppen ott voltam, amikor arra kérte Lartmore-t, hogy vezesse őt körbe.

– Értem.

– Mrs. Bright jeles szakértő a klasszikus szobrok és építészeti formák területén, hisz tudja.

– Igen, tudom.

– Számos lebilincselő eszmecserét volt szerencsém folytatni a hölgyel az antik építészetéről. Nemrég adta kölcsön nekem Grayson Klasszikus műrecek képekben című munkáját. Olvasta?

– Nem, nem olvastam. – Nem érezte magát elvont témákhoz illő hangulatban. Egy hímnemű egyed Iphiginiával kapcsolatos élménybeszámolójára pedig, ha lehet, még ennél is kevésbé volt kíváncsi. Legyen szó akár az ártalmatlan Hoytról. – Megbocsát.

Herbert zavartan, mentegetőzve folytatta.

– Magunk között legyen mondva, próbáltam finoman felhívni Mrs. Bright figyelmét, hogy Lartmore szobrgyűjteményének megtekintéséhez talán nem volna feltétlenül szükséges ragaszkodnia. Ám hajthatatlan volt. Ahogy én tapasztalom, szinte lehetetlenség lebeszélni róla Mrs. Brightot, hogy azt tegye, ami neki tetszik.

– Valahogy úgy. – Oldalt lépett, hogy kikerülje a másik férfit.

– Különben engedje meg, hogy gratuláljak, uram. Mrs. Bright igazi gyöngyszem. De tudja mit, az olyan nő engem mindig megigéz, aki mintha nem volna teljesen azonos azzal, akinek a látszat mutatja.

Marcus megállt és megfordult.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani, Hoyt?

Hoyt maga elé emelte a poharat, és sietősen felhörpintette tartalmát.

– Pardon. Félre ne értsen. Arra a kis rejtélyességre céloztam, amely Mrs. Brightot belengi. Ingerlően megfoghatatlanná válik tőle, nem gondolja?

– Mrs. Bright csak a nagy többség számára rejtélyes – mondta Marcus igen lágyan. – Én úgy olvasok benne, mint egy nyitott könyvben. Rendkívül jól megértjük egymást.

– Értem. – Herbert hökkenten ráncolta a szemöldökét. – Akkor bizonyára nem újdonság ön előtt a Lartmore szobrai iránti módfeletti érdeklődése. Bevallom, engem sikerült meglepnie vele.

Mármost: akár ártalmatlan Herbert Hoyt, akár nem, Marcus szinte leküzdhetetlen késztetést érzett rá, hogy lehajítsa a galériáról. Aztán meggyőzte magát, hogy felesleges erőgyakorlat lenne. Hoyt semmi olyasmit nem állított, amit ne gondolt volna bárki is, aki értesült Iphiginia szoboraterembeli látogatásáról.

Marcus sarkon fordult, és szó nélkül faképnél hagyta beszélgetőtársát. Tudta, merre keresse Iphiginiát. Lartmore erotikus szobrainak volt némi híre a város férfiai között.

HAT

– Ez pedig az Eksztázis. Érdemes megfigyelni a női idomok merész kidomborítását, drága Mrs. Bright. – Lord Lartmore ernyedten megsimította a kőalak egyik túlméretezett keblét. Utoljára az ókoriak tudták igazi buja erővel átítatni alkotásaikat. – Csontos ujjai közé csippentette az egyik mellbimbót.

– Fájdalom, korunkban a művészet egyre csak távolodik az élettől.

Iphiginia döbbsen nyelt egy nagyot, és báván a szoborra meredt. Minden erejével igyekezett palástolni megrökönyödését. Több mint szórványos ismereteket mondhatott magáénak az antik szobrokat illetően. Ezeket a figurákat szemlélve azonban tanácstalan volt: hasonlót sem látott soha.

Nem a meztelenséget találta rendkívülinek a nagy mellű szoborban, amelyre idegenvezetője külön felhívta a figyelmét. Temérdek ruhátlan klasszikus szobrot látott életében. A nőalak szemérmetlen póza miatt akadt el a szava.

A márványtestű nő lovaglőhelyzetben ült egy hátrahanyatló férfi csupasz ágyékán. Combjait széjjeltárta, élesen kirajzolódott tomporának vágata a két félgömb között. Gerince meghajlott, a fejét hátravetette, szemét lehunyta, a szája pedig elnyílt, mintha éppen a végső halálhörgés szakadna ki belőle.

A férfialak szemlátomást úgyszintén a kínok kínját állta ki, s gyötrelmei közepette görcsösen felfelé lökte a csípőjét. Fallosza ábrázolatlanul maradt: sehol máshol nem lehetett, csak mélyen beágyazódva a márványnőben.

– Módfelett sajtáságos – motyogta Iphiginia lángoló fülekkel. Nagyon remélte, hogy a gyér világítás jótékony homályban hagyja arcát.

– És roppant felajzó hatással van az érzékekre, nem találja? – Intett körbe aszott kezével Lartmore a félhomályos helyiségben. Dülledt szeme megcsillant. – Gyűjteményemben az egyedi, vagy legalábbis szokatlan példányok dominálnak, mint látni fogja. Ragaszkodom hozzá, hogy minden darabban tetten érhető legyen az igazi antik érzékenység.

Iphiginia azon morfondírozott, ne hozza-e vendéglátója tudomására, hogy amennyire az eddigiek alapján megítélhető, egyetlen szobra sem követi a szoros értelemben vett antik remek stílusát. Megpróbált objektív szemmel megfigyelni néhány közelebb eső alakot.

Nos, nem ment könnyen. A takaréklángon pislákoló lámpák fényében kibontakozó helyiség tömve volt kő- és márványszobrokkal, amelyekben egyetlenegy közös vonást lehetett csupán felfedezni. Mindegyik férfit vagy nőt ábrázolt, szinte valamennyiüket meghitt kettesben és szerfelett furcsa testtartásban.

Az egyik dús idomú nő például négykézláb állt, tomporát az égnek emelve, a mögötte elhelyezkedő férfialak pedig a csípőjét markolta, és legjobb úton haladt afelé, hogy felöklelje.

– A Féktelen szenvedély – mormogta készségesen Lartmore. – Egyik kedvencem.

– Valóban? – Iphiginia kezdte magát úgy érezni, mint egy idióta, és már csak azon igyekezett, hogy ennek ne adja látható jelét.

– Ez pedig A gyönyör íze.

Iphiginia megszemlélte a szobrot. A nő egy sziklán ült. Szétvetett térdei között egy férfi térdepelt, és arcát a húsos kőcombok közé temette.

– Nos, igen – mondta Iphiginia szigorúan.

– Ennek itt a címe Életelixír – hívta fel Lartmore a figyelmét a következő alakzatra. Megpaskolta az egyik kőlabát, és jelentőségteljesen vendégére vigyorgott.

Iphiginia összeráncolt homlokkal vette szemügyre a figurákat. A nőről először azt hitte, tálán meztelenül imádkozik. Amikor észrevette, hogy ehelyett rém hosszú márvány hímtagot tart a szájában, arca skarlátszínt öltött.

– Mennybéli istenek – suttogta.

– A legbecsesebbek mindig a legújabb szerzeményeim – vezette tovább Lartmore a helyiség távolabbi végébe, ahol több szobor sorakozott egymás után gondos elrendezésben. Lartmore már-már megdicsőülten vicsorgott. – Epedve várom szakértői véleményét, Mrs. Bright. Mindenki tudja, hogy a szava perdöntő ebben a tárgyban.

A szoborsorozat elsőként is megkönnyebbülést váltott ki Iphiginiából. Az első néhány darab szégyentelenebbnek tetszett az utánuk következőknél. Ezek az alakok öltözetesek voltak.

Iphiginia, remélve a legjobbakat, egy lépéssel közelebb merészkedett, hogy ki tudja venni az árnyékban maradt részleteket is. A sorozat első darabja egy fiatal nőt formált, amint tisztességes ruhában egy kőpadon ül. Kifogástalan úri viseletben lévő férfi foglalt helyet mellette. Minden arra utalt, hogy udvarias társalgást folytatnak.

Aztán Iphiginia észrevette, hogy a férfi keze eltűnik a nő szoknyája alatt.

– Ennek itt mi a címe? – kérdezte nyugtalanul.

– Az egész sorozat összefoglaló címe Az ártatlanság elvesztése. Mint látni fogja, a szereplők minden soron következő darabnál előrébb haladnak az intim együttlét fokozataiban, az utolsó szobornál eljutnak a befejező aktusig. Mulatságos, nemde?

Iphiginia oldalt sandított. Nem kerülte el a figyelmét Lartmore színtelen szemének üveges csillogása. Kopaszodó homlokán verejték csöppek fénylettek. Kissé zihált, és most még közelebb is araszolt hozzá valamelyest. Pipaszár lába hozzáért fehér szoknyája széléhez.

Kétségkívül ideje lesz visszafordulni a bálterembe. Bármennyire utálta is beismerni, Marcusnak ezúttal igaza volt. Szarvashibát követett el, amikor idejött. Kell valami más módnak lenni Lartmore dolgozószobájának átkutatására.

Fontoskodó méltósággal megköszöri a torkát.

– Mivel a véleményemet kérte szobrai felől, mylord, fájdalom, közölnöm kell önnel, hogy a látott darabok rendkívül gyenge imitációi az antik stílusnak.

– De édes Mrs. Bright, hogy mondhat ilyet? – kiáltott Lartmore, mint akit szíven döftek.

– Hogy nyíltan és egyszerűen fejezzem ki magam, egyáltalán nem klasszikus stílusban készült munkákról van szó. Nyomat sem látom sem római, sem görög, sem pedig etruszk motívumoknak.

– Bizonyára téved!

– Nem, uram, nem tévedek. Nagyszámú eredeti műremeket volt alkalmam tanulmányozni, és hogy egyik sem mutatott semmi hasonlóságot ezekhez a darabokhoz, arról biztosíthatom.

Lartmore a mellkasához kapott.

– Le vagyok sújtva, asszonyom! – Egy lépéssel közelebb nyomult.

– Remélem, nem kerültek sokba. – Iphiginia oldalt sasszézott, ügyesen kikerülve Lartmore-t. – Ha mégis, akkor lóvá tették önt, mylord.

– Mrs. Bright, hadd mutassam meg a többit! – Hosszú ujjaival utánanyúlt, hogy visszatartsa.

– Igazán sajnálom, nem álldogálhatok itt tovább – lépett el Iphiginia az utána kapó kéz elől.

– De én ragaszkodom hozzá! – lendült előre Lartmore.

Iphiginia megemelte a szoknyáját és elinalt.

Megkerülte a négykézláb álló nő és a mögötte térdre ereszkedett férfi kettősét, elfutott egy oszlop tetején közöszlő pár mellett, neki egyenesen egy nagydarab, mozdíthatatlanul elértornyosuló alaknak.

Ha nem is kőből, de ugyanolyan szilárd anyagból gyúrták, mint a terem bármely szobrát.

– Marcus! – szaladt ki önkéntelenül Iphiginia száján, és a férfi karja után kapott, hogy visszanyerje egyensúlyát. Végre megállt a lábán, kihúzta magát, és miközben ragyogóan felmosolygott ölordságára, kissé pihegve megszólalt: – Ha tudná, mennyire örülök, hogy látom, mylord!

– Éppen önt kerestem, Mrs. Bright – mondta Marcus, de rá sem nézett. Szeme Lartmore-ra szegeződött. – Abban a hitben voltam, hogy Richardsonéknál beszélünk meg találkozót.

– Nos, valóban, innen egyenesen oda készültem – vetette oda Iphiginia könnyedén, miközben egy gyors mozdulattal ellenőrizte hajában a fehér rózsákat. – Lord Lartmore volt kedves felajánlani, hogy körbevezet a szobortermén, így kissé késésbe kerültem.

– Értem. Igazán sajnálatos.

Iphiginia összerezzen a hangjában bujkáló fenyegetéstől. Igyekezett békésebb mederbe kormányozni a kínosan alakuló beszélgetést.

– Nos, mivel ön éppen erre járt, én pedig amúgy is indulófélben voltam, nem látom értelmét, hogy tovább vesztegessük az időt.

– Egy pillanat – hártotta el Marcus szórakozottan. – Előbb tisztázzunk valamit!

– Masters – kezdte Lartmore -, szavamra, semmi kivétnivalót nem találhat a szituációban. Körbekalauzoltam Mrs. Brightot, mert kíváncsi voltam becses véleményére. Semmi több.

– Semmi több? – ismételte Marcus vészjósló, hűvös nyugalommal.

– Egyáltalán semmi – hadarta Lartmore. Marcus jeges tekintete alatt mintha még vékonyabbra és hullaszerűbbre zsugorodott volna. Kidülledt szemmel meredt vissza rá, és ujjával megpróbált tágítani feszesre kötött nyakkendőjén. – Éppen végére értünk a körútnak, Masters. Már kísérem volna vissza Mrs. Brightot a táncterembe.

– Utolsó eset volt, hogy idekísérte – mondta Marcus.

– Hát persze, természetesen. – Lartmore kétségbeesett pillantást küldött Iphiginia felé.

– Már véleményeztem Lord Lartmore szobrait – jegyezte meg Iphiginia hűvösen. – Kénytelen voltam rámutatni, hogy a minőségi munkáktól igen távol esnek. Az antik érzékenység teljes hiányát tapasztalom bennük.

– Mi a szösz! – húzta el a száját Marcus. – Rémlik, mintha figyelmeztettem volna erre.

– Ó, igen – helyeselt Iphiginia készségesen. – Igen, valóban, mylord, nekem azonban, tudja, bevett szokásom tulajdon tapasztalataim alapján alkotni véleményt.

– Talán bölcsőbb volna rászoknia, hogy megfogadja a baráti jó tanácsokat.

Iphiginia megdühödött, de úgy határozott, hogy nem mond ellent. Valami azt súgta, nem ez a megfelelő pillanat közölnie Marcusszal, hogy az utóbbi időben egyre kevésbé hajlamos a jó tanácsok megfogadására. Túlságosan sűrűn záporoztak rá az effélék Deepfordban.

– Akkor, ha megbocsátanak... – Lartmore átsiklott két pajzán emberpár között, és az ajtó felé iramodott. – Visszatérnék vendégeimhez.

Iphiginia kivárta a hosszú, kornyadozó alak végleges visszavonulását, és amikor már a háta sem látszott, harciasan szembeperdült Marcusszal.

– Nem úgy emlékszem, hogy barátilag adta volna jó tanácsát, mylord. Ha nem csalódom, valamivel egyszerűbb formában adta elő kívánságait. Amit ön tanácsnak nevez, azt sokak talán a kategorikus utasítás műfajába sorolnák.

Marcus egyetlen lépést közelített. Arcában semmi gyengéd érzelem nem volt. Szinte brutálisnak látszott a félhomályban.

– Ön óhajtott a szeretőm szerepében parádézni London-szerte, nemde?

Iphiginia szempillája megrebbent. Óvatosan hátrébb húzódott.

– Nos, valóban, a kezdet kezdetén mondhatjuk, hogy az én ötletem volt. Mindazonáltal...

– Hadd fejezzem ki magam egyértelműen. Amennyiben a szeretőmnek adja ki magát, és így csatangol a nagyvilágban, jobban teszi, ha tartja is magát az adott szerephez.

Hangjának fenyegető lágyságára egyszeriben megszólalt Iphiginia ösztönös veszélyérzékelője. Még egy óvatos lépést tett hátrafelé.

– Hát nézze csak, mylord, meg kell értenie, hogy csupán egy szerepről van szó, amelyet eljátszom, ugyebár. Nyugodtan mondhatjuk, hogy csak névleg vagyok a szeretője.

– Ha azt reméli, hogy továbbra is engedem játszani ezt a bizonyos szerepet, lesz szíves betű szerint követni a tanácsaimat.

Iphiginia felszegte az állát. A szeme villogott.

– Úgy érti, az utasításait?

– Igen, asszonyom. Úgy értem, az utasításaimat.

Iphiginia hátrébb araszolt még egy lépéssel. Lába két vonagló szerelmes hideg márványtagjaiba ütközött.

– Nem vagyok hozzászokva, hogy akárki emberfia parancsolgasson nekem, uram.

– Ennyi előttem is világos. A néhai Mr. Bright, isten nyugosztalja, bizonyára odadobta a gyeplőt és hagyta kegyedet virgonckodni. Ha azonban feltételezi rólam, hogy hasonló engedékenységet fogok tanúsítani, és kinevettem magam, akkor nagyon téved.

Iphiginiában felébredt a lelkiismeret.

– Mylord, kétség nem fér hozzá, hogy az ötletem kényelmetlen helyzetbe hozta önt, de biztosíthatom, hogy sosem állt szándékomban megalázni.

– Csak mert abban a tévhitben járt el, hogy meghaltam.

– Nos, igen... Mindazonáltal...

– Tegnap este szemtelensége még szórakoztatott is, bizonyos fokig. Ma este túllépte a megengedett határokat, és tudja mit? Már egyáltalán nem szórakozom olyan jól.

Iphiginia büntudata semmivé lett, haragja fellángolt.

– Nem az ön szórakoztatására teszem, amit teszek, mylord! Marcus újabb fenyegető lépést tett felé.

– Amíg be nem fejezzük ezt a színjátékot, asszonyom, addig lesz szíves mély átéléssel alakítani a figurát.

– Átélelssel? – Már nem volt hová hátrálnia. Csapdába esett a háta mögött összefonódó pár kő végtagjai és a hasonlóan kemény izmokkal felszerelkezett férfitest között. – Uram?! Úgy játszom a szerepemet, ahogyan jónak látom.

– Szó sincs róla. Ne ámítsa magát, asszonyom. – Marcus előrenyúlt, és egyik kezével rátámaszkodott egy lábikrára, a másikkal egy vállra. Iphiginia csapdába került. – A szerepét illetően én vagyok az irányadó. Nélkülem a karakter nem is létezne. Vagy tévednék?

– Valóban, elvileg felhozható ellenem egy ilyen érv, de...

– Nem csak elvileg. A szerepet én teremtettem. Igényt tartok rá tehát, hogy én rendezem az előadást.

A szájával Iphiginiára hajolt, rátapasztotta, és valósággal odaszögezte a kőcombhoz.

Iphiginia levegőért kapott, de csak egy mély, hang nélkül elszállt sóhajtásra futotta. Belemarkolt a férfi vállába, inkább azért, hogy megfogódkodjon, semmint hogy ellökje magától. Ez amúgy is lehetetlen lett volna. Olyan hatalmas súly préselte a márványhoz, hogy egészen beleszédült.

Ahogy előző este, úgy most is bizsergető izgalom járta át, végigverdesve az érzékein, mint a forró eső.

Marcus mély, hörgésszerű hangot hallatott: valahonnan a mellkasából tört fel ez a sötét, barbár hang. Közelebb hajolt. Pusztán arról van szó, hogy nem akar kiesni a szerepéből, emlékeztette magát Iphiginia. Habár hirtelen nagyon is valódinak tetszett minden.

Megremegett, és gondolkodás nélkül a férfi nyaka köré fonta a karját, ugyanazzal a bevált mozdulattal, mint előző este.

Bódultan arra gondolt, hogy régóta várta már ezt az ölelést, és eddig egyre csak várakozott, türelmesen, egész életében.

Marcus felemelte a száját az övéről. Megcsillant a szeme: vágy, ugyanakkor hódoló kihívás ült benne.

– Szóval úgy döntött, hogy megőrjít, mondja? – Ujjai végigtúrtak elegáns formára fésült haján, majd belemarkolt, és annál fogva gyöngéden hátrahúzta a fejét. Lehajolt hozzá, és a torkára simult a szája.

Iphiginia belereszketett ebbe a támadásba. Ő is átvette a harcmódot és visszacsókolta teljes, nekivadult szenvedéllyel, amely mintha a semmiből támadt volna benne. Többet akart belőle érezni a szájával, a kezével, mindenével.

Csodálkozva végighúzta ajkát a csupasz bőrön. A belélegzett illat szinte kábította. Csupa vad izom volt ez a férfi, és a keze csupa erő.

– Marcus.

– Már tegnap is mondtam, hogy legyen a szeretőm.

Egyik keze lefelé siklott a derekán. Amikor a csípőjéhez ért, szétnyitotta a tenyerét és körbejártatta, maga alá gyűrve a szoknya fehér selymeit. Iphiginia légzése zihálássá vált. Ekkor tovább csúszott a tenyere, marokra fogta a selyemanyagot és fölhúzta Iphiginia combján.

Iphiginia döbbenet érezte a kő érintését közvetlenül a csupasz lábain. Kinyitotta a szemét, egyszerre zavartan és elveszetten.

– No de...

– Sssh. – Marcus eltakarta a száját a sajátjával, és felitta a nem túl meggyőző tiltakozást.

Nekidöntötte a szobornak a háta mögött. Keze felsiklott Iphiginia selyemharisnyás lábán, túlfutott a harisnyakötőn, és rásimult csupasz combjára.

Iphiginia hevesen összerezzen az érintésre.

Csodálkozva tapasztalta, hogy Marcus mozdulatlanra dermed.

– Zavarja, ha megsimogatom? Durva a kezem a finom bőrének, Mrs. Bright?

– Nem – pihegte Iphiginia. Rácsimpaszkodott a férfitra. – Kellemes a keze, uram. – Megcsókolta az állát. – Olyan... olyan... – Hütlének lettek hozzá a szavak.

– Igen? – húzta végig a tenyerét combja belső felén Marcus. Iphiginia a vállára borult, hogy elrejtse az arcát, és fedezékéből végül azt suttogta:

– Olyan izgalmas keze van. – Marcus érezhetően felengedett.

– Hát ha maga is izgatott, akkor jó. – Apró csókot lehelt a fülére, és ujjai szorosabbra záródtak a lába hajlatában.

Iphiginia egyre nehezebben szedte a levegőt. Soha még férfi nem ért hozzá így, ilyen meghittén. Megdöbbsentette érzéseinek kavargása. Emlékeztette magát, hogy Marcus tapasztalt özvegyasszonynak véli, nem holmi naiv ártatlanságnak. Csak nehogy észrevegye, milyen közel áll hozzá, hogy teljesen elveszítse a fejét ettől a kis szerelmeskedéstől.

– Uram, kötve hiszem, hogy megfelelő idő vagy megfelelő hely volna ez az ilyesféle dolgokhoz. Könnyen előfordulhat, hogy ránk nyit valaki – szólalt meg, de tudta, hogy voltaképpen nem megállítani akarja Marcust. Csak annyit akar, hogy valamivel lassabban törjön előre. Azt sajnos mégsem magyarázhatja el neki: egy kis időre volna szüksége, hogy hozzászokjon a testét feldúló új élményekhez.

– Ne aggódjon, Iphiginia. Egyedül vagyunk. Semmi valószínűsége, hogy valaki ide tévedjen. – Ezzel minden külön figyelmeztetés nélkül, térdhajlatába nyúlva megemelte a lábát, és egy kitárt kőkézre emelte. Iphiginia szoknyái felgyűrődtek, és Marcus keze abban a pillanatban rátalált a védtelenül maradt nedves forróságra a combjai között.

– Mylord! – sikoltott fel tompán, döbbsenten.

Marcus a szájába csókolt, elvágva a fakó, meglepett hangot, miközben hatalmas tenyerével gyöngéd kiszámítottsággal simogatni kezdte.

Iphiginia megdermedt. Ujjai önkéntelenül a férfi vállába mélyedtek. Tapasztalt özvegy, nagyvilági nő...

– Egek, de jó magához érni – hallotta Marcus suttogását. Sötét, elégedett férfihang volt, és valahogy áhítatos. – Mindig ilyen hamar reagál?

Iphiginia felelni akart, de nem volt képes megszólalni. Az arcát – már egyenesen lángolt – változatlanul Marcus vállába fúrta.

Csak a fejét ingatta.

– Nem? Hát a megboldogult Mr. Bright nem tett önre ilyen hatást?

Iphiginia bőszen megrázta a fejét.

– Nem!

Marcus lassan végighúzta ujját ott lent.

– És az eddigi szeretői? Volt köztük, aki ilyen gyorsan lázba hozta?

Iphiginia szíve majdnem kiugrott a helyéből. Az ujjait úgy vágta Marcus kabátjába, hogy csodálkozott, nem lyukad ki tőle.

– Volt köztük, Iphiginia? – Marcus egy hihetetlenül érzékeny pontot érintett.

– Nem! – kiáltott fel fojtottan Iphiginia. – Nem, mylord. Egyáltalában, ne is...

– Sok volt belőlük?

Szólni is alig bírt, nemhogy gondolkodni.

– Mikből? – kérdezte értetlenül. Jóságos istenek, mit csinál ez az ember?! Minden tűzfolyássá vált körülötte. A teste egyetlen csomóba készült összerándulni.

– Sok szeretőt tartott, amióta a férje megtért őseihez? – Marcus ujja egyre követelőzőbbé vált.

– Nem! Ó, nem! Jóságos ég – suttogta.

Soha életében nem érezte még magát ilyen züllöttnek, ilyen szemérmetlennek. Világos: a határán áll, hogy teljességgel kiütközzön rajta az a zabolátlan művészerzület, amelyet örökölnie kellett a szüleitől.

A deepfordi időkben sokan figyelmeztették rá, hogy az ilyen hajlamok minden bizonnyal veleszületettek, és folyton-folyvást résen kell lennie, nehogy elhatalmasodjanak rajta. Amíg azonban Marcus fel nem bukkant az életében, csalódottan tapasztalta, hogy semmi olyasféle hajlam nem jelentkezik, amellyel szemben állandóan résen kellene lennie.

– Tudja mit? Nem bánom, hogy nem tartott egy csokorra való szeretőt a férje halála után – vette Marcus a foga közé a fülcimpáját. – A tapasztalatlan nőt nem szenvedhetem, de meg kell valljam, erősen hajlok azok felé, akik némiképp válogatósak a viszonyok terén.

– Elhiheti, hogy én rendkívül válogató vagyok, uram.

– Valami azt súgja nekem, hogy a boldogult Mr. Bright nem volt kimondottan nagy igényű ember.

– Uh, nem. – Egy pillanatra teljesen kifogyott a levegőből, ahogy Marcus gyorsabban kezdte simogatni. – Nem, egyáltalában nem. Rendkívül... belátó úriember volt. – Bármit jelentsen is.

– Micsoda tékozlás. – Marcus ujjá belemélyedt és visszahúzódott megint és megint, szándékosan. – Legyen egészen nyugodt, nem fogok ugyanebbe a hibába esni.

Iphiginia felsikoltott. Megkapaszkodott a férjében, mintha az élete függött volna rajta, az arcát pedig még beljebb fúrta a válla hajlatában. Megmagyarázhatatlan érzések rohanták meg.

– Egek ura – lehelte Marcus. – Szóval ilyen az olvadt csillagfény.

Iphiginia meg sem próbálta szóra nyitni a száját. Levegőért kapkodott, míg végül a végső, elsöprő gyönyörhullám mindenestől magával nem sodorta.

Marcus rekedt, fojtott kis nevetést hallatott, az elégedett hím hangján. Lassan visszavonta a kezét a lába közül, felsegítette, és kezdte kigombolni a bricseszét.

Iphiginiaiban egész halványan tudatosult csak, hogy miért foglalatoskodik ezzel. Sokkal inkább lekötötte a csodálkozás azoknak a már elvonulóban lévő hullámoknak az utórezgésein, amelyek úgy siettek tovább a messzeségbe.

– Ez egészen bámulatos volt, uram.

– Igen. Kétségkívül. Rendkívül figyelemre méltó. Még élményszerűbb lesz, ha kissé beljebb kerülök.

– Beljebb? – Igyekezett összpontosítani arra, amit a férfi beszél.

– Ne izgassa fel magát, asszonyom. Van nálam óvszer. Francia, természetesen. Ebben utolérhetetlenek, nem? Megrendelésre készült, pontos instrukciók alapján. Tudja, rájöttem, hogy érdemes módosítani az eredeti változaton, ha ugyanis...

– Az ég szerelmére, uram!

– Elnézést – szabadkozott Marcus. – Valóban nem alkalmas a pillanat a technikai eszmefuttatásokra. De ez a gyengém. Mint látja, e téren legalább tökéletesen megbízhat bennem.

Iphiginia némaságba süppedt. Hallott mára kondomról. Itáliában egy kedves kis grófné egyszer mesélte nekik, amikor Ameliával nála teáztak, hogy az ilyen holmik juhbéltől készülnek, és még vékony piros zsinetek is vannak rájuk szerelve.

E pillanatban motoszkálás hallatszott a sötét ajtónyílás felől, amit kisvártatva női kuncogás követett. Egy férfi pisszegett, aztán felnyihogott.

– A pokolba! – Marcus sietve visszkapcsolta övét.

– Mi volt ez?

– Már nem vagyunk egyedül. – Leengedte és elrendezte Iphiginia szoknyáját.

– Van itt valaki?

– Igen. Minden rendben? – nézett le rá atyaián.

– Igen, természetesen. – Furcsa bágyadtságot érzett, szinte nem is zavarta az az eshetőség, hogy ilyen kompromittáló körülmények között érhetik.

Szinte meglepetéssel eszmélt helyzetére, s ezzel egy időben tudatába hasított idejövételének eredeti célja. Tétován a sötét terem túloldala felé tekintett.

– Szükségtelen elbűjni – mondta Marcus, és mintha mulatott volna magában. – Teljességgel érintetlennek látszik. – Megsimogatta válla csupasz ívét. Elmosolyodott.

– Csakhogynem ok nélkül sétáfkáltam itt Lartmore-ral!

Marcus arca elsötétedett.

– Valóban?

– Valóban. Ilyen alkalmat nem hagyhatok ki. Lehet, hogy megismételhetetlen. Erre, uram. Siessen!

További pajzán kuncogás szállt utánuk a bejárat felől: az újonnan érkezettek megálltak az első szobrok előtt.

– Mi a nyavalyát forgat a fejében, Iphiginia?

– Van másik ajtó is, a terem végében. Lartmore említette, hogy az rögtön a könyvtárba vezet.

– És mi közöm nekem ahhoz, hogy hova... – A hirtelen felismeréstől megtorpant. – No nem! Azt már nem! Teljes örültség! Teljes, tökéletes örültség! Mára már hagyjon nekem békét az oktondi terveivel.

– Aligha adódik még egyszer ilyen pazar alkalom.

– Pokolba is, Iphiginia, elég ebből! Tűnjünk el innen, és találjunk valami nyugodt helyet, ahol rendben bevégezhetjük, amit elkezdtünk.

Iphiginia meglepetten visszafordult:

– Úgy érte, még nincs bevégezve? – Marcus grimasszal felelt.

– A dolgok jelenlegi állása mellett nem tudom méltányolni az élceit, asszonyom. Az a helyzet, hogy vaskos gyötrelmet állok ki.

– Nekem úgy tűnik, önnek kutya baja, mylord. Erre, de siessen már, ha kérhetem! – Megragadta a kezét, és elszántan megindult a szobrok között.

Marcus kelleetlenül hagyta magát a terem vége felé vonszolni.

– Ezt nem gondolhatja komolyan!

– Hogyne gondolnám komolyan! – Rátalált az ajtóra, épp amikor a másik pár újabb nevetőrohamot kapott, majd hirtelen elnémult. – Itt vagyunk! – suttogta. Elfordította az ajtógombot. Simán járt.

Lartmore kis könyvtára – inkább csak dolgozószoba – sötétségbe merült. Csupán egy kevéske holdfény süttött be az ablakon, s ez látni engedte a gyertyát Lartmore asztalán.

A hátuk mögött hagyott termen végigvisszhangzott a férfi tagolatlan kiáltása.

– Az istenfáját – morogta Marcus. – Erre már nem mehetünk vissza.

Mint egy sakkfigurát, betolta Iphiginiát a könyvtárba, ő is utána lépett, és gyorsan becsukta az ajtót, kívül rekesztve a nő hangos nyöszörgését.

– Ne idegeskedjék, Marcus. Nem tudják, hogy bent vagyunk.

A férfi lassan megfordult.

– Remek, asszonyom. Hát bent volnánk. Mondja, most hogyan tovább?

– Gyorsan szétnézek Lartmore íróasztalán. – Meggyújtotta és a magasba emelte a gyertyát.

Marcus marcona képpel figyelte.

– Mit keres? Fekete viaszt, fönixes pecsétet, vagy megelégszik bármi kisebb-nagyobb értékkel?

Iphiginia rámeredt:

– Nincs különösebben hízelgő véleménye rólam, igaz, uram?

– Ismerje be, a jelen helyzet enyhén szólva megkérdőjelezhető.

– És ön, ön persze rögtön meg is kérdőjelezi?
– Tekintetbe véve kapcsolatunk... ööö... sajátságos jellegét, azt hiszem, fenntarthatom a jogot, hogy ellenőrizzem önt tevékenysége közben.
– Ölelkezni velem, az hagyján, de meg azért nem bízik bennem, így állunk?
– Iphiginia...
– Hagyja csak, mylord! – szegte fel méltóságteljesen az állát. – Értem önt. Megnyugodhat, nem az ezüstöt akarom elemelni. Nyomozok, drága uram.
– Mondtam már, hogy rossz helyen. Lartmore-nak megvannak a maga passziói, de nem zsarol.
– Csakugyan kifejezésre juttatta már ezen véleményét, uram, de ha nem haragszik, nekem megvan a sajátom. – Csak rá kellett pillantania az íróasztalra. A pecsétnyomót azonnal meglelte.
– Ne mondja.
Marcus felült az asztal sarkára, karját keresztbe fonta a mellkasán, és úgy figyelte árgus szemekkel, ahogy Iphiginia a fény felé tartja a kis eszközt. Vörös viasz rászáradt nyomait fedezte fel. Iphiginia a mintázatot böngészte.
– Mindig semmibe veszi mások véleményét?
– Rengeteg véleménnyel kerültem már szembe, mylord. Éveken keresztül ezeknek kellett alárendelnem a sajátomat. Csakhogy most már független nő vagyok.
– Független nő, he?
– Az. Nem főnix, a fene egye meg! Valami virágféle... Marcus futó, közönyös pillantást vetett a pecsétre.
– Mit várt? Ki az az agyalágyult, aki a személyazonosságát bizonyító saját pecsétjét nyomja rá egy zsaroló levélre? – érdeklődött.
Iphiginia mogorván rámeredt. Marcus fején találta a szöveget. Azért csak ne higgye, hogy ő nem gondolt előre minden eshetőséggel. Már amúgy is épp elég pökhendi és pimasz ez az alak.
– Nekem is megfordult a fejemben, hogy a zsaroló két pecsétnyomót használhat, közülük az egyiket kizárólag a piszkos ügyeihez – tudatta a lorddal. – Akár két különböző színű viaszt is tarthat otthon, egyiket a szokványos levelezéséhez, a másikat a zsaroláshoz.
– Tehát?
– Tehát vagy rábukkanok a második pecsétnyomóra, amelyet nyilvánvalóan eldugott, vagy pedig a fekete viasz maradványaira az olvasztótégelyben.
– Az olvasztótégelyben – ismételte Marcus kelletlenül. – Persze. Fölöttébb valószínűtlen, hogy két külön tégelyben olvasztaná a viaszt.
– Erről van szó. Még ha két különböző színű viaszt használ is, nyilván ugyanabban a tégelyben olvasztja meg. – Ezzel vizsgálgatni kezdte az íróasztalon álló alkalmatosságot. Csak piros viasz nyomát lehetett benne felfedezni.
– Nos? – kérdezte Marcus tettetett érdeklődéssel.
– Nyoma sincs fekete viasznak.
– Már felemlítettem ezt a lehetőséget az imént, ha jól emlékszem. Lartmore-nak megvannak a maga bogarai, de nem zsarol.
Iphiginia lecsapta az olvasztótégelyt.
– Nem fokozza az ember népszerűségét, ha minden mondatát „nem megmondtam”-mal kezdi, mylord.
Marcus szája mosolyba görbült.
– Majd igyekszem észben tartani.
– Ha kérhetem.
Marcus átható, elgondolkodó pillantással kezdte méregetni.
– Van esetleg valami más támpontja is a viaszon meg a főnixen kívül?

– Nincs – meredt rá ellenségesen. – Ám ha volna is, egyáltalában nem valószínű, hogy beavatnám, miután ön sem fogadott engem a bizalmába.

– Mi ketten eszerint igen rögz utakon fogunk járni, Mrs. Bright.

– A csodát! Meglehetősen tiszta a képlet, uram.

– Úgy látja?

– De úgy ám! – mondta Iphiginia hűvösen. – Egyvalami köt össze bennünket, ezt nevezhetnénk akár közös érdeknek is, amennyiben mind a ketten a zsarolót kívánjuk leleplezni. Ámbátor ami önt illeti, azt hiszem, pusztán az én bűnösségem bizonyításának szándéka vezérli.

– Kiáltó tévedés, Iphiginia. Létezik más, legalább ugyanolyan erős kapocs is köztünk, mint a zsaroló hajkurászása.

Iphiginia gyanakodva kapta rá a pillantását az egyik fiókról.

– Mi legyen az?

– Úgy hívják, hogy szenvedély, Mrs. Bright. Féktelen, őszinte, vegytiszta szenvedély. Vagy már elfelejtette az iménti közös tárlatlátogatást?

Iphiginia arca bíborpírt öltött.

– Nem felejtettem el. Valóban érdekes élmény volt, uram, elismerem.

– Köszönöm – hajtott fejet Marcus csúfolódva. – Igyekeztem.

– Mindazonáltal arra a meggondolásra jutottam, hogy az efféle élmények kerülendők a jövőben.

A férfi szeme megvillant a gyertyafényben.

– Miből gondolja, hogy el tudja kerülni őket?

– Tapasztalni fogja, mylord, hogy van némi akaratöröm. Amit el kívánok érni, azt általában el is érem. – Elfújta a gyertyát. – Mehetünk. Nincs itt semmi érdekes.

– Nem értünk egyet. – Marcus hangja kihívóan lágyan csendült. Felemelkedett az asztal sarkáról és karon fogta. – Az én érdeklődésem annak rendje és módja szerint fel van csigázva, édes Mrs. Bright. És hasonlóan önhöz, általában én is elérem, amit el akarok érni.

HÉT

Iphiginia – két nappal később – könyvtárának íróasztalánál egy ház első szintjének tervrajza fölött töprengett összeráncolt homlokkal. A lepedőnyi anyag az Ameliával közösen indítandó új építési vállalkozáshoz készült sorozat darabjai közé tartozott.

A városi házakkal beépített teret, amelyen dolgozott, már elkeresztelte Bright Place-nek, a szülei tiszteletére. Tudni még csak egypár rokona és Ameliával közös titkáruk, Adam Manwaring tudott erről. Benne pedig tökéletesen megbízott. Amíg pontot nem tesz a zsarolási ügy és az ezzel kapcsolatos színdarab végére, addig nem akarta nagydobra verni a Bright Place nevet. Erősen tartott a pletykától. A legjobb esetben is halálra nyaggatnák az estélyeken az önjelölt befektetők. A legrosszabb esetben viszont felmerülnének bizonyos kérdések, amelyek nyomán elindulnának bizonyos találgatások, és a szálak innentől kezdve már egyenesen múlt ingoványos talajára vezetnének.

Bright Place-t az angol városokban emelt házak stílusától eltérően tervezte. Nem törekedett a klasszikus hagyományok követésére. Olyan harmóniát szeretett volna kialakítani, amely az antiktól is, a modernből is a legjobbat egyesíti magában. Kísérletezett külső- és belsőépítészeti elemekkel egyaránt, legfőképpen abból a megfontolásból, hogy műve megfeleljen az angol klíma és az angol kedélyvilág támasztotta követelményeknek. Építőanyagból csak a legjobb minőség jöhetett szóba. A műszaki megoldásokat illetően pedig végül is úgy döntött felhasználna néhányat azokból az új ismeretekből, amelyeket Marcusnak az alapozás kapcsán írt dolgozatából merített.

Szent elhatározása volt, hogy apjával ellentétben nem fogja hithű buzgalommal követni az antik hagyományt, nem engedi azonban azt sem, hogy az anyjától örökölt szertelen művészhajlam önnön torzképévé züllessze a klasszikus formakultúrát.

A Morning Rose tér sikerének titkát abban látta, hogy soha egy pillanatig sem feledkezett el róla: bárminek, amit papírra vet, az angol tájba kell majd illeszkednie. Az építészek rendre beleestek abba a hibába, hogy római vagy görög éghajlat alatt megszületett épületeket minden további nélkül átplántáltak az angol anyaföldre, mintha a leendő vásárlónak nem is szakadó esőket és fagyos teleket kellene majd házában átvészelnie.

Iphiginia kritikus szemmel méregette új rajzait. Minden szobának magas mennyezetet és arányos, tekintélyes ablakokat tervezett. Ez a két elem apai örökségként maradt rá: Bright szerelmese volt a paladiónak.

De a karcsú lépcsősoroknak, a könnyed, légies eleganciának már semmi köze sem volt a súlyos antik fenséghez. Iphiginia ösztönei viszont azt jelezték, hogy a hatások törés nélkül simíthatóak egymásba.

Letette a pennát és kipillantott az ablakon.

Tervezés közben gondolatai általában tisztán, rendezetten követték egymást. Esetleges szórakozottságán pedig azzal szokott kifogni, hogy firkálgatni kezdte egy új könyvtár vagy dolgozószoba alaprajzát. Ma reggel azonban nem vált be a szokásos eljárás.

Teljes zűrzavar uralkodott a fejében.

Tegnap reggel ugyanez volt a helyzet.

Ami igaz, az igaz: egészen azóta, hogy Marcus besétált Fenwickék báltermébe, nem érezte magát szellemi erőinek teljes birtokában.

Az asztalra könyökölt, állát a tenyerére hajtotta. Corina felnevelésétől kezdve a legutóbbi utazása közben felmerültekkel, témérdek problémát megoldott már életében. Olyan kaliberével azonban még nem találkozott, mint amilyen Marcus.

Valahol belsejének legmélyén még mindig apró, puha lángnyelvek gyulladtak, ha felidézte érintéseit. Kíváncsi lett volna, Marcus gondol-e a Lartmore-nál történetekre, vagy oly mindennapos dolog ez a számára, hogy alszik rá egyet és elfelejti. Említeni egy szóval sem említette az elmúlt két napban.

Meglehet, azóta meggondolta magát azzal kapcsolatban, hogy szeretkezzen-e olyasvalakivel, akiben nem tud megbízni.

Iphiginia fintorogva figyelte az utcán végigzörgő zöldegeskordét. Csak egyvalamiben volt biztos: neki nem áll szándékában még egyszer megengedni Marcusnak az efféle bizalmaskodást.

Soha többé.

Kivéve, ha valódi bizalmat és tiszteletet tanúsítana irányában, és ha legalább megtörni látszana az a minden emberi érzelmen felülálló, hűvös nyugalom.

Hát olyan nagy kívánság ez? Végtére is, ő szerelmes abba az alakba. Szereti, kétségkívül. Az a legkevesebb, hogy mérsékelje némileg a cinizmusát, és mutasson fel valamivel több emberi érzést.

Sajnos nem valószínű, hogy Marcus felismerje a szerelmet, akkor sem, ha kiböki a szemét.

Tapasztalásai – ezt tisztán látta, habár hogy pontosan mifélek, azt eddig még nem sikerült kiderítenie – túlságosan is felvértezték Marcust minden gyanús érzelmi bonyodalom ellen, s rászoktatták arra, hogy uralkodjék magán és indulatain.

Nos, ezt egy bizonyos határig még meg tudja érteni. Némi engedményekre is hajlandó volna. De arra már nem, hogy elfogadja szeretőnek, amikor voltaképpen a szemébe vágta, hogy nem tud megbízni benne. S ha bízni nem tud, hogyan tudná szeretni?

– Iphiginia? – Amelia lépett be az egyik olyan szürke, magas nyakú ruhájában, amely garantáltan többnek mutatta huszonhat évesnél. – Nemsokára teázunk.

– Rám fér. Még össze kell szednem a gondolataimat, mielőtt Mr. Manwaring ideér.
– Akkor igyekezz, Adam pontos ember. Mindjárt itt lesz – pillantott az órára. – Egyébként írtam egy listát azokról, akik eddig jelezték részvételi szándékukat.

– Ugyanazok, akik a Morning Rose téri üzletben is?

– Legtöbbjük igen, de ketten újak. Bizonyos Miss Sanders és Miss Crest. A múzeumban ismerkedtünk össze a múlt héten. Mind a ketten társalkodónők, de van egy kis félretett pénzük, amit befektetnének.

– Remek. Nahát, erről jut eszembe, a minap összefutottam Mrs. Osworth-szel a Pali Mailen. Említette, hogy új társalkodónőt fogad fel. A Wycherley ügynökségtől.

Amelia arca grimaszra rándult.

– Nem lep meg. A Wycherley pontosan az Osworth-féléket szolgálja ki. Elit kuncsaftokat.

– Mintha emlékeztem volna valahonnét a nevükre. Nem nekik dolgoztál, Amelia?

– De igen. – Amelia szája el keskenyedett. – Jó pár éve létezik már ez a cég.

Tapintatos kopogás hangzott fel a könyvtár ajtaján. Iphiginia fölkapta a fejét.

– Máris itt a tea, Mrs. Shaw?

Mrs. Shaw – ugyanolyan erős felépítésű, és csaknem olyan fenséges, mint egy antik műemlék – szertartásosan szélesre tárta az ajtót.

– Mr. Manwaring óhajtja tiszteletét tenni, Mrs. Bright.

– Küldje be, kérem.

Mrs. Shaw félreállt az ajtóból, hogy beeressze a látogatót.

– Nem is hallottam a kocsiját, Mr. Manwaring – fogadta Iphiginia mosolyogva a fiatalembert.

– Olyan szép az idő. Inkább sétáltam – mosolygott vissza mindkettőjükre Adam Manwaring. Tekintete melegen megpihent Amelián, aki ezt nem látszott észrevenni.

Adam, ez a huszonhét éves, komoly, megfontolt férfiú egy észak-angliai földbirtokos legkisebb fiaként látta meg a napvilágot. Örökségre nem lévén kilátásai, csak a saját erejére számíthatott a világban. A számok és a részletek iránti érzéke indította az élet kínálta valamennyi pálya közül a titkári hivatásra.

Három éve kizárólag Ameliának és Iphiginiának dolgozott. Együttműködésük abban az időben vette kezdetét, amikor fiatalon, összeköttetések híján már kezdett kétségessé válni, hogy valaha is terem számára képességeinek megfelelő komoly állás.

Iphiginia és Amelia iránti rendíthetetlen hűségét mostanra már nemcsak a hálaérzet, hanem anyagi érdekek is diktálták. Adam ugyanis élére rakott minden pennyt, és két évvel ezelőtt betársult a Morning Rose téri vállalkozásba. Rá egy évre pedig a kartellt alkotó özvegy és hajadon befektetők mellett Adam is szép nyereséget zsebelhetett be.

Iphiginia, jóllehet tökéletesen megbízott Adamban, a zsarolási ügyről nem érezte szükségét tájékoztatni, az inkognitójával kapcsolatban pedig tökéletes diszkréciót kért a fiatalembertől. Adam a maga részéről feltételezte, hogy Iphiginia az érdekelt felek rohamát megelőzendő kíván a háttérben maradni.

Adam nem forgolódott társasági körökben, és nemigen érdekelték a pletykák. Hogy ki kicsoda a városban, azzal persze tisztában volt, az illetők pénzügyeiről pedig ritka pontos ismeretekkel rendelkezett.

– Foglaljon helyet, Mr. Manwaring! – szólította fel Iphiginia, mintha észre sem venné Adam pirospozsgás arcának színeváltozását, Ameliára függesztett tekintetét.

A kuzinját legszívesebben jól megrázta volna. Lehetséges volna, hogy Amelia ne lássa meg, hogy tökéletesen egymáshoz valók Adammal?

Ő azonnal észrevette, milyen jól összeillenek ezek ketten, amikor Amelia és ő először találkoztak Manwaringgel, vagyis néhány héttel ezelőtt. Egészen addig ugyanis levélben érintkeztek egymással.

Adam nyílt, őszinte ábrázata láttán kétség sem lehetett a férfi érzelmei felől. Csak rá kellett nézni erre az arcra, s menten leolvasható volt, hogy eleped Ameliáért, mindössze a bátorságát nem gyűjtötte még össze a kezdeményező lépés megtételéhez.

– Hogy haladunk a Bright Place-szel? – tette fel a kérdést Iphiginia, amint Adam letelepedett az íróasztal másik oldalán.

– Az előkészítésnek gyakorlatilag a végére értünk – hajolt közelebb Adam, és elkomolyodva kezdte Iphiginia elé teregetni takaros írással telerótt lapjait. – Intézkedtem az építési telek ügyében. Megállapodtam ugyanazzal az építész céggel, amelyiket a Morning Rose téren alkalmaztunk. Már csak annyi van hátra, hogy lezárjuk a befektetők listáját.

– Összeállítottam egy előzetes listát az érdekeltekről – jegyezte meg Amelia.

– Remek. – Adam orcája muskátliszínt öltött. – A szokásos nevek, ugye?

– Igen, és hozzá még kettő.

– Remek. Most, hogy az építési területre is bejelentettük az igényünket, egyre többen figyelnek fel ránk. Velem is kapcsolatba léptek néhányan. Vagyonos úriemberek, akik hallottak a Morning Rose téri befektetések nyereségeiről, jelezték érdeklődésüket az új vállalkozás iránt.

– Nem tudnak róla, hogy Miss Farley és én vagyunk a megbízói, ugye? – kérdezte Iphiginia élesen.

– Nem, természetesen sejtelmük sincs róla – sietett megnyugtani Adam. – Bízhat bennem. Mindenkiel tudattam, hogy a vállalkozás élén álló két személy névtelen kíván maradni.

– Helyes. Nem szeretném, ha társasági eseményeken potenciális befektetőkkel kellene bajlódnom. Púp a hátamra, ugye érti?

– Tökéletesen – mondta Adam.

Amelia megpöcögötte lúdtollával a kezében tartott írólapot.

– Név szerint kik azok az urak, akik jelezték befektetési szándékukat?

– Mindenkit felírtam. – Adam kiemelt egy papírlapot a kötegből, és Iphiginia asztalára helyezte. – Nos, lássuk csak. Matthews, Conklin, jenetette, Dodgson...

Amelia megdermedt. Iphiginia Adamre bámult:

– Azt mondta, Dodgson?

Adam értetlenül nézett fel.

– Igen, Mr. Anthony Dodgson. Rebesgetik, hogy kissé ziláltak a pénzügyei. Szüksége van valami jövedelmező befektetésre. Ismeri netán?

– Nem – mondta Iphiginia, véletlenül sem nézve Amelia krétafehér arcára. – Sosem találkoztam vele. Viszont hallottam a hírért. Nem az a személy, akivel üzletet kívánunk kötni, ugye, Miss Farley?

– Nem. – Amelia hangja elfulladt. Nagyot nyelt, és újra nekifutott. – Nemkívánatos a személye.

Iphiginia Adam arcába nézett.

– Közölheti Mr. Dodgsonnal, hogy befektetésére nem tartunk igényt. Ami a többieket illeti, ajánlatukat még megfontolás tárgyává tesszük, ámbátor a magam részéről szívesebben hagyom ki a kartellból a vagyonos és befolyásos férfiakat. Könnyen kedvük támad az irányításhoz. Remekül megvagyunk nélkülük.

– Hogyne. – Adam a kövé dermedt Ameliára pillantott, aztán vissza Iphiginiára. – Megkérdezhetem, mi az oka Dodgson kizárásának? Bizonyára magyarázatot fog kérni.

Iphiginia maga elé rántotta a Bright Place homlokzatrajzát ábrázoló papírlapot.

– Közölheti Mr. Dodgsonnal, hogy a befektetők többségét özvegyek és hajadonok teszik ki.

– Ez már megtörtént – felelte Adam.

– Hozzáteheti továbbá, hogy e körből sokan kényszerülnek életük bizonyos szakaszában társalkodói vagy nevelőnői munkát vállalni. Mivel Mr. Dodgsonról az a hír járja, hogy az ilyen pozícióban tevékenykedő hölgyekkel szemben tanúsított viselkedése komoly kívánnivalót hagy maga után, az említett hölgyek nem óhajtanak üzleti kapcsolatot létesíteni vele.

– Értem. – Adam szeme összeszűkül. – Nem tudtam, hogy kétes egzisztencia az illető. Örömmre szolgál, ha a tudomására hozhatom, hogy a befektetési kartell tagjai nem óhajtják a köreikben látni.

Amelia merevsége felengedett. A kezében megzizzent a papírlap.

– Akkor ezt a témát kimerítettük – hajolt Iphiginia a rajzok fölé. – Lássunk hát munkához.

Marcus megrántotta a gyeplőt, a fényes-fekete, félfedeles hintó megállt Iphiginia háza előtt. Átdobta a gyeplőt a kocsisnak, és leugrott a járdára.

– Pár perc.

– Igen, uram!

A ház ajtaja épp abban a pillanatban nyílt ki, ahogy Marcus felfelé indult a lépcsőn. Egy férfi bukkant fel az ajtónyílásban.

– Bocsánat! – torpant meg az illető Marcus előtt. Hunyorgott egyet-kettőt a napfényben, majd tekintete megakadt a fekete kocsi aranyozott címerpajzsán. – Mylord – tette hozzá. Udvariisan fejét hajtott, majd leviharzott a lépcsőn.

Marcus megállt, fél lába a lépcső legfelső fokán. Hátrafordult, és figyelte a fickót, ahogy sietősen elindul az utcán.

Az ördög vigye el! Féltekeny nem volt, miért is lett volna? Sosem engedélyezte magának eme indulatot. Ettől függetlenül, miért kell neki Iphiginia küszöbén egy másik férfiba botlania?

Teljesen normális reakció, biztosította magát Marcus. Minden férfi ingerlékeny volna hasonló körülmények között. Feltéve, hogy akad még egy férfi a városban, aki ilyen faramuci helyzetben találhatná magát.

Nem valószínű.

Inkább arra tippelt volna, hogy Anglia földjén is ő az egyetlen, akinek sikerült egy névleges szeretőre szert tennie. Szórakozottan lehúzta hajtókesztyűjét. Soha nem viselt kesztyűt, kivéve hajtáshoz és lovagláshoz. Gyaníthatóan valami perverz fonákság lehetett ez a természetében, amely nem engedte meg, hogy cseppet sem divatos földművelőhöz illő kezeit elrejtse a nagyvilági társaság figyelő tekintete előtt.

– Segíthetek, uram? – érdeklődött a házvezetőnő az ajtónyílásból.

Marcus lassan megfordult.

– Szóljon, kérem Mrs. Brightnak, hogy Masters van itt.

– Igen, mylord. Fáradjon be. Mrs. Bright a könyvtárban van. Marcus balra, a csukott ajtóra pillantott.

– Vagy várjon csak, ne fáradjon a bejelentéssel. Majd elintézem magam.

– De mylord...

Marcus máris maga mögött hagyta a hápogó asszonyt. Kinyitotta az ajtót, és belépett a könyvtárba. Iphiginia az asztalánál ült, habos fehér muszlinban, kis fehér csipke főkötővel a fején. Vele szemben az unokahúga. A két nő meglepetten kapta fel a fejét.

– Masters! – kiáltott fel Iphiginia. Szeme melegen felragyogott az örömtől. Aztán hirtelen nagyon is éberré vált. Az előtte heverő papírtömböket kapkodó kézzel összébb söpörte, és betolta egy vaskos könyv alá. – Hallottam egy kocsit, de nem gondoltam, hogy az öné! Csak egyre vártam.

– Jó napot, hölgyeim! – Marcus engedte becsukódni az ajtót, és egyenest az asztal felé tartott. Sajnos későn ért oda, már nem látta, mit tüntetett el Iphiginia a kemény fedelű kötet

alatt. -Az az ötletem támadt, hogy jobb, ha minél korábban indulunk. Több időnk lesz a múzeumra.

- Hiszen ez pompás gondolat, mylord! - Iphigina beszédes tekintetet vetett Ameliára. - Szórakoztatnád őlordságát, amíg felszaladok az emeletre kabátért meg kalapért?

- Kész örömmel - mormogta Amelia. Iphigina felpattant, és kisüvített az ajtón.

A szobában maradottak fagyosan méregették egymást. Semmi értelme a finomkodásnak, döntötte el Marcus. Az unokahúg ki nem állhatja.

- Ki volt az az úr, aki épp az imént távozott? - kérdezte keresetlenül.

- Mr. Manwaring.

- Vagy úgy. Azt hiszem, nem ismerem.

- Nem tartozik az ön köreihez, mylord - mondta Amelia megsemmisítő pillantás kíséretében. - Parancsol teát?

- Köszönöm, nem. Mintha sietett volna.

- Kicsoda?

- Mr. Manwaring.

- Sietett? - Amelia felkapott egy köteg papírt, és az asztalhoz ütügetve összerendezgette őket. - Talán üzleti megbeszélése volt.

- Titkárnak nézném. - Amelia habozott.

- Kétségkívül azért, mert titkár, uram. Bizonyos benne, hogy nem kér teát?

- Nem, köszönöm. - Betűzgetni kezdte a polcokon előrébb álló kötetek gerincét. Langleytől az Újjávarázsolt antik építészet, rögtön mellette a Hope-féle Lakásbelső, bútorok és díszek, aztán pedig Halfpennytől A stabil szerkezetek művészete. - Mióta lakik együtt a kuzinjával, Miss Farley?

- Közel öt éve - felelte Amelia, gondosan megformálva minden szót.

- Együtt laktak már Mr. Bright életében is? - kérdezte Marcus könnyedén.

- Ó, igen. Igen, együtt.

- Mintha ismertem volna egy Bright famíliát, valamikor régebben. - Eltöprengett, kutatni látszott poros emlékei között. - Honnan is? Azt hiszem, a Tóvidékről.

Amelia lesújtó megvetéssel mérte végig.

- Kétlem, hogy volna valami kapcsolat. Mrs. Bright férjének nem éltek rokonai a Tóvidéken.

- Akkor hát a yorkshire-i Brightok közül származott - jelentette ki Marcus kapásból.

- Nem - vágta rá Amelia. - Devonba való a család.

- Csakugyan? Ismertem ezeket a devoni Brightokat. Valahol Plymouth közelében laktak.

- Akkor nem rokonai Mr. Brightnak - biztosította Amelia. - Az ő családja északról való.

- Barnstaple-ből, ugye?

- Nem, Deepfordból - hadarta Amelia. - Ez egy apró falucska.

- Attól tartok, sosem hallottam róla.

Amelia ezt szemmel látható megkönnyebbüléssel vette tudomásul. Tekintete már nem volt olyan szigorú, mint az imént. - A deepfordi Brightok nem voltak nagy család - folytatta megenyhülve. - Mr. Brighttal ki is haltak.

- Milyen kár. Az egész ág? Örökösök sincsenek?

- Nincsenek.

- Jól érzi magát Londonban, Miss Farley?

- Igazán érdekes itt! - kapott a szón Amelia, mint akinek véletlenül ráhibáztak kedvenc beszédtemájára. - Roppant tanulságos.

- Nagyban különbözik a vidéktől.

- Az nem kifejezés.

– Tehát annak idején, még Mr. Bright életében, nem túl gyakran utaztak fel?
– Mr. Bright nem örvendett a legjobb egészségnek. Nem szeretett utazni.
– Értem. – Ez nem vezet sehova, döntötte el Marcus. Taktikát kell változtatnia. – Talán mégis innék egy korty teát, ha lehet.

Amelia talpra ugrott.

– Megkérem Mrs. Shaw-t, hogy hozzon egy másik kannát. Csend ereszkedett a könyvtárra, amíg Mrs. Shaw-ra vártak. Amikor a tea megérkezett, Marcus elfogadott egy csészével, átvette, és az Iphiginia asztala mögötti ablakhoz baktatott vele. Kedvtelve pihentette meg szemét a napfényes utcán.

– Gyönyörű kirándulói... – mélázott el, majd egy óvatlan pillanatban megdöntötte a csészét, és hanyag mozdulattal ráborította a tartalmát az asztal végén heverő Morning Postra.

– Ó, istenem! – sikkantott Amelia.

– Teringgettél! Hogy lehetek ilyen kétbalkezes?! – Amelia talpra szökkent.

– Még foltot hagy a fán!

– Szóljon a házvezetónőnek! – rendelkezett Marcus azon a hangon, amelyet olyan alkalmakra tartogatott, amikor azonnali engedelmességet várt el. Hozzászokott már, hogy ilyenkor szót fogadjanak neki, és ebben még sosem csalódott. Nem számítva Iphiginia esetét. Iphiginiának valamiért nem volt érzéke a szófogadáshoz.

– Hozom Mrs. Shaw-t! – iramodott Amelia az ajtó felé. Marcus előhalászott egy hatalmas zsebkendőt, és megpróbálta fel itatni a lötyöt.

– Nem esik nagy kár, ha siet.

– Remélem – nézett vissza Amelia a válla fölött egy komor, megrovó pillantás erejéig. – Nagy becsben áll az az asztal. Iphiginia édesapja tervezte. – Kinyitotta az ajtót. – Mrs. Shaw? Jöjjön gyorsan, kérem! Kiömlött a tea!

Marcus ártatlanul megemelte a vastag könyv csücskét, épp csak annyira, hogy belásson alá. Sorházak homlokzati rajza feküdt előtte. A kép tetején felirat állt: Bright Place.

Visszaengedte a könyvet, épp amint Amelia hátrafordult.

– Jön Mrs. Shaw – jelentette a lány.

– Azt hiszem, a javát már felszedtem. A többit beszívta az újság. – Összehajtogatta a zsebkendőt.

Mrs. Shaw rontott a szobába, kezében törlőronggyal.

– Hová ömlött a tea?

– Ide, ni ! – Marcus hátralepett az asztaltól. – Az én hibám. De látja, igyekeztem menteni a menthetőt.

E pillanatban jelent meg Iphiginia az ajtóban. A fehér muszlinruha fölé fehér kabátkát vett. Egyik kezében fehér szalmakalapot, a másikban lepedőnyi kötényt tartott.

Homlokráncolva vette szemügyre a felbolydult könyvtárat.

– Mi történt?

Marcus néhány másodpercig némán bámult rá. Olyan tisztának és ártatlannak látszott, mint a frissen esett hó. Milyen kár, hogy nincs megtévesztőbb a látszólagos ártatlanságnál.

Felocsúdott.

– Kisebb katasztrófa. Kiborítottam a teát. Az asztalt megmentettük.

– Ennek örülök. – Iphiginia feltette a kalapot, átkötötte a szalagot az álla alatt, és rámosolygott. – Nos, indulhatunk, mylord? Látni vágyom a görög vázákat.

– Egy percet se vesztegessünk tovább – helyeselt Marcus. A kötényre pillantott. – Ez mire való?

Iphiginia elfintorodott.

– A fehérnek, bár bizonyos célokra remekül beválik, vannak hátulütői.

Fél órával később Marcus a hatalmas sírboltra emlékeztető múzeumi terem félhomályában ácsorgott Iphiginia oldalán.

A magas mennyezetű kamrát megülte a csönd és az ódon tárgyak – törött szobrok, kődarabok és más effélék – hangulata. A felső ablakokon át beszűrődő napfényben porszemcsék szállongtak.

Iphiginia köténnyel a derekán, vidáman téblábolt a sírbolti atmoszférában, észre sem véve nyomasztó környezetét. Lelkesültsége ragályosnak bizonyult.

Marcus a maga részéről, habár egyszer szentelt némi felületes figyelmet a klasszikus stílus érdemlegesebb építészeti elemeinek, sosem találta különösebben izgalmasnak az antik művészet tárgykörét. A modern kor embere volt. Olyasmikkel szeretett foglalkozni, mint az asztronómia és a gőzmozdonyok.

Most azonban azon kapta magát, hogy – és ez ritkán történt meg – elragadtatást váltanak ki belőle a régészeti leletek.

Elnézte Iphiginiát egy sor antik váza mintáinak böngészgetése közben. Félelmetesen szépnek látta így, szemlélődésbe merülve. Csaknem olyan szépnek, mint pár nappal korábban Lartmore-nál, amikor kielégülést talált a karjában.

Ha nem lett volna bizonyos az ellenkezőjében, azt hitte volna, hogy Iphiginiát első ízben juttatta férfi ilyen érzéki élményhez. Minden átmenet nélkül heves vágy söpört át minden porcikáján. Néminemű dekoncentrálttság maradt utána, a félig felajzottság állapota, és siralmas ingerültség.

A hirtelen szenvedélyroham egyre rövidebb időközönként tört rá az utóbbi időben. Minden rohamot erősebbnek érzett az előzőnél. Amit teste ma művelt hajnalok hajnalán, az a múzeumban kiállított halhatatlan köisteneknek is díszére vált volna.

Most meg, a délután kellős közepén, már attól alig bír magával, hogy Iphiginiát nézelődni látja egy poros múzeumban. Módfelett komikus, emellett átkozottul kényelmetlen.

A vágyakozás egyre sürgetőbb lett. Hamarosan enyhítenie kell kínjain, állapította meg.

Vagy megbolondul.

Számúzta a szörnyű gyanút, hogy elméje elborulással fenyeget, és erőnek erejével arra a vázára fordította figyelmét, amelyik előtt Iphiginia lehorgonyzott.

– Gondolja, hogy etruszk?

– Bizonyosan görög. – Iphiginia egy másik porlepte vázasor felé fordult. – Hát nem gyönyörűek? Tökéletes forma, tökéletes vonalvezetés. Hideg ésszel kiszámított pontosság és művészi ihletettség minden apró kis mintában.

– Lenyűgöző – helyeselt Marcus, sóvár szemmel vizsgálva Iphiginia ingmellének domborulatait.

Iphiginia rajtacsípte a báméskodáson. Arca mélybíbor színt öltött.

– Megtudott már valami hasznosat, mylord?

– A görög vázákról?

– Mi másról? Azért vagyunk itt.

Marcus nekidőlt egy öreg kőhalomnak, összefonta a karját, és rámeredt az egyik vázára.

– Rengeteget megtudtam, Mrs. Bright, de még korántsem eleget.

Iphiginia helyeslően bólintott, s rámosolygott, mint egy igyekvő nebulóra.

– Önnek ez a természete, mylord. Egyre többre és többre szomjazik. Fájdalom, a szellem szenvedélyét nehéz kielégíteni, nem igaz?

– Pontosan. Szerencsére nem minden szenvedély van ily tantaluszi kínokra kárhozthatva, Iphiginia. Némelyik csillapításához nem is kell más, csak megfelelő hely és pillanat. –

Mr. Barclay, Marcus testes, szemüveges titkára sietős léptekkel, szuszogva érkezett meg munkaadója könyvtárába kevéssel délután négy előtt. Kopaszodó feje búbján verejték gyöngyözött.

– Hívatott, uram?

– Igen. – Marcus felpillantott jegyzeteiből. – Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idefáradt.

– Természetesen, mylord. – Barclay egy székre vetette magát, előhúzott egy zsebkendőt, és letörölte vele a homlokát. – Állok rendelkezésére. Mit kíván tőlem, uram?

– Két dolgot. Először is arra kérném, hogy derítsen ki amit csak lehet egy bizonyos Bright Place-nek nevezett ingatlanról. Nem sokat tudok róla, de könnyen elképzelhető, hogy egy új spekulációs vállalkozásról van szó.

– Az ingatlan Londonban van, uram?

– Nem biztos. Az is lehet, hogy Bathban. – Próbálta visszaidézni az Iphiginia asztalán látott homlokzati rajzokat. – Valamelyik a kettő közül, bár elvileg lehet valamely más nagyvárosban is. A tervrajzok alapján, amelyeket láttam, valószínűsíthető, hogy városba tervezett házakról van szó, ha érti, mire gondolok.

– Természetesen. – Barclay mély levegőt vett, megigazította szemüvegét, és jegyzeteket készített.

– Ami a másik ügyet illeti, adatokra lenne szükségem egy bizonyos Mr. Brightről.

Barclay felkapta és a szemüveg lencséjén át Marcusra villantotta hirtelen éberré vált tekintetét. Óvatosan krákogott egyet.

– Ööö... a néhai Mr. Brightről lenne szó?

– Igen.

– Egy bizonyos Mrs. Iphiginia Bright... ööö... Morning Rose tér valahány szám... ööö... megboldogult férjéről?

Marcus hűvösen elmosolyodott.

– Az egyik ok, amiért felbecsülhetetlen a számomra, Barclay, az az, hogy a pletykák terén mindig oly naprakész.

Barclay eleresztette a füle mellett a megjegyzést. Elkomorodva kérdezte:

– Egy halott emberről kívánja, hogy informálódjam, mylord?

– Pontosan. – Marcus hátradőlt a székében. Felvette újonnan átalakított hidraulikus, önfeltöltő tollát, és gondosan megvizsgálta a tollhegyet. Csöpögésnek nyoma sem látszott. – Csak diszkréten. Mondanom sem kell.

– Természetes. – Barclay újfent megtörölgette homlokát. – Kaphatnék valami támpontot arról, hogy hol kezdjem az adatgyűjtést a néhai Mr. Bright személyéről?

– Azt hiszem, Devonban például érdemes volna körülnéznie.

– Devon meglehetősen nagy kiterjedésű, mylord. Szűkíthetnénk némileg a helyszínt?

– Kezdje egy kis faluval. A neve Deepford.

NYOLC

Másnap, tíz perccel három óra után, Iphiginia rohamléptekkel érkezett Zoe dolgozószobájához. A sarkában Amelia loholt.

– Jöttünk, ahogy tudtunk! – rikoltotta nénikéjének már a küszöbről. Zoe új, vörös római kerevetén trónolt, és tekintetében teljes reménytelenség ült. Iphiginia ezután Lord Otisra nézett a szoba túlfelén, aki éppen egy pohár konyakot töltött magának.

– Hála legyen az égnek, hogy itt vagytok! – sóhajtott fel Zoe egy görög tragédia sorsüldözöttjéhez illő csendes méltósággal.

Otis – alacsony, köpcös, jovialis úriember, a haja őszes és gyérülő, szemöldöke bozontos – komor pillantást váltott az érkezőkkel.

– Megint becsapott az istennyila.

– Mi ez az egész? – Iphiginia kioldotta magas tetejű, körben fodrokkal díszített fehér kalapjának szalagját. – Leveledből csak az derül ki, Zoe néni, hogy hamarosan itt a világvége.

– Újabb zsaroló levelet kaptam – jelentette be Zoe. Felemelt egy kétrét hajtott papírlapot, és Iphiginia felé nyújtotta. – Tessék, nézd!

Iphiginia egy pillantást vetett a mostanra már ismerős főnixemblémára a feltört fekete pecséten, s már olvasta is fennhangon:

Asszonyom!

Amennyiben továbbra is igényt tart hallgatásomra egy bizonyos kényes ügyben, jöjjön el ma, pontban éjfélkor a reedingi temetőkertbe, és hagyjon ötezer fontot abban az új sírboltban, amelyben Mrs. Eaton földi maradványai nyugsznak. A pénzt helyezze el a sírbolt közepén.

Egyedül jöjjön, asszonyom, különben legközelebb kétszeres árat fizet.

A Főnix

– Tehát jól sejtettük. Még nincs vége – jegyezte meg Amelia, és egy karosszékbe rogyott.

– Megmondtam előre – morogta Otis. Átlépdelt a szobán a kerevethöz, és kezét megnyugtatóan Zoe vállára helyezte. – Evés közben jön meg az étvágy. A zsaroló már csak ilyen.

– Mihez kezdjek most? – siránkozott Zoe. – Az elsőt még ki tudtam fizetni. Mondjuk, hogy kifizetek egy másodikat is. A gazfickónak van annyi sütnivalója, hogy túl sokat egyszerre ne kérjen. De nem hagyhatom magamat kiszipolyozni egész hátralevő életemben! Előbb vagy utóbb, de tönkretesz!

– Megtaláljuk a gazembert! – harsogta Otis. – És ha megvan, személyesen tekerem ki a nyakát.

Zoe kecsesen felemelte kezét, és ernyedten végigsimított Otis kartámlán nyugtatott ujjain. Iphiginiára nézett.

– Kiderítettél már valamit, drágám?

Iphiginia lassan leereszkedett egy griff lábakon álló székre.

– Úgy áll a helyzet, hogy kipipáltam hármat azok közül, akik tizennyolc évvel ezelőtt rendszeresen kártyáztak Cuthrie-val, és Masters köreihez tartoznak.

– Melyik hármat? – érdeklődött Otis megfontoltan.

– Lartmore-t, Judsont és Darrow-t. Mind a hármuk könyvtárába vagy dolgozószobájába sikerült bejutnom, és megvizsgálnom pecsétjeiket és viaszolvasztóikat. A látottak alapján valószínűsíthető, hogy egyikük sem használ feketét. Nem akadtam a főnixes pecsétnyomó nyomára sem.

– Eldughatták mind a kettőt – jegyezte meg józanul Amelia.

– Tudom – hagyta rá Iphiginia. – Masters is utalt erre a lehetőségre. Csakhogy én nagyon alaposan átnéztem az íróasztalukat. Egyébiránt pedig nincs más választásunk, mint haladni tovább ugyanezen a szálon.

– Nem mintha eddig vezetett volna valahová. – Zoe látványosan hátrahanyatlott a kereveten. – Elvesztem. Most mihez kezdünk?

– Ugyan, kedvesem, hát ne izgassa úgy fel magát – veregette meg a vállát Otis. – Majd csak kecmeregünk a kátyúból.

Iphiginia összehajtotta a levelet. Gondterhelten a pecsétre meredt.

– Kíváncsi lennék, Masters ismerőse is kapott-e újabb fenyegetést.

– Remek kérdés – fintorgott Amelia.

– Fenyegetik azt az illetőt, vagy sem – sóhajtotta Zoe -, az én levelemben az áll, hogy pontban ma éjfélkor ott kell lennie a pénznek a megjelölt helyen.

– Éjfélkor, egy temetőben – merengett Iphiginia. – Melodráma a javából. Úgy látszik, a fickó rémregényeket olvas.

– Vagy neki magának vannak furcsa fogalmai a szórakozásról – motyogta Zoe.

– Pontosan. – Iphiginia elszántan bejelentette: – Ezúttal én viszem el a pénzt.

Zoe, Amelia és Otis egy pillanatig megrökönyödve meredtek rá. Majd kitört a pánik.

– Azt már nem! – rikoltotta Zoe. – Lerendezi Otis, mint a múltkor.

– Ilyen veszélyes küldetésre nem vállalkozhatsz! – szögezte le Amelia.
– Hagyja csak rám! – erősködött Otis. – Elintézem. – Iphiginia felemelte a kezét, hogy elhallgattassa őket.
– A levélben fehéren-feketén írva van, hogy Zoénak kell mennie személyesen. Mit jelent ez? Hogy a gazember lesben fog állni, ellenőrizendő, vajon pontosan végrehajtják-e az utasításait. Egy nőnek kell jönnie a pénzzel. Mármost mi történik, ha azt látja, hogy férfi az illető? Gondol egyet, és felemeli tízezerre a tarifát.
– Tízezer font! – Zoe alélni készült.
Otis nyomban odatartotta a repülőszós üvegcsét.
– Parancsoljon szippantani, drágám.
– Köszönöm – lehelte Lady Guthrie, és mértéktartóan az üvegbe szagolt.
Otis eltökélten visszafordult Iphiginiához.
– Nem mehet oda. Valaki felismerné a kocsiját, és tudja, mire lenne azonnal kíváncsi? Hogy ugyan mi a bánatot keres kiskegyed éjnek évadján a temetőben.
– Nos, ezen könnyen segíthetünk. – Iphiginia töprengve a homlokát ráncolta. – Bérkocsit fogadok, és fizetek a kocsisnak, hogy megvárjon. Álruhát öltök. Fölé egy kámzsás köpenyt, hogy ne lássák az arcomat. Ha a gazember kifigyel, azt fogja hinni, hogy Zoe vagyok.
– No de Iphiginia, igazán! – berzenkedett Zoe. – Temetőben kószálni, az isten szerelmére! Éjfélkor!
– Egy év itáliai tanulmányút alatt meglehetősen hozzászoktam a temetői túrákhoz.
– Azért ez mégsem egészen ugyanaz, mint kirándulást tenni Pompej romjainál – mormogta Amelia. – Zoénak igaza van. Túlságosan veszélyes.
– Nem engedhetem! – dörögte Otis ellentmondást nem tűrő hangon.
– Badarság! – vágta rá Iphiginia. – Nem látok veszélyt. Teljességgel valószínűtlen, hogy a zsaroló legyilkolja, aki a pénzt hozza. Ez annyit tenne, mint levágni az aranytojást tojó tyúkot.
– Levágni! – rebegte Zoe. – Szűzanyám, micsoda szavak! Azt hittem, annyit már tisztáztunk, hogy gyilkolászni nem szokott a gazfickó.
– Rossz szövegezés volt – visszakozott Iphiginia sietve. – Úgy értettem, semmi oka sincs rá, hogy bármi rosszat forraljon ellenem.
– Veled megyek – mondta Amelia halkán.
Otis állkapcsa fel-le rángott, aztán már mennydörögte is:
– Gondolhatja, hogy én is!
– Mellettetek a helyem! – sóhajtotta Zoe.
– Nem, nem és nem! – rázta fejét Iphiginia türelmetlenül. – Lehetetlen. Még csak az hiányozna, hogy egy népes kis csapatot lásson a temetőben bóklászni a zsaroló. És ha rögtön beváltja a fenyegetését, és megemeli az összeget? Nem, betű szerint azt kell tenni, amit kíván.
Amelia arca elsötétült.
– Mondd csak, Iphiginia, miért akarod olyan nagyon te vinni a pénzt?
– Azt remélem, hogy megtudhatok valami hasznosat – vallotta meg Iphiginia.
Zoe szeme tágra meredt.
– Csak azt ne mondd nekem, te lány, hogy ki akarod lesni a zsarolót, amikor felmarkolja a pénzt. Ilyen kockázatról szó sem lehet!
– De kérlek, hogy jut ilyen az eszedbe? – tiltakozott Iphiginia. – Sosem követnék el ilyen meggondolatlanságot. – Pedig pontosan ez volt a szándéka.
A mai temetői expedíció kitűnő alkalom lesz rá, hogy megtudjon valamit, ami közelebb viszi a zsaroló személyéhez.
Tíz perccel éjfél előtt a bérkocsi zörögve megállt a reedingi temető ködlepte bejárata előtt.

Iphiginia – ócskaságánál fogva idomtalan, szürke ruhában, hosszú szürke köpenybe burkolózva – kilesett az ablakon.

A kis temetőkert elszórt fejfái és sírkövei fölött kígyózva gomolygott a köd. A kocsilámpák sárgás fénye alig hatolt tovább néhány méternél a tejfehér sűrűségben. Iphiginia hátán végigfutott a hideg. Felkapta a bankjegyekkel megtömött vászonzsákokat, fogta a lámpást, és rászánta magát, hogy kiszálljon.

A zsaroló nem választhatott volna ennél bizarrabb helyszínt, morfondírozott, ahogy az ajtót nyitotta. Micsoda fogásokat be nem vet az ember ijesztesítésére! Kitelik tőle, hogy az időzítéskor még a ködöt is előre számításba vette.

Kilépett, magasba emelte a lámpást, és felnézett a kocsisra.

– Nem maradok sokáig.

A bakon ülő ember arcát jórészt beárnyékolta kalapjának széles karimája.

– Oszt biztos benne, hogy ezen az istentelen órán akarja leróni kegyeletét a drága halott előtt, asszonyosság?

– Megígértem neki – válaszolta könnyedén Iphiginia. – Nagy megnyugvást jelentett szegénynek, hogy teljesíteni fogom utolsó kívánságát.

– Hol van az mán ahhó, hogy tudja! Egyébként nem is vót az eszénél. No de csak tessék menni! Itten várok.

– Köszönöm.

Iphiginia a kapuhoz sietett. Mitévő legyen, ha be van zárva? A nehéz vasajtók azonban engedtek, mihelyst meglökte őket.

Belépett a temetőkertbe. Feltartotta a lámpást a feje fölé, úgy meresztgette a szemét a ködben. A fény ráesett az első sorban álló sírkövekre.

Beljebb merészkedett, elhaladtában próbálta kivenni a sírkövekre vésett feliratokat.

JOHN GEORGE BRINDLE ÉLT HÁROM ÉVET ÉS EGY HÓNAPOT.

MARY ALICE HARVEY SZERETETT FELESÉG ÉS ANYA.

EDWARD SHIPLEY 1785-1815 BÁTOR KATONA. HÚ BARÁT.

Lehangoló hely volt éjszaka a temető. Úgy érezte, valami súlyos nyomás nehezedik rá. Tovább sietett. Ahogy kapkodta a lábát, jeges borzongás hatolt a lelkéig.

Ameliának volt igaza. Valóban egész más jellegű séta ez, mint bejárni Pompej romjait.

No mindegy, nem volt más választása. Zoe két percet sem élt volna túl ezen a hajmeresztő helyen, az ő drámai képzeletével. Nem lett volna képes eljuttatni a pénzt a megadott helyre, ami csak még inkább lovat adott volna a zsaroló alá.

Egy hatalmas kőgrotta ásító bejárata vált ki a ködből Iphiginia előtt. A cikornyás vasrácsozatú kapu mindkét szárnya nyitva állt, mögöttük pedig nem épp hívogatóan koromsötét üreg tátongott.

Iphiginia visszafojtotta a lélegzetét, a lámpást pedig még magasabbra emelte. Mindig is elhatárolta magát a hatásvadász jelenetektől, és mindaddig abban a meggyőződésben élt, hogy kevéssé fogékony a kísérteties hangulatokra... de ami sok, az sok, még egy logikusan gondolkodó, felvilágosult nőnek is.

A lámpás halovány fénye a boltíves kapubejárat fölé vésett megkopott felíratra vetült.

ELIZABETH EATON 1771-1817 SZENVEDÉS VOLT ÉLTE. NYUGODJÉK BÉKÉBEN.

Iphiginia tétovázott a küszöb előtt. A lámpás csak a kőfolyosó legelejét világította meg.

Hideg, nyirkos levegő szele csapta meg a grotta sötét mélyéről.

Enyhe szédületet érzett. Szívverése ki-kihagyott. A gyomra is forogni kezdett. Szinte legyőzhetetlen volt a kísértés, hogy sarkon forduljon, és hanyatt-homlok visszarohanjon a várakozó kocsizhoz.

Magához szorította a zsák bankjegyet, nagy levegőt vett, és néhány lépéssel beljebb nyomult. Mintha barlangban járt volna.

A benti sötétségtől még a lámpa fénye is elhalványult. Iphigina mindenesetre azonnal látta, hogy bárki állíttatta is a síremléket, nem sajnálta a pénzt. A kőfalakat sűrűn televéssette furcsán tekergő szőlőindákkal, amelyeken nem gyümölcsök, hanem könyvek nyíltak.

Megemelte a lámpást, hogy kibetűzze az egyik kőbe vésett könyv szavait.

Tekervényes a bosszú útja, de biztosan célba jut.

A grotta nyitott-szája felől hirtelen tébolyító zörej hallatszott. Iphigina sikítva megpenderült. A sarokvasak csikorogtak.

– Ne!

Eldobta a pénzes zsákokat, és a kapu felé rohant. Elkésett! Kámzsás alak körvonalait látta a ködben, de csak egy pillanatig. A vaskapu döngve becsapódott.

Elfojtotta iszonyatát, és tovább futott a bejárat felé.

– Várjon! Kérem, várjon! Itt vagyok bent!

Épp akkor ért a lelakatolt kapuhoz, amikor a csuklyás eltűnt a ködben. Megragadta a rácsot, és teljes erőből rázni kezdte. Az meg sem moccan.

Csapdába esett a sírkamrában.

Segítségért kiált! A kocsisnak, aki idehozta, meg kell hallania! Alig gondolta el, már fel is hangzott a patkócsattogás és a kocsikerekek egyre távolodó, fémes zörgése az utcaköveken.

– Segítség! – kiáltotta ki Iphigina a ködbe. – Itt vagyok, a sírkamrában! Jöjjön vissza! Kérem!

Süket csönd. A temetőkertben semmi sem rezsent, csak a köd látszott egyre sűrűsödni a kapu előtt, mintha el akarná árasztani a sírkamra belsejét.

Rettenetén elhatalmasodott a düh.

– Az isten rogyassza rád az eget!

Aztán észrevette a lába előtt a kis papírdarabot. Lehajolt érte. A lámpás fényénél meglátta az üzenetet záró fekete pecsétet.

Vegye ezt figyelmeztetésnek. Ha még egyszer beavatkozik, súlyosabb büntetést szabok ki.

A kénköves pokolba! Megmarkolta a lámpást. Azon töprengett, meddig tart ki, mielőtt elalszik.

Aztán pedig már csak azon, hogy mit csinálhat most Marcus, és vajon feltűnt-e neki egyáltalán, hogy ő elmulasztott megjelenni a Sheltenham-bálon, a megbeszélt időben.

Marcus öles léptekkel járkált fel s alá Iphigina könyvtárában. Amint kinyílt az ajtó, szembefordult a hálósipkás, pongyolás Ameliával. Látta, hogy az arca feszült, sápadt.

– Hol az ördögben van ez a nő, Miss Farley? És még mielőtt válaszolna, figyelmébe ajánlom, hogy nem vagyok megfelelő hangulatban a hazugságokhoz. Iphiginiának egy órákor találkoznia kellett volna velem Sheltenhaméknél. Most majdnem kettő.

– Mylord, nem állítom, hogy én vagyok az ön első számú rajongója, de örülök, hogy látom. – Becsukta az ajtót és beljebb lépett. Az állóórára pillantott. – Egyre nyugtalanabb vagyok.

– És miért nyugtalan? – Megmarkolta a márvány kandallópárkány szélét. Az elmúlt óra baljós előérzete felerősödött. Valami nincs rendben.

– Iphigina miatt, mylord. Aggódok érte.

– Úgy. Nos, mibe vágta Iphigina ezúttal a fejszóját? Csak azt ne mondja, hogy újabb úriemberek dolgozószobáiban tart házkutatást fekete viasz és fönixes pecsét reményében, mert én nem állok jól magamért. Kezd elegendem lenni ebből az oktalanságból. Sőt, torkig vagyok vele!

Amelia pongyolája szegélyét markolászta, és komoran ölordsága arcába nézett.

– A reedingi temetőben van. Marcus rámeredt.

– Temetőben? Ilyenkor? De hát az ég szerelmére, minek?

– Lady Guthrie újabb zsaroló levelet kapott.

– Ezer ördög és pokol!

– Az volt az utasítás, hogy a pénzt egy sírboltban kell hagyni a reedingi temetőben. Iphiginia vitte el a néni helyett.

Marcus úgy érezte, mintha hirtelen a mélybe lökték volna egy szikláról. Egy pillanatra nyers félelem szorította össze a gyomrát. Aztán a haragnak adta át a helyét.

– Hogy merészelte anélkül, hogy szólt volna nekem?

– Iphiginia tudja, hogy nem bízunk benne. Miért számoljon be önnek minden lépéséről?

– Ezúttal kissé elvetette a sulykot. – Marcus az ajtóhoz nyargalt.

– Mylord! Hova megy?

– No, mit gondol? A reedingi temetőbe.

– Köszönöm – suttogta Amelia. – Már-már kezdtem kétségbeesni.

– Sose köszönje. Iphiginia sem fog a levegőbe ugrani örömeiben. Jelenlegi kedélyállapotomat tekintve, annyira sem leszek kellemes társaság, mint a temetői szellemek.

A reedingi temető kapuja tárva-nyitva állt. Túloldalán a sírkövek alig kivehetően derengtek a ködben.

Marcus kiszállt a kocsiból, egyik kezében lámpás, a másikban egy pisztoly.

– Várjon itt! – szólt fel Dinksnek.

– Igen, uram. Nem kell segítség?

– Nem. Tartsa szemmel a kaput. Ha valaki távozni akar, mielőtt kijöttem, állítsa meg.

– Igen, uram. – Benyúlt az ülés alá a pisztolyért, amelyet a szerszámosládában tartott. – Bízva rám a dolgot, uram.

Marcus betörtetett a temetőkertbe és körülnézett. Olyan sűrűre állt össze a kavargó, szürke köd, hogy alig látott tovább a legelső sor fejfánál.

Lepillantott a lába elé. A kőkockák között félretaposott, nedves fű mutatta, hogy nemrég járt itt valaki. Hogy befelé ment a temetőbe vagy kifelé jött onnét, azt nem tudta volna megmondani.

Elindult a csapáson. A kisebb sírkövekre ügyet sem vetett: a sírboltokat kereste.

Hirtelen egy grotta sötét szája vált ki előtte a ködből. Balsejtelmei felerősödtek. A nyomok egyenesen a kapuhoz tartottak.

Halvány fény szűrődött ki a síremlékből: egy alig pislákoló lámpásé.

– Iphiginia!

A kapuhoz érve azonnal látta, hogy lelakatolták. A lámpást a földre állította, és megmarkolta a pisztolyt. Megrázta a vasrácsot.

– Iphiginia, bent van? Feleljen! – ordította.

– Marcus!– A lámpás fénye közelebb imbolygott. Futó léptek koppantak. – Hála az égnek, hát ön az!

– A pokol minden ördögére! – Meglátta Iphiginiát, ahogy felbukkan a folyosó végén, mint egy jelenés. – Megölöm! Akárki volt az, megölöm!

Iphiginia rohanva jött a kapu felé, szürke köpönyege libegett. A vasrácsoknál megtorpant. A kámzsa árnyékában hatalmasra nőtt a szeme.

Marcus gyomra megremegett: a finom kis arc vonásait az elmúlt egynéhány órában megmerevítette a félelem, a puha ajkak remegve szedték a levegőt.

– Láttam a lámpását, mylord – szólalt meg Iphiginia cérnavékony hangon. Megragadta az egyik vasrácsot. – Reméltem, hogy ön az, de nem tudhattam, úgyhogy inkább nem jöttem elő.

Marcus átnyúlt a rácson, és kezét végighúzta az asszony állán.

– Elmegegyek a kocsisomért. Biztos lesz valamije, amivel kinyithatjuk a lakatot. Tapodtat se mozduljon innen. Egy pillanat, és jövök.

Iphiginia halványan elmosolyodott.

– Nem megyek sehova.

– Hát ne is – értett egyet Marcus mogorván. – És még valami: ugyanez vonatkozik összes éjszakai kiruccanására a jövőben.

Csaknem negyedórába telt, mire ölordsága leverte a lakatot a sírbolt kapujáról. Amikor az végre szétesett, visszanyújtotta Dinksnek a kalapácsát meg a vésőjét.

– Kész. Fogja.

– Igen, uram – vette át Dinks a szerszámokat.

Marcus kirántotta a helyéről a kapuszárnyat, és már lépett volna be a folyosón, de Iphiginia szinte repült kifelé: hirtelen ráeszmélt, hogy a karjába fogja vetni magát. Megvetette a lábát a kapunyílásban.

– Marcus!

Előrevetette magát, Marcus magához szorította, amíg remegése le nem csillapult.

– A szentségit, hölgyem... Ilyet még egyszer ne csináljon velem – mormogta a hajába. Dinksre nézett Iphiginia feje fölött.

– Menjünk innen!

– Részemről nincs akadály, mylord – fintorgott Dinks. A sírboltot bámulta. – Egyébként se igen szoktam kódorogni a temetőben. Hajnali háromkor meg főleg nem.

Iphiginia felkapta a fejét.

– Köszönöm, amit értem tettek – suttogta. – Köszönöm mindkettőjüknek.

– Szót sem érdemel, mylady – bökte meg Dinks a kalapját. – Szót sem érdemel. Idestova tíz éve vagyok ölordsága szolgálatában. Mondhatom, ritka az ilyen izgalom. Legalább nem tunyul el az ember.

– Jöjjön – fogta karon Iphiginiát ölordsága. – Eleget fagyoskodtunk ezen az átkozott helyen.

Sietve kormányozta Iphiginiát visszafelé, el a borongó sírkövek sora mellett, ki a temetőkapun, és be a kocsiba.

– Morning Rose tér öt.

– Igen, uram.

Marcus az ülésre zökkent Iphiginiával szemben. Behúzta a függönyt, és hátradőlt, hogy szemügyre vegye az arcát a lámpa fényében. A szeme körül még mindig fekete karikák sötétlettek, de ettől eltekintve meglepően frissnek látszott, az átélt megpróbáltatások ellenére.

Egy másodpercig engedélyezte magának a luxust, hogy újraizlelje a pár perccel azelőtti kellemes érzést, amikor Iphiginia a karjába vetette magát. Aztán ismét felhorgadt a haragja.

– Iphiginia, ma esti cselekedete kétség nélkül kimeríti a lehető legtúlzottabb mértékig felelőtlen, meggondolatlan, ostoba kaland fogalmát. Ön ugyebár értelmes nőnek tartja magát. Esedezem, árulja el, az értelem minő halvány jelét vélhetjük ön szerint felfedezni abban, amit ma tett.

– Marcus...

– Ördögbe is, hát mit gondolt, mi az istennyilát művel? – Iphiginia szempillája megrebbent.

– Önnek bevett szokása ilyen undok modorban egzecírozgatni a szeretőit, uram?

– Nem, asszonyom, nem szokásom – szúrta Marcus a foga között a szavakat. – Ilyen esettel, mint ön, azonban még nem volt dolgom.

Iphiginia szája sarkában mosoly jelent meg, a szemébe visszatért valami a megszokott csillogásból.

– Úgy érti, nem volt még álszeretője?

– Nem volt, asszonyom. És tekintve, hogy ön csupán kiadja magát a szeretőmnek, joggal érzem némiképp túlzottnak a rám háruló feladatot. A keservit, Iphiginia, alaposan megizzasztott! Mondja, minő furfangos módon sikerült bezáratnia magát egy átkozott sírboltba?

– Hát nem beszélt Ameliával?

– Miss Farley igazított útba.
– Akkor hát tudja, hogy a zsaroló utasításait követve vittem a pénzt a grottába.
– Igen.
– Valaki megjelent a kapunál, és rám zárta. – Marcus mozdulatlanra dermedt. Aztán előrehajolt.
– Tehát látta az illetőt?
– Naná, hogy láttam. Csuklyás köpönyeg volt rajta, csakúgy, mint rajtam. Az arcából nem láttam semmit. Még abban sem vagyok bizonyos, hogy férfi volt-e az illető. – Benyúlt a szürke köpönyeg zsebébe. – Akárki volt is, ezt az üzenetet hagyta hátra.
Marcus elvette, és gyorsan végigfutotta.
– Fenyegetés.
– Az. Nyilvánvalóan tudta, hogy nem Zoe néni vagyok.
– Túl sokat tud a disznó. – Összehajtotta a papírt. Hirtelen megfogamzott benne egy kérdés. – És mit csinált a pénzzel?
Iphiginia szeme elkerekedett.
– Atyaúrsten, ott hagytam!
– Az ördögbe! – Marcus felpattant és kivágta a csapóajtót. – Forduljon meg, Dinks! Vissza a temetőhöz! Gyorsan!
– Ahogy parancsolja – vont vállat Dinks. Iphiginia homloka ráncba szaladt.
– Gondolja, hogy rajtacsíphetjük, amikor magához ragadja a pénzt?
– Kétlem. Amilyen szerencsém van mostanában... – Kiugrott a kocsiból, mihelyt látni lehetett a kaput. Végigrohant a sírkövek közt, egyenest a grottához. Iphiginia lebegő köpenyben loholt mögötte.
Elkéstek. A pár perc alatt, amíg elindultak, megfordultak és visszaértek a temetőbe, valaki magához vette az ötezer fontot.
Iphiginia a Mrs. Eaton sírboltját körülvevő ködbe bámult.
– Végig itt volt és figyelt – suttozta. – Csak állt és várt. Végig, mialatt bent voltam és majdnem eszemet vesztettem, itt várt valahol.
– Sejtette, hogy jön majd valaki a megmentésére – mondta Marcus halkán. – De honnan a nyavalyából tudhatta?
Iphiginia szorosabbra húzta magán a köpenyt.
Igaza van, mylord. Akárki is az, túl sokat tud. Mindegyikünkről.

KILENC

– Kezdjük a sírbolttal – szólt Marcus, immár Iphiginia könyvtárában, a kandallópárkánynak támaszkodva. – A helyszínt nyilvánvalóan nem vaktában választották ki. Valami összefüggésben kell lennie a zsaroló személyével.
– Talán igen. – Iphiginia letette teáscsészéjét. – Talán nem. Kiválaszthatta pusztán csak mert egy eldugott, ijesztő hangulatú helyet keresett, amely garantáltan kikezdi a pénzt hozó egyén lelkierőjét. – Összeborzongott. – Nos, ez utóbbi feltételezése helytállóan bizonyult.
– Akárkivel állunk is szemben, az a fajta, aki szereti rémisztgetni a jónépet – mondta Amelia, a tűzbe bámulva. – Először gyilkossággal, most meg kísértetekkel. De mi köze lehet Mrs. Eaton síremlékének ehhez az egészhez?
– Fogalmam sincs – ismerte el Marcus. – Viszont mindenképpen megéri utánanézni.
– Egyetértünk – mondta Iphiginia halkán.
Marcus rápillantott. Még mindig ökölbe szorult a keze arra a gondolatra, hogy valaki előre megfontolt szándékkal rá akart ijesztetni Iphiginiára ma éjjel.

Erőnek erejével elfojtotta a vérét forraló harag lángjait, és megpróbálta tárgyilagosan szemlélni a helyzetet és benne Iphiginiát.

Iphiginiával, mindent egybevetve, elégedett volt: semmi különösebb nyomot nem hagyott rajta a három rémisztő óra, ameddig egymaga üldögélt egy sírkamrában. Nem ismert másik fehérszemélyt, aki hasonló élményt adott esetben ilyen kitűnően vészelné át. Ami azt illeti, túl sok férfi sem térne vissza töretlen kedélyben egy efféle kiruccanásról.

Álszeretője igazán bátor kis teremtes, gondolta. Mindazonáltal szerette volna minél hamarabb a keze közé kaparintani azt az emberi férget, aki bezárta.

– Hogyan akar hozzáfogni? – kérdezte Amelia. Marcus megfontolta a kérdést.

– Először is fel kell deríteni, hogy ki volt Mrs. Eaton, és ami ennél is fontosabb, ki emeltetett az emlékére ekkora sírboltot.

– A titkárunk, Mr. Manwaring, majd utánanézt – mondta Iphiginia.

Marcus emlékezett erre az alakra, akit a minap látott a lépcsőn. Az a benyomása támadt, hogy Mr. Manwaring túlonatott otthonosan mozog Iphiginia háza táján.

– Jobb lesz, ha rábízom a saját titkáromra – mondta. Aztán hirtelen eszébe jutott valami.

– A pokolba, ez lehetetlen. Legalábbis egyelőre.

– Mi a baj? – érdeklődött Iphiginia.

– Barclay... khm, jelenleg távol van üzleti ügyben. – Dobolni kezdett a kandallópárkányon. Mégsem közölheti, hogy Devonban nyomoz, Iphiginia után. – De nem marad sokáig. Amint visszaér, utánanézt a kérdésnek.

– Ne kérjük meg inkább Mr. Manwaringet? – kérdezte Iphiginia. – Remekül ért az adatgyűjtéshez, nem igaz, Amelia?

– De – hagyta rá Amelia.

– Nem – mondta Marcus komoran. – Barclay majd elintézi. – Iphiginiáról Ameliára pillantott, majd vissza. – Rég áll Mr. Manwaring az alkalmazásukban?

– Három éve – közölte Iphiginia. – Teljes megelégedésünkre. Miért kérdi?

Marcus vállat vont.

– Csak eszembe jutott, mennyi mindent tudhat egy titkár az ember titkairól.

Iphiginia elkomorult.

– Biztosíthatom, hogy Mr. Manwaring tökéletesen megbízható. Gondolom, nem akarja azzal gyanúsítani, hogy valami köze volna ehhez a zsarolási ügghöz?!

– Pillanatnyilag nem. Csak hangosan gondolkodtam. – Szünetet tartott, majd így folytatta. – Elvileg elképzelhetőnek tartja, hogy három év után Mr. Manwaring eleget tudhat a nénikéjéről ahhoz, hogy megzsarolja?

– Teljességgel kizárt – szólt Amelia meglepő eréllyel. – Mr. Manwaring úriember, mylord. Feddhetetlen jellem, kétség nem férhet hozzá.

– Ameliának igaza van. – Iphiginia finom vonalú szemöldöke összeszaladt. – Mr. Manwaring kitűnő úriember.

Marcus azonnal látta, nem ez a megfelelő pillanat elmagyarázni, hogy egyes embereknél a tisztesség homlokzata csak takargatni hivatottá romos erkölcsi állapotokat.

– Nos, végül is az önök titkára – mondta engedékenyen. – Az önök véleménye az, ami számít.

– Magam is úgy vélem – mormogta Iphiginia.

– Jobban meggondolva – folytatta Marcus -, még ha történetesen ő zsarolná is Lady Guthrie-t, fel nem foghatom, hogyan szerezhetett volna tudomást az én ismerősöm titkáról.

– No lám – mondta Iphiginia mézesmázos mosollyal. – Csak nem azt jelenti ez a Mr. Manwaringre vetülő újsütetű gyanú, mylord, hogy szerénységemen kívül még más személyek is szóba jöhetnek önnél mint esetleges elkövetők?

– Szerintem lehetséges, hogy ön rendezte ezt a sírkerti jelenetet, csak hogy meggyőzzön ártatlanságáról. Bár valószínűtlen.

A mosoly lehervadt Iphiginia ajkáról.

– Nagyon, de nagyon köszönöm, uram. Az a lehetőség megfordult-e már a fejében, hogy az egész eseményfüzért éppenséggel úgy is értelmezhetném, hogy ön tűnjék fel bűnösnek?

– Tréfál, asszonyom? – mordult fel Marcus.

– Mi ebben a tréfa? – lendült támadásba Iphiginia. – Könnyen lehet ön a zsaroló.

Komolyan beszélt. Marcusban meghűlt a vér.

Tudta jól, hogy sokféle szóbeszéd járta már róla az évek során. Az emlékezetes párbajjal és Lynton Spalding halálával kapcsolatban suttogtak mindenfélét. A háta mögött. De soha senki nem mondta a szemébe. Soha senki nem merészelt.

– Ön vagy ész nélkül locsog, vagy pedig az arcátlanságig vakmerő, Iphiginia. Akárhogy is, túl messzire megy.

– Vagy nem elég messzire! – csattant fel Iphiginia. Cseppet sem ijedt meg a vészjósló hangtól.

Amelia nyugtalanul pillantott felé.

– Ugyan, kérlek, Iphiginia. Nem hiszem, hogy ezzel előbbre jutnánk.

– Épp ellenkezőleg! – vágta rá Iphiginia, kutató tekintetét le sem véve Marcusról. – Hadd hívom fel valamire mindenki figyelmét. Vegyük csak szigorúan a tényeket. Az ön kegyetlenségéről legendák keringenek, mylord. Azt ugyebár tapasztalatból tudjuk, hogy roppant intelligens. Elég okos hozzá, hogy szép lassan, évek hosszú során, a legkülönfélébb titkok birtokába jusson.

– Elég, Iphiginia – mondta Marcus. Iphiginia úgy tett, mint aki meg sem hallotta.

– Miért ne küldhette volna ön a zsaroló leveleket? Miért is ne lehetett volna ön az, aki ma éjjel rám zárta a kaput?

Marcuson hideg düh vett erőt.

– Ez inzultus, asszonyom!

– Ön ugyanígy inzultál engem már napok óta, uram.

– Az ön viselt dolgai a kezdet kezdetétől gyanúra adtak okot. London-szerte kiadja magát a szeretőmnek. Úriemberek dolgozószobájába surran be, és kutakodik a fiókjaikban. Lartmore szobortermében ólálkodik. Éjnek évadján elrohan egy temetőbe ötezer fonttal, aminek szőrén-szálán nyoma vész.

– Kérem – suttogta Amelia. – Ez sehová sem vezet.

– Dehogyan! – kiáltotta harciasan Iphiginia. – Őlordsága előtt be fog bizonyosodni, hogy tulajdon tettei legalább olyan gyanús fényben tűnhetnek fel, mint az enyéim.

– Nem vagyok zsaroló, megértette? – hördült fel Marcus.

– Ki mondta önnek az ellenkezőjét? – vetette oda Iphiginia fölényesen. – Csupán kifejtettem egy gondolatmenetet.

Marcus lassú léptekkel átvágott a szobán a görög pamlaghoz, amelyen Iphiginia ült, és megállt közvetlenül előtte.

– Ehhez hasonló gondolatmenetek vezettek már emberhalálhoz.

– Meglehet, de nem hiszem, hogy egy is az ön lelkén száradna, uram. Ön intelligensebb annál, mintsem öldökölhetnékje támadna ilyen piszlicsaré ügyek miatt.

– Ön szerint egy férfi becsülete piszlicsaré ügy?

– Nem az, természetesen. Amint egy nő becsülete sem. Csakhogy az ember nem bizonyíthatja a becsületét párbajpisztollyal, ugyebár. Azzal nem tesz igazságot, hogy golyót ereszt valakibe.

Marcus fölértornyosult, egyik kezét a karfára, a másikat a háttámlára támasztotta. Iphiginia beszorult a sarokba.

– Mindazonáltal egy megfelelő helyre eresztett golyó azonnali hatállyal képes elnémítani a legfülsértőbb pletykákat.

– Kétlem. Csak lehalkítani képes őket. Ám kit érdekel a pletyka? Önnek és nekem megadatott, hogy gyakorlatilag immúnisak lehetünk rá, nemdebár, mylord?

– Mindennek van határa, Iphiginia, és az én béketűrésemét ön már elérte. Egy álszerető eddig mehet, és nem tovább.

– Ezt meg honnan veszi, uram? Nem is oly rég vallotta meg, hogy még soha nem volt álszeretője.

Amelia feltartotta egyik kezét, hogy csendet teremtsen.

– Nem lehetne elkötni ezt a mellékszálát, mielőtt végképp nevetségbe fullad?

Marcus felnézett.

– Milyen igaza van, Miss Farley. Köszönet önnek, amiért egy csepp ésszerűséget visz a dologba.

– Nagyon szívesen.

Őlordsága felegyenesedett, és róni kezdte hosszait a szobában.

– Nos, térjünk talán vissza fontosabb ügyeinkre. Miközben Iphiginiával eszmét cseréltünk, felmerült bennem egy roppant érdekes eshetőség.

Iphiginia kihúzta magát, és helyükre igazította szoknyája ráncait, mint egy kényes kiscica, aminek a szőrét összeborzolták garázda elemek.

– Mi legyen az, uram?

– Az jutott az eszembe, hogy nem a titkárok az egyedüliek, akik rendkívül könnyen jutnak különböző személyes információkhoz. A legtöbb jó házban vannak mások is, akiknek szintűgy tudomására jut egy csomó magántermészetű dolog.

Amelia fürkésző pillantást vetett rá.

– A személyzetre gondol? Kétlem, hogy ez a zsarolás egy alkalmazott munkája lenne.

– Teljességgel kizárt – vágta rá Iphiginia. – Akárki álljon is mögötte, otthon van a társaságban. Ne feledje, hogy még az utazási terveiről is tudomással bírt, uram.

– Az a főnixes pecsét pedig a klasszikus témák bizonyos ismeretére vall – tette hozzá Amelia. – Egy szobalány, teszem fel, nemigen alkalmaz ilyen motívumot.

– A leveleket gyakorlott kéz vetette papírra – folytatta Iphiginia. – Már a lelegején megállapítottuk, hogy a kézírás szépen formált, a szóhasználat pedig művelt intellektust feltételez.

– Mint egy társalkodónő vagy egy nevelőnő esetében, nem de? – jegyezte meg Marcus.

Iphiginia és Amelia rámeredtek, arcukon megrökönyödés.

– Mennyei atyám! – suttogta Amelia. – Őlordságának igaza van, Iphiginia. A nevelőnők és a társalkodónők valahol a személyzeti fertály és a dolgozószoba közötti helyet foglalják el. Vannak olyan műveltek, mint az alkalmazói, és mégis oly észrevétlenek a legtöbb házban, mint a szolgák.

Iphiginia rávetette magát az új lehetőségre.

– És miközben nem jár ugyan bálókra meg estélyekre, a nevelő- vagy társalkodónő belelát munkaadója életének legapróbb részleteibe is. Mindent lát, mindent hall.

Marcus homloka ráncba szaladt.

– Ez a hipotézis tehát annyit jelent, hogy egy olyan nőt keresünk, aki a legapróbb részletekig jó ismerője legalább két háznak.

– Valaki, aki egy ideig Zoe néninél dolgozott, aztán pedig az ön ismerősénél. – Iphiginia jelentőségteljesen a férfira nézett. – Mennyi időre nyúlik vissza az ismerőse titka, mylord?

Marcus habozott. Megpróbálta gyorsan felmérni, mennyit mondhat anélkül, hogy visszaélné Hannah bizalmával.

– Azok az események, amelyeket a zsaroló felhasznál az ismerősöm ellen, hét évvel ezelőtt történtek. Ha jól emlékszem, a nénikéje titka tizennyolc esztendő.

– Igen. – Iphiginia keze nyugtalanul csúszkált fel-le a csigavonalakkal díszített karfán. – Érdekes teória, mylord, ámbátor erősen kétlem, hogy találnánk valakit, aki mindkét házban dolgozott legalább egy ideig.

– Azonban érdemes utánanézni – mondta Marcus. – Hipotézisem sokkal megalapozottabb, mint az öné. Különböző úriemberek fiókjainak feltúrása fekete viasz és fönixes pecsét után, nos, ez nekem sosem tűnt különösebben célravezetőnek.

– Nem értünk egyet, uram – meredt rá dühösen Iphiginia. – Az én teóriám sokkalta ésszerűbb és logikusabb, mint az öné. Tárgyi bizonyítékokon nyugszik, ami az önéről nem mondható el. Végére is megállapítást nyert, hogy ez a néhány ember valóban összekötő kapocs az ön és Guthrie körei között. Az ön elképzelése ezzel szemben pusztán feltevés.

– Nem bizonyított, ezt elismerem – mondta Marcus -, viszont még így is jóval meggyőzőbb, mint az öné.

– Ez először is nem igaz. Másodszor... – Amelia fáradtan feltartotta a kezét.

– Egy pillanat! Nem mellőzhetnénk ezt a haszontalan szócséplést, ha kérhetem?

– Miss Farley – mosolygott hűvösen Marcus -, ön ma itt a józan ész hangja. – Iphiginia egész este nem képes tisztán gondolkodni. Nagyon nem is várhatjuk el tőle, tekintetbe véve mai kalandjait.

– Tiltakozom! – csattant fel Iphiginia. – Az én gondolkodásom semmivel sem zavarosabb, mint az öné, Masters!

– Szakmai háttérünk némiképpen különböző, lássa be – intette le Marcus udvariasan. – Az ön területe a klasszikus művészet, s mit szépítsük, ez elég távol esik attól, amivel pillanatnyilag foglalkozunk. Az én érdeklődésem, másfelől, mindig is technikai kérdésekre irányult. E tudományok, kedvesem, magától értetődően sokkal inkább fejlesztik a logikai képességeket, mint az ön tanulmányai.

Iphiginia úgy pattant fel, mint akibe tűt döftek.

– Ezt az öntelt, pökhendi, pimasz megjegyzést!

– Kérem! – rimázkodott Amelia. – Ha nem hagyják abba ezt az áldatlan vitát, semmire sem megyünk.

– Nem érthetnénk tökéletesebben egyet – mondta Marcus könnyedén. – Logikus rendben fogunk előrehaladni. Mint mondtam, Barclay utánanézi a sírbolt tulajdonosának, mielőtt visszatér a városba. Ezenközben Iphiginia megérdeklődik a nénikéjétől, hogy állt-e az alkalmazásában olyan társalkodónő, aki megtudhatta a titkait. Én ugyanezt a kérdést felteszem az ismerősömnek.

– Hmm – fortyogott Iphiginia.

Marcus nem vett tudomást villámló tekintetéről.

– Meglátjuk, mire jutunk ezen a nyomon. Addig is, néhány napra legjobb volna kivonni önt a londoni forgalomból, asszonyom.

– Kizárt. – Iphiginia mérge mit sem csillapult. – Nem óhajtom elhagyni Londont. Miért tenném? Halaszthatatlan teendők kötnek ide.

Marcus a fejét ingatta.

– A zsaroló egyre veszélyesebbé kezd válni. Mai eljárása arra utal, hogy képes volna bántalmazni önt.

– Nem bántalmazott. Csak rám akart ijeszteni.

– Ólordságának igaza van. – Amelia összekulcsolta kezét az ölében. – Az üzenet úgy szólt, hogy a sírkamrába figyelmeztetésképpen zárt be, Iphiginia. Ki tudja, mi lesz a következő lépése?

– Úgy ám – mondta Marcus. – Azt hiszem, szemmel kell tartanom Iphiginiát, amíg Barclay végére nem jár néhány kérdésnek.

– Ostobaság – mondta Iphiginia.

Amelia rá se hederített. Csak a lordra figyelt.

– Mégis hogyan képzeled, mylord?

Marcus magában végigfutott a felmerült lehetőségek szűk körén.

– Mondjuk, Iphiginia visszatér vidéki otthonába egy időre.

– Teljességgel kizárt! – vágta rá Iphiginia határozottan. – Abszolút lehetetlen. Nem megyek haza, és pont.

Marcus magában nyugtázta az ellenkezés vehemenciáját. Érdekes lesz megtudni, mire jutott Barclay Devonban.

– Ebben az esetben azt javaslom, fogadjuk el Lady Pettigrew meghívását, és töltsünk néhány napot hampshire-i házában.

Iphiginia gondolkodóba esett.

– Akkor lehetőségem nyílna Pettigrew könyvtárának átkutatására.

Marcus elharapott egy szitkot.

– Ezt majd én elintézem. Ön ígéretéhez híven megvizsgálja Lady Pettigrew Vesta-templomát.

– Bizonyos benne, hogy képes annak rendje és módja szerint átkutatni egy férfi könyvtárát? – kétkedett Iphiginia.

– Azt hiszem, képes vagyok megbirkózni a feladattal. Elvégre megfigyelhettem, miként járt el kegyed Lartmore-nál, nemde? Hogyan vallhatnék kudarcot, miután saját szememmel láttam munka közben egy olyan szakértőt, mint ön?

Iphiginia lebiggyesztette ajkát.

– Rendben van, mylord. Elmegyünk Hampshire-be. Marcus megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Hampshire-ben legalább biztonságban lesz Iphiginia. Mire visszatérnek Londonba, Barclay is itt lesz, és hozzáfoghat a Mrs. Eaton sírboltjával kapcsolatos nyomozáshoz.

Valami azt súgta, hogy kell lennie kapcsolatnak a grotta és a zsaroló között. Szinte ki tudta volna tapintani az összefonódást.

A zsaroló kezdett több mint kellemetlenné válni. Ma éjjel kissé messzire ment. Iphiginiát fenyegette meg.

Minden követ megmozgat, hogy elkapja.

Három nappal később Marcus odaballagott Pettigrew könyvespolcainak egyikéhez, és őszinte érdeklődéssel böngészni kezdte a címeket.

– Cicero, Vergilius, Newton. A Királyi Társaság Filozófiai Előadásai. Fogadja elismerésemet kiváló kollekciónak, Pettigrew. Nem is tudtam, hogy ennyi téma iránt érdeklődik.

Pettigrew – nejevel ellentétben nem volt kimondott barátkozó természet – még mordabb ábrázatot vágott, mint rendesen.

– Az ember olvas. Különben bepenészedik az agya.

– Kitűnő mondás. – Marcus levette a Filozófia Előadások egyik példányát, és átfutotta a tartalomjegyzéket. – Kölcsönvehetném?

– Csak tessék – morogta Pettigrew. Bordóit töltött a poharába. – Megkérdezhetem, mennyi ideig szándékoznak körünkben maradni, uram?

Marcus úgy tett, mint aki nem veszi észre a vendégszeretet legteljesebb hiányát. Tegnap, megérkezésük pillanatában azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy a házi összejövétel egyes egyedül Lady Pettigrew ötlete lehetett.

– Kedves neje kikérte Mrs. Bright véleményét a Vesta-templomukról, és néhány napba beletelik, amíg Mrs. Bright elvégzi a kellő méréseket, majd összeveti eredményeit az Itáliában feljegyzett eredeti paraméterekkel.

– A templomnak semmi baja. – Pettigrew ledöntötte a bordóit a torkán. – Nem értem, minek kellett Mrs. Brightot bevonni. – Gyors oldalpillantást vetett Marcusra. – Félre ne értse, uram. Önnek ugyebár közeli barátja Mrs. Bright.

– Igen. Az. – Marcus szórakozottan nézegette a tartalomjegyzéket. Több mint egyéves példány volt. Feltűnt benne egy asztronómiai megfigyelésekről szóló cikk.

Természetesen olvasta a számot hónapokkal korábban, amikor kézhez kapta saját példányát. Mindig azonnal átolvasta a Társaság kiadványait, mielőtt megjelentek. Kilenc hónappal ezelőtt azonban átsiklott az asztronómiai tárgyú íráson. Az idő tájt a fény és a fényvisszaverő felületek tulajdonságaira korlátozta vizsgálódásait, a csillagokkal csak később kezdett foglalkozni.

– Régóta ismeri?

– Mrs. Brightot? – nézett fel Marcus. – Igazság szerint nem elég régóta.

– Aha. Szokatlan hölgy.

– Igen. Roppant szokatlan. Tudja, rájöttünk, hogy rengeteg közös vonásunk van.

Pettigrew némileg zavarodottan húzta össze szemöldökét.

– Önt is érdeklik az antikvitások és effélék?

– Újabban egyre inkább. – Becsukta az Előadásokat – Jut eszembe, meg kell írnom néhány levelet. A komornyikom valami érhetetlen okból kifolyólag elmulasztotta becsomagolni az írómappámat. Terhére lennék, ha kérnék egy-két papírt?

– Mit? Ja, dehog. Csak tessék. – Pettigrew végigmutatott zsúfolt íróasztalán. – Szolgálja ki magát.

– És a viaszolvasztó tégelyt. Ha nem probléma.

– A földgömb mellett.

– Nagyon kedves.

– Ne zavartassa magát, használja egészséggel az egész asztalt. – Pettigrew gyászosan felsóhajtott. – Isten az atyám, nekem úgysem adatik meg, amíg itt tolong ez a tömeg. Fel nem foghatom, minek csődíti ide a feleségem ezt a tenger népet a szezon kellős közepén. Megmondtam neki, hogy ha társaságot akar, tessék bemenni a városba.

– Kedves neje teljes joggal büszkélkedik a házával. Nem minden birtokon áll Vesta-templom.

– Még ha néhány szűz is járna hozzá – jegyezte meg Pettigrew. – De manapság ritkák, mint az unikornis vagy a főnix.

Marcus a ringó pázsitot szemlélte az ablakból.

– Főnix?

– Tudja, az a mitológiai madár, amelyik állítólag feltámad a saját hamvaiból.

– A mitológiai madarak nagyjából azóta nem érdekelnék, amióta a szüzek.

– Csodálatos! – meresztette szemét Iphiginia az égboltra. Azzal az ürüggyel vonszolta "ki Marcust a teraszra, hogy csodálják meg a csendes nyárestét, mielőtt még visszavonulnának. Valójában arra lett volna kíváncsi, mit végzett Pettigrew könyvtárában délután. Egész nap várta, hogy négy szemközt kifaggathassa, de eddig nem adódott rá alkalom.

Most aztán, hogy végre kisajátíthatta magának, már nem is volt olyan sürgős, hogy kikérdezze. Ráébredt, hogy semmi egyébbe nem vágyott, mint egypár nyugodt, meghitt pillanatot tölteni vele.

Csaknem éjfélre járt. Egy vacsorával és kártyázással agyonütött este után, Pettigrew-ék vendégei lassacskán felszállingóztak emeleti hálósobáikba.

Lágy, balzsamos szellő borzongatta a közeli fákat, és a levegőben virágillat terjengett. Iphiginia átszellemülten szívta be az éjszaka fűszeres parfümjét.

– Igen, tiszta az ég – vetette neki hátát Marcus a díszes balusztrádnak, szintén az égboltot kémlelve. – Mit nem adnék, ha most Yorkshire-ben lehetnék a birtokomon.

– Mi vonzza Yorskhire-be?

– A teleszkópom.

– A teleszkópja? Asztronómiával foglalkozik?

– Igen.

Iphiginiát kíváncsivá tette a közlés. Pedig milyen sokat megtudott már erről a férfiről, és tessék, az asztronómiáról most kell értesülnie.

– Fogalmam sem volt róla, mylord.

– Azt hitte, mindent megtudhatott, megtudott rólam, amikor a szeretőmnek készült?

– Nem, természetesen nem. – Érezte, melegség önti el. – De az érdeklődési körét, azt hittem, sikerült feltérképeznem.

– Aggodalomra semmi ok. – Marcus változatlanul az égen nézett valamit. – Aprócska mulasztást követett el. Az asztronómia iránti érdeklődésem kétségkívül csak azért kerülhette el a figyelmét, mert új keletű. A fény és a tükröződés tanulmányozása után kezdtem foglalkozni vele.

Iphiginia egyelőre félretette a Pettigrew viaszolvasztó tégelyével és pecsétnyomójával kapcsolatos kérdéseit. Ennél sokkal inkább érdekelte a szeretett férfi.

– Hogyan vezették az asztronómiához?

– Mi sem egyszerűbb. – Marcus kurtán rápillantott, mielőtt tekintete visszasiklott volna az égre. – Amikor az ember a csillagokat tanulmányozza, voltaképp a fényt tanulmányozza. A tükrökkel oly módon lehet fókuszba gyűjteni a fényt, hogy az ember nagy távolságig ellát az égen.

– Az olyasféle tükrökkel, mint ami a teleszkópokban van?

– Olyanokkal. A tükrökkel úgy lehet egybegyűjteni magát a fényt hogy tanulmányozhatóvá válik. Éppen egy ilyen terven dolgoztam. – Tétova oldalpillantást vetett rá. – Szerkesztettem egy kis masinát, amivel a fényt vizsgálni lehet.

– Hogy működik?

– Egy prizmával és egy kis teleszkóppal. – Hirtelen elhallgatott – Bocsásson meg. Mint az antikvitások szakértőjét, gondolom, rendkívül unatja ez a téma.

– Nem dehogy! A legkevésbé sem – biztosította Iphiginia – Ami azt illeti, az ókorban nagyon is komolyan vették az égbolt megfigyelését. Maguk az égitestek is ókori hősookról és hősnőkről kapták a nevüket. Mondja, mit óhajt megtudni a csillagfény tanulmányozásával?

– Még magam sem tudom – vont vállat Marcus. – Ám amit Mr William Herschel írt néhány évvel ezelőtt, kíváncsivá tett.

– Mi volt az?

Marcus a keze után nyúlt, és a kertbe aláereszkedő, széles kőlépcsők felé vezette.

– Rámutatott, hogy bizonyos értelemben, amikor a csillagokra nézünk, a múltba nézünk.

– Nem értem.

– A csillagok fénye, minden modern számítás szerint, több ezer év alatt ér hozzánk.

– Ah csakugyan. Értem, mire gondol. A fényt, amit látunk, évezredekkel ezelőtt bocsátotta ki az égitest – suttogta Iphiginia – Még sose gondoltam rá. Milyen izgalmas ötlet!

– Szerintem is – mosolygott rá Marcus. – De azt tapasztaltam hogy néhány hozzám hasonló megszállotton kívül nem sokan hallgatnak szívesen részletekbe menő eszmefuttatásokat e témáról.

– Értem. – Iphiginia megborzongott az ujjai köré fonódó nagy kéz érintésétől. Mintha összetartoztak volna ma éjjel. És felemelő a tudat, hogy Marcus már nem gyanúsítja zsarolással – Engem is sokszor ért az a vád, hogy untatom az embereket, uram.

– Nem hihetem.

– Pedig így igaz. Sajnos sivár kis életre voltam kárhozható egészen a múlt évig.

– Férjeura megrendült egészségi állapota miatt, gondolom.

– Öhm... igen. Mr. Bright nem sokat mozdult ki otthonából.

– És ennél fogva ön sem.

– Én sem.

– Áruljon el valamit, Iphiginia – kérte Marcus lágyan. – Hűséges volt Mr. Brighthoz? Iphiginiának elakadt a lélegzete, ráadásul sikerült belebotlania egy kis kőbe, amely alattomos módon a fű közt rejtőzött.

– Furcsa kérdés, mylord! – Marcus átható pillantást vetett rá.

– Miért? Eleget forgott a társaságban ahhoz, hogy tudja, a hű feleség olyan ritka, mint a fehér holló.

– Amennyire én látom, a hűtlen feleségek számát csak a hűtlen férjeké szárnyalja túl.

– Nem kétséges.

Hogy így felülkerekedett, és hozzá még ügyesen témát is sikerült váltania, Iphiginia felbátorodott.

– Ön hűséges férj volt, mylord?

Marcus egy pillanatra némaságba süppedt.

– Szabályaim egyike tiltja, hogy a múltról beszéljek. Különös tekintettel a házasságomra.

A kemény elutasítás lehűtötte Iphiginiát.

– Hogyne, természetesen. Miképp feledkezhettem el hírhedt szabályairól? Mondja csak, szeret ilyen szigorú szabályok szerint élni?

– Eddig hasznomra vált.

– Rövid az élet – suttozta Iphiginia. – És ahogy én látom, a túlzottan sok szabály egyhangúvá teszi.

– Én meg úgy látom, hogy óvják a magánéletet.

– Ám az életnek annyi izgalmát szalajtja el, ha a társaság merev szabályai szerint él – tiltakozott Iphiginia.

– Én nem a társaság szabályai szerint élek, Iphiginia. A sajátjaim szerint.

A nagyúri lak fényei messze mögöttük maradtak. Mikor Iphiginia hátrapillantott a vállán át, egy facsoporttól még a tekintélyes épületet sem látta.

Útjukat bevilágította a nagy, kerek hold.

– Mintha egyedül lennénk a világon – jegyezte meg.

– Kellemes érzés. – Marcus tekintetét egy nagyobbacska építmény volna magára, amely egy közeli ligetből emelkedett ki. – Az ott mi?

– Az? A templom. Ma délután fejeztem be a méréseket, mialatt ön Pettigrew könyvtárában járt. Talált valami érdekeset?

– Nem. Pettigrew vörös viaszt használ. Az olvasztótégelyében nincsen nyoma feketének, és a pecsétnyomója szarvasbikát ábrázol.

– Minő csalódás! Alaposan átnézte az íróasztalát?

– Alaposan. Higgye el, nem Pettigrew a mi emberünk. – Marcus irányt változtatott, letért a kör alakú építmény felé. – Hogy találta, pontos mása a tivoli eredetinek?

Iphiginia apró, csalódott sóhajtással vette tudomásul, hogy Pettigrew-t is törölnie kell a gyanúsítottak listájáról. A kecses, légius műremeket szemlélte. Most holdfény csorgott le a nyitott tetőn át, olyan varázsos, misztikus jelleget kölcsönözvén az épületnek, amely napközben hiányzott belőle.

– Nem rossz – mondta hozzáértőn. – Ugyanolyan könnyed érzéseket kelt, mint az eredeti. Figyelje csak az oszlopok remek arányait. A kör, amelyet alkotnak, meglehetősen precízen méretezett.

– Valóban.

Most vette észre, hogy Marcus őt nézi a szentély helyett. Homokszín szeme izzó arany a sötétben.

Levegőt vett, és igyekezett a helyzethez illő könnyed, tudományos hangot megpendíteni.

– Az ember szinte maga elé tudja képzelni a Vesta-szüzeket, amint őrzik a szent lángot.

– Akkor az ön fantáziája sokkalta élénkebb, mint az enyém. – Marcus átvezette két magas kőoszlop között. Megállította a kör alakú talapzat közepén, és szórakozottan körültekintett. – Nem, a szüzeket nem tudom ideképzélni, de a díszlet attól még kimondottan inspiráló hatással van rám.

Iphiginia érezte, hogy kiszárad a szája.

– Igen?

– Igen. – Erős kezét az arca köré fonta. – Illik magához a Lady Csillagfény név, Iphiginia. Arra született, hogy fényben járjon.

Iphiginia megreszketett. Inkább arra, hogy szeresselek, gondolta búsan. Erőt vett rajta a szomorúság. Nagyon valószínű, hogy fennhangon sosem ejtheti ki előtte eme szavakat. Nem akarná hallani őket.

– Leli valami örömét benne, hogy a szeretőmet játssza, Iphiginia?

– Ó, igen. Rendkívül élvezetes. Roppant figyelmet kapok boldog-boldogtalantól. Hogy őszinte legyek, kicsit sajnálni fogom, amikor vége lesz.

– Tényleg?

– Nos, azért nem olyan nagyon – vallotta be Iphiginia. – Igazság szerint nem hiányzik, hogy állandóan bámuljanak. De azért tudja, kaland a javából! Csaknem olyan érdekes, mint az itáliai utam.

Marcus szemöldöke a magasba szaladt.

– Csaknem? Össze vagyok törve, hogy nem talált benne annyi izgalmat, mint az antik romokban.

Iphiginia rémulten pislogott.

– Nem úgy értettem, mylord. Nagyon is érdekes volt a szeretőjét játszanom.

– De annyira azért nem, mint Pompej romjai?

– Hát, Pompej az Pompej, mylord – pironkodott Iphiginia. – Valljuk be, nem sok minden van a föld színén, ami állná az összehasonlítást.

– Ebben igaza lehet. De azért engedje meg, hogy ennek a mostani kalandjának unalmát enyhítsem valamelyest. – Szája Iphiginiáéra tapadt, s ő azt sem tudta, hogy vajon a részegítő holdfénytől, vagy a Marcus testéből sütő forróságtól fognak tüzet az érzékei.

TÍZ

A kellő hely, a kellő idő, a kellő férfi.

A felismerés elemi erővel rázkódtatta meg Iphiginiát. Mintha minden, amit azóta tett, hogy lerázta magáról deepfordi szürke, előírásos életének láncait, minden csak előkészület lett volna erre a nagyszerű pillanatra.

Szabad volt! Megszabadult immár a húga iránti kötelezettségeitől, megszabadult egy poros falu szigorától, a szomszédok undok, rosszálló pillantásainak kereszttüzéből!

Egy év alatt a maga lábára állt, és most végre szabad volt szeretnie, életében először.

Ezt a pillanatot meg kell ragadnia. Ráér aggódni a következmények miatt.

Íme minden kalandok legnagyobbika! Már attól tartott, sosem lesz alkalma végigtapasztalni.

Lábujjhegyre állt, és gyorsan átölelte Marcus nyakát.

Marcus megborzongott. Mély, rekedt hang tört elő a torkán. Csókja elmélyült, s már-már úgy szorította, hogy mozdulni sem bírt.

Iphiginia aprót sóhajtott, és még közelebb bújt hozzá, elbódulva a testéből kisugárzó erőtől és forróságtól.

– Édes Lady Csillagfény...– Marcus lassan végigsiklatta hatalmas tenyerét a nyakán, félresöpörve onnét a fehér sálat, felfedvén meztelen vállát. – Mennyire vágytam újra megérinteni.

– Igen... Érjen hozzám... Kérem. Kérem, Marcus. – Csókot lehelt a kézfejeére. Halványan érezte, hogy a mozdulattól a puha kasmírkendő lecsúszik a válláról.

Szédítette a holdfény, a simogató kéz. Nem is tűnt valóságosnak, pedig nagyon is tisztán érezte; erősebben, mint bármit valaha az életében. Marcus ujjai a hátára vándoroltak.

Enyhe megdöbbenéssel tapasztalta, hogy szinte azonnal rátalál ruháján a kapocsra, kiakasztja, és lassan leereszti az ingvállát. Amikor lágy, illatos levegő súrolta csupasz keblét, arcát a Marcus nyakkendője mögötti rejtekhelyre temette.

– Gyönyörű... – A férfi tenyere egyik mellbimbójára csúszott. – Gyönyörű... – morogta, és Iphiginia borzongva gondolt rá, hogy Marcus ért már hozzá ezzel az elképesztő intimitással Lartmore szobortermében, ruhátlanul viszont sohasem látta.

Mind ez idáig egyetlen férfi sem.

Most azonnal meg kéne halnia szégyenében, gondolta. A Marcus hangjából kihallott érzéki csodálat azonban épp ellentétes hatással volt rá. Hirtelen rendkívüli lénynek kezdte magát érezni, rendkívülinek és ellenállhatatlannak.

A vágy, hogy ő is felfedezze a férfit, elnyomott minden más megfontolást. Kinyújtotta a karját, és remegő ujjakkal bogozni kezdte a nyakkendőt.

– Igen – suttogta Marcus.

A nyakravaló csomója engedett, aztán végre ki is bomlott. Iphiginia itta Marcust a szemével. Arcának kemény síkjait holdfényből és árnyékból metszették. A szeme melegen égett. A szája felfelé görbült, arra az érzéki félmosolyra, amely félreérthetetlenül jelzi az éhes farkast a férfiban.

– Marcus? – Nem tudta, hogyan tegye fel a kimondhatatlan kérdést. Hogy többet is akar egy csóknál, itt és most, a holdfényben.

– Miért ne? – mondta Marcus magától értetődően. Hüvelykujját lassan végighúzta Iphiginia állának vonalán. – Úgy gondoltam, kivárjuk, amíg felérünk a hálószobájába, de vannak dolgok, amelyek nem tűnnek halasztást.

Lehajtotta a fejét és megcsókolta. Iphiginia megállíthatatlanul reszketett a karjai közt. Kezét az inge alá csúsztatta. Tenyerét ráfeszítette a mellkast borító erős, hosszú izomkötegekre.

– Maga fenséges, mylord – lehelte csodálkozva. – Fenséges, mint Hercules szobra Velencében.

Marcus fojtottan felnevetett.

– Figyelmeztetem, asszonyom, hogy nem vagyok szobor, habár e pillanatban egy bizonyos testrészem van olyan kemény, mint a kő.

– Észrevettem – susogta Iphiginia. Valóban érezte ama bizonyos testrész kidagadását. Kíváncsivá tette, egyszersmind óvatosságra is intette ez a momentum.

A férfi eleresztette, hogy levesse a kabátját, amelyet aztán a szentély padlójára terített. Egy pillantás, és Iphiginia tudta, hogy arra fogja lefektetni. Marcusra emelte a tekintetét. Hát ott fog szeretkezni vele a leterített kabáton.

Most megadatik a magyarázat a kozmosz legnagyobb rejtélyeire. Tudta, hogy ha meg akarja állítani az eseményeket, e pillanatban kell szólnia.

Marcusra mosolygott, és egy árva szót sem szólt.

Őt mintha lefegyverezte volna a mosoly. Egy pillanatilag nem mozdult. Aztán felhördült, derékon kapta és lefektette a kabátra. Iphiginia maga felé húzta. Úgy kapaszkodott belé, mintha örökre birtokolni akarná.

– Iphiginia.

Marcus érintéséből eltűnt minden, ami gyöngédnek vagy kíméletesnek mondható. Keblét nyers, sürgető csókokkal borította el. Kemény kezei végigjártak a testén. A mellbimbóját a foga közé vette, a két keze egyszerre indult felfelé a szoknyája alatt.

Amikor a combja belső feléhez ért, izgatott várakozás nyargalt végig Iphiginián. Várta, hogy az ismerős érzések, amelyek Lartmore szobrai között rohanták meg a múltkor, megint hullámot verjenek benne.

– Akarja, ugye? – zihálta Marcus. Úgy vette a levegőt, mint a maratoni futók az utolsó métereken. – Olvadt csillagfény lesz, ha magához érek... így...

Ihiginia lába Marcus keze köré zárult. Ő pedig megmozdította az ujját, épp csak annyira, hogy Iphiginia remegni kezdjen a várakozástól.

– Marcus. Ó, istenek... – Kiáltani akart, és többet kapni tőle. Csak azt nem tudta, e kívánságát hogyan tudassa. Hirtelen ihlet hatására megemelte és ívbe feszítette a csípőjét.

– Forróbb, mint a nap – mondta Marcus. Egy finom ujjmozdulattal beljebb hatolt.

Iphiginia felkiáltott. Ujjai önkéntelenül az ing anyagába mélyedtek, és belevágtak Marcus vállizmaiba.

Ködösen érzékelte, hogy Marcus elhúzza a kezét, és a nadrágja övén matat.

Nagyjából tudta, hogy mi következik. Végül is, jól megnézte azokat a szobrokat Lartmore-nál. Próbálta felkészíteni magát. A baj az volt, hogy nem tudta, mi is várható egész pontosan.

– Csókoljon meg – súgta bele Marcus a szájába.

– Ó, igen... Igen, persze. – Vadul belekapaszkodott. A dolgoknak ez a része könnyen ment. Pontosán tudta, hogyan kell megcsókolnia és magához szorítania.

– Egek – súgta Marcus. – Eláll a lélegzetem.

Aztán Iphiginia érezte, hogy Marcus teste az ő lába közé kerül, és nekinyomul valami, ami sokkal nagyobb, mint az ujjá. Azonnal tudta, hogy soha nem fog elférni.

– Marcus... azt hiszem, itt valami nem stimmel.

– Maga elképesztően szűk – lihegte Marcus egy fuldokló hangján.

– Uram, nem más alkat ön véletlenül, mint Lartmore szobrai? – kérdezte Iphiginia kétségbeesetten.

– Valahogy nincs nevezhetnékem, asszonyom. – Marcus kissé visszább húzódott. Iphiginia már-már megkönnyebbülten felsóhajtott volna, de akkor minden figyelmeztetés nélkül új rákezdte és előrehatolt egyetlen erélyes lökéssel.

– Marcus! – Iphiginia szeme tágra nyílt. Moccanni sem mert, levegőt sem kapott.

Ez azonban semmi sem volt ahhoz képest, ahogyan Marcus reagált. Szabályosan kővé dermedt.

– A pokolba! A kénköves pokolba! – Rettentes csönd ereszkedett a Vesta-szentélyre.

– Mindig ilyen? – tért magához Iphiginia annyira, hogy megérdeklődje. – Annyira bíztam benne, hogy olyan lesz, mint a múltkor. Marcus felemelte a fejét, és lenézett rá villámló, vádló szemmel.

– Ön szűz!

Iphiginiának egyszeriben eszébe jutott az özvegység jól kiagyalt meséje: megkésve.

– Ugyan, kérem! Hová gondol? – Megnyalta a szája szélét. – Mindössze arról van szó, hogy igen hosszú idő telt el, amióta Mr. Bright megboldogult – rögtönzött hisztérikusan. – Egyébként pedig azt sem mondhatjuk, hogy életében túlon túl nagy hévvel gyakorolta volna férji előjogait. És közel sem volt olyan... ööö... nagyszabású, mint ön, mylord, ha érti, mire gondolok.

– Szűz, hogy nem szakad magára az ég! Hazudott! – Iphiginia elfacsarodott szívvel jött rá, hogy Marcus mérges.

Kétségbeesés kerítette hatalmába. Nem tudta, most mit mondjon. Marcus ráhibázott az igazságra. Mármost hogyan csillapíthatná a haragját?

– De ezt senki nem sejtí, önt kivéve, mylord. Akkor meg mit számít? A világ szemében özvegyasszony vagyok.

– Mondja, hány szerepet játszik, Iphigínia? – Iphigíniának könnyek szöktek a szemébe.

– Jelenleg egyetlenegy sem.

– Ne böggön, a szentségit! – Könyökére támaszkodott, és két tenyere közé fogta az arcát. – Ne jöjjön nekem a könnyeivel! Azok után, amit tett!

Düh, felháborodás viharzott át Iphigínián.

– Nem böggök! – mondta megvető szippantással. – És ha ezt a hangot óhajtja használni velem, uram, akkor jobb lenne, ha feltápáskodna innét! Nem fogok itt nyomorogni maga alatt és hallgatni az utálatos, komisz megjegyzéseit!

– Iphigínia...

– Azt mondtam, lefelé! – Nekivetette kezét a vállának, és meglökte teljes eréből. Mintha egy hegyet akart volna a helyéből kimozdítani.

– A kár megesett, buta liba!

– Nem tekintem magam károsodottnak, mylord! – fújt az arcába. – Azt akartam, hogy szeretkezzen velem. Legalábbis azt hittem, hogy azt akarom.

– Miért? Csak azt mondja meg, hogy miért, az ördögbe! Ez is egyike volt nagy kalandjainak? Olyasmi, mint teszem azt egy kirándulás a pompeji romokhoz?

– Eltalálta! – vágott vissza Iphigínia dühödtén. Újra megpróbálta lelökni magáról. – De ön elrontotta.

– Minek kellett pont engem választania? – Hangja nyersen, ridegen csengett. – Miért nem Hoytot vagy Lartmore-t pécézte ki magának, hogy elkalauzolja erre a „kirándulásra”?

– Mert én önt szemeltem ki! Le innen!

– Iphigínia!

– Lefelé, azt mondtam!

Marcus arca megrándult, mintha hirtelen ütés érte volna. Látszott a holdfényben, hogy verejtékcseppek fénylenek a homlokán. Minden izom megfeszült a testén, mintha valóban márványból lenne.

Összeszorította a fogát, és lassan kezdett visszahúzódni. Iphigínia türelmetlenül rángatózott alatta.

– Ne! Ne mozogjon! Maradjon veszteg! – sziszegte Marcus. – A pokolba! – És megdöbbenő hirtelenséggel kiszakította magát.

– Huh! – kiáltott fel Iphigínia. – Ez fáj!

Marcus oda sem figyelt. Vonásai eltorzultak. Visszaszívta a levegőt, megrázkódott, és arccal lefelé összerogyott mellette. Felnyögött, aztán már csak feküdt mozdulatlanul.

– Jaj istenem... Marcus, valami baj van? – feledkezett el azonnal Iphigínia saját kényelmetlenségeiről. Feltámaszkodott a könyökére.

Egész lelkét átható félelem hasított belé. Marcus halott és ez az ő bűne!

Térdre kecmergett. Kétségbeesetten rázni kezdte a vállánál fogva. Meg sem moccant.

Fölé hajolt, hogy megnézze az arcát. A szeme csukva.

Újra maga előtt látta az arcát eltorzító, haláltusára emlékeztető, gyötrelmes kint.

– Édes istenem... Mit tettem? Mylord, könyörgök, adjon életjelt! Kérem! Kérem, hát szóljon már valamit! – Küszködni kezdett, hogy az ölébe fektesse a fejét. Nem ment könnyen. Olyan nehéz volt. Végül sikerült a térdére húzni az arcát. Hátrasöpörte a homlokából a haját.

– Annyira sajnálom, Marcus. – Könnypatak eredt el és folyt végig az arcán. – Nem akartam bántani... Sosem bántanám... Nem lennék rá képes... Kérem, Marcus, ne haljon meg... Mikor végre megtaláltam... Nem élném túl... Szeretem, Marcus!

A pokolba.

Elvesztette az önfegyelmét. Először a nászéjszakája óta.

Úgy viselkedett, mint valami zöldfülű kölyök, amikor először van nővel. Mint legelőször Nórával. Valahol emlékezete legeldugottabb, sötét zugából szinte hallani vélte a dühös, gúnyos szavakat.

Olyan a kezed, mint egy paraszté!

– Marcus! Marcus! Bocsásson meg nekem! Nézzen rám! Ne haljon meg!

Felnyitotta fél szemét.

– Hát él! – Iphiginiának csak úgy sugárzott az arca. – Istennek hála! – Kezdte felemelni a fejét az öléből. – Várjon itt, mylord. Meg ne moccanjon! Én most visszaszaladok a házba és hozok segítséget.

Marcus a másik szemét is kinyitotta, kinyújtotta a kezét és elkapta a csuklóját.

– Nem.

– De mylord, azonnal orvost kell hívni! Ön rohamot kapott!

– Akármilyen is volt ez, meggyőződésem, hogy túl fogom élni Nos, fogadja gratulációm, Miss Bright – fintorgott önutálat. – Ön képes elérni egy harminchat éves férfinál, hogy úgy érezze magát, mint egy tejfölösszájú tacszó.

Iphiginia nyugtalanul figyelte. Gyöngéden megcirógatta az arcát.

– Bizonyos felőle, hogy nincsen szükség orvosra?

– Abszolút mértékig. Mindössze egy új kabátra, arra lesz szükségem – mondta ölordsa. A drága szabó alkotta zakó ellen elkövetett gyalázat úgy égette a lelkét, mint egy szégyenfolt. – Kétlem, hogy ezúttal meg tudná menteni a komornyikom.

– Készítettek önnek egy új kabátot! – ajánlkozott Iphiginia. – Az egész az én hibám. Tisztában vagyok vele, mylord.

Marcus lenyelt egy trágár szitkot.

– Sejthettem volna, hogy a meggyalázott ártatlanság szerepében ugyanolyan eredeti alakítást fog nyújtani, mint a kikapós özvegyében.

– No de Marcus, én nem vagyok meggyalázva! Minek néz engem? Valami szeleburdi kis csitrinek, aki most lépett ki az iskolapadból? Elég öreg vagyok hozzá, hogy meghozzam a magam döntéseit.

– Szűz volt – ült fel Marcus fáradtan. – Sose foglalkozom szüzekkel. Ez nálam törvény. Amit mind ez ideig egyetlenegyszer sem hágtam át.

– A jó oldaláról kellene a dolgot felfognia, mylord – mosolygott rá Iphiginia. – Nem vagyok szűz, tehát ön sincs már ellentmondásban a saját törvényével.

Az önutálatot Marcusban harag váltotta fel.

– A pokol minden ördögére, hölgyem, ez nem tréfa! Esküszöm, időnként minden épelméjű embert az örületbe kergetne! Ha nem percekkel ezelőtt fosztottam volna meg a szüzességétől, ezért a megjegyzésért most alaposan eltárgálnám!

Iphiginia mosolya szertefoszlott.

– Uram! Értem én, hogy dühös, amiért megszegte egyik szeretett szabályát. De nem kéne hibáztatnia magát.

Marcus nagy műgonddal visszagombolta a bricseszét.

– A tapasztalt özvegy szűz – motyogta. – Tudhattam volna.

– Ez már nevetséges! Honnan az ördögből tudhatta volna? – Marcus felállt, és mikor a magasból visszanezett rá, egy pillanatig szinte elkápráztatta Iphiginia szépsége, ahogy ül a szentély közepén holdfénybe burkolózva. Fehér szoknyái habzottak körülötte, az ingvállát magához szorította. A haja szétbomlott, egyik cipője leesett a lábáról. Az ártatlanság aurája lengte be most is, éppen mint amikor először megpillantotta.

– Azt hiszem, tudtam is – mondta halkan. – Csak azért nem vettem tudomást róla, mert nem akartam észrevenni.

– Mindig ilyen szigorú magához, ha megszegi a saját szabályait, uram?

– Nem tudom. – Marcus lehajolt, hogy talpra segítse. – Eddig egyet sem szegtem meg. No jöjjön!

– Hová megyünk?

– Vissza a házba. – Segített összekapcsolni a ruháját. – Vigyáznunk kell, nehogy meglássanak.

– Minek kellene rá vigyáznunk, mylord? – nézett rá Iphiginia a végsőkig elkeseredetten.

– A világ szemében mi sem változott. Mindenki megmarad abban a hiszemben, hogy özvegy vagyok, és az ön szeretője. A házban senki nem tudhatja az igazságot.

– Én tudom.

Szabályt szegett, és most bűnhődnie kell.

Nos, az Iphiginiával való házasság legalább némi változatosságot hoz az életébe, gondolta fanyarul. Első felesége tapasztalt nő volt, de ártatlanságnak tette magát. Ezúttal egy ártatlanságot vesz el, aki ellenben a tapasztalt nőt adta.

Megfogadja a tanácsát, és iparkodik a jó oldaláról szemlélni az egészet. Elvégre most legalább a saját szeretőjét veszi el, nem pedig másét.

Felkapta a földről a kabátját, és lehangoltan szemügyre vette. Az elmúlt néhány hét során tönkretett már néhány jobb sorsra érdemes kabátot, a hidraulikus önfeltöltő tollal való kísérletei eredményeképpen. Viszont most először ejtett rajta foltot ezen a sajtószerű módon.

Elvesztette az önuralmát.

Még a jubor óvszerről is tökéletesen megfeledkezett, amit magával hozott a zsebében.

Kerülte Iphiginia kutató pillantását. Kézen fogta és húzta maga után, ki a Vesta-szentélyből.

Az éjszaka szelíden körbefogta őket, ahogy a ház felé indultak. A csillagok tisztán, fényesen ragyogtak az égen. Marcus azon tűnődött, mennyiben fog megváltozni az élete. Arra is kíváncsi lett volna, mit szól majd közelgő menyegzője hírére Bennet.

De Iphiginia legalább nem fogja számon kérni, mennyi időt tölt a könyvtárban és a laboratóriumban, gondolta filozofikusan. Nem fogja nehezményezni.

Aztán gyermekeik is lehetnek. Még fia születik a végén, lesz, aki örökölje a címet. Érdekes, még soha nem törődött azzal, hogy lesz-e vér szerinti örököse. Ma éjjel viszont az a kilátás, hogy Iphiginia méhében esetleg megfoghat tőle egy gyermek, furcsa mód bizonyos birtokosi önérzettel töltötte el, és valamiképpen tudatára ébresztette a jövőnek, amelyre eddig soha még csak nem is gondolt.

– Marcus? – szólt Iphiginia kissé lihegve.

Marcus rájött, hogy szinte futólépésben próbál lépést tartani vele.

– Igen?

– Látom, nagyon dühös, mylord. Szeretném, ha tudná, hogy őszintén bánom, amit tettem.

– Psszt, Iphiginia.

– Nem lett volna szabad hazudnom a múltammal kapcsolatban.

– Ezt majd holnap megbeszéljük. Addig én mindent átgondolok.

– Igen, mylord. Megértem. Ön rendkívül bosszús, és persze most véget kíván vetni a színjátéknak.

– Nem látok más alternatívát.

– Dehogyanisnem – vágta rá Iphiginia gyorsan. – Minden okunk megvan rá, hogy tovább komédiázzunk.

– Többé már nem lehetséges, Iphiginia.

– No de, mylord. Ön olyan intelligens ember!

– Úgy véli? Nekem komoly kétségeim vannak efelől.

– Badarság – hadarta Iphiginia. – Ön igazán okos. És jóllehet most haragszik rám, tudom jól, nem fogja hagyni, hogy az indulatai befolyásolják remek ítélőképességét.

– Méltányolom az eszembe vetett bizalmát – mondta Marcus komoran.

– Nos, arról van szó, hogy emlékeztetni szeretném rá: jó okom volt özvegynek és egyszersmind az ön szeretőjének tüntetni fel magam.

– Nem ez a megfelelő pillanat arra, hogy színészi adottságaival hozakodjék elő. – Már majdnem visszaértek a teraszra. Közben szinte az összes lámpát eloltották a felsőbb emeleteken. A vendégek tehát aludni tértek. Nem lesz nehéz észrevétlenül visszajuttatni Iphiginiát a hálószobájába.

– Uram, csak arra kérem, hogy ne felejtse el: az ok, amiért kiadtam magam a szeretőjének, jelenleg is változatlanul fennáll. Fenn kell tartanunk a látszatot, amíg fényt nem derítünk a zsaroló kilétére. Ugye nem tesz semmit elhamarkodottan?

– Elhamarkodottan?

Iphiginia hatalmasra tárgult szeme valósággal fénylett a sötétben.

– Könyörgök, ne vessen véget a viszonyunknak, már ami a látszatot illeti. Ugye megengedi, hogy minden maradjon a régiben?

Hát képtelen ez a nő felfogni a súlyát annak, ami a Vesta-templom padlóján történt? Marcusnak a maradék türelme is elfogyott.

– Miss Bright, fájdalom, emlékeztetnem kell rá, hogy új és potenciálisan sokkal jelentősebb problémával áll most szemben, mint egy órával ezelőtt.

– Hogyhogy? – pislogott Iphiginia bizonytalanul.

– Már nem álszerető.

Iphiginia egy pillanattal maga elé meredt. Aztán derengeni kezdett benne a felismerés.

– Ó, értem, mire gondol.

– Valóban, Miss Bright?

– Hogyne, természetesen. – Lesütötte a szemét. Figyelmét láthatólag szoknyája hajtásai vonták magukra. – Bár fel nem foghatom, miért kellene egy ilyen rendkívül rövid kis intermezzónak, amely igazán szinte semmiség volt, bármi módon megváltoztatnia kapcsolatunk jellegét.

– A fenébe is, Iphiginia...

– Marcus, kérem. – Felemelte a kezét, mintha meg akarná érinteni az arcát, aztán meggondolta magát. – Tudom, nem jelentett magának élvezetet.

– Az én élvezetem avagy annak hiánya a legkevésbé jelentős tényező ebben a helyzetben – mondta Marcus nyersen. – Nem hinném, hogy megértette volna a probléma horderejét.

– Dehogynem, uram. Úgy értem, teljes egészében tudatában vagyok, milyen aggasztó, milyen riasztó lehetett önnek ez a hirtelen roham. Egy pillanattal azt hittem, meghalt vagy legalábbis szívszélhűdést kapott.

– Szívszélhűdést! Mindenható atyám! Megőrülök!

– Higgycs el, fogalmam sem volt róla, hogy a szüzességemmel való szembesülés ilyen szörnyen veszélyes hatással lehet önre. Igazán sajnálom, mylord.

Marcus elérte a teraszon körbefutó balusztrádot. Megállt és Iphiginiára nézett. A beszélgetés valami furcsa, tébolyult módon kezdett érdekesítővé válni. Valósággal elbűvölte.

– Elismerem – bólintott. – Honnan tudhatta volna, mit árthat a szüzessége az én érzékeny szervezetemnek?

– No látja! – villantotta rá Iphiginia tündöklő mosolyát. – De megnyugtató, hogy már jobban érzi magát. Nem füllengett, ugye, mylord?

– Valóban sokat javult az állapotom, a körülményekhez képest.

– Pompás. Képzem, milyen megrázkódtatással járt önnek az ügy.

– Megrázkódtatással – bólintott. – Igen, remekül írja le.

– És kétségkívül meg is rémisztette egy kisé. De nyugodjék meg, uram. Biztosíthatom, nincs ok további aggodalomra.

Marcus egyik kezét a balusztrádra vetette, és belekapaszkodott.

– Miért nincs?

– Mert becsületszavamat adom, hogy többé nem terhelem semmiféle, ööö... – megköszöri a torkát – érzéki jellegű igénnyel.

Marcus némán meredt a reményteljes arcra. Egyetlen nőre sem emlékezett, aki ilyen tökéletesen elvette volna a szavát.

– Ez igazán figyelmes öntől, Miss Bright.

– Ugyan, fátylat rá! – mondta Iphiginia. Majd közelebb hajolt. – Hogy őszinte legyek – súgta bizalmasan -, én sem találtam ezt a kis intermezzót valami kellemesnek, és biztosíthatom, nemigen töröm magam, hogy megismétlődjék.

Marcus szólni sem tudott. Az „intermezzo” fiaskó volt. Mindennek a tetejébe, elrontotta Iphiginiának az első szeretkezés élményét.

A kezdeti düh, majd az azt felváltó keserű tudat után, miszerint az élete visszavonhatatlanul megváltozott Iphiginia csalása miatt, Marcusban most, minden eddiginél mardosóbban, feltámadt a lelkiismeret. A mai nap egyedüli célja az lett volna, hogy örömet szerezzen neki, amellet, hogy magának is örömet szerez. És ebben kudarcot vallott.

– Iphiginia, sajnálom, hogy az a kaland ilyen kellemetlenre sikeredett. Ha tudtam volna, hogy...

– Kérem, ne! – tette a lány ujját a szájára, hogy elhallgattassa. – Ne mentegetőzzék! Ha valóban az lettem volna, aminek mutatom magam, a házáséletben járatos özvegy, sokkal jobb kalkulációra lettem volna képes.

– Kalkulációra?

– Arra a fajtára, amelyet elvégzek, amikor egy műemlék térkitöltését és homlokzati rajzát elemzem – magyarázta. – Rögtön tudtam volna, hogy magán minden ööö... arányosan nagy méretekben van jelen, ha érti, mire gondolok.

– Arányosan nagy méretekben?

– Attól tartok, valamelyest félrevezettek a klasszikus szobrokból leszűrt korábbi megfigyeléseim. – Aggodalmasan ráncolta a homlokát. – Sőt, még a Lartmore-nál látottak is, ha jobban meggondolom.

– Iphiginia...

– Mentségre legyen mondva, hogy az antik szobrok tanulmányozása során egyetlenegyszer sem találkoztam olyan darabbal, amelyikre az ön méretei lettek volna jellemzők.

Marcus közbevágott,

– Ez a mostani kétségkívül az egyik legérdekfeszítőbb beszélgetés, amelyet valaha is folytattam. Azonban meglehetősen későre jár, így azt mondom, térjünk vissza a témára egy későbbi időpontban.

– Miután lehiggadt, uram?

– Így is lehet mondani. Vonuljunk vissza, asszonyom. Meg kell gondolnom egyet s mást. – Ezzel karon fogta és az ajtó felé irányította.

– Marcus – kapta el Iphiginia a kabátujját -, ígérje meg, hogy senkinek sem szól róla, hogy nem vagyok a szeretője.

– Nyugodjék meg, Iphiginia. – Marcus kinyitotta az ajtót, és beterelte a sötét hallba. – A maga kis szerepe nem látszat immár, mint egyszer már tisztáztuk. Semmi takargatnivalónk nincs. Mostantól fogva valóban a szeretőm.

Iphiginia éles pillantást vetett rá.

– De azt sem árulja el, hogy nem vagyok özvegy, ugye?

– Elhíheti, hogy én sem vágyom jobban a társaság tudomására hozni a dolgot, mint maga.

– Hogyne, természetesen. – Kissé mintha megkönnyebbült volna. – Nem volna jó, ha valaki tudomást szerezne róla, hogy megszegte a saját szabályát, ugye?

– Nem – mondta Marcus. – Így is elég kényelmetlen lesz.

– Hogy érti ezt?

– Ne is törődjön vele, Miss Bright. Alkalmos időben majd elmagyarázom.

– Mrs. Bright – javította ki Iphiginia. – Négyszemközt is vigyáznunk kell, mert a végén még óvatlanul felfedhetjük a kilétemet.

– Igaza van, Mrs. Bright.

Marcus az ablaknál állt a hálószobájában, és kinézett a csillagokra.

Sosem akart újra megnősülni.

Újabb szabályt készült megszegni. Ma éjjel, amíg még ilyen frissen élt benne Iphiginia illata és érintése, nem tudott racionálisan gondolkodni.

Tisztán látta maga előtt a pillanatot, amint Iphiginia föléhajol, rémülten, hogy valamiképpen meg találta ölni a szüzességével. Még mindig a fülében csengtek a szavai.

Szeretem, Marcus.

Persze, a hisztéria. Magánkívül volt a gondolattól, hogy véletlenül megölte. Ezért beszélt össze tücsköt-bogarat.

Másnap, reggeli után, Lady Pettigrew őszinte sajnálattal búcsúzott vendégeitől.

– Milyen kár, hogy nem maradhatnak még néhány napot! Olyannyira örültünk kedves ittlétüknek, nem igaz, George?

– Feltétlenül – motyogta Pettigrew. Szemmel láthatólag nehezen titkolta megkönnyebbülését, hogy vendégeiből legalább kettő szedi a sátorfáját.

Lady Pettigrew Iphiginiához fordult, aki a fölépcső tetején várta, hogy elővezessék Marcus fekete csődöreit.

– Mrs. Bright, el nem mondhatom, mennyire örülök, hogy Vesta-templomomról kiderült, valóban pontos mása az eredetinek. Hálásan köszönöm, hogy időt szakított rá, és megvizsgálta.

– Igazán nagyon szívesen – mondta Iphiginia. Csak arra tudott figyelni, hogy Marcus ott áll mellette. A férfi türelmetlensége tapintható volt.

– Tehát úgy látja, hogy tökéletesen pontos? – forszírozta tovább Lady Pettigrew.

– Hogyne, kiváló – motyogta Iphiginia. Érezte, hogy Marcus tekintete rajta pihen.

– Hihetetlenül pontos minden részletében – szólalt meg a lord. – Tegnap este magam is megnéztem. Esküszöm, némi fantáziával azt is el tudja képzelni az ember, ahogy tesznek-vesznek benne a kis Vesta-szüzek.

Lady Pettigrew csak úgy sugárzott a büszkeségtől.

– Csakugyan?

– Nem túl valószínű – motyogta Pettigrew. – És ne mondja nekem, hogy örült volna, ha akár egy is ott „tesz-vesz” magának, Masters. Mindenki tudja, hogy a szabályai értelmében nem szűri össze szüzekkel a levet.

– Bizonyos szabályok szerintem arra való, hogy megszegjük őket – vágott közbe bosszúsan Iphiginia.

TIZENEGY

Másnap reggel az inas bevezette Barclayt Marcus londoni házának könyvtárába. A megfáradt Barclay nagyot sóhajtván egy székre rogyott, megigazgatta a szemüvegét, és bőr irattartójából papírlapokat húzott elő.

Marcus székében hátradőlve figyelte, és igyekezett elfojtani türelmetlenségét, amíg Barclay jegyzeteibe mélyedt.

– Nos? – szólalt meg vagy kétperces hallgatás után. Barclay fontoskodva krákogott, majd szemüvegének aranyosan csillogó drótkerete fölött Marcusra pillantott.

– Talán azzal kezdeném, mylord, hogy a jelek szerint Mr. Bright, amennyiben a szóban forgó Mrs. Bright férjét illetjük ezzel a névvel, sohasem létezett.

– Erre magam is rájöttem.

Ki tudja, hányadszor, felvillant előtte a szentélybeli éjféli légyott emléke.

Ezredszer is újraélte, ahogy diadalmas érzéssel belemerül Iphiginia forró, szűk testébe. És legalább ezredszerre, felébredt benne a vágy.

Érezte a nő combjának selymes bujaságát... finoman formált keblét... azokat a figyelemre méltó, kerek hátsókat, amelyek arra a ritka, egzotikus gyümölcsre emlékeztették, amelyet egyszer az üvegházában termesztett... és végül testének illatát, amely örökre belevésődött az agyába... és most tantaluszi kínokat okozva vibrált benne...

Barclay busa szemöldöke egyetlen vonallá ugrott össze ornyerge fölött.

– Megbocsásson, uram, de ha ismeretes volt ön előtt, hogy Mrs. Bright – akarom mondani Miss Bright – nem özvegyasszony, elárulná, miért kellett lóhalálában Devonba sietnem?

– E részlet ismeretlen volt előttem, mielőtt ön elhagyta a várost.

– Hogyan jött rá? Szavamra, nincs ember a városban, aki tudna róla.

– A nemlétező Mr. Brighttal kapcsolatban – kezdte ölordsa, minél homályosabb fogalmazásmódra törekedve – ugyanazokat a tudományos módszereket alkalmaztam, mint bármi más természetű kutatás során.

– Teleszkópot vagy mikroszkópot? – villantotta rá Barclay értetlen tekintetét.

– Megfigyelést és következtetést. – Marcus előrehajolt, rákönyökölt az íróasztalra, ujjait összeillesztette, és balsejtelemmel vegyes várakozással méregette Barclayt. – Mit tudott meg ezenkívül?

Barclay jegyzeteibe pillantott.

– Miss Bright Deepfordban született és nőtt fel. Aprócska falu. Nem volt egyszerű rátalálni, kérem.

– Mindenesetre – mondta Marcus -, ön rátalált.

– Igen, mylord.

Ha Barclay eljutott Deepfordig, valamint addig a felismerésig, hogy Mr. Bright nemlétező személy, gondolta Marcus, akkor mások is könnyen utánajárhatnak. Ha pedig valaki másnak – mondjuk a zsarolónak – eszébe jut Iphiginia múltjában kutakodni, villámgyorsan rájön, hogy a hölgy nem özvegy, ennél fogva tehát nem is élvez mentelmet a hajadonokra érvényes társasági szabályok alól.

Nem tudta eldönteni, mi bosszantja inkább: az a tény, hogy Iphiginia olyan pokolian sebezhető, vagy hogy ezt nem hajlandó tudomásul venni.

– Folytassa, Barclay.

– Miss Bright szülei, akik mindketten bizonyos mértékig... ööö... bohém lelkületűkről voltak ismertek, a tengerbe veszttek, alig töltötte be Miss Bright tizennyolcadik életévét. A fiatal hölgy magára vállalta húga, Corina felnevelését.

Ahogy én Bennetét, gondolta Marcus.

– Miből tartotta el magát és a hűgát? Futotta valami tisztességesebb járadékra az örökségből?

– Örökségről gyakorlatilag nem beszélhetünk. A szüleitől néhány festmény és mintakönyv maradt rá. Tudomásom szerint ezeket tette pénzzé.

Marcus felemelte a pecsétnyomóját, és forgatni kezdte az ujjai közt.

– Nem kaphatott érték túl nagy összeget.

– Valóban nem, mylord. Ám Miss Bright meglehetősen vállalkozó szellemről tett tanúbizonyságot a pénzügyek terén.

Marcus gerincén jeges borzongás futott végig.

– Mit ért ezalatt?

– Az említett tárgyak eladásából befolyt összeget felhasználva, Miss Bright leánynevelő intézetet nyitott.

A pecsétnyomó kis híján kiesett Marcus kezéből.

– Leányneveidét?

– Azt, uram.

– Illem, jómodor, társaságbeli viselkedés, effélék?

– Többek között. Miss Bright intézete kitűnő hírnévnek örvendett. A környék számos tekintélyes birtokosának lányai is megfordultak benne.

– Jóságos ég! – Marcuson kis híján erőt vett valami bolond inger, hogy hangosan felnevesse. Csak elgondolni is, hogy Iphigina – az engedetlen, szabad szellemű, vakmerő Iphigina – a prűd és komor társasági illemkódex tanításával keresi a kenyerét! Fenomenális!

– Unokahúga, Miss Farley egy évvel azután költözött hozzá, hogy Miss Bright elvesztette a szüleit. Azt hiszem, ő matematikát és természetrajzot tanított.

– Azt mondja, az intézetnek jó híre volt?

– Makulátlan, mylord. Magának Miss Brightnak nemkülönben. Elhiheti, hogy egy olyan porfészekben, mint Deepford, bármiféle botlás, kihágás vagy illetlenség azonnali figyelmet kapott volna, és megtorlást von maga után.

– Egyetlen malőr is tönkretette volna az egzisztenciáját.

– A legkisebb malőr is, uram. Egy leánynevelő intézetnek adnia kell a színvonalra.

– Szerencsétlen Iphigina...

– Parancsol, uram?

– Nem szóltam. Folytassa! Mit tudott még meg?

– Lássuk csak. – Barclay a papírjai közt matatott. – Három évvel ezelőtt Miss Bright újabb pénzügyi tranzakciót bonyolított le, meglehetősen haszonnal.

– Miféle tranzakciót?

– Úgy tűnik, hogy az unokahúgával karöltve befektetési kartellt alapítottak. Kizárólag özvegy és hajadon hölgyek részvételével. Mindenki kisebb összegeket fizetett be egy alap javára. A pénzt kiadták egy építetőnek.

– Ingatlanspekulációs vállalkozás?

– Igen, uram.

– Melyik ingatlan?

– A Morning Rose tér.

– Az ördögbe! – vigyorodott el Marcus elismerően. – Azon szépen megszedte magát.

– Valóban, igen jövedelmező vállalkozásnak bizonyult, uram – mondta Barclay szárazon. – A nyereség egy részéből megfelelő hozományt íratott a húgára.

– Mi lett ezzel a húggal? Hol van?

– Deepfordban. Tavalý hozzáment Richárd Hamptonhoz, egy jónevű birtokos család egy szem fiához.

– Értem. Hamptonéknak bizonyára sejtelmük sincs, hogy Iphigina özvegyként szerepel Londonban, jól gondolom?

– Helyesen látja, uram. Elképzelheti, hogy az egész falu kitérne hitéből, ha fény derülne rá. Egész Deepford azt hiszi, Miss Bright húgát is beleértve, hogy Miss Bright jelenleg is Itáliában utazgat az unokahúgával.

– Kíváncsi lennék, mi volt a véleményük a jó deepfordiak-nak Miss Bright itáliai utazgatásairól.

– Bizonyos lehet felőle, hogy meglehetősen görbe szemmel nézték.

– De nem dagadt botránnyá?
– Botránnyá nem, habár amikor Miss Bright bezárta a lányneveidét és elindult a kontinensre, többen megjósolták, hogy rossz véget ér.
– Azt meghiszem. – Felállt, és az ablakhoz sétált. – Kitűnő munkát végzett, Barclay.
– Köszönöm, uram, igyekeztem.
– Tudom, számíthatok további feltétlen diszkréciójára.
– Magától értetődik. – Barclay hangjában sértődöttség bujkált, amiért Marcus egyáltalán felemlítette a diszkréciót. – Egy szó sem hagyja el a szám.
– Köszönöm, Barclay. – Barclay tétovázott.
– Egy aprócska kiegészítés még, nem tudom, mennyiben bír jelentőséggel.
– Éspedig?
– Említettem, hogy Miss Bright húga, Corina, Richárd Hamptonhoz ment nőül.
– Hát aztán?
– Néhány évvel ezelőtt az a hír járta, hogy Mr. Hampton az idősebbik Miss Brightot készül elvenni.

Marcus megdermedt.

– Valóban?
– Érdekes história. – Barclay szünetet tartott. – Úgy tartja a fáma, hogy még az idősebbik Miss Bright is... ööö... meglepődött, amikor Hampton kifejezésre juttatta Corina iránti érdeklődését.

– Valóban?

– A faluban legalábbis azt beszélik, hogy Miss Bright szíve belehasadt, amikor világossá vált, hogy Mr. Hampton Miss Corinát részesíti előnyben.

A hír hallatán, hogy Iphigenia szeretett – és talán még mindig szeret – valakit, Marcus úgy érezte, mintha éles kést forgatnának a szívében.

Hát összetörték a szíved, Iphigenia? Azért lázadtál fel az illendőség ellen, és veszed semmibe a szabályokat? Még mindig szereted azt az embert? Hamptonra gondoltál tegnap éjjel, amikor magadhoz szorítottál, és azt suttogtad, hogy szeretsz?

Néhány pillanatig a kert szemlélésébe merült. A szemerkélő eső szürkére mosta a virágok meleg, tavaszi színeit és a fák harsány zöldjét.

Visszafordult Barclayhoz.

– Van még valami?

– Nincs, mylord. Nagyjából ez minden.

– Akkor köszönöm a fáradságát.

– Természetes, uram. Ronda egy út volt. Alig várom, hogy hazaérjek és leüljek a kandalló elé.

– Még valami.

– Uram?

– Szeretném, ha holnap utánanézne egy másik kérdésnek.

– Mégpedig?

– Tudja meg, ki építtetett nemrégiben sírboltot egy bizonyos Mrs. Elizabeth Eatonnek a reedingi temetőben.

Barclay hunyorogni kezdett a szemüvege mögött.

– Sírboltot?

– Igen, Barclay. Crottafélét.

– Rendben van, uram – felelte Barclay rezignáltán. – Meglátom, mit tehetek. Van még valami, uram?

– Nincs, Barclay. Távozzhat.

Marcus figyelte, ahogy a titkár eltűnik az ajtó mögött. Amikor egyedül maradt a könyvtárban, visszalépett az íróasztalhoz és felvette az üzenetet, amelyet egy órája kapott Hannah-tól.

Marcus!

Látnom kell. Sürgős!

A Dollanger-kertek bejáratánál. Kettőkor.

H.

Összegyúrte a cédulát. Gyanította, miért olyan sürgős Hannahnak, hogy megkockáztasson egy újabb találkozást.

Délután kettőkor bérkocsi állt meg a Dollanger-kertek előtti utcácskában. Marcus beszállt; Hannah sűrűn lefátyolozva, egyszerű barna utazóköpenyben ült a másik ülésen. A fülkét beárnyékolta a behúzott függönyök.

Marcus kellemetlen előérzete azonnal beigazolódott.

– Újabb zsaroló levelet kaptam, mialatt vidéken volt, Marcus. Megint ötezer fontot követelt. – Hannah lány hangja rekedtre vált a feszültségtől. – Zálogba kellett csapnom egy karperecet, amelyet Sandstól kaptam a legutóbbi születésnapomra. Könnyen lehet, hogy soha nem tudom kiváltani. Rettegek a naptól, amikor megkérdezi, miért nem veszem fel soha.

– Hol kellett átadnia a pénzt? – kérdezte Marcus.

– Ugyanaz volt az utasítás, mint a múltkor. A Pali Mailen hagytam egy bérkocsiban. Marcus, ez így nem mehet tovább. Nem adhatok túl minden ékszeremen. Sands előbb-utóbb észreveszi.

– Gondolom, hiábavaló lenne, ha ismét megpróbálnám rábeszélni, hogy tárja Sands elé a tényeket.

– Tudja, hogy azt nem tehetem! – emelte fel Hannah a fátylat kétségbeesett arcáról. – Utálattal elfordulna tőlem. Tudom.

– Értelmes ember. Adjon neki egy lehetőséget, Hannah.

– Túlságosan szeretem ahhoz, hogy ilyesmit megkockáztassak. De nem várom öntől, hogy megértse ezt a félelmet, Marcus. Ön még nem félt semmitől és senkitől egész életében. És persze soha nem is szeretett nőt úgy, ahogyan én szeretem a férjemet. Ha valaha is átélt volna hasonlót, akkor most megértene.

Marcus azon tűnődött, Iphiginia vajon ugyanolyan hévvel szerette-e Richárd Hamptont, ahogyan Hannah Sandst. Elhessegette a gondolatot.

– Adok ötezer fontot, Hannah. Váltsa ki a karperecet, mielőtt eladják.

Hannah megkönnyebbülten dőlt hátra az ülésen.

– Köszönöm, Marcus. Ön igazi barát. Visszafizetem, esküszöm rá.

– Szükségtelen. Tudja, hogy nem fog hiányozni. Hannah fanyarul elmosolyodott.

– Tudom, de nem ez a lényeg. Vannak más, vagyonos emberek, akik egy pennyvel sem segítenék ki a barátaikat.

– Ez a fickó egyre pimaszabb. Meg kell állítani.

– Hogy áll a nyomozás? Kiderült már valami?

– Valamennyi. De nem túl sok. – Marcus szeme összeszűkült. – Lenne egy kérdésem, Hannah.

– Mi az?

– Rémlik nekem, hogy akkoriban, amikor Spalding meghalt, állt egy fiatal nő az alkalmazásukban. Egyszer vagy kétszer láttam csak, de mintha vörös haja lett volna.

– Caroline Baylor – fanyalgott Hannah.

– Mit tud róla?

– Keveset. Spalding nem eresztett ki egyedül a házból, még a családomhoz sem mehettem el Hampshire-be. Ezt ő védelemnek nevezte. Igazság szerint gyanította, hogy megszöknék tőle. Félt a botránytól.

– Azt elhiszem, a gazember.

– Amikor nehezményeztem, hogy nem mozdulhatok ki a házból, felfogadta mellém Caroline Baylort társalkodónőnek. Sosem kedveltem különösebben azt a kis áspiskígyót. Előkelő ügynökségtől jött, jó ajánlólevelekkel, de mai napig meggyőződésem, hogy voltaképpen Spalding szeretője volt.

Spaldingre vallott volna, hogy bemesterkedi a szeretőjét a felesége házába, futott át Marcus agyán.

– Tudja, mi lett vele?

– Nyoma veszett. Eltűnt akkor reggel, amikor... – Hannah egyre szorosabban markolta a retiküljét – amikor megöltem Spaldinget. De éjjel nem volt a házban, Marcus. Hiszen tudja.

– Ön éppen akkor bukkant fel, amikor meghúztam a ravaszt. Egyedül voltam Spaldinggel.

– Tehát egy jó nevű ügynökség küldte. Emlékszik, melyik?

– A Wycherley ügynökség. A legjobbnak számít Londonban.

– Talán a tulajdonos tudni fogja, mi lett a lánnyal. Hannah szeme elkerekedett.

– Csak nem képzeli, hogy Caroline Baylor zsarol?

– Nem emlékszik, hova ment akkor éjjel?

– Fogalmam sincs. – Hannah elhúzta a száját. – Caroline Baylor távolról sem volt a társalkodónők gyöngye. Járt-kelt, ahogy neki tetszett. Miért olyan fontos felkutatni?

Marcus igyekezett óvatosan fogalmazni.

– Elméletem szerint lehetséges, hogy a zsaroló vagy társalkodónő volt valamikor, vagy most is az. Olyasvalaki, akinek alkalmá nyílt titkok birtokába jutni az ön házában csakúgy, mint a másik áldozatában.

– És aki most zsarolja volt munkaadóit? Jóságos ég, ez soha eszembe sem jutott. – Hannah homloka ráncba szaladt. – Nagyon is el tudom képzelni Caroline-ról, hogy zsarolásra adja a fejét. De miért várt volna vele ilyen sokáig?

– Nem tudhatjuk, hogy valóban ő áll-e az ügy háttérében. Mindenesetre ezen a szalon elindulhatunk. – Marcus előhúzta a zsebéből az órát. Fél három. Háromra ígérkezett Iphiginiához. – Mennem kell, Hannah. Az ötezer fontot eljuttatom, amilyen hamar csak lehet. A titkárom majd gondoskodik róla.

– Szép öntől, hogy most is segít, ennyi év után – suttogta Hannah. – Nem tudom, mi lenne velem ön nélkül.

– Barátok vagyunk. Ne köszönje. – Marcus a kilincs után nyúlt.

– Marcus! Várjon – érintette meg Hannah a karját. – Bocsássa meg a kérdést, de... Mrs. Brighttal találkozik?

Marcus megtorpant.

– Miért kérdi?

– Meg kell mondjam, mint barát a barátnak: a legkülönösebb dolgokat hallani magáról. Igazak?

– Rólam mindig a legkülönösebb dolgokat hallani, Hannah, ezt tudja, nem?

– Igen, de ezek más jellegűek. Azt hallom, hogy új szeretője nem mindennapi jelenség.

Marcusnak kedve lett volna közölni, hogy Iphiginiá nem a szeretője: egészen más helyet foglal el az életében. De mit mondhatna, akár még Hannah-nak is?

Különben pedig: Sose magyarázkodj.

– Hannah, tudja, hogy sohasem tárgyalok ezekről az ügyekről – mondta szigorú mosollyal az arcán. – Mivel ön tanított meg rá, hogyan viseljem magam a társaságban, ön lenne az első, aki megróna érte, hogy úriemberhez méltatlanul járok el, ha másokkal is megbeszélem a Mrs. Brighttal való kapcsolatomat.

Hannah sietve visszahúzta kesztyűs kezét.

– Való igaz, én mutattam meg, hogyan tartsa a villát, a keringő lépéseibe szintén én avattam be, de azt már nem én tanítottam önnek, hogyan lehet az emberből legenda. Ez a saját érdeme, jobban mondva a híres szabályaié meg a titokzatosságáé.

– Ne csináljon gondot magának az ügyeimből, Hannah. Vigyázok magamra.

– Pardon. Nem akartam beleütni az orromat. Ön a legjobb barátom, Marcus... Nem tehetek róla, aggódom önért.

– Talán jobb volna, ha most már a férjét tekintené a legjobb barátjának – mondta Marcus, majd kinyitotta az ajtót, és kiszállt a kocsiból.

Adam Manwaring kitergette papírjait Iphiginia íróasztalán, leült, és gyors, fürkésző pillantást vetett Ameliára.

– Mielőtt beszámolnék Lady Guthrie társalkodónőjével kapcsolatos tudakozódásom eredményeiről, röviden kitérnék a Mr. Dodgsonnal való beszélgetésemre.

Amelia kiegyenesedett ültében.

– Tehát közölte vele, hogy nincs helye a befektetési kartellben.

– Igen – mondta Adam. Arcán szokatlanul komor kifejezés ült. – Es meg is indokoltam.

– Helyes – bólintott Iphiginia.

– Tudattam Mr. Dodgsonnal, hogy a kartell elsősorban özvegy és hajadon befektetőket tömörít, akik közül sokan nevelőnként vagy társalkodónőként dolgoztak valamikor – folytatta Adam. – Majd hozzátettem, bizonyára megérti, hogy az említett hölgyek nem óhajtanak üzleti kapcsolatot létesíteni sajnálatosan kétes reputációt magukénak mondható személyekkel.

– Erre Dodgson? – kérdezte Iphiginia. Adam vállat vont.

– Természetesen dührohamot kapott. Rágalmat emlegetett, és ragaszkodott hozzá, hogy személyesen az igazgatókkal tisztázza a félreértést.

Amelia összekulcsolt kezeire meredt.

– Erre ön?

– Értésére adtam, hogy az igazgatók nem óhajtják a személyes találkozást – mondta Adam. – Mire azt felelte, nem emlékszik olyan incidensre sem a saját otthonában, sem az ismerősei házában alkalmazásban álló fiatal hölgyekkel, amely indokolná a személye elleni kifogásokat.

– Ezt mondta volna? – kérdezte Amelia halkán. Adam szemöldöke a magasba szaladt.

– Ezek után olyan kitörésre ragadtatta magát, amely csak arra volt jó, hogy teljes egészében alássa önnön védelmét. Ki ne tudná, mondotta, hogy az a nő, aki nevelőnőnek áll, mind hajlamos elcsábítani a házban megforduló urakat. Az ilyeneknek egy szavukat sem kell elhinni.

Amelia sokatmondó pillantást váltott Iphiginiával.

– Kifejezetten a nevelőnőkről beszélt?

– Igen – mondta Adam.

– Akkor mégis emlékszik – suttogta Amelia.

– Kétségtelen. Hát ennyit erről a kérdésről. Térjünk át Zoe néni társalkodónőjére – sietett lezárni a témát Iphiginia.

Adam ismét a papírjaira fordította a figyelmét.

– Ami ezt az ügyet illeti, sajnós nem sok hasznavehetőt derítettem ki. Miss Todd meghalt úgy öt éve.

– Meghalt? – hajolt előre izgatottan Iphiginia. Úgy fülelt Adam mondandójára, hogy az utcáról felhallatszó kocsizörgést is csak fél füllel hallotta.

Adam értetlenül nézett fel.

– Majdnem hetvenéves volt. Ismerte talán?

– Nem, soha. Csak tudja, egy ismerősömnek meggyőződése, hogy az illető még az élők sorában van. Micsoda kellemetlen hír ez a számára. Megtudott még valamit?

Adam a jegyzeteibe pillantott.

– Miss Todd férjezetlenül hunyt el. Egy kis faluban született, és csaknem egész életében társalkodónőként dolgozott.

– Zsákutca – mormogta Iphiginia. – Megmondtam előre.

– Parancsol? – nézett rá Adam.

– Nem fontos – mondta Iphiginia. – Ez minden?

– Igen, illetve még megemlíteném, hogy társalkodónői pályáját nagyrészt ugyanannak az ügynökségnek, a...

Határozott kopogás szakította félbe Adamet, mielőtt a mondatot befejezhette volna.

Iphiginia az órára nézett. Egy perc múlva három. Kitekintett az ablakon, és meglátta a kapu előtt a fekete kocsit. Felgyorsult a szívverése.

Borzasztó, gondolta. Nem engedheti, hogy Marcus ezt tegye vele. Nem lehet rá ilyen lehengerlő hatással. Az érdeklődés leghalványabb jelét sem fedezheti fel rajta.

Kinyílt a könyvtárajtó, a nyílást Mrs. Shaw töltötte be.

– Nos, Mrs. Shaw? – érdeklődött Iphiginia.

– Masters earlje, asszonyom. Itthon méltóztatik lenni?

– Persze hogy itthon méltóztatik lenni. A vak is látja – hatolt be Masters. – Jó napot, Mrs. Bright! Miss Farley.

– Mylord – szólt Iphiginia hűvös rosszallással a hangjában. – Korán érkezett.

– Egy perccel korábban. De bízom benne, hogy elnézi nekem. – Egyenesen az íróasztalhoz tartott, megragadta Iphiginia kezét, és a szájához emelte. Gunyorosan megcsillant a szeme, mintha tudott volna Iphiginia bensőjének kaotikus állapotáról.

– Engedje meg, hogy bemutassam a titkárunkat, Mr. Manwaringet – mondta Iphiginia lesújtóan.

Marcus összehúzott szemmel méregette a másik férfit.

– Manwaring.

– Uram – emelkedett fel a székről Adam. – Éppen indulóban voltam.

– Ugyan kérem – kezdte Marcus bátorítólag -, a világért se zavartassa magát.

Adam elvörösödött.

– Mr. Manwaring még nem fejezte be. Ugye, Mr. Manwaring? – szólt közbe Iphiginia, és a szeme villámokat szórt.

Adam összeszedegette kitergetett papírjait.

– Mint mondtam, már nem sok hozzátennivalóm maradt, kivéve, hogy Miss Todd többnyire a Wycherley ügynökségnek dolgozott.

– A pokolba! – morogta Marcus.

– Valami baj van, mylord? – kapta rá pillantását Iphiginia.

– Nincs. – Marcus az ablakhoz baktatott. – Csak eszembe jutott valami.

– Nagyon köszönöm, Mr. Manwaring – fordult Iphiginia a fiatalember felé. – Sokat segített, mint mindig. Mára akkor végeztünk.

– Egy pillanatra, Manwaring! – szólalt meg Marcus anélkül, hogy megfordult volna.

– Parancsol, mylord?

– A Wycherley ügynökségnél informálódott Miss Todd felől?

– Igen, őket kerestem meg – mondta Adam. – Tegnap személyesen Mrs. Wycherleyvel beszéltem. Több mint húsz esztendeje ő az ügynökség tulajdonosa és vezetője.

– Értem.

Iphiginia dühödten meredt Marcus széles hátára. Adam az ő titkára, nem Marcusé!

– Kikísérnéd Mr. Manwaringet, Amelia?

– Hogyne! – pattant fel Amelia. Adam arca muskátliszint öltött.

– Nem szükséges. Kitalálok, Miss Farley.

– Kikísérem!

– Ha ragaszkodik hozzá.
Iphiginia kivárta, amíg becsukódik mögöttük az ajtó.
– Látja, uram, ezeket az isten is egymásnak teremtette! - nevetett fel.
– Kiket?
– Hát a kuzinomat meg Mr. Manwaringet! Bízom benne, hogy hamarosan ők is ráébrednek, milyen ideális párt alkotnak. Tökéletes szellemi összhang alakult ki közöttük.
– Nocsak – perdült meg Marcus ingerülten. – Felcsapott kerítőnőnek?
– Majd meglátja – mondta Iphiginia lenézően. – Van érzékem az ilyen dolgokhoz.
– Szerintem csak a bajkeveréshez ért.
– Mitől van már megint ilyen harapós kedvében, uram? – jött ki Iphiginia a béketűrésből. – Még mindig amiatt a kis semmisség miatt emészti magát, ami Pettigrewéknál történt? Megmondtam már, minden marad a régiben.
– Az ördögbe is, asszonyom, nem emészttem magam! Miért tenném? Ami megesett, megesett.
– Akkor mi foglalkoztatja, ha szabad kérdezni? Marcus leereszkedett egy grifflábú székre, és nyomatékosan azt kérdezte:
– Hisz a véletlen egybeesésekben? – Iphiginia vállat vont.
– Vannak véletlenek, tény és való. Miért kérdi?
– Mert egy érdekes momentum bukkant fel a zsarolási ügyben.
– Micsoda?
– Ismerősömnél, a másik áldozatnál, dolgozott abban az időben egy társalkodónő, amikor a zsarolásra okot adó események történtek.
– Ne is folytassa! – emelte fel a kezét diadalmasan Iphiginia. – Most az következik, hogy a társalkodónő MissTodd névre hallgatott, és ő a zsaroló. Kapaszkodjon meg, mylord! Miss Todd öt éve halott.
– Az ismerősöm társalkodónőjét, akinek egy ideje színét sem látták, Caroline Baylornak hívják – folytatta zavartalanul Marcus. – Az érdekes véletlen pedig az, hogy szintén a Wycherley ügynökség közvetítésével került hozzá. Iphiginia óvatosan megnyalta szája szélét.
– És vajon mi a jelentősége ennek az egybeesésnek? Végére is, a Wycherley ügynökség nagy múltra tekinthet vissza. A jobb családok többsége igénybe vette már a szolgálataikat.
– Egybeesésnek akkor is egybeesés. – Marcus az órára nézett. – Alig múlt három. Még ma délután beszélek Mrs. Wycherley-vel.
– De hát Miss Todd halott, a másik társalkodónő pedig, mint mondja, eltűnt a színről. Mit vár ettől a beszélgetéstől?
– Még nem tudom, de azért felteszek néhány kérdést mind MissTodd-dal, mind Miss Baylornal kapcsolatban.
– Önnel tartok.
– Felesleges – mondta Marcus könnyedén. – Majd később mindenről beszámolok.
– Szó sem lehet róla, mylord! – szegezte rá Iphiginia elszánt pillantását. – Társak vagyunk ebben a vállalkozásban, ha jól emlékszem.
– Nos, legyen – hagyta rá Marcus kis tétovázás után. – Gondolom, úgyis felkeresné őt, ha nem velem, akkor egyedül.
– Jól gondolja, mylord. – Örült ennek az aprócska kis győzelemnek. Felvette a csészét, és a teájába kortyolt. Hiába, itt csak az erélyes fellépés használ: Marcusszal ezt a hangot kell megütni. Ha nem tanúsítanak kellő határozottságot vele szemben, kezelhetetlenné válik. Túlontúl természetes a számára, hogy csak ő irányíthat másokat. Egy gyengébb lelkületű nő képlékeny viasz lenne abban a hatalmas kezében.
– Akkor tehát kettesben látogatunk el Mrs. Wycherleyhez – mondta Marcus. – De volna itt még néhány kérdés, amit szeretnék megvitatni önnel.
– Úgy mint? – hajolt előre, hogy visszategye a csészét a tányérjára.

– Első napirendi pontunk egy fiktív személy, a néhai Mr. Bright lenne.

A porceláncsésze kicsúszott Iphiginia kezéből, csörömpölve a csészealj szélére zuhant, felborult, és tartalmát a mahagóniasztal fényezett lapjára ontotta.

– Mennyei atyám! – Iphiginia talpra ugrott, előrántott egy fátyolvékony csipkekendőt, hogy segítségével felitassa a teatócsát. – Úgy hittem, ezt a témát már kimerítettük, uram.

– Volt, amit kimerítettünk, de ez még véletlenül sem szegény néhai Mr. Bright volt.

Iphiginia kétségbeesetten igyekezett leküzdeni az arcába toluló forróságot, amely jól érezhetően a füle hegyéig bíborpirosra színezte.

– No de Marcus!

A férfi előkotort a zsebéből egy vastag vászon zsebkendőt, és egyetlen erőteljes mozdulattal eltüntette a foltot.

– Hovatovább, a témában való alaposabb elmélyedés után az a benyomásom támadt, hogy a probléma jóval összetettebb, mint előzőleg feltételeztem.

Iphiginián kis híján úrrá lett a pánik.

– Amennyiben?

Marcus homokszín szeme felragyogott.

– Amennyiben tudomást szereztem egy bizonyos leányneveldéről, egy Deepford nevű faluról, egy húgról, aki férjhez ment a környék legmódosabb földesurához...

Iphiginia lassan visszaereszkedett a székére.

– Hogyan jött rá ennyi mindenre?

– Az nem fontos. Sokkal fontosabb ennél, hogy ha én rájöttem, akkor előbb-utóbb mások is rá fognak jönni.

Iphiginia fejében vadul kavarogtak a gondolatok. Ennyi mindent kiderített róla, és ilyen hamar! Nem túl megnyugtató.

– Uram, ha jól sejtem, azért hozta mindezt a tudomásomra, mert két lehetőséget kíván felkínálni nekem.

Marcus szemöldöke kérdően felszaladt.

– Kettőt?

– Igen. – Felszegte az állát. – Azt akarja mondani, hogy vagy haladéktalanul elhagyom Londont, mielőtt még bárki megszimatol valamit, vagy pedig el kell fogadnom az ön házassági ajánlatát. Nem igaz?

– Nem, Iphiginia.

– Nem? – kérdezte Iphiginia reménykedve.

– Tekintettel a körülményekre, egyetlen lehetősége van. A házasság.

– Soha! – jelentette ki Iphiginia hangosan, jól érthetően, elszántan, meggyőződéssel. Marcus nem tudhatja meg: épp a szíve szakad meg. – Kizárt. Teljességgel lehetetlen. Megfontolásra sem érdemes.

Marcus zordan elmosolyodott.

– A tudományos törvényszerűségek vizsgálata során leszűrt tapasztalataim azt mondatják velem, hogy nagyon kevés olyan dolog van, ami teljességgel lehetetlen, és megfontolásra sem érdemes.

TIZENKETTŐ

– Maga meg az a híres tudománya! Azok a nyomorult szabályai! – kiáltotta hevesen Iphiginia. Az asztalra támaszkodva előrehajolt, és szeméből felháborodott villámokat lövellt Marcus felé. – Mert erről van szó, ugye? Azt hiszi, hogy amiért megszegte az egyes számú arany szabályt, most viselnie kell a következményeket!

– Csillapodjék, Iphiginia! Elragadtatja magát.

– Nem csillapodom, és nem megyek férjhez, csak mert Masters Törvénye így írja elő! Hall engem, uram?

– Hogyne. – Marcus előreszegett állal, szenttelen ábrázattal összehajtogatta átázott zsebkendőjét. Eszébe jutott, hogy egyre több időt tölt Iphiginia könyvtári teafoltjainak törölgetésével. – Ám azt hiszem, még nem fontolta meg kellőképpen a dolgot.

– Ne leckéztessen, mint egy oktondi iskoláslányt, ha kérhetem! Racionálisan gondolkodó, művelt, intelligens nő vagyok, nem pedig éretlen, buta kölyök! Természetesen kellő megfontolás után határoztam.

Marcus hirtelen rádöbbsent, hogy Iphiginia körömszakadtáig védeni fogja álláspontját. Felismerte a pokoli kemény akaratot. Dühbe gurult.

– Kiadni magát kikapós özvegynek és a szeretőmnek, ezt ön egy racionálisan gondolkodó, művelt, intelligens nő természetes viselkedésmódjának nevezi?

– Önnek sem sértette a kényes ízlését a szereplésem, amíg ki nem derült, hogy nem vagyok özvegy. Ami azt illeti, eléggé készségesen belement a játékba, ha emlékezetem nem csal. Nem volt különösebben ellenére, hogy felbukkant a láthatáron egy új szerető.

– Ez még azelőtt volt, hogy éjféλι kirándulást tettünk volna Pettigrew Vesta-templomában, és felfedeztük volna: oly hitelesre sikeredett a másolat, hogy még igazi Vesta-szűz is akadt benne.

Iphiginia már titkolni sem tudta kétségbeesését.

– Ennek semmi jelentősége, Marcus. Részletkérdés. Ne ettől tegye függővé a tetteit.

– Majd én megítélem, mitől teszem függővé a tetteimet.

– De uram, hát mi változott? Semmi!

– Nem mondanám. Kis bohózatunk kezdete óta azért estek apróbb változások.

– Ez nem bohózat! – meredt rá dühösen Iphiginia. – Egy igazán ígéretes tervből indultunk ki, amelytől joggal várhattunk eredményeket. A társaság változatlanul özvegynek és az ön szeretőjének hisz. A terv minden eleme sértetlen maradt.

– És még meddig marad az?

– Csak rajtunk múlik – vágott vissza Iphiginia. – Önt leszámítva, senki nem kételkedett az alakításomban.

– Idő kérdése csupán, hogy valaki ellátogasson Devonba, kifaggatni egy kicsit a helybelieket.

– Szamárság. Minek fáradna vele bárki is? Mylord, beszéljünk őszintén. Nyakaskodásának igazi oka az, hogy úgy érzi, megszegte tulajdon szabályainak egyikét.

– Tudatában vagyok, asszonyom, hogy nincs valami nagy véleményemmel a szabályaimról, én azonban hosszan éltem már ezek szellemében, és nem óhajtom kényelmi okokból feladni őket.

– Hallgasson ide, Marcus! Mély és megingathatatlan tisztelettel viseltetem az ön szabályai és az azokat átható becsületes szándék iránt. De szó sincs arról, hogy bármelyiket megszegte volna.

– Nincs? A magam részéről határozottan úgy emlékszem, hogy az a férfi, aki tegnapelőtt kegyed karjaiban hevert, az én voltam. Tévednék?

Iphiginia szeme elkerekedett a borzadálytól. Arccsontjának üde rózsaszínje mélyvörössé sötétült.

– A közönségességre nincs mentség – mondta kimérten.

– Úgy beszél, mint valami begyepesedett tanítónő.

– Mert begyepesedett tanítónő vagyok. Illetve voltam. Mylord, nem ön hágtá át létfontosságú szabályait, hanem én. Hát nem érti? Ég és föld.

– Nem egészen – mondta Marcus.

– Nem ön felelős a sajnálatos esetért, hanem én.

– Ne akarja túlbonyolítani a helyzetet.

– De Marcus, nem vehet el, és ezt ön is tudja.
– Miért nem?
Iphiginia elkeseredetten az ég felé tárta karjait.
– Mert a társaság szemében a szeretője vagyok London legrosszabb hírű emberének, nevezetesen önnek, mylord.
– És?
– És az ön pozíciójában az ember nem veszi el feleségül a szeretőjét.
Marcus rátenyerelt az asztalra, és a lány szemébe nézett.
– Magamnak én szabom meg a szabályokat. Sosem tűrtem beavatkozást. Ne felejtse el!
Iphiginia pislogott, kiegyenesedett és hátrébb lépett.
– Egy ilyen kérdésben azonban...
– Mindenben, Iphiginia.
– Nem lelkesedem a szabályokért, uram.
– Ez mostanra nyilvánvalóvá vált előttem is. – Iphiginia még egy lépést hátrált, és a székre ütközött.
– Túl sokáig kényszerültem mások szabályai szerint élni, uram. Rendkívül csüggesztő úgy az élet. Azt hittem, ha valaki, akkor ön megérti azt a vágyamat, hogy szabadnak tudjam magam.
– Szabadnak? Atyaúrsten, Iphiginia, tényleg azt hiszi, hogy valaki is szabad ezen a világon? Valamennyien egy bizonyos szabályrendszerben élünk, legyen az a sajátunk vagy a másoké. Ha ezt még nem látta be, akkor naivabb, mint gondoltam.
– Rendszerben van – emelte fel az állát gögösen Iphiginia. – Ha már szabályok szerint kell élnem, akkor követném az ön példáját, uram. Alkotok magamnak egy sorozatot.
– Esedezem, árulja el, mi lesz lefektetve ezekben a szabályokban olyan esetre, amelybe pillanatnyilag került?
– Az, hogy egyetlen férfihoz sem kötelező feleségül mennem. Magunk között legyen mondva, nem sikerült rájönnöm, mi lehet a férjzett állapot előnye. A házasság cseppet sem vonz. A minap tapasztaltak távolról sem utalnak oly élményszerűségekre, mint amekkora feneket a költők kerítenek a dolognak.
Marcus úgy érezte, mint akit gyomron öklöztek. Elvörösödött.
– Mondtam önnek, hogy arról én tehetek. Elsiettem, érte? Elügyetlenkedtem.
– Jaj, Marcus! – A harci tűz kihunyt Iphiginia szemében. Megkerülte az asztalt. – Ez már kóros önmarcangolás! Hisz az én hibám volt! Egyedül az enyém!
– Az öné? – bámult értetlenül Marcus a felé rohanó alakra. Kis késéssel ráébredt, hogy a nő a karjába fogja vetni magát.
– Hát persze, hogy az enyém! Ami történt, az én kezdeményezésemre történt. Félrevezettem önt. Tudtam arról a buta szabályról, amely tiltja önnek a tapasztalatlan nőkkel való viszonyt, és én mégis azt akartam, hogy szeretkezzen velem. Bátorítottam, mondhatni egyenesen könyörögtem...
– Iphiginia...
Marcus a karjába zárta és magához szorította.
– Elcsábítottam önt, uram – szipogta Iphiginia.
– Nem éppen. Én csábítottam el. Szeretkezni akartam önnel. – Hangja megremegett. – Istenemre, ha tudtam volna az igazat! Bár nem, az sem tarthatott volna vissza. Csak azt bánom, hogy nem jelentett önnek élvezetet.
– De jelentett – motyogta Iphiginia a kabát szövetébe. – Az utolsó részig legalábbis. Mint már akkor is mondtam, rosszul kalkuláltam. De erről én tehetek, egyedül én.
Marcus felnyögött. Bármily hihetetlennek tűnjék is fel, Iphiginia nem hibáztatta az otrombaságáért. Magára vállalta a Vesta-templombeli fiaskó teljes felelősségét.

Más férfi talán mulatott volna ezen a naivitáson. Marcust egyszerűen lenyűgözte és meghatotta.

– Figyeljen ide, Iphiginia! Ön roppant művelt nő, de az, hogy klasszikus szobrok formájában látott már meztelen férfiakat, még nem jelenti azt, hogy az összes szempontot ismeri, amit az ilyen kalkulációknál számításba kell venni.

– Eredeti szobrokat tanulmányoztam, uram, nem holmi selejtes utáztatokat!

Marcus tenyerébe fogta az arcát, és a szemébe nézett.

– Legközelebb sokkal jobb lesz, Iphiginia. Esküszöm. – Iphiginia józan, kutató pillantással meredt rá.

– Azt hiszi?

– Bízson bennem – lehelte.

– Bízom, Marcus. – Lábujjhegyre emelkedett, átölelte a nyakát, és azzal a lelkes elszántsággal, amely a kezdetek óta jellemezte, megcsókolta.

A szája puha és forró volt, a teste oly lelkesen odaadó és simulékony. Egyetlen nőt sem volt még ilyen jó magához ölelni.

És ami a lényeg, még pislákolott benne az iránta érzett szenvedély, mint egy kristályprizma, amely meleget és fényt áraszt magából. Nem rombolta össze a múltkor éjjel.

A megkönnyebbülés hatalmas érzése kerítette hatalmába. Kívánja, változatlanul. Nem törte le otrombán ezt az elbűvölő buzgalmat, nem rombolta össze benne a vágyat. Minden rendben lesz.

Felemelte a fejét, és Iphiginia felhevült arcára nézett.

– Akkor ezzel a kérdés el van intézve, ugye?

– Nem bánom, mylord – mosolygott tétován Iphiginia -, hát fussunk neki még egyszer, ha tényleg azt hiszi, hogy menni fog.

– Menni fog. – Megesküdött magában: mindent latba vet, csak hogy tökéleteset nyújtson Iphiginiának.

– Akkor ez azt jelenti, az ön részéről nincs akadálya, hogy folytatódjék ez a kis liezon?
– tette fel Iphiginia a kérdést óvatosan, de reménykedően.

– Ez azt jelenti – mondta Marcus határozottan -, hogy összeházasodunk, amint lehet.

Iphiginia megdermedt.

– Hiszen mondtam már, hogy lehetetlen.

– Én pedig mondtam már, hogy nem az. – Iphiginia szája makacs vonallá keskenyedett.

– Marcus, válaszolna nekem őszintén egy fontos kérdésre?

– Sosem fogok hazudni önnek.

– Újabb szabály? – fanyalgott Iphiginia.

– Az.

– Nos, rendben, akkor hát a kérdés a következő: Kérlelne itt ma engem, hogy legyek a felesége, ha múltkor éjjel azt találja, hogy valóban özvegy vagyok és mint ilyen, jártas a házasságban?

Marcusnak még átfutott az agyán, hogy illetett volna előre megsejteni a kelepécét. Miért kellett vakon besétálni?

– Iphiginia, ez egyáltalán nem tartozik ide.

– De még mennyire, hogy idetartozik, Marcus. – Közvetlenül előtte mélységek nyíltak. Kétségbeesetten igyekezett megvetni a lábát.

– Hogy mi lett volna, ha történetesen az, akinek vallja magát? Önhöz fogható asszonnyal nem találkoztam még, Iphiginia. Nem tudom, hogyan reagáltam volna.

– Ha pontosan az vagyok, akinek mondom magam, könnyű szívvel hagyta volna, hogy legyek a szeretője. Talán nem?

– Az ördögbe is, Iphiginia, honnan tudjam? Tényekhez szoktam, nem képzelgésekhez meg találgatásokhoz. A „mi lett volna, ha” kezdetű kérdésekkel nem foglalkozom.

– Kérem, Marcus, válaszoljon!

– A válasz a maga merőben hipotetikus kérdésére az, hogy nem tudom a választ.

– Nem baj, én tudom – mondta Iphiginia gyengéden. – A válasz: nem. Így az én válaszom is ugyanez.

– Az istenfáját, hölgyem, nem érti? Nincs más választása.

– Ha tizennyolc éves lennék, és nem tudnék megállni a saját lábamon, és érdekelne, hogy mit mondanak rólam, akkor lehet, hogy igaza volna. Csakhogy huszónégy éves vagyok, anyagilag független, és füttyölök mások véleményére.

– Iphiginia...

– Túl sok évet töltöttem el azzal, hogy megfeleljek egy kis falu elvárásainak. Ezért aztán eszemben sincs a londoni előírásoknak megfelelni. – Megborzongott. – A hideg rázott, ha a lelkészünk megállított az utcán, hogy elmagyarázza nekem a kifogástalan viselkedés mibenlétét. Időnként még most is felriadok az éjszaka közepén.

– Hasonló helyen nőttem fel – mondta Marcus együttérzően. – El tudom képzelni ezt a Deepfordot.

– Ez így ment vég nélkül – suttogta Iphiginia. – Szemek mindenütt. A szüleim nem álltak nagy becsben. Tudja, művészelkek voltak.

– Tudom.

– Nekem mindig azt mondták, hogy nyugodtan semmibe vehetem a konvenciókat és a többiek véleményét, de amikor meghaltak, akkor ezt már nem tehettem meg. Valamiből élnünk kellett. Aztán megjelent Amelia, elhagyatva és fillér nélkül.

– És már hármukról kellett gondoskodnia.

– Igen. Így aztán muszáj volt fejet hajtani a deepfordi ítélőbírók előtt. Hampton uraság meg a felesége vég nélkül oktatott a jó modorról. Mrs. Calder, aki az intézet mellett lakott, álló nap azt locsogta, hogy aki ifjú hölgyek neveléséért felel, az legyen az erény mintaképe. Hol a lelkész lógott a nyakamon, hol a felesége, és csak azt lestek, hogy mikor találnak végre kivetnivalót a viselkedésemben.

Marcus megsimogatta a haját.

– Értem.

– Mindenből halálos bűnt fabrikáltak.

Marcus magához szorította, és beszívta a haja virágillatát. Ebben a pillanatban közelebb érezte magát Iphiginiához, mint bárki máshoz valaha az életben.

– Ismerem azt, amikor a kötelességek gúzsba kötik az embert – közölte Iphiginia hajával. – Én sem állhatom a rám erőltetett szabályokat.

– Egy éve, hogy otthagytam Deepfordot. Véglegesen. Soha többé nem teszem be oda a lábam, kivéve, ha alkalomadtán vizitálok a húgoméknál. Elszántam magam, Marcus, hogy követem a példáját. Ha szabályoknak lenniük kell, akkor azok a sajátjaim lesznek.

Marcus csitítóan végigsimított büszke, egyenes gerincén.

– Jobban értem, mint hinné, viszont nem engedhetem meg, hogy tovább játssza ezt a szerepet.

– Miért nem?

Marcus helytálló és érzelemmentes választ keresett.

– Túlságosan veszélyes.

– Nem igaz. – Iphiginia felemelte fejét a válláról. – Mind a ketten meg akarjuk találni a zsarolót, és megegyeztünk, hogy egyesítjük erőinket a cél érdekében. Mi lenne annál célravezetőbb, mint hogy fenntartjuk a látszatot?

Marcus eltűnődve nézte. Felkészült a csatára, de nem sejtette előre, hogy ilyen makacs ellenfélre akadt.

– Az egyik probléma, amit nem vesz figyelembe, a következő: a látszat már nem látszat többé – mondta vontatottan.

– Az ég szerelmére, Marcus – pirult el Iphiginiára -, ha a szeretkezés ily mértékben aggasztja önt, akkor egyszerűen tartózkodni fogunk ettől a cselekménytől a jövőben.

Hogy tartózkodjon ettől a cselekménytől, arra nagyjából annyi esély van, gondolta Marcus, mint hogy csónakon átkeljen a Marsra.

Megfigyelte már, hogy a leküzdhetetlennek látszó problémákat jobb kerülő úton megközelíteni, mint frontálisan. Végül is adhat magának egy kis haladéket. Hogy mennyit, azt pontosan nem tudta. Iphiginiát eddig még nem leplezték le. Nincs oka feltételezni, hogy a közeljövőben bárki is megtudja a titkot. A jelenlegi állapot persze nem tartható fenn vég nélkül, de közvetlen veszély talán nem fenyeget.

Iphiginiában mindenestre munkál még az eredeti elragadó, szenvedélyes buzgalom. Még mindig kell neki, kétségtelenül. Ezt a tényt észben tartja, megvizsgálja, tanulmányozza, elemzi majd. Végül csak megtalálja a módját, hogy a védelemnek ezt a gyengeségét kihasználva, lerombolja az egész ellenállást.

Kinyílt az ajtó, Amelia lépett be.

– Iphiginiára? Mr. Manwaring emlékeztetett rá, hogy... – Torkán akadt a szó. – Pardon.

– Nem tesz semmit – mondta Marcus. Lenézett Iphiginiára. – Majd egy más alkalommal fejezzük be ezt a beszélgetést. Voltaképpen épp indulni készültünk, nemde, Iphiginiára?

– Csakugyan! – mosolygott reszketegen Ameliára. – Megyünk a Wycherley ügynökségre, kikérdezni Mrs. Wycherleyt.

– Üdvözetem átadásával ne fáradj – motyogta Amelia. – Sosem állhattam azt a nőszemélyt.

Egy hajszálon múltott.

A húszperces út vége felé, amely alatt szó alig esett, ám annál több kínos gondolat fordult meg Iphiginiára fejében, a kocsi befordult az Oxford Street egy apró mellékutcájába.

Még mindig az iménti vita hatása alatt állt. A Masters törvények komoly pácba sodorták, amiért persze csak magát hibáztathatja – mire Masters lesegítette a fekete kocsiból, már biztos volt benne.

Tudhatta volna, hogy Marcus kötelességének fogja érezni, hogy elvegye feleségül, ha egyszer felfedezi, hogy nem özvegy. És ő még abban a hitben ringatta magát, hogy túljárhat az eszén.

Meggyőződése volt – bebeszélte magának -, hogy Masters ugyanúgy felül a látszatnak, ahogyan a társaság.

Most aztán hogyan győzze meg Masterst, hogy nem kötelezik a saját szabályai, hogy nem kell őt feleségül vennie?

Nem lesz könnyű, ezt tudta. Túlságosan hasonlít hozzá ez a makacs ember. Ugyanolyan megszállottan keresi a neki megfelelő megoldásokat.

Őlordsága homlokát e pillanatban gond barázdálta. Megállt egy elsötétített ablakú ház előtt.

– Ez a tizenegyes szám. Úgy látszik, zárva vannak.

– Különös – nézett körbe Iphiginiára: összehúzott függönyök mindkét ablakon és a bejárati ajtón. – Még négy óra sincs.

– Mrs. Wycherleynek talán kivételesen korábban be kellett zárnia valamely személyes intéznivalója miatt.

– Az ember azt hinné, alkalmazottat tart, aki nélküle is intézni tudja az ügyeket.

– Valóban. – Marcus az ajtóhoz sétált, és kísérletképpen elfordította a gombot. – Zárva.

Iphiginiára felnézett. Az emeleti ablakok is sötétek voltak.

– Kíváncsi lennék, Mrs. Wycherley itt lakik-e az ügynökség fölött.

– Nagyon valószínű. – Marcus is hátralepett, hogy szemügyre vegye az emeletet. – Ha itthon van is, nyilván nem fogad most látogatókat.

– Talán beteg.

– Manwaring azt mondta, hogy tegnap beszélt vele. Említette, hogy betegnek tűnt?
– Nem. Ám attól még rájöhetett az éjjel egy hirtelen rosszullet – mondta Iphiginia. –
Vagy pedig vidékre utazott.
– Ez esetben – mondta Marcus tünődve – az iroda és fölötte a lakás bizonyára üres.
Iphiginia éles pillantást vetett rá.
– Jól sejtem, mire céloz, uram?
– Olyan jól ismer, Iphiginia! – Megfogta a kezét. Körbekémlelt az utcán. Sehol senki. –
Jöjjön! Mit ártunk vele, ha gyorsan körülnézünk?
Iphiginia hagyta magát a kis utca végére, majd a szomszédos zsákutcába vezetni.
– De mit remél kideríteni?
– Ki tudja? A tudományos vizsgálat egyik legelső szabálya: tégy fel rengeteg kérdést.
– A jelen pillanatban milyen kérdéseket tesz fel?
– Miért van zárva egy sikeres, nagy múltú intézmény kora délután?
– Mégpedig egy napra rá, hogy a titkárom felkereste az intézmény tulajdonosát, és
érdeklődött egy korábbi kuncsaftja felől?
– Ahogy mondja.
Marcus elsietett a portálok sora mellett: megállt a tizenegyes szám előtt, és halkán
bekopogott.
Nem érkezett válasz. Óvatosan megpróbálkozott az ajtógombbal.
– Ez is zárva.
Iphiginia az ajtót szegélyező kis ablakokat nézte. Az egyik résnyire nyitva állt.
– Nézze, Marcus! Marcus követte a tekintetét.
– Úgy látszik, valaki sietve távozott, és elfelejtett minden ablakot becsukni.
– Bizony.
Marcus belökte az ablakot, félrehúzta a függönyt, és bekukucskált az irodába.
Iphiginia mögötte ágaskodott.
– Lát valamit?
– Nem sokat. A szoba elég sötét. Minden függöny be van húzva. Egy pillanat. – Még
beljebb lökte az ablakot és hátralépett, hogy felmérje a helyzetet. – A fenébe! Nem hiszem,
hogy beférek.
– Én igen – ajánlkozott Iphiginia.
– Ha azt képzeled, hogy engedem magát bemászni ezen az ablakon...
– Marcus, lássa be! Bebújok, aztán nyitom magának az ajtót. Egy pillanat, és már bent
is vagyunk mindketten.
– Hm. – Láthatólag kétségek között vergődött. – Hát jó. De egy percet se bóklásszon
bent egyedül. Azonnal menjen az ajtóhoz és nyissa ki.
– Jó. Így lesz. – Iphiginia tette készen odaállt a nyitott ablak elé. Túlságosan magasan
volt. – Egy kis segítségre lenne szükségem.
– Látom. – Megfogta a derekát, és minden különösebb erőfeszítés nélkül felemelte.
Iphiginia megborzongott. Milyen erősek és mégis milyen biztonságosak a karjai...
– Igyekezzen már, Iphiginia!
– Persze hogy igyekszem. – Elhessentette az emlékeket, és a megoldandó feladatra
koncentrált.
Az ablakon való átnyomakodásról váratlanul kiderült, hogy nem olyan egyszerű, mint
első pillantásra tűnt. Kivált az utcai muszlinruha hosszú, fodros szoknyái és a kabátka gátolták
az előrejutásban.
– Jóságos ég – motyogta Marcus valahol alant. – Hány alszoknyát húzott? Mindjárt
megfulladok bennük.
– Csípős volt ma az idő – lihegte Iphiginia, és a lábikráját felfelé toló kéz helyett próbált
az ablakpárkányra figyelni.

Néhány másodperccel később lábbal lefelé sikerült landolnia a besötétített szobában. Aránylag hamar visszanyerte az egyensúlyát is. Csak néhány ujjal súrolt eközben egy köteg papírt a közeli asztalon, de azok megállíthatatlanul elindultak lefelé, másokat is maguk után rántva.

– Jaj, istenem! – hebegte.

– Mi történt? – követelőzött Marcus azonnal.

– Semmi komoly! Levertem néhány papírt az asztról! – Kezdte őket összekapkodni. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, elhűlve nézett körül.

– Teremtő atyám... Marcus! Papírok hevernek szanaszét mindenütt! Iratok, számlák meg más effélék... tele van velük minden! Mintha tornádó pusztított volna!

– Nyissa ki az ajtót! Siessen!

Iphigina felegyenesedett, és a hátsó ajtóhoz botorkált. Kinyitotta, Marcus belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, és meresztgette a szemét.

– Ördög és pokol – mondta halkán. – Mindent feldúltak. – Iphigina is a káoszra meredt.

– Mi történhetett itt?

– Nem tudom. – Elindult a szűk lépcsőfeljáró felé, amely az emeleti lakrészbe vezetett.

– Várjon itt. Körülnézek fent is.

Iphigina rá sem hederített. Felsietett utána a lépcsőn, és megállt mellette egy kis szalonba nyíló ajtóban. Itt rend fogadta őket. A szekreter asztallapja pedánsan lehajtva. A bútorokat nem forgatták fel. A szőnyeget nem borították széthajigált papírlapok.

– Minden érintetlen – mondta Iphigina.

– Igen. – Marcus elindult befelé. Iphigina utána.

Benztek a szobákba, egyikbe a másik után: rend, kényelmesen terpeszkedő bútorok. Aztán felsiettek a legfelső emeletre.

Csak amikor Marcus a hálószoba ajtógombjára tette a kezét, nyilallt Iphiginiába valami érthetetlen rettenet.

– Marcus?

– Maradjon hátra.

Marcus kinyitotta az ajtót, és teljes mozdulatlanágba dermedve állt a küszöbön.

Iphigina a válla fölött próbált belesni. Valami volt a padlón: szürke szoknya, egy pár magas szárú fűzős cipő.

– Jó isten! Csak nem...

– De. Kétségtelen tény. Maradjon itt!

Iphigina ezúttal szót fogadott. Csak a háttérből nézte, ahogy Marcus a holttesthez megy és mellétérdel.

– Lelőtték – mondta.

– Azt mondja, hogy...?

– Halott. Igen. – Felállt. – Szerintem néhány órája. Iphigina gyomra forogni kezdett. Levegőért kapkodva sietősen kihátrált.

Marcus követte.

– Jól van?

– Igen, azt hiszem – bólintott sietve Iphigina.

– Jöjjön, tűnjünk el innét. Nem hiányzik, hogy egy halott nő hálószobájában kapjanak el minket.

Karon fogta, és lekormányozta a lépcsőn.

– Gondolja, hogy kirabolták? – kérdezte Iphigina.

– Nem – mondta Marcus. Megállt az első fordulóban, hogy még egy pillantást vessen a szalonra. – Akkor elvitték volna az ezüst gyertyatartókat meg néhány más apróságot.

– Akkor hát mi történhetett?

– Nem vagyok benne biztos, de volna egy feltevés, amely megmagyarázza a látottakat.

– Mi a feltevése?

– Hogy Mrs. Wycherley volt a zsaroló, és hogy nem kizárólag a nénikéjét meg az ismerősömet zsarolta. És nem csak mi jutottunk el a Wycherley ügynökségig.

– Gondolja, hogy valaki más is felkereste őt Mr. Manwaring távozása után?

– Igen. Joggal feltételezhetjük, hogy Mrs. Wycherleyt az egyik áldozata tette el láb alól.

– És miután megölte Mrs. Wycherleyt, átkutatta a nyilvántartást, hogy megkeresse a bizonyítékot, amelyet felhasználtak ellene?

– Igen – mondta Marcus.

– Marcus, ez briliáns! Ez megmagyarázna mindent. Homloka ráncba szaladt. – És egyben pontot tesz az ügy végére.

– Úgy néz ki.

Iphigina tudta, megkönnyebbülést kéne éreznie. Végére is, ha minden igaz, akkor Zoe néni feje fölül elvonultak a viharfellegek.

Am nem csak a zsarolási ügy szűnt meg, döbrent rá riadtan. Mostantól fogva indokolatlan, hogy továbbra is Marcus szeretőjeként szerepeljen Londonban.

TIZENHÁROM

Ugyanaznap este hét órakor Marcus egy újsütetű problémán töprengett laboratóriumi munkaasztalánál: hogyan lehet szeretőből feleséget csinálni?

Sohasem gondolta volna, hogy egyszer még ezen a kérdésen fog rágódni. Óraműves szerkezetek, teleszkópok és hidraulikus önfeltöltő tollak konstruálása ehhez képest már úgy ment, mint a karikacsapás.

Félretolta maga elöl a bőrkötésű jegyzetfüzetet, hátradőlt a széken, és csizmás lábát az asztalra helyezte.

Tekintete megakadt a tavaly készített mechanikus komornyikon. Ott állt némán, mozdulatlanul, mementóul, fakezében ezüsttálcával. Egy kósza ötlettől indítva előírásos fekete frakkot és fehér inget is festett a robotra. Még arra is kísérletet tett, hogy a hideg szempár és a mosolytalan száj némiképp tükrözze Lovelace arisztokratikus fensőbbiségét.

Milyen egyszerű is volt az élet és a világ, amíg Iphigina be nem tette a lábát a rendezetten működő univerzumba. Amíg belé nem hasított, mint egy hulló csillag, fényre lobbantva a sötét eget. Most aztán, hacsak nem sikerül elkapnia, szertefoszlik szikrazáporrá, vagy megsemmisítő erővel belevágódik a földbe.

Kopogtatás zökkentette ki mélézéséből.

– Szabad.

– Marcus? – dugta be Bennet a fejét. – Gondoltam, hogy itt talállak. Dolgozol?

– Nem. Gyere be.

Bennet becsukta maga mögött az ajtót, és az újonnan elsajátított lanyha, életunt járásmóddal megközelítette az asztalt. Marcus rátekintett és összerezzent. Öccse ma megint a nagy költő lángoló tekintetével járt-kelt a világban.

Sötét haja gondosan zilált, szélfúttá összevisszaságban meredezett a fején. Ingyaka kigombolva, sem nyakkendő, sem mellényt nem viselt.

– Mielőtt elmegy, kötsz a nyakadba valamit, ugye? – motyogta Marcus. – Ha úgy jelensz meg, mintha most keltél volna ki az ágyból, nem engednek be sehova.

– Még nem öltöztem fel estére... – Az ablakhoz ment, és daliás természetét ernyedten az ablakkeretnek döntötte, változatlanul hordozva a világgal szembeni közöny súlyos keresztjét. Tekintete unottan végigsöpört a kerten.

– Akartál valamit? – buzdította Marcus, amikor elunta Bennet hátát.
 Bennet ráemelte réveteg pillantását.

– Tudatni szeretném veled egy elhatározásomat.

– Elutazol a kontinensre? – kérdezte Marcus, nem sok reménnyel.

– Megkérem Dorchestertől Juliana kezét.

– Kéred ám a kénköves poklot!

– Marcus, azonnal lépnem kell! Az égre, hát nem érted? Ha előbb elutaznék a kontinensre, meglehet, hogy Dorchester férjhez adja, mire visszaérek.

– Miért lenne ekkora szerencséd?

– Az ördögbe! – Bennet megperdült. – Tudom, hogy nem kedveled Dorchestert, de miért kell elutasítanod a lányát? Egyáltalán nem olyan, mint ő. Ég és föld.

– Gondolod?

– Tökéletes úrilány. Maga az ártatlan szépség. A lelke olyan tiszta és makulátlan, mint a... a...

– A szűz hó, talán?

– Figyelmeztetlek: nem tűröm az olcsó élcelődést Julianá-val kapcsolatban! – Kezét ökölbe szorította, szeme fenyegetően villogott. – Megkérem a kezét, értetted?

– Isten óvjon bennünket.

– Tudod, mi a baj veled, Marcus?

– Ha nem tévedek, pillanatokon belül tudomásomra hozod.

– Átkozottul cinikus vagy, az a te bajod! Csak mert neked olyan botrányos kis kalandornőkben telik kedved, mint Mrs. Bright, ne formálj jogot az igaz ártatlanság elítélésére.

Marcus felpattant, még mielőtt Bennetnek ideje lett volna felfogni, mi történt.

Átvette magát az asztalon, és két hatalmas lépéssel átszelte a szobát. Megragadta Bennet vállát, a falhoz lökte és odaszögezte.

– Ne merészd kalandornőnek nevezni – mondta halkán.

– Megvesztél? – Bennet szeme döbbenetesen elkerekedett. – Csak egy a szeretőd sorában, az ég szerelmére. Mindenki tudja.

– Igen kedves barátnőm – javította ki Marcus. – Ha sértegeted, akkor engem sértegetsz. Értjük egymást, kedves öcsém?

– Ördög és pokol, értelek. – Bennet szemében óvatosság csillant. – Persze hogy értelek. Fogalmam sem volt, hogy ilyen érzékeny vagy a témára.

Marcus hirtelen elengedte.

– Talán jobb, ha most mész. Nekem dolgom van, te meg gondolom, szintén el tudod foglalni magad.

Bennet kihúzta magát, megigazgatta a mandzsettáját.

– Ha megsértettelek, akkor bocsánatot kérek.

– Megbocsátok. Most pedig leszel szíves távozni.

– Nem hibáztathatsz, amiért félreértettem a helyzetet. Mrs. Brighttal kapcsolatos indulataid sokkal erősebbnek tűnnek, mint amilyeneket általában a szeretőd iránt táplálsz.

– Vonulj vissza, Bennet, mielőtt elfogy a türelmem.

– Megteszem, érted? – szegte fel Bennet a fejét, mint egy makacs csikó. – Megpróbálom elnyerni Juliana kezét!

Marcus vállat vont.

– Világosan értésemre adtad, hogy bármit is mondok, ettől már nem tántoríthatlak el.

– Nem kívánsz szerencsét? – kérdezte Bennet kissé megenyhülve.

– Sajnálom, nem tehetem – meredt Marcus a mechanikus komornyikra. – Nem hiszem, hogy tartós boldogságra lelnél Juliana Dorchester oldalán.

– Mit tudod te, mi az a tartós boldogság egy nő oldalán? – fortyant fel Bennet keserűen.
– Annyi átkozott szabálytól megkötve, hogy is találhatnál valami kis örömet az életben?

– Ki innen, Bennet!

– Már itt sem vagyok. Megleszek a jókívánságaid nélkül is – mondta Bennet, s immár nem tétován vonszolódva, hanem szinte megtáptosodva a kijárat felé tört. Megállt, és fél kézzel az ajtógombon még megjegyezte. – Tudod mit, édes bátyám? Azt hiszem, voltaképpen sajnállak.

– Fikarcnyi együttérzést se pazarolj rám. Minden tartalékra szükséged lesz az önsajnálathoz, ha egyszer elvetted Juliana Dorchestert.

Bennet bevágta maga mögött az ajtót.

Marcus kinyújtotta a kezét, és felkattintotta a kis kapcsolót, amely mozgásba hozta a mechanikus embert. A tárcsák és a fogaskerekek megcsörrentek, a mechanikus komornyik megmozdult. Vakon előrelépett, kinyújtott kezén az ezüstitálcával.

Marcus figyelte, hogy halad át a laboratóriumon.

A műemberke sem jobbra, sem balra nem nézett, csak meredt egyenesen maga elé, nem törődve azzal, mi áll mögötte vagy előtte. Múltja nem volt, jövője nem volt, pillanatát pedig egy mechanikus univerzum vastörvényei kormányozták.

Nem ismerte a fájdalmat.

Sem az örömet..

– A reggeli újságok pár soros cikkben foglalkoznak Mrs. Wycherley halálával – jegyezte meg Zoe. – Azt persze egy szóval sem említik, hogy zsaroló volt az istenadta. Jóságos ég, ki hinné? – dőlt hátra elegáns vörösbárony római kerevetén. – Nem fér a fejembe. Teljességgel elképesztő, hogy ilyen emberek léteznek.

– Nem juthattunk más következtetésre Mastersszel – emelte Iphiginia a szájához a teáscsészét.

– Alig tudok napirendre térni fölötte – sóhajtott Zoe. – Túlontúl bizarr.

Lord Otis töprengve ráncolta a szemöldökét.

– Van benne némi logika, ha jobban végiggondolja az ember.

– Teljességgel logikus – mondta Amelia. – Megmagyarázza, miért nem tudott Iphiginia egyértelmű kapcsolatot találni Guthrie és Lord Masters ismeretségi köre között. Nem létezett ilyen.

– Ennyit a fekete viasz és a fönixes pecsét utáni titkos kutatásokról! – toldotta meg Iphiginia kissé sajnálkozva. – Oly bizonyos voltam benne, hogy jó helyen tapogatózom.

– Mily zseniális Masterstől, hogy eszébe jutott utánanézni a korábbi társalkodónőknek – folytatta Zoe alig titkolt elismeréssel.

Iphiginia az égre fordította tekintetét.

– Eredeti hipotézise nem volt teljes mértékben korrekt. Nem a társalkodónők zsaroltak.

– Nem, de akkor is ez az elmélet vezetett el az igazi zsarolóhoz – jegyezte meg Lord Otis. – Micsoda agyvelő!

Iphiginia elfintorodott.

– Igen, és tudja is.

– Nem vagy te egy egész picit féltékeny? – mosolyodott el váratlanul Amelia.

– Nos, meglehetősen elfogult voltam a saját elméletem javára – ismerte el Iphiginia. – Masters ötlete mindazonáltal káprázatos. És Otisnak igaza van, logikus is. Csak belegondolni is, hogy Mrs. Wycherley egyes társalkodónőkön és nevelő-nőkön keresztül ennyi éven át gyűjtögette a terhelő adatokat a legjobb családok ellen!

– Sosem kedveltem igazán Miss Toddot – jelentette ki Zoe. – Olyan kis patkányszeme volt. No, nem is maradt nálam sokáig.

– Sokkal hamarabb is megszabadulhattál volna tőle – jegyezte meg Amelia. – Ahhoz eleget ólálkodott körülöttem, hogy rájöjjön, Maryanne nem Guthrie lánya.

– Ahogy mondd, drágám. – Zoe berzenkedve megrázta a fejét. – Mennyi áldozata lehetett ennek a nőszemélynek? Mit gondoltok, a londoni házak hemzsegek a kémektől?

– Nem hiszem – biggyesztette az ajkát kételkedve Iphiginia. – A jelek szerint Mrs. Wycherley erősen szelektált, és nagyon is óvatosan üzte az ipart, legalábbis az utóbbi időig. Valami szigorú rendezőelv szerint válogathatta ki az áldozatokat.

– Pfűh! – Otis pofaszakállá harciasan megremegett. – Szarvashiba volt kiterjesznie a zsarolást az én Zoémra és Masters közeli barátjára, annyi szent.

– De még mekkora – helyeselt Iphiginia.

– Hát, elmúlt ez is, hála a Teremtőnek – vett le Zoe sóhajtva egy rózsaszínű kis tortaszeletet a tálcáról. – Akkor most nekiláthatunk a dolgainknak. Megvallom, nem tudtam kellő figyelmet fordítani Maryanne esküvői előkészületeire. Ez a zsarolási história teljesen megzavart.

Otis elgondolkodó pillantást vetett Iphiginiára.

– Masters is azt mondja, vége van? – Iphiginia tétovázott egy pillanattal.

– Igen, eléggé bizonyosan állítja.

– Akkor hát vége is van – nyilatkoztatta ki Otis.

– Igen. – Iphiginia felállt, és fehér főkötője után nyúlt. – Mennünk kell. Megbeszélésünk van a titkárunkkal. Este találkozunk a színházban?

– Nagyon valószínű – csacsogta Zoe. – Micsoda megkönnyebbülés lesz beülni a páholyba, és nem morfondírozni azon, hogy rajtam tartja-e a zsaroló a szemét.

– Még valami – állt meg Iphiginia, és beszédes pillantást vetett mind a hármukra. – Remélem, mindenki előtt világos, hogy csak mert a zsarolási ügyet lezártuk, semmi sem változott.

– Mi a csodáról beszélsz, drágám?

– A társaságnak Mrs. Bright vagyok, változatlanul, minden tekintetben.

– Az áldóját! – kiáltotta Lord Otis. – Iphiginiának igaza van. Nem vetheti le az inkognitóját egyik percről a másikra. Tönkretenné magát.

– Az elején abban állapodtunk meg, hogy ha megoldódik az ügy, diszkréten eltűnök a színről – mondta Iphiginia. – De meggondoltam magam.

– Ha megengedsz egy kérdést, drágáim, Masters szeretőjeként akarod végigcsinálni a szezont? – érdeklődött Zoe.

– Igen.

Zoe nyugtalan pillantásokat váltott Ameliával és Otisszal.

– Masters hozzájárult ehhez?

– Többé-kevésbé – felelte Iphiginia könnyedén. Nem lett volna értelme megemlíteni, hogy Masters mindenáron feleségül akarja venni. Még a végén egységfrontba tömörülnének mellette.

Márpedig ő nem mehet hozzá. Hacsak nem sikerül valahogyan elérnie, hogy belésszeressen.

A zsaroló kilétének felderítése kutyafüle volt ehhez a problémához képest.

Azzal a félelmetes feladattal került szembe, hogy rávegye Masterst a saját kódexe gyökeres megváltoztatására.

Zoe városi házának lépcsőjén lefelé menet Amelia meglehetősen csendesen viselkedett. Tünető némaságba süppedt még akkor is, amikor beszálltak a fehér-arany hintóba.

– Ki vele, Amelia! – Iphiginia hátradólt a bársonypárnákon, és elrendezte szoknyáit. – Mi bánt?

– Észrevettem – mondta Amelia -, milyen nehezen bökted ki, hogy a zsarolási ügynek valóban vége van. Valami motoszkált a fejedben.

Öt óra felé járt az idő. Az utcát megtöltötték a parkba tartó divatos kocsik.

– Az motoszkált a fejemben – mondta lassan Iphiginia -, hogy Masters meg én átkutattuk tegnap Mrs. Wycherley íróasztalát, mielőtt eljöttünk.

– És?

– És nem találtunk fönixes pecsétet. Hogy a fekete viaszról ne is beszéljünk.

– Hidd el nekem, Constance Wycherleyről sok minden elmondható, de az nem, hogy ütődött lett volna. Nyilván állandó rettegésben élt, hogy felfedezik. Nem hagyhatott tárgyi bizonyítékot csak úgy szem előtt.

– Ezt mondta Marcus is. De ha olyan nagyon okos volt, miképpen követhette el azt az elemi hibát, hogy zsarolással próbálkozzon Masters barátjánál? Tudhatta volna, hogy ezzel magára szabadíthatja Marcust.

– Talán oly sokáig megúsza a dolgot, hogy elbízta magát – vetette fel Amelia. – Vagy kapzsibb lett időközben. Lehet, hogy eljátszotta a pénzét, és adósságokba verte magát, vagy valami hasonló. Ki tudja?

– Azt hiszem, már sosem tudjuk meg a teljes igazságot.

– Ugyan, Iphiginia! Hisz elismerted, hogy valójában az zavar, hogy Masters feltevése volt a helytálló.

– Azért az enyém sem volt olyan rossz.

– Jónak az is nagyon jó volt. Csak történetesen nem vezetett megoldásra. Nos, hogy ennek a históriának pontot tettünk a végére, mit akarsz tenni a másik ügyben?

– Miféle másik ügyben?

– Hallottalak Zoe néni dolgozószobájában, de világos, hogy nem játszhatod Masters szeretőjét az örökkévalóságig.

– A szezon végéig játszhatom. – Finoman megköszöri a torkát. – És az igazság kedvéért tegyük hozzá, nem játszom a szó szoros értelmében.

– Ez az, látod. Ez aggaszt.

Iphiginia megkapaszkodott retikülje fogantyújában.

– Miattam ne aggódj, Amelia.

– Nemcsak az unokanővérem vagy, hanem a legdrágább barátom is. Ki miatt aggódom, ha nem miattad?

– Foglalkozz Bright Place pénzügyi előkészületeivel. Sokkal többre megyünk vele.

– Szívbjaj nélkül eldob, amint elege lesz belőled. Ezt tudod, ugye?

– Lehet, hogy nekem lesz hamarabb elegendő öbelőle – vont vállat könnyedén Iphiginia.

– Bárcsak elhinném. Ugye nem mondhatok semmit, amivel le tudlak beszélni róla?

– Nem. De vigasztalódhatsz azzal, ha vége a szezonnak, több mint valószínű vége lesz a Masters-epizódnak is.

– És akkor mihez kezdesz?

– Felépíttetem Bright Place-t. A klasszikus motívumoknak szentelem magam. – Szomorúan elmosolyodott. – Végtelen számú érdekes feladat áll előttem, Amelia. Biztosíthatlak, nem esem mélakórba, ha a liezon Mastersszel véget ér.

– Tudom, hogy erős vagy, Iphiginia. De azért nem akarom, hogy megsebezzenek.

– Ne akarj megmenteni. Ahhoz már késő. A kaland elkezdődött, és elhatároztam, hogy élvezni fogom az utolsó pillanatáig. Tudod, Amelia, soha többet nem lesz más, aki az ő nyomába érne... Masters az Masters.

Marcus tartózkodóan fejet hajtott, amikor ugyanezen este megpillantotta Hannah-t és férjét a színház előcsarnokában. Sands fagyosan viszonzta a tekintetét, merev nyakkal biccentett, és elfordult, hogy üdvözljön valaki mást. Nem nézte levegőnek, csak majdnem.

Hannah idegesen Marcusra mosolygott. Szemében kétségbeesés fénylett.

A színházi közönség csillogó sokasága, amely úgy működött, mint egy vadászt álcázó bozót, néhány másodpercig lehetővé tette, hogy Marcus Hannah közvetlen köze-lébe sodródjék anélkül, hogy magára vonná Sands figyelmét.

– Vége – suttogta Marcus, ahogy elvitorlázott Hannah mellett. – Mrs. Wycherley volt a zsaroló. Meghalt.

Hannah megpróbált az arcába nézni.

– Olvastam a hírt a reggeli újságban. Tűnődtem, mi történhetett. – Hirtelen tágra nyílt a szeme, és Marcusra meredt. – Ugye nem...?

– Nem. Azt hiszem, az egyik áldozata intézte el.

– Uramatyám!

– Jöjjön, kedvesem – fogta karon Sands a feleségét. Szeme résnyire szűkült, amikor Marcus közvetlenül mellettük továbbsodródott a tömeggel. – Nem kér egy limonádét?

Marcus úgy tett, mint aki nem veszi észre, hogy Hannah-t elhurcolja a közeléből. Sajnálta, hogy Sands ilyen ellenszenvvel viseltetik iránta, de nem tudta hibáztatni érte. Abba még nem bukott bele senki, ha óvatos volt. Egyébként a birtoklási ösztön ugyanezen árulkodó jeleit vette észre magán is az utóbbi napokban, ha Iphiginiáról volt szó.

Átvágott az előtéren, és felsétált a vörös szőnyeggel borított lépcsőn. Szünet volt. Az első emeleti páholyok mögötti folyosón szinte ugyanannyi nép nyüzsgött, mint az előtérben.

Úriemberek szaladgáltak frissítőkkal a kezükben, mások az előtér felé kocogtak, vagy átruccantak látogatóba a szomszédos páholyokban ülőkhöz. Egy csapat ifjú divatfi sietettél mellette az elegáns kokottok fellelhetési helye felé, akik a legdrágább páholyok egyikében tették közszemlére bájaikat.

Marcus biccentett néhány ismerősnek, amint végigbaktatott a félköríves folyosón. Amikor elérte a legutolsó páholyt, széthúzta a vastag függönyt, és belépett.

Dorchester, vércseszemű felesége és a bájos kis Juliana egyszerre fordultak meg, és bámultak rá döbbenet.

– Jó estét – szólalt meg Marcus. – Hogy tetszik az előadás? Dorchester arca óvatos kifejezést öltött.

– Masters. Nem is tudtam, hogy megtekinti a mai műsort.

– Mylord. Mennyire örülök, hogy látom! – vijjogta Beatrice Dorchester, akit az se lepett volna jobban meg, ha egy kísértet lép elő a függöny mögül. – Juliana, üdvözzölj őlordságát!

Juliana felugrott, mint akibe belecsíptek.

– Mylord.

– Mrs. Dorchester, Miss Juliana – vetett Marcus mindkettőjükre egy-egy kurta pillantást. – Milyen gyönyörűek ma este.

– Köszönjük, uram. – Mrs. Dorchesteren szinte fájó megkönnyebbülés vett erőt a nyájas hangra. – Üljön le egy pillanatra! Kérem, foglaljon helyet Juliana mellett!

– Köszönöm, azt hiszem, elfogadom.

Hatalmas testét lebocsátotta az egyik divatosan törekeny székre, amely megreccsent, de végül nem roskadt össze a súlya alatt.

– Kean, mint hallom, legjobb formáját hozza.

– Igen, valóban. Tud a fickó játszani, még akkor is, ha kissé be van szíva – jelentette ki Dorchester kedélyesen.

– Én még csak részegen láttam – vallotta meg Marcus.

– Nos igen, tudja, milyen az a színésznépség – motyogta Dorchester. – Labilisak.

– Ezzel nincsenek egyedül. – Marcus végigfuttatta pillantását a hatalmas nézőtéren. A zsöllyén, a kakasülésen át siklott a tekintete, majd a páholsorokra szegezte pillantását. Azonnal felfedezte Iphiginiát.

Klasszikusan egyszerű fehér ruhájában valósággal ragyogott. Haja közepén elválasztva, csinos frizurába fésülve. Ruhája kivágásában kristály nyakék sziporkázott.

Nem egyedül volt a páholyban. A balján Amelia ült. Most szétvált a függöny. Herbert Hoyt lépett be. Mint akit skatulyából húztak elő: kék zsakett, törökmintás mellény és pliszírozott nadrág. Mindkét kezében egy-egy pohár limonádét hozott.

– Szép időnk van, nemde, mylord? – trillázta Mrs. Dorchester.
– Igen – hagyta rá Marcus.
– Juliana meg én kikocsiztunk a parkba ma délután, nem igaz, Juliana? – folytatta elszántan Mrs. Dorchester.
– Igen, mama – bólintott Juliana, és úgy kapaszkodott legyezőjébe, mintha attól tartana, Marcus hirtelen kikapja a kezéből. – Találkoztunk az öccsével, uram – mosolyodott el.
– Igen?
Juliana összerezte a hangra. Mrs. Dorchester sürgető pillantást vetett a férjére.
Dorchester férfiasan nekigyürkőzött, hogy lendítsen egyet a beszélgetés akadozó szekerén.
– Hát kedves egészsége jól szolgál, uram?
– Prímán – mondta Marcus.
– Kiváló, kiváló! – kiáltotta Dorchester. – Örömmel hallom.
Hoyt eközben átnyújtotta Iphiginiának a poharat, és ő belekortyolt.
– Olyan rendkívül jó erőben érzem magam, hogy elhatároztam, megnősülök.
A közlést csend követte.
Dorchester eltátotta, majd végül sikeresen összecsukta a száját.
– Azt hittem, nem szándékozik újra megnősülni, uram. Azt hittem, ez önnél szabály.
– Tudja, meggondoltam magam – mondta Marcus. – Egy barátom meggyőzött róla, hogy bizonyos szabályok arra valók, hogy megszegjük őket.
– Értem – sóhajtotta Dorchester, mint akinek a fogát húzzák. – Hát akkor fogadja szívből jövő gratulációm, uram. Mondhatom, szép kis port fog felverni.
Juliana az apjára nézett, aztán az anyjára, majd félénken Marcusra mosolygott.
– Sok-sok boldogságot kívánok önnek, uram. – Marcus szemöldöke felszaladt.
– Köszönöm, Miss Dorchester.
– A közeli jövőben hirdetik ki az eljegyzést, mylord? – firtatta Mrs. Dorchester.
– A nagyon közeli jövőben – biztosította Marcus.
– És ki az a boldog hajadon, ha nem veszi tolakodásnak, uram? – kérdezte meg Dorchester.
– Egyelőre nem áll módomban bejelenteni. Néhány részletkérdésben még egyeztetünk. Hozomány, miegymás. Megéri, gondolom.
– Természetesen – helyeselt Dorchester fakó hangon. – Hozomány. Fontos dolgok ezek.
– Nem épp lényegtelen. – Marcus felemelkedett. – Kérem, bocsássanak meg. Mennem kell. Annyi a dolgom. Például ez a házassági hercehurca is. Hogy mi mindennel kell bibelődnöm!
– Bibelődnie? – hunyorgott Mrs. Dorchester.
– Rémes – bólogatott Marcus. – Az embernek például újra kell írnia a végrendeletét, hogy ugyebár gondoskodjék leendő arájáról és ivadékaikról.
– Ivadékaikról? – ismételte Mrs. Dorchester elhaló hangon.
– Az ember tegyen eleget a kötelezettségeinek, ha címről van szó – fejtegette Marcus. – Ez az én elvem. Aztán itt van ez a másik kérdés. A család többi tagjának jövedelmét is rendezni kell, az új körülmények figyelembevételével.
– Miképpen rendezni? – csapott le Mrs. Dorchester.
– Lefelé, természetesen – mondta Marcus. – A családi vagyonnak az örökösöm kezében kell összpontosulnia.
– Azt hittem, az öccse az örököse, uram – makogta Dorchester.
– Nos, igen. Hát ez mindenképpen változni fog most, hogy megnősülök. Ha fiam születik, ő örökli a címet meg a vagyont.
– Hát hogyne! – sírt fel Mrs. Dorchester hangja.

– Az öcsém természetesen tisztességes járadékot fog kapni. Mint eddig is. – Marcus elhúzta a függönyt, és fél lábbal kilépett a páholyból. Majd visszaneézett, és nyájasan a három Dorchesterre mosolygott. – Kivéve, ha a beleegyezésem nélkül nősül.

– Parancsol? – kapta fel a fejét Dorchester.

– A fiú jövője érdekében erősen hajlok afelé, hogy nem ártana, ha találna magának egy örökösöt. Végtére is, a saját ivadékaira is gondolnia kell.

– Az ivadékaira? – motyogta Dorchester.

– Mindig oda lyukadunk ki, nemde? – Marcus kilépett a folyosóra. A súlyos függöny összezárult mögötte.

Egyenesen a félköríves folyosó másik végébe tartott, Iphiginia páholyához.

Herbert Hoyt lépett ki a folyosóra, amint Marcus kinyújtotta a kezét, hogy széthúzza a függönyt.

– Bocsánat. – Hoyt függén elállt az útból. – Jó estét, Masters! Nem állt szándékomban legázolni. Nagy a tömeg, nem igaz?

– Nagy. – Marcus belépett a páholyba, és hagyta a függönyt összecsapódni.

– Jó estét, Iphiginia! Miss Farley. – Felkérés nélkül levette magát az egyik székre.

– Mylord – mormogta Amelia merő udvariasságból, majd a zsöllyében zajló eseményeknek szentelte figyelmét. Iphiginia melegen a férfitra mosolygott: tekintetében kérdések sokasága.

– Jó estét, mylord! Mintha Dorchesterék páholyában láttam volna az imént.

– Váltottam pár szót Dorchesterrel. – Marcus kinyújtóztatta hosszú lábait. Az arca elkomorult. – Mi az oka annak, hogy lépten-nyomon ebbe az ondolált Hoytba botlom? Mintha állandóan valahol kegyed környékén rostokolna.

Iphiginia vállat vont.

– Mr. Hoyt a barátunk. És tökéletesen ártalmatlan.

– Nem szenvedhetem ezt az alakot. Iphiginia szemöldöke kérdően felemelkedett.

– Nincs különösebben fényes kedvében, uram.

– Így igaz. – Marcus a színpadra pillantott. A lámpák elhalványultak. – Talán Kean játéka majd jobb kedvre derít.

– Reménykedjünk, mylord – vetett rá Iphiginia egy csúfondáros pillantást, mielőtt a színpad felé fordult volna.

Kean ördögi eleganciával adta Macbethet, de még az ő képességei is elégtelennek bizonyultak ahhoz, hogy Marcus boruját elűzze.

Igazából ahhoz volna kedve, döbbsen rá, hogy beszélgessen Iphiginiával. Elmesélhetné neki Bennet nyakaskodását, a Juliana Dorchester-ügyet.

Megvallhatná neki rossz előérzeteit, kikérhetné a véleményét, megkérdezhetné, jól tette-e, hogy ma este megpróbálta elvenni Dorchesterék kedvét a férjfogástól.

Az ilyesféle eszmecserére való készsége azonban már évekkal ezelőtt berozsdásodott. Olyan régen nem fordult elő, hogy valakitől tanácsot kérjen, megvallja bizonytalanságát, vagy egyszerűen csak meghallgassa a véleményét. Már azt sem tudja, hogyan fogjon hozzá.

A Macbeth utolsó felvonásának közepe táján kivágódott a páholy függönye. Bennet rontott be. Két keze ökölbe szorítva himbálózott az oldalán, arcán kidagadtak az erek.

– Az isten verje meg, Marcus! Ezt sosem bocsátom meg! Soha! Tudom, mit forralsz, és nem mész vele semmire. Hallod? Nem akadályozhatod meg, hogy elvegyem Julianát.

Marcus lassan megfordult.

– Hát nem volt neked gyerekszobád? – kérdezte elnézően. – Hadd mutassalak be Mrs. Brightnak és Miss Farleynek.

Bennet egyetlen vad pillantást vetett Iphiginiára.

– Miért figyeljek a jó modorra a szeretőd jelen létében, ha te nem veszed a fáradságot, hogy tisztességesen viselkedj leendő feleségem és a családja előtt? – acsarogta.

– Elég!– állt fel Marcus. – Figyelmeztettek, Bennet! A többit majd később megbeszéljük.

– Nincs mit megbeszélünk. Tudhattam volna, hogy a legaljasabb eszközöktől sem riadsz vissza, csak hogy tönkre tedd a boldogságomat. De az eszembe se jutott, hogy erre vetemedsz. Tudomásul vettem, hogy ki akarsz tagadni!

– Majd négy szemközt megbeszéljük – mondta Marcus rendíthetetlenül.

– Azt hiszed, érdekel, hogy kitagadsz vagy nem? Megállok én a magam lábán! És ezt Juliana is tudja. Hisz bennem, akkor is, ha te meg az apja...

– Ha feltett szándékod jelenet rendezni, akkor tegyük át a székhelyünket az utcára.

– Semmi szükség rá. Már megyek is! Mellesleg hadd gratuláljak, édes bátyám – állt meg még egy pillanatra, s keserűen elmosolyodott. – Hallom, nemsokára bejelentetted saját eljegyzésedet.

Marcus apró hördülést hallott Iphigina irányából. Nem nézett rá.

– A hír igaz.

– Az egész színház erről beszél. Hát még erre is hajlandó vagy, csak megakadályozd a házasságomat? Még arra is képes vagy, hogy az ügy érdekében megszegd az első számú arany szabályt?

– Elég volt, Bennet!

– Fájdalom, tervednek ez a része is kudarcra van ítélve. Juliana hozzám jön, függetlenül attól, hogy öröklöm-e a nyüves címedet. Mert engem szeret, nem a rangomat. Amit te nem mondhatasz el leendő arádról, akárki legyen is az.

Ezzel megfordult, és kiviharzott a páholyból.

TIZENNÉGY

Iphigina merev háttal, mozdulatlanul ült Marcus ébenfa kocsijának párnázott ülésén. A belső lámpák nem égtek. Marcus jóformán a teljes szemközti ülést betöltötte. Egyik hosszú lábát a párnákra nyújtotta ki, másik lábát a padlóra lógatta. Testtartásában volt valami vészjósló.

Az earl tucatnyi szónál többet nem ejtett ki a száján, amióta pár perccel korábban távoztak a színházból, ezek túlnyomó többsége is a Dinkshez intézett utasításokban merült ki.

Iphiginiának aznap este nem adatott meg látnia a Macbeth végét. Ölordsága morgott valamit az előadás utáni tolongás elkerülésének szükségességéről, de bárki sejthette, hogy nem ez az elsődleges oka gyors távozásuknak.

Zoe tekintete, ha beszélni tudott volna, kérdések özönét zúdította volna rájuk, amikor Ameliát átkísérték a páholyába. Amelia szemében csak hitetlenség csillogott. Iphigina egyikről sem vett tudomást. Gyanította, hogy már a nénikéje fülébe is eljutott Marcus eljegyzésének híre, de úgysem tudott volna válasszal szolgálni.

Amikor a kocsi kigördült az utcára, Marcus végül megtörte a csendet.

– Sajnálom, hogy ilyen kellemetlen jelenetnek volt tanúja. – Kipillantott az éjszakába. – Az öcsém éppen melodramatikus korszakát éli.

– Marcus, azt hiszem, magyarázattal tartozik.

– Mmm.

Iphigina várt néhány másodpercet. Marcus nem szólt.

– Nos?

– Nos, micsoda? – horkant fel Marcus, de nem vette le tekintetét az ablakról.

Iphigina heroikus erőfeszítést tett a türelem erényének gyakorlására.

– Nos, mi tehát a magyarázata a páholyomban lezajlott jelenetnek?

Marcus most sem szólalt meg.

– Nem ismeretlen előttem az a fontos szabály, amely tiltja önnek, hogy tetteit megindokolja – folytatta Iphiginia. – Ám úgy vélem, a jelen esetben...

– Bennet azt hiszi magáról, hogy szerelmes Juliana Dorchesterbe.

– És ön nem helyeselné a frigyét? – Marcus végre vetett rá egy kurta pillantást.

– Hogy találta ki?

– Ráhibáztam, mylord.

– Dorchesterék a pénzre utaznak. Mivel ők maguk ennek híján vannak, Mrs. Dorchester elsődleges életcélja, hogy beügyeskedjen egy címet a családba. E szimpatikus házaspár minden vagyonos, rangos úriemberre megpróbálta már rászózni Julianát.

– Önt is beleértve?

– A tavalyi idényben futólag engem is célba vettek. – Egy szembejövő kocsi lámpája rövid ideig fényel vonta be Marcus komor arcát. – Dorchester attól sem riadt vissza, hogy kompromittáló helyzetbe hozzon a lányával.

– Egek! Mi történt?

– A részleteket hagyjuk. Piszkos kis trükk volt, átgondolatlan és átlátszó. Elég az hozzá, hogy zátonyra futott.

– Értem. – Mintha a levegő hirtelen lehült volna. Iphiginia összébb húzta fedetlen vállán a fehér csipkekendőt. – Ön tehát ép bőrrel megmenekült.

– Igen.

– Nem úgy, mint a minap Pettigrew-ék Vesta-templomában, amikor is már késve jött rá az igazságra.

A megjegyzést rideg csend követte. Marcus végül mocorogni kezdett, egy kényelmesebb testhelyzetet kereső nagy ragadozó modorában. Hátrahajtotta a fejét, összehúzta a szemét, és keresztbe fonta a karját a mellkasán.

– Világossá tettem Dorchester előtt, hogy nem veszem el Julianát akkor sem, ha úgy intézi, hogy anyaszült meztelenül csípjenek rajta bennünket az ágyban – mondta nyomatékosan.

– Ah.

– Emlékeztettem a házasságra vonatkozó szabályomra. Úgy látszik, ad a szavamra a fickó. Mindenesetre letett róla, hogy a nyakamba varrja Julianát. Az idei szezonban aztán úgy döntött, hogy az öcsém is megteszi.

– Ma este pedig megint megpróbálta őt eltéríteni szándékától – vette át a szót Iphiginia.

– Csakhogy ezúttal kiderült, hogy az eredeti problémát egy újabb, nem várt körülmény tetézi. Az öccse szerelmes Julianába.

– Az öcsémet a testi vonzódás és a byronocskák túlfűtött stílusa verte le a lábáról. Nem az, hogy szerelmes.

Iphiginia összerezzen a férfi hangjában bujkáló undortól.

– Hogyan lehet benne bizonyos, hogy amit az öccse érez, az nem igaz szerelem?

– Alig húszéves. A szenvedély első izgalmait éli, ennyi az egész. Mint a fiatal hímek általában, fel magasztosítja a test vágyait, és szerelemnek nevezi.

– Meglehet, az érzései sokkal mélyebbek, mint ön hinné.

– Nem valószínű – mormogta Marcus.

– Mit kívánt elérni saját fiktív eljegyzésének bejelentésével?

– Semmi fiktív nincs benne. Össze fogunk házasodni, Iphiginia.

– Erre a kérdésre talán térjünk vissza egy későbbi időpontban – mondta Iphiginia. – Most az öccséről beszélgetünk. Ha szavait helyesen értem, azzal óhajtja dugába dönteni Dorchester terveit, hogy elhitei vele, meggondolta magát a házasodással kapcsolatban.

– Meg is gondoltam magam.

Iphiginia, mint aki nem hallotta a választ, folytatta:

– Tegyük fel, őt még sikerült is meggyőznie róla, hogy Bennet nem megfelelő parti Juliana számára, de mit kezd Bennettel és Julianával?

– Mit kezdenék velük? Julianát pillanatok alatt eltiltják az öcsémtől, ha azt hiszik, hogy házasság esetén kitagadom. Céljuk az, hogy rátegyék a kezüket a Masters-vagyon egy részére. És afölött én rendelkezem, nem pedig Bennet.

– Marcus, én nem hiszem, hogy ez ilyen egyszerű volna. Láttam ma este az öccse arcát. Tényleg azt hiszi, hogy szerelmes Julianába.

– Majd hamarosan rájön, hogy ebből semmi haszna nem származik. Dorchester kivonja Julianát a forgalomból, és rászabadítja egy másik jelöltre.

– Badarság. Maga és Dorchester mind a ketten idióták, ha tényleg azt hiszik, hogy ilyen módszerekkel igazgathatják mások életét. Juliana és Bennet fiatalok még, az igaz, de felnőtt emberek. Ki tudja, mire lesznek képesek, ha Dorchester megpróbálja rájuk kényszeríteni a kettejük akaratát?

Marcus éberén figyelt.

– Mit akar ezzel mondani? Hogy elszöknek Gretna Greenbe?

– Ez is előfordulhat, nem?

– Nem. Elismerem, jelen állapotában Bennet még csak-csak előállna ezzel az agyrémmel, Juliana azonban roppant józan gondolkodású ifjú hölgy. Felettből valószínűtlen, hogy olyan megfontolatlan lépést tenne, amellyel hozzáköti magát egy ifjonchoz, akinek se pénze, se kilátásai.

– Úgy érti, pénzért fog férjhez menni, nem szerelemből?

– Pontosan. Ne feledje, ismerem őt.

– Erős a gyanúm, hogy nem őt ismeri, hanem Mr. és Mrs. Dorchestert. Szerencsétlen Juliana kétségkívül csak igyekezett eleget tenni a szülői elvárásoknak.

– Mi a különbség?

– Marcus, félve teszem szóvá, de azt hiszem, nem olyan tévedhetetlen az emberismerete, mint képzele. Legalábbis akkor nem, amikor szívügyekről van szó.

– A szívügyek ugyanolyan bánásmódot igényelnek, mintáz üzleti ügyek. Óvatosan és körültekintően kell velük bánni.

– Úgy érti, cinikusan? Értem én, hogy mi a szándéka – mondta Iphiginia lágyan. – Szeretné megkímélni az öccsét egy boldogtalan házasságtól. De azt hiszem, nem a jó irányból közelíti meg a dolgot.

– Ez nem érinti önt, Iphiginia.

– De még mennyire, hogy érint. Ön rángatott bele. Ha azt akarta, hogy kimaradjak az ügyből, talán nem kellett volna Dorchesternek holmi eljegyzéssel tromfolnia. Most aztán ránk zúdul egy csomó kellemetlen kérdés, megindul a találgatás. Mindent alaposan összekutyult.

– Semmi ok az aggodalomra. Elvből nem felelek személyes jellegű kérdésekre.

– No de Marcus, hát azt fogják várni, hogy hamarosan bejelenti az eljegyzését az egyik ifjú hölgygel. De nem a szeretőjével, az ég szerelmére! Még a saját testvéröccse is feltételezi, hogy egy partiképes társaságbeli lánynak fogja megkérni a kezét.

– És én el is jegyzem magam egy fiatal, társaságbeli hölgyei, akinek ez az első szezonja – mondta Marcus.

– Életemben nem láttam csökönyösebb embert!

– Jól teszi, ha lassan hozzászokik ehhez, mert nem áll szándékomban megváltozni.

Iphiginia kétségbeesett nyögést hallatott.

– Térjünk talán vissza tulajdonképpeni témánkhoz. Ha elfogad egy tanácsot, ne helyezkedjék olyan kemény és hajthatatlan álláspontra Bennettel és Julianával szemben. Tartok tőle, hogy ezzel csak egymás karjába fogja őket taszítani.

– Nem emlékszem rá, hogy kértem volna a véleményét a kérdésben.

– Akkor miért foglalkozunk a témával?

– Akármi legyenek, ha tudom – mormogta Marcus. – Önnek a világon semmi köze hozzá. Bennet az öcsém, és úgy fogok eljárni, ahogy jónak látom.

– Marcus, én megértem a szándékát. Védelmet akarja az öccsét.

– És mi ebben a rossz?

– Semmi. Természetes vágy vezérli. Ön nevelte fel. Gondolom, sok szempontból inkább az apja, mint a bátyja. Ugyanígy jártam én is a húgommal. Majdhogynem az anyja voltam.

– Tudom – mondta Marcus halkán.

– Ön is, én is szülői szerepben találtuk magunkat, még mielőtt mi magunk érett felnőtté váltunk volna. Természetes, hogy védelmezni akarjuk a fiókáinkat, mintha apjuk-anyjuk lennénk. De hiába is szeretnénk őket örökre megóvni az élet veszedelmeitől.

– Juliana Dorchestertől meg tudom védeni Bennetet.

– Rosszul fog hozzá.

– Ön szerint hogyan kéne hozzáfogni? – fakadt ki dühösen Marcus. – Adjam áldásomat a házasságra?

– Ez már sokkal jobban hangzik.

– Soha!

– Hallgasson már végig! – hajolt előre Iphiginia. – Mondja meg az öccsének, hogy áldását adja a házasságra, ha ő beleegyezik egy ésszerűen hosszú jegyességbe.

– Mit nevez ön ésszerűnek?

– Sok fiatal pár egy évig jár jegyben. Győzze meg Bennetet! Hat hónapnál ne adja alább.

– És mi lesz, ha letelik a jegyesség?

– Hat hónap is, egy év is hosszú idő, Marcus. Ha Juliana rossz választás volt, akkor bőven adódik rá alkalom, hogy Bennet ezt észrevegye.

– Egy eljegyzés felbontása nem gyerekjáték.

– Ez igaz, de fel lehet bontani, akad rá példa. Ön majd elintézi, hogy szép csendben elrendeződjék az ügy.

Marcus arca elsötétült.

– Mi van akkor, ha Julianának sikerül kompromittálnia magát Bennettel, mielőtt letelik az év?

– Ennek jelenleg is fennáll a kockázata. Sőt, sokkal inkább fennáll most, hogy kétségbeesítő helyzetbe kerültek. Ha Juliana ugyanazt érzi Bennet iránt, mint Bennet őiránta, akkor mit látnak? Hogy ők a sorsüldözött szerelmesek. Könnyen előfordulhat, hogy felrúgják az összes konvenciót, csak hogy egymáséi lehessenek.

– Az ördögbe is, mindaz, amit itt előad, akkor igaz, ha tévédek Juliana lelkivilágával kapcsolatban. Ha viszont úgy van, mint gondolom, akkor az ügy el van intézve. Dorchesterék, beleértve Julianát is, Bennetet nem tekintik többé megfelelő kérőnek.

Iphiginia felsóhajtott.

– Kérem, mylord, azt hiszem, rosszul méri fel a helyzetet. Ön tudományos elme, valószínűleg a legintelligensebb férfi, akit ismerek, de ha ilyen kérdésekkel kerül szembe, akkor egyszerűen vak. A szerelem elkeseredett lépésekre készíti az embereket.

Marcus vizsla pillantást vetett rá a szeme sarkából.

– Mitől avanszál ön szakértővé a témában?

Iphiginia türtöztette magát, és nem mutatott rá, hogy elevenen példázza azokat a kétségbeesett lépéseket, amelyekre a szerelem az embereket készíti.

– Szemtanúja voltam, amikor a húgom beleszeretett valakibe – mondta ehelyett.

– Abba a valakibe, akiről azt hitte, hogy önt szereti? – Iphiginia megdermedt.

– Tud Richárd Hamptonról?

– Igen – nézett ki Marcus az ablakon.

– Ön ugyebár azt képzelem, hogy mindent tud, mylord?

– Tapasztalatom szerint célravezető alapos adatgyűjtést végezni, mielőtt az ember döntést hoz.

– Nos, ha úgymint ilyen mindentudó, nincs rá szükség, hogy bármiről is tájékoztassam Richárddal kapcsolatban, ugye?

Marcus tekintete egy pillanatra az övébe kapcsolódott. Aztán visszafordította az utcára.

– Szerette?

– A válasz értelmezhetetlen lenne olyasvalaki számára, aki a szerelemben egyáltalán nem hisz.

– Ez nem válasz.

– Csupán átvettem öntől azt a szabályt, amely tiltja, hogy az érzéseimről beszéljek. – Szünetet tartott. – De egyezséget köthetünk, mylord.

– Mifélett?

– Megválaszolom a kérdést, ha cserében ön is válaszol egyre

– Áll az alku. De ön kezdi. Szerelmes volt Hampton úrfiba?

Iphigínia e pillanatban sokért nem adta volna, ha megtalálta a pontos és őszinte választ. Érdekes módon alig tudta felidézni az érzéseit abból az időből, amikor azt hitte, Richárd meg fogja kérni a kezét. Olyan haloványak és erőtlenekek voltak ahhoz képest, amit Marcus iránt érzett.

– Úgy hittem, hogy meg tudnám szeretni – mondta halkán.

– Hogy meg tudná szeretni? – kacagott fel Marcus gúnyosan. – Életemben nem hallottam még ilyen ostobaságot.

– Nem is olyan ostobaság. A lelkem mélyén, tudja, kékharisnya vagyok. Volt tanítónő. Hiszek az intellektus erejében. Meggyőződésem, hogy amennyiben adottak a szükséges tényezők, és amennyiben megvan hozzá a kellő elszántság, jóakarát és némi intelligencia, az ember képes megtanulni szeretni.

– A költők betegre nevetnék magukat, ha hallanák, ahogy a szerelmet összekutyulja a józan ésszel.

– Ön viszont nem költő, mylord. Miért nevet tehát?

– Ez az átkozott téma eleve nevetséges. – Marcus gúnyos pillantást vetett rá. – Azt mondja, bizonyos tényezőknek kell jelen lenniük ahhoz, hogy az ember megtanuljon szeretni. Jelen voltak ezek a tényezők Richárd Hamptonban?

– Azt hiszem, igen. Richárd jó ember. Kedves ember. Erős, gyengéd, állhatatos. Igen, előbb-utóbb megszerettem volna.

– És őszintén hiszi, hogy boldog lett volna vele?

– Igen.

– És hűséges lett volna hozzá?

– Hát persze! – ráncolta Iphigínia a homlokát.

– Még akkor is, ha később találkozott volna valaki mással? Akitől áttüzesedik a vére?

– Úgy érti, ha találkoztam volna önnel, Marcus? – Marcus kővé dermedt a sötétben.

Iphigínia keserűen elmosolyodott.

– Felettébb valószínűtlen, hogy a mi útjaink valaha is keresztezték volna egymást, ha én hozzámegyek Richárd Hamptonhoz. Ám hogy kérdésre válaszoljak: igen. Ha találkozom önnel, akkor is hű maradok hozzá. Lehetséges, hogy a szabályokra nem sokat adok, de önérzetem az van, uram.

– A szenvedély nem mindig engedelmeskedik az akarat parancsának, asszonyom.

– Aligha érthetek ezzel egyet. Intelligens lények vagyunk. A kísértésen és a szenvedélyen lehet uralkodni, ha az ember feltétlenül uralkodni akar rajtuk.

Legnagyobb meglepetésére azt tapasztalta, hogy Marcus ádáz arckifejezését halvány mosoly töri meg.

– Lehetséges, hogy igaza van. Hogyan alkalmazza ezt ránk, Iphiginia? Hiányzik belőlünk az önuralom?

– Nem. – Lassan kinyitotta a legyezőt, aztán még lassabban összehajtotta. – Ránk nézve ez azt jelenti, hogy mind a kettőnknek szabadságában állt engedelmessé válni a szenvedély parancsának, és úgy határoztunk, hogy így járunk el. A felnőtt, független emberek előjogán. Ha nem volnánk szabadok, akkor a becsület nem engedné, hogy engedjünk a kísértésnek.

– Ó, értem már. Történetesen megengedhettük magunknak, hogy kísértésbe essünk, így hát kísértésbe estünk. Érdekes logika.

– Talán visszatérhetnék a kedves öccse szenvedélyeire, ahelyett hogy a sajátunkkal foglalkozunk. Nem irányíthatja Bennet életét, Marcus.

– Nem gondolja, hogy ennyit én is tudok? Nem irányítani, hanem kímélni szeretném.

– Ha egyszer szerelmes, akkor szerelmes. Adjon neki időt arra, hogy megfontolja a tetteit. Ha minden jól megy, arra használja majd fel, hogy megbizonyosodjék felőle, amit Juliana iránt érez, az igaz szerelem, nem pedig múló szeszély.

– Még mindig azt hiszem, hogy az én módszereim hozzák meg a kívánt eredményt – mondta Marcus. – Egyáltalán nem volnék meglepve, ha ma este csírájában elfojtottam volna az egész bonyodalmat.

– Én meg azt hiszem, a módszerei katasztrofális következményekhez vezethetnek.

– Ugyan, asszonyom! Hagyjuk az érzélgést!

– Ön, uram, türelmetlen mindennel szemben, ami nem idomul a tudomány szabályszerűségeihez.

– A dolgok sokkal egyszerűbben mentek, amíg Bennet fiatalabb volt – dörmögte Marcus. – Akkoriban még adott a szavamra. Segítséget kért, ha szüksége volt rá. A beleegyezésem nélkül nem fogott semmiféle zavaros ügyletbe.

– Megértem – mosolygott Iphiginia búsan. – Ugyanígy állt a helyzet a húgommal, amíg gyerek volt. De a végén mind felnőnek, Marcus.

– És nekünk hagynunk kell, hogy tegyék tönkre a saját életüket?

– Néha.

– Nem engedhetem, hogy fejjel menjen a falnak. Túl nagy árat fizetne érte.

Iphiginia megmarkolta a legyezőjét.

– Uram, éveken át foglalkoztam gyerekekkel. Rájöttem, hogy a leckéből nem mindig azt tanulják meg, amit az ember tanítani akar nekik.

– Mit akar ez a rébusz jelenteni?

– Higgye el, a megoldás, amit oly jónak vél, rengeteg veszélyt rejt magában. Bennet, amíg él, emlékezni fog arra, ahogy most ön cselekszik.

– Nem árt, ha okul a tetteimből.

– Csakhogy nem azt fogja megtanulni, amit ön meg akar tanítani neki. Hogy rövidre fogjam, mylord, minden esély megvan rá, hogy Bennet óhatatlanul eltanulja a látott módszereket. És a végén épp olyan lesz, mint ön. Hát ezt akarja?

– Tessék? – meredt rá fagyos döbbenettel Marcus.

– Önhöz hasonló ember válik belőle.

– És miféle ember az ilyen? – kérdezte Marcus fenyegető hangon.

– Olyan, aki túlságosan figyel a szabályok betartására, és elfelejti, hogy létezik szerelem.

Iszonyú csönd lett. Marcus, akár egy ugrásra kész vadállat, rezzenéstelen arccal, mozdulatlanul ült.

– Mylord – folytatta óvatosan Iphiginia -, én nem sokat tudok az első házasságáról. Mégis úgy vélem, hogy nem a boldog házasságok közé tartozhatott.

– Maga volt a pokol.

– Szeretnék élni az egyezés adta lehetőséggel. Kérdésem a következő. Volt abban az időben ember, aki meg tudta volna akadályozni azt a házasságot?

Egy pillanatig azt hitte, Marcus nem fog válaszolni.

– Nem – szakadt ki belőle súlyosan. – Nem valószínű. Azt hittem, tudom, mit csinállok. Azt hittem, hogy szerelmes vagyok. – Gyors, kemény, keserű mosoly jelent meg az arcán. – Azt hittem, hogy Nora szeret.

– Lehet, hogy szerette is – vetette fel Iphiginia.

– Nem. Apa kellett a gyerekének. – Iphiginia megdermedt.

– Nem tudtam, hogy... – Elkapta Marcus jéghideg tekintetét.

– Senki nem tudta. Nem dicsekedtem el vele, hogy Nora azért jött hozzám, mert felcsináltatta magát egy másik alakkal.

– Jaj, Marcus! Hisz ez borzasztó!

Marcus némaságba süppedt, Iphiginia pedig nem tudott mit mondani.

– Nora családja a szomszéd birtokon lakott – szólalt meg végül Marcus. A rég eltemetett emlékek felidézése megkeményítette a hangját. – Gyerekkoromtól fogva ismertem. Egy évvel voltam idősebb nála, és tizenhat éves koromban a fejembe vettem, hogy szerelmes vagyok belé.

– Marcus, kérem, nem muszáj elmondania.

– Azt hiszem – folytatta Marcus, mintha nem is hallotta volna -, valamelyest szórakoztatónak talált. És hasznosnak. Együtt tanultunk meg táncolni a helyi táncteremben. Megtanítottam pecázni. Őt csókoltam meg életemben először.

– Kérem, hagyja abba!

– De akkoriban még csak egyszerű parasztgyerek voltam. A címet abban az időben egy távoli nagybácsi viselte. Semmiféle örökségre nem volt kilátásom. Nora többet akart az élettől, mint amennyit én valaha is adhattam volna neki. Tizennyolc éves korára igazi szépség lett. Ő is meg a szülei is kezdtek hinni benne, hogy egy falusi birtokosnál sokkal többet kaphat. A család felvitte Londonba a szezonra.

– Mi történt? – kérdezte Iphiginia egyre jobban megrémülve.

– Júniusban hazajött, és nem lehetett ráismerni. Mielőtt elment, szeleburdi, csapongó, elbűvölő kis teremtés volt. Amikor viszontláttam, nem volt azonos régi önmagával. Gyakorlatilag a karomba vetette magát, és azt hajtogatta, végül is rájött, hogy csak engem szeret.

– Értem – bámulta Iphiginia a legyezőjét.

– Amennyi eszem volt, hittem neki – mondta Marcus, a szemét nem véve le az ablak mögötti éjszakáról. – Azt mondta, ráébredt, hogy a városi élet nem neki való. Házasodjunk össze, amilyen hamar csak lehet. A szülei egyetértettek. Az apja félrevont, és mint férfi a férfinak azt tanácsolta, menjünk Gretna Greenbe.

– Tehát nem volt hosszú jegyesség.

– Mindenki azt mondta, hogy felesleges volna az időt meg a pénzt vesztegetni. Én áldottam a jóistent, és meg se mukkantam. Elmentünk Gretna Greenbe. A nászéjszakát egy fogadóban töltöttük. Alig vártam, hogy a karomba zárhassam.

– Azt hiszem, innen már tényleg nem akarom hallani.

– Úgy vágytam rá, és olyan gyengéd akartam lenni hozzá, amennyire csak lehet. Sírni kezdett. Órákon át sírt. Hogy iszonyatos fájdalmat okoztam. Hogy a kezem olyan, mint egy paraszté. – Lenézett az öklére. – Ez persze kétségtelen tény. Parasztgyerek voltam, parasztkezekkel.

Iphiginia érzékei másként emlékeztek. Gyengéd kezek. Olyan kezek, amelyektől egy nő érzi, hogy kívánják. Biztonságot adó kezek. Könnyek szöktek a szemébe.

– Másnap reggel a lepedőn terjedelmes vérfoltot találtunk. Mint később megtudtam, az anyja ellátta egy egész üveggel, gondolom, csirkevágás révén, amikor elindultunk Gretnába. Feleslegesen fáradt.

– Nem értem – suttogta Iphiginia.

– Ha nincs vér, akkor sem fogtam volna gyanút. Azon a nászúton én voltam a szűz. Sokkal tudatlanabb voltam, mint Nora.

– Hogyan tudta meg, hogy Nórának volt már szeretője? -kérdezte halkán Iphiginia.

– Egy hónappal az esküvő után elvetélt. Majdnem eszemet vesztettem. Nem értettem, mi történik. Azt hittem, hogy haldoklik.

– Jóságos ég...

– Kihívtam az orvost. Vigasztalni kezdett. Azt hitte, hogy én vagyok az apa, és a gyerek miatt siettünk Gretnába. Vállon veregetett, hogy ne vegyem már annyira a szívemre, hamarosan lehet másik.

– És ön? Nem mondta meg neki? – Marcus szája megrándult.

– Én? Mikor ismeri el egy férfi, hogy így rászedték? Aztán ott volt Nora. A feleségem.

– Védelizni akarta, ugye? – kérdezte Iphiginia. Marcus vállat vont, de nem szólt.

– Éveken át védelizte az öccsét. Második természetévé vált, hogy védje a magánál fiatalabbat és gyöngébbet. Mit mondott Nora?

– Amikor aznap este nekiszegeztem a kérdést, Nora megint sírva fakadt. Aztán megtört, és elmondta az egész nyomorult történetet: Egy udvarlója csábította el Londonban, valami kis pojáca, aki örökös nőre pályázott, és esze ágában sem volt Nórát elvenni. Mellesleg még el is büszkélkedett a hódítással.

– Szegény Nora...

– Tönkretette a pletyka. Házasságról szó sem lehetett. A családnak nem volt akkora presztízse, hogy rábírák a csábítót, vegye el Nórát.

– Szóval gyorsan hazavitték, és hozzáadták magához?

– Mondván, hogy a mafla szomszédgyerek úgyse jön rá soha – pillantott ismét a kezére.

– Igazuk is volt. A mai napig kérdéses, hogy rájöttem-e volna valaha is, mekkora ökörvagyok, ha Nora akkor nem vetél el.

– Csak ráeszmélt volna, hogy valami nincs rendjén, ha a vártnál néhány héttel korábban megszületik a gyerek.

– Erősen kétlem. Mondtam már, fogalmam sem volt semmiről. Ők rácsodálkoztak volna, hogy koraszülött, én meg elhittem volna.

– Úgy hallottam, hogy Nora lázban halt meg.

– Igen. Hat hónappal a vetélés után.

– A párbaj! – suttogta Iphiginia. – Ezért vívta a párbajt, ugye? Amikor Nora meghalt, feljött Londonba és kihívta a csábítót.

– A csábító idiótának nevezett, amiben tökéletesen igaza is volt. Azt tudakolta tőlem, ugyan mit számít most már az egész, hogy a némben meghalt. Magam sem tudtam.

– Megvédte a felesége becsületét, még ha ő nem is érdemelte meg. – Iphiginia arcán könnycsepp csorgott le. – Marcus, ez annyira jellemző magára!

– Csak nem sír? – csattant fel Marcus.

– Nem! – szipogta Iphiginia.

– Nagyon remélem. A történet nem indokolja.

– Éppenséggel indokolná, Marcus. Úgy sajnálom mind a kettejüket. Nórát is. El tudja képzelni, hogy megrémülhetett, amikor ráébredt, hogy megrontották és teherbe ejtették?

– Egen.

– Fiatal volt és elkeseredett. Ártatlan falusi kislány, aki hagyta magát elcsábítani. Megszegte a társaság egyik legszentebb törvényét. Tudta, hogy borzalmas árat kell érte fizetnie. Hát önhöz fordult, a gyermekkori barátához.

– Tudja, mit? – motyogta Marcus. – Olyan eszeveszetten vágytam rá, hogy elvettem volna bármi körülmények között. Nevet adtam volna neki és a születendő gyermekének is. Csak ne csapott volna be. Ezt az egyet nem tudtam megbocsátani.

– Úgy érzi, hogy Nora becsapta és a bolondját járatta önnel?

– Ez történt.

Jeges rémület szorongatta Iphiginia szívét. Ő is becsapta Marcust. Bizonyára úgy érzi, hogy ő is a bolondját járatta vele!

– Nora nem csinált önből bolondot, Marcus. Arra senki nem lenne képes. Ön nemes, lovaghoz méltó módon viselkedett. Bosszút állt a Nora becsületén esett sérelemért, és megőrizte a titkát.

– Nemigen volt más választásom. Aligha fecseghettem volna el a titkát anélkül, hogy a magam fejére ne helyezzem a csörgősipkát.

– Szerintem mégsem ez zavarja a legjobban – mondta Iphiginia. – Inkább az, hogy Nórának adta a szívét, és ő nem szerette viszont. Ugyebár azt hiszi, Nora kihasználta önt, csakhogymentse a bőrét?

– Így volt.

– Nem vitatkozom az ítéletével – mondta Iphiginia. – De Nora szinte még kislány volt, és nyilván hisztérikus a félelemtől. A szülei pedig bizonyára kétségbeesetten menteni próbálták a lányukat a végromlásból.

– Igen.

– Azt mondja, hogy szűz volt a nászéjszakán, de szerintem biztosan évekkal Nora előtt járt mindenben, ami igazán számít. Végére is kénytelen volt nagyon korán felnőni. Nora viszont alig lépett ki a bakfiskorból. – Marcus nem szólt.

– Tudja, mit? – mondta Iphiginia. – Azt hiszem, hogy Nora, ha tovább élt volna, felnőtt volna ön mellé, és megtanulta volna szeretni, amikor érett lett volna hozzá, hogy méltányolja értékes tulajdonságait.

Marcus rámeredt.

– Intelligens nő léte, néha úgy ontja magából a legképtelenebb ötleteket, hogy az embernek égnek áll a haja szála. Hogy ejthet ki a száján egy ilyen ostobaságot?

Iphiginia elmosolyodott.

– Mert tudom, milyen könnyű önt megszeretni, mylord. Én is így jártam.

TIZENÖT

A világegyetem kibillent sarkaiból. A csillagok sosem tapasztalt szögből vetették sugarukat a fekete kocsi ablakaira. A Nap kezdett keringeni a Hold körül.

Iphiginia valami olyasmit mondott, hogy szereti.

Már másodszor.

Meglehetősen tisztán, érthetően. Tévedés kizárva.

A nő itt ül vele szemben, és kissé aggódalmasan ráncolja a homlokát. Egyébiránt nem látszik oly feszült idegállapotban lenni, mint a múltkor a Vesta-templomban, amikor azt hitte, hogy megölte.

– Jól van, mylord?

– Nem. – Ám képtelen lett volna meghatározni pontosan, hogy mi a baj, a rendellenesség, a differencia. Összefüggő mondatot sem tudott formálni.

Ehelyett a karját nyújtotta ki hirtelen, megragadta Iphiginiát a derekánál, és átrántotta az ölébe.

Iphiginia apró, meglepett sóhajtást hallatott, amikor pedig szája az övére tapadt, a legyező is kihullott a kezéből. A kendő a válláról a padlóra repült.

– Marcus... – pihegte, köré fonta a karját, és közelebb bújt. Anélkül, hogy az ajkát levette volna Iphiginiáéről, Marcus behúzta a kocsi függönyét. Puha sötétség borult a fülkére. Mélyen, éhesen csókolta meg, mintha fel akarná falni.

Iphiginián nem látszott, hogy kedve ellen való lenne e brutális bánásmód. Épp ellenkezőleg: hozzásimult, beletúrt a hajába, és a fejét a vállára hajtotta.

Marcus az egyik harisnyás bokára tette a kezét. Tenyere végigsiklott a térden, tovább a harisnyatartón, egészen a meleg, selymes bőrig. Csipkés alsószoknyák habzottak a karja körül.

Megtalálta az utat a combok közti harmatos forróságig: éles, nyögésszerű hang szakadt ki belőle. Iphiginiia rózsaillesége és asszonyvágya részegítőbb volt, mint amit valaha tapasztalt. Egész teste görcsös vágyba rándult.

Észrevette, hogy reszket a keze. Meddig tud még uralkodni magán? Többé nem fordulhat elő, hogy maga alá teperi ezt a csodálatos lányt, mint valami barbár vadember. A saját vágyánál előbbre való Iphiginiia gyönyöre.

Felültette az ölében. Iphiginiia átölelte a vállát, fehér szoknyái szétterültek a fekete bársonypárnán. Marcus kigombolta a bricseszét.

– Marcus, mit csinál?

– Szerelmeskedni fogok önnel.

– Itt? – rebegte Iphiginiia.

– Vagy itt, vagy a háza előtt a lépcsőn. Nem jutunk el az ágyáig. – Magyarázatul nadrágjából előmeredő, lüktető férfiasságára mutatott.

– Értem – mondta Iphiginiia, de nem értette.

Azután valami delejes erőnek engedelmessé, szája elé emelte egyik kesztyűs kezét. Az egyik kesztyűujj finom szaténanyagát a foga köré szorította és megrántotta. Lassan, nagyon lassan, a többi kesztyűujj is sorra került.

Marcusra az sem lehetett volna ingerlőbb hatással, ha Iphiginiia a ruháiból hámozza így ki magát.

Egy pillanatig azt hitte, a múltkori szégyenteljes eset fog azonnal megismétlődni. Visszafojtotta a lélegzetét, a fogait csikorgatta, s azon gondolkodott, vajon meddig bírja még.

– Marcus? – Iphiginiia hangjából rémület csendült. – Jól van? Nem fog rohamot kapni és összeesni, mint a múltkor?

– Még nem – nyögött fel a férfi. – Most minden úgy történik, ahogy ön kívánja, Iphiginiia. Nem szeretném siettetni, de...

– Hát jó. De figyelmeztetem: annyit tudok az efféle dolgokról, amennyit a múltkor megtapasztalt, illetve amennyit Lartmore szobortermében láttam. Semmi többet.

– Elegendő lesz, több mint elegendő.

Később Marcus úgy emlékezett, hogy Iphiginiia fölébe tornázta magát – maga alá gyűrte volna? -, hallani vélte egy mámoros diadalüvöltést – a sajátját? -, a meglepett, félszeg örömsikolyok – hogy egyes fehérszemélyek mire nem ragadtatják magukat! – emléke pedig még évek múltán is kéjes borzongással kísértette.

Míndeközben eszébe sem jutott, hogy zsebében ott lapul a testre – remekbe? – szabott francia óvszer.

Amikor úgy-ahogy magához tért, csak annyit konstataált, hogy a végsőkéig kimerült, ám arcán boldog mosollyal szendergő Iphiginiát tartja a karjaiban.

A kocsi megállt. Marcus kelletlenül megmoccant és felgyújtotta a belső lámpákat. Néhány másodpercet engedélyezett magának, hogy élvezze Iphiginiia közelségét, mielőtt a valóság rút tényeivel kell szembenéznie.

– Iphiginiia? Megérkeztünk!

Iphiginiia békésen szuszogott tovább. Motyogott valamit, és közelebb húzódott a férfihoz. Marcus rájött, hogy elaludt.

– Ébredjen! Igyekezzon, drágám!

Óvatosan megrázta, igyekezett ülő helyzetbe támogatni. Hallotta, hogy az inas leugrik a bakról. Gyorsan rátolta az ajtóra a reteszt.

– Iphiginia!

– Tessék? – Iphiginia elnyomott egy ásítást, és álmosan felpislogott rá. Egy takaros kis hajfürt függetlenül tartotta magát a többitől, a füle fölött libegett, egy megtépázott tollbokréta egyik szeme elé konyult. – Reggel van?

– Nem – kezdte rendbe hozni ruházatát Marcus. – Az éjszaka kellős közepén járunk.

– Ha tudná, mit álmodtam, mylord! – kuncogott Iphiginia, és ragyogott a boldogságtól.

Boldoggá tettem, futott át Marcus agyán. Végtelenül elégedett volt a teljesítményével.

– Kiszállnak, uram? – kocogtatta meg az inas az ajtót.

– Egy pillanat, Jenkins! – szedte össze magát a férfi. – Forduljon meg – motyogta Iphiginiának. – Az ingvélla megtekeredett, és a szép frizurája romokban.

– Most mondja, mylord! Hogyan állhatott elő ez a rémes állapot?

Engedelmesen felé fordította a hátát, és türelmesen várakozott, amíg Marcus a ruháján babrált.

– Talán jobb, mint volt. Mutassa csak. – Marcus visszafordította maga felé, és kritikus szemmel méregette. Meg is találta a hibát: a hajtincs még mindig ott táncolt Iphiginia jobb füle fölött. – Adjon egy hajtút!

Iphiginia kihúzott egyet a tarkójára tekert kontyból.

– Parancsoljon, uram. Könyörgök, meg ne szúrja magát.

– Ne vihorásszék! Az inas azt fogja hinni, hogy csiklandozom.

– Igen, mylord – vihogott fel Iphiginia. Marcus helyére tűzte az elszabadult fürtöt.

– Egy csöpp szerencsével kitart, amíg beér a házba.

– Bizonyos vagyok benne, uram.

Marcus kireteszelte az ajtót, és szélesre tárta Iphiginia előtt. Jenkins, aki türelmesen várakozott odakint, rezzenéstelen arccal nyújtotta a kezét.

Marcus figyelte, amint Iphiginia királynői méltósággal aláereszkedik, és káprázatos mosolyt villant Jenkinsre. Marcus felkísérte a lépcsőn, és minden akaraterejére szüksége volt, hogy udvariasan elbúcsúzzék, holott legszívesebben felnyalábolta és személyesen vitte volna fel az emeleti hálószobába.

– Egy dologban igaza volt, mylord – suttozta utána Iphiginia lágy, álmodozó hangon, amikor már az ajtót zárta.

Marcus megtorpant.

– Miben?

– Most jobb volt. Kétségtelenül.

– Ugye? – vigyorodott el Marcus. – Mit szól, túléltem egy második összezsúrolást is. Még orvost sem kellett hívni.

Iphiginia elégedetten mosolygott.

– Semmi kétség, önnek rendkívül erős szervezete van, mylord.

– Semmi kétség.

Marcus becsukta az ajtót, és lesietett a lépcsőn a kocsihoz. Teleszívta a tüdejét friss levegővel, majd füttyörészni kezdett.

– Szép esténk van, mylord – jegyezte meg Jenkins, amint kinyitotta előtte az ajtót.

– Határozottan. Szóljon Dinksnek, hogy hazamegyünk.

– Igen, uram.

Marcus bevetette magát a kocsihoz és letelepedett az ülésre, ahol az imént még Iphiginiával szeretkeztek. Sápadt fehér szaténfolt világított a fekete bársonyon.

Felvette Iphiginia kesztyűjét. Olyan puhán feküdt hatalmas tenyerén, mint egy kis csillagfénynyaláb.

Ahogy hazaért, egyenesen a könyvtárba ment. Volt ideje végiggondolnia döntését, amíg várta, hogy az öccse hazaérjen. Hajnali három tájt Bennet kocsija végre megállt a ház előtt.

Marcus a konyakospoharat melengette a tenyerében, és várta, hogy kivágódjon a könyvtár ajtaja.

Bennet nem sokáig váratott magára.

– Lovelace azt mondja, beszélni akarsz velem!

– Úgy van.

Bennet a kandallóhoz ment, és karját kihívóan a márvány párkányra vetette.

– Nos, miről van szó? Mi mondanivalónk lehet még egymásnak, bátyám?

Marcus a tűzbe bámult.

– Sajnálom, hogy beleártottam magam a házassági terveidbe Juliana Dorchesterrel.

– Tessék? – meredt rá Bennet.

– Jól hallottad. – Ivott egy kortyot. – Sajnálom. Nem kellett volna beleavatkoznom. Nem volt jogom azzal fenyegetőzni, hogy kisemmizlek a családi vagyontól, már csak azért sem, mert sosem állt szándékomban beváltani a fenyegetésemet.

– Marcus, mit beszélsz? Mit akarjon ez jelenteni? Valami tréfa?

– Ha úgy határozol, hogy elveszed Juliana Dorchestert, nyugodt lehetsz felőle, hogy tisztességesen el tudod tartani. Továbbra is teljes egészében rendelkezel a jövedelmed fölött. Holnap szólok a titkárnak, hogy készítsen el egy szerződést, amely védi az örökségedet.

– Nem értem – hebegte Bennet. – Azt akarod mondani, hogy hozzájárulsz az eljegyzésemhez Julianával?

– Igen. – Szünetet tartott. – Reggel majd tudatom Dorchesterrel is, hogy nem ellenzem az eljegyzés kihirdetését.

– Ma este jelentetted ki, hogy sosem egyezel bele!

– Sok mindent kijelentettem ma este. Mindent visszavonok. Sajnálom, ami történt, és bocsánatot kérek.

– Bocsánatot? Te? – hördült fel Bennet. Marcus felpillantott. Találkozott a tekintetük.

– Egyetlen mentségem, hogy azt hittem, olyan sorstól védelek meg, mint a sajátom.

– Juliana nem Nora, a pokolba is!

– Helyesen látod – mondta Marcus. – Nem Nora. Bennet megrázta a fejét, mintha ezzel kavargó gondolatait is a helyükre rázhatná.

– Nem tudom, mit mondjak.

– A fivérem vagy, mi több, egyetlen rokonom. Előbb vágatnám le a fél karomat, mintsem hogy kitagadjalak.

– Nagyon remélem, hogy hiszed is, amit mondasz. – Marcus forgatni kezdte a poharat, és figyelte a tűzlángok villódzását a metszett üvegben.

– Majd szólj Dorchesternek, hogy a titkára lépjen érintkezésbe az enyémmel a hozomány és egyéb ügyében. Tudod, ezek a dolgok rendkívül időigényesek. Több hónapba beletelik, ha ennyi pénzről van szó.

– Huh, Marcus, én... tulajdonképpen... még meg sem kértem Juliana kezét.

– Nem? – Marcus vállat vont. – Hát, gondolom, sietségre semmi ok, most hogy már beleegyeztem.

– Azonnal beszéljek Julianával! – kiáltotta Bennet. – Bizonyára be akarja tétetni az újságba, mielőtt vége a szezonnak.

– Bizonyára. – Nagyot kortyolt a konyakból. – A szezon még másfél hónap.

– Marcus, nem tudom, mit mondjak. – Bennet beletúrt a hajába. – Ezt a fordulatot! Sok mindent vártam tőled, de ezt nem.

– Én sem – mondta Marcus, inkább csak magának.

– Tessék? – ráncolta Bennet a homlokát.

– Mondom, elhamarkodtam a dolgot, de azóta volt időm átgondolni a történeteket. Szent a béke?

– Hát persze! – Habozott egy kicsit. – Köszönöm. El sem tudom mondani, mennyit jelent a számomra. Meglátod, Juliana egy angyal. Kitűnő feleség válik belőle.

– Gondolom, az esküvőt jövő tavaszra akarod kitűzni.

– Jövőre? – zavarodott össze Bennet. – Az nagyon soká van.

– Hat hónapos jegyben járás is megteszi éppenséggel, de ma felvilágosítottak róla, hogy az egy év az elfogadott időtartam.

– Nos, ami azt illeti, ezen eddig nem is gondolkodtam. Megvallom őszintén, az volt a tervem, hogy bérelek egy kocsit, aztán irány Gretna Green!

Ólordsága konyakja cigányútra ment.

– Értem.

– Jól vagy?

– Igen – kapkodott levegő után Marcus. – Remélem, erről a tervedről már letettél. Bizonyos vagyok benne, hogy Mrs. Dorchester divatos esküvőt szeretne rendezni egyetlen leányának.

– Feltétlenül. És Juliana igyekszik szófogadó lány lenni. Ez számtalan erényének egyike.

– Kétségtelen tény.

– No, hát akkor! – vigyorgott Bennet, mint akinek a válláról kőszikla gördült le. – Megbeszélem az eljegyzést Julianával, és tudatom veled, hogy milyen hosszú jegyesség mellett döntöttünk.

– Természetesen. A ti dolgotok. De azért hagyjatok elég időt Dorchester titkárának, hogy mindent megbeszélhessen Barclayval.

– Így lesz. Marcus, megmondom úgy, ahogy van, meglep az események ilyen fordulata.

– Tényleg?

– El kell ismerned, nem vall kifejezetten rád, hogy meggondold magad, főleg egy ilyen ügyben. Szabály tiltja, hogy visszavonj egy döntést, ha már meghoztad.

– Öregszem.

– Az még kevésbé jellemző rád, hogy bocsánatot kérj.

– Tudatában vagyok.

– Megkérdezhetem, mi okozta ezt a hirtelen változást?

– Volt időm megfontolni a dolgot, és arra az eredményre jutottam, hogy hibáztam.

– És ami a másik ügyet illeti? – nézett rá Bennet.

– Milyen másik ügyet?

– Juliana azt mondta, hogy nemcsak kitagadással fenyegetőztél, amennyiben a beleegyezésed nélkül házasságra lépünk, hanem kinyilvánítottad saját nősülési szándékodat is.

– Bennet kíváncsian előrehajtotta a fejét. – Szintén blöff volt?

– Nem.

Bennet elmosolyodott.

– Ennek örülök.

– Igen?

– De még mennyire! Időtlen idők óta rágom a füledet, hogy nősülj már meg, mert ha így folytatod, igen hamar olyan leszel, mint egy mechanikus szerkezet.

– Bízom benne, hogy elkerülöm ezt a véget.

– Szóval? – nézett rá Bennet kutatóan. – Ki az?

– Még nem áll módomban bejelenteni. Néhány... ööö... részletkérdés még kidolgozásra vár.

– Persze, persze, tudom. – Bennet türelmetlenül bólintott. – Az én házasságom elől is rengeteg akadályt kellett elgördíteni, el tudom képzelni, micsoda munkát jelent ugyanez a te helyzetekben. Neked a címjövődét is számításba kell vened.

– Pontosan.

– De nekem igazán elárulhatnád, Marcus. Az öcséd vagyok. – Felvihogott. – A Chumley-fruska?

– Nem.

– Aha... Elizabeth Anderson?

– Nem.

– No lássuk – dobolt az ujjával a kandallópárkányon. – Megvan! A Henderson-lány. Hogy is hívják? Charlotte?

– Iphigina Brightot veszem el. Bennet tátogni kezdett.

– A fenét veszed el!

– De ezt tekintsd szigorúan bizalmas közlésnek. Világos? Egyelőre maradjon a kettőnk titka.

Bennet kétszer kinyitotta, és mind a kétszer be is csukta a száját, mielőtt visszanyerte volna lélekjelenlétét.

– Az ördögbe is, Marcus! Nem mondhatod komolyan, hogy el akarod venni Mrs. Brightot!

– Hogyne akarnám.

– De hát a szeretőd, az ég szerelmére!

– Ő az a hölgy, akit feleségül szándékozom venni. Mondtam már, vele szemben nem tűnök semmiféle tiszteletlenséget.

– De hát te Masters earlje vagy! – vágott öklével Bennet a párkányra. – Egy dolog viszonyt folytatni egy olyasféle nővel, mint Mrs. Bright. Egészen más dolog feleségül venni.

– Mondj egyetlen jó okot, amiért nem kellene elvennem.

– Egyet? Tucatot is, ha akarod. Egy férfi a te helyzetben egy fiatal lányt vesz el, nem egy... ööö... érett asszonyt. Jó családból valót. Aki most került ki az iskolapadból. Makulátlant. Érintetlen. Az arádnak tiszteletre méltó, ártatlan hajadonnak kell lennie – szűznek, hogy nevével nevezem -, nem özvegyasszonynak, akivel viszonyod volt, és aki vastag betűvel írta be a nevét a botránykrónikákba.

– Iphigina Bright korban éppen hozzám illő. – Marcus feltette két könyökét a széktámlára, és precízen összeillesztette ujjait. – Jó családból való. Tiszteletre méltó. Nyugodtan elhíresztelheted, hogy bárkinek, aki vitatni óhajtaná eme kijelentésemet, szívesen módot adok rá egy hajnali találkozón.

– A pokolba, Marcus, ezt nem teheted meg!

– Ellenvetéseidet közlő házasságkötéssel kapcsolatban ugyanolyan bosszantónak találom, mint te találtad az enyémeiket.

– Itt egész másról van szó!

– Nem, nem igaz.

– Jóságos isten, az a boszorkány megrontott!

– Gondolod? – Marcus eltöprengett. – Mint a tudomány embere, sose hittem a boszorkányságban.

Bennet elvörösödött haragjában.

– Ha nem a saját szememmel látom, el sem hiszem, hogy...

– Hiszem, ha látom... Bizony, drága öcsém, ez a tudományos kutatás esszenciája. Most tehát, hogy annak rendje és módja szerint tanújelét adtam előtted házassági szándékomnak, bizvást elhiheted. És egyelőre tartsd a szád.

– Te megvesztél! Marcus, vannak bizonyos kötelességeid. Ha mással nem, a címmel szemben. Nem hagyhatod, hogy szenvedélyeid befolyásolják a tetteidet.

Marcus lassan elmosolyodott.

– Hogyan mondtad? Jól hallottam volna? Csak nem azt a tanácsot kaptam öcsémtől, hogy ügyet se vessek a szenvedélyeimre?

Bennet szája egyetlen kemény vonallá keskenyedett.

– Tudod, hogy értettem.

– Persze. Azt kívánod tőlem, hogy irtsam ki magamból a gyanús érzeményeket, és vezéreljen a tiszta ész. Ugyanúgy hangzott, mint amikor én arra intettem, nehogy a Juliana Dorchester iránti érzelmeid levegyenek a lábadról.

– Az én kapcsolatom Julianával nem hasonlítható ehhez.

– Nehezen bizonyítható – nézett keményen Bennet szemébe. – Szóval el ne felejtsd, nem szeretném, ha a hivatalos bejelentés előtt mendemondák kezdenének keringeni.

– Emiatt ne aggódj! – vágta rá Bennet dühösen. – Egyikünket sem óhajtom megalázni azzal, hogy akár egy szó is elhagyja a számat a te és Mrs. Bright esetleges egybekeléséről.

– Köszönöm. Méltányolom.

– Borzalmas még rá gondolni is, nemhogy társaságban megvitatni – füstölgött Bennet, miközben az ajtó felé indult. – Imádkozzunk, hogy észhez térsz, mielőtt még egy megdöglött pillanatodban tudatod a szándékaidat a lapokkal.

– A helyedben nem fűznék hozzá vérmes reményeket, hogy imáid meghallgatásra találjanak.

– A szentségit, ez már förtelmes! – vágta ki Bennet az ajtót, majd a küszöbről visszanézve még megjegyezte: – Ez a nő elvette az eszedet! Csak azt remélem, hogy mégis eszedre térsz, mielőtt túl késő lesz.

– És még te aggódtál, hogy túl gépiessé válok, ha meg nem nősülök záros határidőn belül.

– Kétségkívül nem Mrs. Brightot képzeltem el hites feleségedül! – vágta be Bennet maga mögött az ajtót.

Marcus kis ideig csendben ült. Aztán felállt, az asztalhoz ballagott, töltött magának még egy pohárral, és az ablakhoz ment.

Hát megtette! Megfogadta Iphiginia tanácsát, és ezenkívül elkövetett néhány szabálysértést. Soha ne magyarázd a tetteidet, sose beszélj a múltból, sose változtass a döntéseiden, és sose add fel az álláspontodat.

Ennyi szabályt áthágni egyetlen éjszaka...

Lehet, hogy Bennetnek igaza van, és Iphiginia valóban elvette az eszét. Mégsem érzi úgy, hogy automatává készülne változni.

TIZENHAT

– Egész nap hiába próbállak elérni, drágám. Nem kaptad meg az üzenetemet? – csapott le Zoe másnap este a Platts-bálon Iphiginiára.

– Sajnálom, Zoe. Úgy látszik, nem jutott el hozzám – mentette magát Iphiginia. Igazság szerint nem vett tudomást az üzenetről, amely délután érkezett a konyhaajtóhoz.

– Hallottad a nagy újságot? – Zoe vizsla pillantást vetett az arcára. – Azt mondják, Masters bejelenti eljegyzését még a szezon vége előtt.

– London melegágya az efféle pletykáknak, Zoe. Ha valaki, akkor te tudod. – Futólag rámosolygott Herbertre, aki felé csörtetett a tömegen át. – Annyi mindent beszélnek még. Példának okáért, mint értesültem róla, Masters kinyilvánította, hogy az öccse szabadon feleséget választhat magának anélkül, hogy kitagadná.

– Persze, persze, de ez nem igazán hír a másikhöz képest. – Zoe jelentőségteljesen rászegezte ragyogó tekintetét. – Ha ez valóban igaz, akkor Masters egyik legalapvetőbb szabályát szegte meg.

– Ó? Felettébb valószínűtlen. – Figyelte Herbertet, ahogy közelebb vitorlázik, miközben szívélyes mosoly ömlik el az arcán. Egyik kezében poharat szorongatott.

– Ebben nem vagyok olyan bizonyos – csücsörítette Zoe kétkedve az ajkát. – Végtére, egy cím is szerepet játszik az ügyben. És pénz. Rengeteg pénz. Teljességgel természetes, ha egy férfi az ő pozíciójában előbb-utóbb észre tér és megteszi a kötelességét. Elvégre még csak harminchat éves. Nem mondhatnánk, hogy fél lábbal a sírban van.

– A címet örökölné az öccse is.

– Igen-igen, de azért az csak nem ugyanaz, mint egy fiúgyermek. Vér a vérből, ugyebár. Ennek így kellett történnie. De hogy én mennyire sajnálom! Miattad, drágám. Hidd el, tudom, mit élsz most át. Napok óta világos előttem, hogy vonzódasz ahhoz az emberhez. Most mihez kezdesz? A te helyzetemben!

– Egyelőre semmihez. – Iphiginia gyorsan Herberthez fordult, aki közben melljük ért. – Nahát, limonádé! Soha jobbkor! Köszönöm, Herbert. Ön oly figyelmes.

– Parancsoljon! Micsoda tömeg! – Herbert gálánsán átnyújtotta a limonádét, aztán a zsebébe nyúlt egy kendőért, hogy megtörölgesse a homlokát. – És ez a pokoli hőség!

– Igen, meleg van. – Iphiginia hörpintett a limonádéból.

Herbert összehajtogatta zsebkendőjét, és tétova jóindulattal Zoéhoz fordult.

– Jó estét, Lady Guthrie! Bocsásson meg, ha korábban észreveszem, önnek is hozok egy pohárral.

– Ó, nem tesz semmit. Az imént ittam egy pohár pezsgőt. Iphiginia meg én éppen a Masters menyegzőjével kapcsolatos szóbeszédéről társalogtunk.

– Kérlek, Zoe – mormogta Iphiginia. – Azt hiszem, kimerítettük a témát.

– Hallottam az ügryről a klubomban – jegyezte meg Herbert segítőkészen. – Zsúfolásig telnek a fogadókönyvek az egész városban.

Zoe magasba vonta királynői szemöldökét.

– Fogadásokat kötnek a menyasszony személyére?

– Igen. – Herbert zavart pillantást vetett Iphiginiára. – Senkinek halvány sejtelve sincs, ki lehet a szerencsés nyertes. Az eddigi favorit Miss Churnley, de nem sokkal vezet Elizabeth Anderson előtt. Mind a kettőnek ez az első szezonja. Csinos, jó családból származó ifjú hölgyek.

Iphiginia figyelmét nem kerülte el sem Herbert növekvő zavara, sem nénikéje szempilláinak látványosan ideges verdesése. Előcsalt valahonnét egy felhőtlen mosolyt.

– Ha van valami, amit az idők folyamán mindenkinek illett volna észrevennie, akkor az az, hogy Masters esetében a találgatásnak nincsen sok értelme.

– Teljességgel kiszámíthatatlan – csatlakozott Herbert készségesen. – Mindenki tudja. Talányos ember. Ki tudja, mit forgat a fejében.

– Ezt a mostani ügyet nem lehet tökéletes titokban tartani mondott ellent halkán Zoe. – Mastersen kívül legalább még valakinek tudnia kell róla. Végtére is, ott van ugyebár a másik érdekelt fél is.

– Úgy érti, a menyasszony családja? – pislogott rá Herbert sokat sejtetően. – Ha Masters titoktartást fogadtatott velük, amíg elérkezettnek nem látja az időt a közlés megtételére, akkor úgy fognak hallgatni, mint a sír. Különben elszalasztják a szezon fő fogását.

– Igaza lehet – bólogatott Zoe. – Masters Törvénye, ugyebár.

– Pontosan. – Herbert Iphiginiára mosolygott. – Szabad egy táncra, Mrs. Bright?

– Igen, köszönöm, Herbert. – felelte Iphiginia. Gyorsan elhelyezte az üres poharat egy arra járó inas tálcáján.

Herbert a karját nyújtotta, és a parketre vezette. A zenekar keringőbe kezdett.

– Remélem, nem zaklatta fel ez a Masters-féle eljegyzési ügy?
– Egy cseppet sem – válaszolta Iphiginia határozottan. – Masters meg én közeli barátok vagyunk, mint tudja. Biztosíthatom, hogy az eljegyzést illető pletyka az, ami. Pletyka.
– Bocsásson meg, de én is a barátja vagyok, Iphiginia – nézett az arcába Herbert szelíd aggodalommal. – Úgy érzem, bizonyos tekintetben nagyon hasonlítunk egymásra. És habár Mastersszel meghittebb kapcsolatban áll, azért én is törődöm önnel.
– Nagyon kedves. De felesleges megkondítani a vészharangokat, Herbert.
– Az az ember nem a kíméletességéről híres, kedvesem. Kitelik tőle, hogy elvegye azt a fiataalka kis ártatlanságot, akit kiszemelt magának, és kapcsolatot tartson fenn önnel, amúgy mellékesen.
– Meg se próbálja kitalálni Masters gondolatait.
– Felteszem, nem egyezne bele egy ilyen helyzetbe? – kérdezte Herbert aggódva. – Hisz ez túrheterlen lenne egy olyan büszke, talpraesett nő számára, mint ön! Azt jelentené, hogy megosztozik rajta a feleségével.
Iphiginia lesújtó pillantást vetett rá.
– Az ember mindig megosztozik másokkal a barátaival, Herbert.
– Ugyan kérem, ki beszél itt barátságáról?
– Zárjuk le a vitát, Herbert, rendben? – Herbert arca mély bíborszínt öltött.
– Elnézést, de mindenki ismeri a Mastersszel való kapcsolata mibenlétét.
– Csakugyan?
– Természetesen. Soha nem volt titok. Iphiginia, előre esedezem a bocsánatáért, de azt hiszem, most kénytelen leszek egyértelműen fogalmazni. Mint igaz és odaadó barátja, arra kell kérnem, hogy alaposan gondolja meg a következő lépését. Kegyed a legelegánsabb, legbájosabb, legintelligensebb, legcsodálatraméltóbb asszony, akit valaha is volt szerencsém ismerni.
– Nos, köszönöm, Herbert. – Meghatotta a vallomás. – Igazán kedves.
– És mivel ilyen tiszteletre méltó, ilyen eszményi, hát ezért érzem úgy, hogy feltétlenül arra kell kérnem: gondoljon a jövőjére. Egy dolog... ööö... kizárólagos kapcsolatot fenntartani egy olyan nagy hatalmú emberrel, mint Masters. Egészen más dolog, ha ez az ember csak játszadozik önnel, mint amolyan kis tollpihével.
– Tollpihével? – Iphiginia megállt, és lecövekelt a parkett közepén.
Herbert elveszetten nézett rá.
– Masterstől nem várhatja, hogy megkéri a kezét, asszonyom. Mindenki úgy véli, hogy ha már megszegi egyik legfontosabb szabályát, akkor azt csakis egy fiatal ártatlanság kedvéért teszi. Nem is tehet mást.
– Túl messzire megy, Herbert. Tudja, hogy senkivel sem vitatom meg Mastersszel való kapcsolatam részleteit – fogta vissza Iphiginia a hangját, miközben tudatában volt, hogy a többi táncos őket figyeli.
– Nem akartam beleártani magam, asszonyom – hebegte Herbert. Zavart pillantásokat vetett maga köré, aztán karon fogta Iphiginiát, és sietve elkormányozta a parketről. – Könyörgök, bocsássa meg merészségemet!
– Felejtsük el.
– Ostobaságokat mondtam. De annyira aggódom önért.
– Tudom, Herbert. – Megpaskolta a karját. – De én, látja, nem vagyok ifjú ártatlanság. Nagyvilági nő vagyok, és tudok magamra vigyázni.
– Ön tudja. – Herbert megint előhúzza zsebkendőjét, és letörölgette a homlokán gyöngyöző verejtékcseppeket. – Ön bátor nő, kedvesem. Mindig is őszinte csodálójá leszek. Kérem, ne felejtse el, hogy ha bármikor a szolgálatára lehetek, állok rendelkezésére.
– Köszönöm, Herbert. – Rámosolygott. – Kérem, most bocsásson meg. Beszélnem kell valakivel, aki épp most lépett be.

– Hogyne, hogyne, csak tessék.

Ezzel visszasüllyesztette zsebébe az összegyűrt zsebkendőt. Iphigina még magán érezte szomorkás tekintetét, ahogy átvágott a zsúfolt helyiségen.

Herbert persze merő jóindulatból mondta, amit mondott, és a nénikéje is csak a szívfájdalomtól akarta megóvni, de mind a ketten oly messze jártak az igazságtól. Hogyan is érthették volna ezt a bizarr helyzetet, amelybe a saját hibájából került?

Kíváncsi tekintetek – az udvariasabbak szégyenlősen lesütve vagy diszkréten lebegtetett legyezők árnyékából – követték útját az üvegajtók felé. A Masters közelgő eljegyzéséről szállongó hírekről szemlátomást mindenki értesült már. Róla beszélnek megint, akárcsak néhány héttel korábban, amikor Masters szeretője szerepében tündökölve a társaság elé lépett. Csakhogy ezúttal a sorsát találgatták.

Nyilván nem azt várták, hogy Masters egyszeriben eltaszítja magától a szeretőjét. Azon sem lepődtek volna meg, ha őlordsága továbbra is szeretőt tart, miután megnősült: megteheti és meg is teszi.

A nagy kérdés, amely a társaságot leginkább foglalkoztatta, hogy vajon ez a szintén kiszámíthatatlan és önféjú szerető kiebrudalja-e Masterst, vagy megosztozik rajta a menyasszonnyal.

Elénk érdeklődéssel várták az újabb fejleményeket, de közben úgy érezték, bármi történjen is, őket semmi nem lepheti meg. Álmukban sem gondoltak arra, hogy Masters a szeretőjét akarja elvenni feleségül.

Hogy megdöbbenek volna, ha tudják, hogy neki viszont esze ágában sincs hozzámenni.

A teraszon álldogálók érdeklődő pillantásokat vetettek a táncteremből kilépő Iphiginiára.

Iphigina nem vett tudomást a figyelem eme apró megnyilvánulásairól, és a távolabbi sarok felé tartott. Néhány percig egyedül akart maradni. Fárasztó nap és még annál is fárasztóbb este állt mögötte.

Lépések zaja, majd egy férfi torokköszörülése hangzott fel, arról tanúskodva, hogy máris társasága akadt.

– Mrs. Bright? – szólalt meg Bennet halkán, ahogy mögé ért.

Iphigina lassan megfordult, bátortalanul elmosolyodott.

– Jó estét, Mr. Cloud!

– Láttam, amikor kijött. – Bennet feszélyezetten a kivilágított táncterem felé nézett, aztán vissza rá. Végül kihúzta magát, vállát hátrafeszítette, és előreszegett állal, mindenre elszántan levegőt vett.

– A bátyjára emlékeztet, amikor ezt csinálja – jegyezte meg Iphigina szárazon.

– Amikor mit csinállok? – hökkent meg Bennet.

– Ne is törődjön vele. Akart valamit?

– Mrs. Bright. Volna önhöz néhány szavam. Az egész világ azt hiszi, hogy a bátyám egy tiszteletre méltó ifjú hölgyet készül elvenni. Én azonban tudom az igazságot.

– Csakugyan?

– Megmondta nekem, hogy önt óhajtja feleségül venni – bökte ki Bennet. – Őrült eszme, de jól ismerem őt, és attól félek, nem teljesen kizárt, hogy képes és elkövet egy ilyen... ilyen...

– Ilyen micsodát?

– Ilyen ostobaságot! Hogy elvesz valakit, aki erre alkalmatlan, csak mert neki éppen így tartja kedve. Hogy fittyet hánynak a konvenciókra, a társaság véleményére, mindenre.

Iphigina átható pillantást vetett a komoly fiatal arcra.

– Hallom, a fivére áldását adta az ön és Juliana Dorchester házasságára.

– Hogy az ördögbe jön ez ide?

– Masterstől úgy tudom, hogy komoly fenntartásokkal viseltetik kettejük egybekelése iránt. Ennek ellenére arra a megfontolásra jutott, hogy ön nem az a hátulgombolós legényke többé, akinek az ő gyámkodására van szüksége. Felnőtt férfinak tartja önt, akinek jogában áll eldönteni, hogy mit akar tenni.

– Ez csak természetes. Ugyanis valóban felnőtt férfi vagyok – jelentette ki Bennet, ökölbe szorítva kesztyűs kezét. – Ennek azonban semmi köze nincs a szóban forgó témához.

– Masters, kételyei ellenére, merőben az ön magánélete iránti tiszteletből úgy határozott, hogy nem avatkozik be az ügyeibe. Nem tartozik neki ugyanezzel a szívességgel?

– Az ördögbe is, ez teljesen más lapra tartozik. Miss Dorchester olyan köztisztelőnek örvendő ifjú hölgy, akinek egy szeplő nem sok, annyi sem homályosítja be a hírét. Ártatlan. Feddhetetlen. Marcusnak nem volt joga akadályokat gördíteni a házasságunk elé.

– Gondolja?

– Őszintén szólva, hölgyem, aligha lehet ön és Juliana Dorchester között párhuzamot vonni. Ön nagyvilági asszony, ha nem haragszik érte, hogy a nyilvánvalót állítom.

– A fivére szintén nagyvilági ember, uram.

– Csak sajnos újabban nem úgy viselkedik! – fortyant fel Bennet indulatosan. – Maga nincs rá a legjobb hatással, Mrs. Bright. Esküszöm, valami rontást bocsátott rá.

– Hogy jut ilyen az eszébe?

– Mi másért szegné meg egy mindenekfölött álló szabályát? Egyszer megesküdött rá, hogy soha többé nem nősül meg. Bevallom, a magam részéről reménykedtem, hogy majd meggondolja magát. De az az örület álmomban sem jutott eszembe, hogy képes legyen elvenni a szeretőjét.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Iphiginia hirtelen kifogyott a béketűrésből.

– Unom már, hogy folyton-folyvást Mastersről meg a szabályairól papoljanak nekem! – fortyant fel. – Nem ő az egyetlen, aki a tulajdon szabályai szerint éli életét. Ha már a szabályoknál tartunk, nekem magamnak is van egypár belőlük.

– Nocsak! Kíváncsi lennék, miféle szabályok lehetnek ezek. Van olyan például, amelynek értelmében csak gazdag uraknak hajlandó a szeretője lenni?

– Nincs szükségem gazdag urak gondoskodására. Ha még nem vette volna észre, Bennet, meglehetősen tekintélyes anyagi eszközökkel rendelkezem.

– Akkor mi a fő választási szempont? A cím?

– Biztosíthatom, hogy kisebb gondom is nagyobb annál. A szabadságomat és az özvegyként élvezett jogaimat némileg többre becslöm, mintsem feladjam őket holmi rangok miatt.

– Akkor hát árulja el, miféle szabályoknak engedelmeskedik, Mrs. Bright?

– Van egy, amelyet bizonyára megnyugtatónak talál. Aranyszabály, hogy soha, semmilyen körülmények között nem megyek hozzá olyan férfihoz, aki nem szeret. Mivel pedig a bátyja egyetlenegyszer sem mondott olyat, hogy szeret, nem kell hozzá különösebb intelligencia, hogy kikövetkeztesse: Masterst semmiféle veszély nem fenyegeti a részemről.

Bennet értetlenül rábámult.

– Mrs. Bright...

– Most távozzék, uram. Beszélni is utálok szabályokról. Kíméljen meg a témától. És a jelenlététől. – Ezzel sarkon fordult, és eliramodott a kertbe vivő lépcső felé.

Egyenest Marcusba szaladt, aki épp akkor bukkant elő a sövény mögül. Hátratántorodott, és kis híján elterült. Marcus utánakapott, megmentette az eséstől, és az öccsére meredt.

– Mi az istennyila folyik itt? – Iphiginia gyorsan felemelte a fejét.

– Nem fontos, uram. A fivére csupán csak az ön boldogsága miatt aggódik.

– A fivérem megtarthatja magának a boldogságommal kapcsolatos aggodalmait – mondta Marcus. – Értesz, Bennet?

– Bolondot csinál belőled ez a nő, ha hagyod – vágta rá Bennet vadul. – Még sokkal eszesebb, mint Nora. Hát nem látod?

– Minden idióta láthatja. Többek között ezért veszem el – mondta Marcus. – Nem állhatom az eszetlen nőszemélyeket.

– Ez a nő nem méltó arra, hogy egy earl felesége legyen, Marcus.

Bármennyire is szerette volna, hogy véget érjen a borzalmas jelenet, Iphiginiát felpaprikázta ez utóbbi megjegyzés.

– Várjon csak egy pillanatot, Mr. Cloud! A bátyja földet túrt a két kezével, mielőtt megörökölte az earli címet. Aztán mégis jól elboldogult. Biztosíthatom, nekem sem okozna különösebb gondot, hogy a ranghoz illően viselkedjek.

– Nevetséges! – csattant fel Bennet.

– Ha van valami, ami nevetséges, az te vagy – dörrent rá Marcus. – Menj innét, mielőtt elfogy a türelmem.

– Nem asszisztálok tovább ehhez a képtelenséghez! Bízom benne, hogy igazat szólt a saját szabályaival kapcsolatban, Mrs. Bright, és lesz önben annyi tisztesség, hogy nem teszi tönkre a bátyám életét.

Bennet sarkon fordult és elvágtázott a táncterem felé.

– Ide hallgass, Bennet! – ordította utána Marcus, és eltolta Iphiginiát az útból. Iphiginiia elkapta a kabátját.

– Marcus, ne! Nem akarom, hogy az öccsével veszekedjenek miattam.

– Ellátom a baját ennek a...

– Marcus, esküszöm, ha utána megy, még ma éjjel elhagyom Londont!

Marcus megtorpant.

– Komolyan beszélek, mylord. Nem engedem, hogy jelenetet rendezzen miattam. A fivére sem tett mást, csak amit ön is megpróbált, amikor tudomására jutott, hogy Bennet el akarja venni Juliana Dorchestert. Megpróbálta megvédeni.

– Úgy viselkedik, mint egy felfújt, álszent kis hólyag. Kinek képzeli ez magát?

– Önnek mindenesetre a fivére, és halálra rémült, hogy a bátyja valami szörnyű hibát talál elkövetni. Ismerős helyzet, Marcus? Tegnap viselkedett éppen ugyanígy.

– Az nem egészen ugyanaz.

– De igen. – Iphiginiia hátrált egy lépést. – Jöjjön, mylord. Sétáljunk egyet a kertben. Friss levegőre vágyom.

Marcus dühödten a táncterem felé tekintett, aztán vállat vont, és karon fogta Iphiginiát.

Iphiginiia megkönnyebbülten felsóhajtott. Pillanatnyilag elhárult a katasztrófa, gondolta, de előbb vagy utóbb be fog következni.

Eddig azt remélte, hogy a szezon végéig maradhat minden a régiben. Átéli élete nagy szerelmét... De úgy látszik, ebből semmi nem lesz. Nem engedheti, hogy Marcus meg az öccse között elmérgesedjen miatta a viszony.

Ideje, hogy fontolóra vegye a visszavonulást.

– Mit szólnál egy amerikai körutazáshoz? – kérdezte Iphiginiia másnap a reggelinél.

Amelia feltekintett a reggeli újságból.

– Komolyan kérded?

– Nagyon is.

– De hát Amerikában nincsenek klasszikus műremekek. Ott minden új. Az emberek kezdetleges faházakban laknak.

– Ez a naiv formavilág is adhat ihletet.

– Lópikulát. – Amelia összehajtotta az újságot, félretette, és figyelmesen Iphiginiára nézett. – El akarsz szökni ez elől a viszony elől?

– Megfordult a fejemben.

– Ez azért nem olyan egyszerű. Bright Place pénzügyi előkészületeinek a kellős közepén vagyunk. Hogyan követhetnénk figyelemmel egy ekkora vállalkozás minden részletét Amerikából, amikor hetek alatt ér át egy sürgöny az Atlanti-óceánon?

Iphiginia felsóhajtott.

– Azt hiszem, igazad van.

– Ha mindenáron el akarsz menni innen, javaslom, vonuljunk vissza Deepfordba.

– Soha! – A pusztá gondolattól is kirázta a hideg. – Akkor már százszor inkább az amerikai vadon, mint a deepfordi mocsár. Soha nem megyek oda vissza.

– Akkor keressünk más helyet. – Amelia a kávéskannáért nyúlt. – Mi ez a hirtelen pánik? Azt hittem, ura vagy a helyzetnek.

– Kicsúsznak a dolgok a kezemből – motyogta Iphiginia.

– Milyen értelemben? – Amelia szeme elkerekedett. – Szent ég, nem vagy terhes, ugye?

Iphiginia hirtelen kiegyenesedett.

– Hát persze hogy nem! – Legalábbis nem hiszem. Ölébe ejtette a kezét.

– Masters, mint nagyvilági ember, gondolom, elővigyázatos az ilyen dolgokban.

– Ööö... igen. – Iphiginia felragadott egy kiskanalat, és elmélyülten kavargatni kezdte a kávéját. – Ez csak természetes.

– Mondd csak, azokat a francia juhbőr holmikát használja? Amiről az olasz grófnő mesélt?

– Amelia!

– Mindig is szerettem volna megnézni egyet – folytatta Amelia hirtelen támadt érdeklődéssel. – A grófnő említette azt is, hogy a nő használhat olyan kis tampont is, amely valami összehúzó folyadékban van megmártva...

– Muszáj ezt a reggeliző asztalnál megbeszélni, Amelia?

– Ó! – vont vállat Amelia. – Akkor majd visszatérünk rá máskor.

– Esetleg. – Majd ha tisztázta Marcusszal a dolgot. Soha még csak fel sem vetette a teresség lehetőségét, ő meg, uram segélj, nem is foglalkozott ezzel a kérdéssel.

Lelki szemeivel már látta későbbi önmagát, Marcus gyermekével a karján. A kicsi keze az apja szép, erős kezeinek miniatűr változata. Örökölné apja ragyogó, okos oroszlánszemét, s természetesen a magas homlokát.

Gyönyörű lenne, és ő úgy szeretné, ahogyan az apját szerette.

– Iphiginia? Figyelsz egyáltalán?

Iphiginia pislogott egyet, és elszakadva a csábos látomástól, visszatért a reggeliző asztal éber valóságába.

– Tessék?

– Mondom, ha ennyire aggaszt a Mastersszel való kapcsolatod, akkor utazzunk el Bathba.

– Minek?

– Minek, minek? Fürdeni.

– Majd még gondolkodom rajta. – Iphiginia megfontoltan a kistányérra helyezte a csészét. – Nem fog hiányozni a közös munka Mr. Manwaringgel?

– Hogyhogy hiányozni?

– Nekem úgy tűnik, hogy Bright Place ügyei elsősorban azért haladnak ilyen zökkenőmentesen, mert Mr. Manwaring mindig kéznél van, és szükség esetén azonnal értekezhetünk vele. Ha elvonulunk Bathba, akkor egyáltalán nem lesz ilyen jó az együttműködésünk. Marad a levelezés, és néha egy-egy vizit.

– Igen jól haladtunk akkor is, amikor Deepfordban laktunk. – Amelia felvette az újságot, és homlokráncolva belenézett egy cikkbe. – Igaz, simábbá tette az üzletmenetet Mr. Manwaring közvetlen közelléte. De biztosan Bathból is mindent el tudunk vele intézni.

Iphigínia elnyomott egy keserű sóhajtást. Lehet, hogy tévedett, amikor azt gondolta, hogy Ameliát és Manwaringet az isten is egymásnak teremtette.

Hiába, korántsem ért annyira ezekhez a dolgokhoz, mint valaha hitte. A saját esete ékesen példázza, milyen kusza helyzetet teremthet a szerelem.

A problémát mindeddig abban látta, hogy Marcusnak a törvényei tiltják, hogy bevallja, ha szerelmes. Vagy lehet, hogy Marcust annyira gúzsba kötik a törvényei, hogy képtelen beleszeretni egy nőbe?

– Légy átkozott, Nora! – suttogta.

– Mit mondasz? – nézett rá Amelia.

– Semmit. – Szórakozottan dobolni kezdett az asztalon. Egy biztos. Nem eshet teherbe. Mert Marcus akkor még inkább ragaszkodna a házassághoz. És neki nem volna más választása, mint hozzámenni a baba kedvéért.

– Tudod, Amelia, szeretőnek lenni átkozottul komplikált.

– Feleségnek állítólag még nehezebb – felelte Amelia az újság mögül.

– Igen, azt hiszem, igazad lehet.

Ám ha Marcus képes volna belészeretni, gondolta szomorú vágyakozással, akkor szívesen elszenvedné ezt a sorsot.

A levél ott várta Iphigíniát a kocsi fehér bársonyülésén aznap délután, amikor visszatért a vásárlásból. Baljós előérzet kerítette hatalmába, amint meglátta az összehajtott papírost.

Megvárta, amíg a kocsis becsukja az ajtót, csak aztán nyúlt a papírért. Megkönnyebbülten látta, hogy nincs rajta fekete viaszos fönixes pecsét.

Lassan széthajtotta.

Drága Pandorám!

Ha szeretné felnyitni a szelencét, és tudni az igazat a múlttól, a jelenről és a jövőről, jöjjön el a Lamb Lane tizenkilences szám alá (a Pali Mail mellékutca), pontban ma éjjélkor.

Egyedül jöjjön. Ne említse senkinek, és minden megvilágosodik. Ha nem jön el vagy nem egyedül jön, valaki, aki önnek kedves, viselni fogja a következményeket. Talán a húga? Vagy Lady Guthrie, kedves nénikéje?

Üdvözli: Egy barát

Iphigínia remegő ujjakkal hajtotta össze a lapot. A húga.

Kedves nénikéje.

A szavak szinte égettek a papíron át. Ez már nem holmi fenyegetőzés. Ha valaki tudja, hogy húga van, és hogy Zoe a nénikéje, akkor az a valaki tud mindent.

Drága Pandorám...

Iphigínia gyorsan szétnyitotta a lapot, és a megszólításra meredt. Pandora, a mondabeli görög nő engedett a kísértésnek, felnyitotta a bűvös szelencét, és ezzel minden rosszat rászabadított a világra.

Iphigínia e pillanatban közeli rokonságot érzett Pandorával.

Akárki küldte is a levelet, nyilván szintén felfigyelt a hasonlóságra.

Ő engedett a kísértésnek, Marcus szeretője lett, és most elszabadult a pokol.

TIZENHÉT

A Lamb Lane-en még nem szereltek fel gázlámpákat. A kihalt boltokkal szegélyezett kis utca sötétbe burkolózott. A hold csak az Iphigíniát szállító bérkocsira szórhatta sápadt sugarait.

A kocsi nagy zötykölődés közepette megállt. Iphigínia összerendezte, amikor a kocsis rávert egyet a tetőre, hogy bejelentsen, megérkeztek.

– Lamb Lane tizenkilenc! – kiáltotta.

Iphiginia összefogta magán a köpenyt, fejére húzta a csuk-lyát, kinyitotta az ajtót, és óvatosan leereszkedett.

– Várjon itt! – mondta a bakon ülő embernek.

– Várok – motyogta a kocsis álmosan és zsémbesen. – De ha kuncsaftot hoz, azért külön kell fizetni.

– Parancsol?

– Hallotta. Ha a kocsimat hálófülkének akarja használni, akkor kifizeti, mint az albérletet. Megszámítom úgy óránként, mint a többi lányoknak.

Iphiginia érezte, hogy elvörösödik, maga sem tudta, hogy zavarában-e vagy haragjában.

– Mit gondol, mi járatban vagyok itt, jóember?

– Ugyanabba', mint a többiek a városnak ebbe' a részébe' így éjszaka. Üzleti ügybe'. No, menjen! Csak számítsa bele, hogy ha a kocsimat használja, akkor nekem is kijár a részem.

Iphiginia undorodva elfordult, és szemügyre vette a tizenkilences szám sötét bejáratát. Épp csak ki tudta venni az ajtó fölött a cégtáblát.

DR. PENYS MÚZEUMA A FÉRFIERŐ ISTENNŐINEK CSARNOKA ISMERJE MEG AZ ANTIK ISTENNŐK TITKÁT!

Úgy látszik, gondolta Iphiginia, hogy dr. Penys múzeuma iránti kíváncsisága hamarosan kielégítést nyer.

Egy pillantás, és megbizonyosodott felőle, hogy a kocsis vár még rá az utcán. Lámpái bátorító fénnel világítottak. Elindult. Bárcsak itt volna Marcus. Vagy akár Amelia vagy Zoe. Ami azt illeti: akárki.

Ma éjjel sokkal nyugtalanabb volt, mint amikor a reedingi temetőbe indult. A kocsijában talált levél fenyegetései jobban megtépázták az idegeit, mint eddig bármi más.

Amikor közelebb ért, dr. Penys cégtáblája alján egy festett kézfejet vett észre: a kinyújtott ujj arra ösztökelte a látogatókat, hogy menjenek be a szűk átjáróba a két épület között.

Iphiginia tétován bepillantott a sikátor sűrű sötétjébe. Mintha egy lépcső vezetett volna onnét a felsőbb emeletre.

Utolsó pillantást vetett a bérkocsira, és elindult a sikátorban.

Olyan halkán mászott felfelé a lépcsőn, amennyire csak tudott. A pulzusa minden lépéssel hevesebben vert. A lépcsőfokok minden nyikordulására végigfutott a hátán a hideg. A sötétség egyre sűrűsödött körülötte.

Nem kellett volna egyedül idejönnie.

A lépcső tetején megállt, és szemügyre vette maga előtt a becsukott ajtót. Egy újabb jelzés – szinte olvashatatlan a sötétben – tudatta, hogy ez dr. Penys múzeumának bejárata.

Hirtelen kocsikerek csattogása verte fel a csöndet, épp, amikor a kezét az ajtógombra tette. Otthagytja a bérkocsi!

– Ne! – kapott levegő után, és megpenderült, hogy visszarohanjon a lépcsőn.

Újabb fények tűntek fel. Iphiginia megtorpant, fél lábbal az első lépcsőn. Nem az ő kocsija ment el, döbrent rá. Egy másik érkezett.

És megállt az övé mellett. Lovak toporzékoltak, hangok visszhangzottak a sötétben.

– Várjon meg! – rendelkezett egy férfihang kurtán.

– Rendben, uram. Nem köll sietni. Múlt héten hoztam egy másik úriembert, az majdnem egész éjt benn vót. – Az új kocsis kedélyesen felnyihogott. – Dr. Penys istennői értik a dörgést, aszongyák. Csodákat művelnek.

– Nem maradok sokáig – mondta az új jövevény. Lépések koppantak az utcaköveken. Megtorpantak, aztán

Iphiginia páni rémületére, elindultak a szűk sikátorban, ahol ő vacogott a lépcső tetején.

Félelem söpört át minden porcikáján. Másodpercek kérdése, hogy a férfi, aki kiszállta második kocsiból, végigérjen a sikátoron. Nyilvánvaló, hogy dr. Penys múzeumába tart. Azonnal meglátja, amint felér a lépcsőn.

Vissza már nem mehetett anélkül, hogy egyenest bele ne rohanna az ismeretlenbe, így hát az egyetlen dolgot cselekedte, amit cselekedhetett. Elfordította az ajtógombot.

Az ajtó épp csak megnyikordult. Iphigina, miközben még mindig szorongva fülelt a lépcsőfeljáró felé, behátrált a nyíláson. Egy sötét hallban találta magát. Óvatosan becsukta az ajtót.

A sötétből egy férfikar nyúlt ki, és ráfonódott a nyakára.

Iphigina tehetetlenül megpenderült, egy széles mellkasnak vágódott, egy hatalmas tenyér tapadt a szájára. Sikoltása elfulladt.

– Egek! – motyogta Marcus. – Iphigina?

Vadul bólogatott. Olyan megkönnyebbülés öntötte el, hogy szinte minden erő kiszaladt a tagjaiból.

– Hogy az a... – Marcus elvette a kezét a szájáról.

– Valaki jön fel a lépcsőn, Marcus – suttogta Iphigina hisztérikusan. – Minden pillanatban ideérhet.

– Az ördögbe! – Marcus eleresztette a nyakát és megragadta a kezét. – Erre! Siessen! És egy szót se!

Iphigina nem kérte magát. Az újonnan érkezett látogató lépései már az ajtó előtt döngtek a lépcsőn.

Marcus végigvonszolta a sötét hallon, kinyitott egy ajtót, és betaszigálta egy hatalmas terembe, ahol egyetlen fali gyertyatartó jelentette az összes fényforrást.

– Mi van itt? – nézett körül Iphigina döbbsen. – Hova kerültünk?

A gyér fényben egy sajtós stílusban berendezett helyiség képe rajzolódott ki, más, mint amit Iphigina valaha is látott. Török sátorba illő egzotikus drapériák lógtak a plafonról. A termet egy hatalmas ágy uralta. Fátyolszerű függönyök és párnák képezték a díszítését, körülötte Lord Lartmore ízlésének megfelelő erotikus szobrok sorakoztak.

A falakra akasztott óriási képekről istenek és istennők tekintettek le. Meztelenül. A férfialakok minden képzeletet felülmúló potenciája, az istennők eltúlzott bujasága a nevetségesség határát súrolta.

– Hozta isten dr. Penys múzeumában – mondta Marcus, amint átráncigálta a helyiségen. – Egy éjszaka a gyógy ágyon garantáltan megszünteti az impotenciát.

– Marcus, mit keres itt?

– Remek kérdés. Én is fel fogom tenni önnek az első adandó alkalommal. Addig is tűnjünk el szem elől.

– Mennyei atyám! – bámult Iphigina egy festményre. Néhány erdei nimfa ficáncolt rajta három szatír társaságában. – Életemben nem láttam ilyen torz utánzatot.

– Sajnálom, ha sérti tudósi érzékenységét. – Marcus megragadta a súlyos vörös függöny szélét, amely a helyiség teljes hosszán végighúzódott. – Később majd rápiríthat dr. Penysre.

– Most mit csinálunk?

– Ön bebújik ide, és nem is jön elő. – Marcus félrerántotta a padlótól plafonig érő vörös anyagot, és betuszkolta Iphiginiát a résen, ahol egy emelvény kezdődött. Az emelvényen néhány görög váza és egy csigavonalakkal díszített oszlop állt. A függöny mögötti oldalfalról keskeny ajtó nyílt.

– De Marcus...

– Menjen be az ajtón, és bújjon el – utasította Marcus komor arccal. – Elő ne jöjjön, amíg nem szólok. És akármilyen történet is, maradjon csendben! Érti?

– Igen, de... – Elharapta a folytatást, ahogy meghallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. – Teremtő atyám!

– Psszt! – Marcus visszarántotta a függönyt eredeti helyzetébe, elrejtve Iphiginiát a belépő szeme elől.

A súlyos függöny nem engedte át a faligyertyák fényét. Iphiginiát körülölelte a sötétség. Tapogatózni kezdett a kis ajtó felé, de belerúgott az oszlopba. Hangtalanul felszisszent.

A külső helyiség ajtaja kivágódott. Iphiginia mozdulatlanra dermedt.

– Ördögbe is, Masters! – reccsent egy nyers hang. – Hát itt van! Nem hittem el, amikor megkaptam a levelet. Azzal ímítottam magam, hogy ez csak valami borzalmas félreértés lehet. Mégsem tettem lóvá. Felszarvazott!

– Jó estét, Sands! – köszöntötte kimérten Marcus.

– Nem tudtam, hogy dr. Penys két kuncsaftot is beütemezett ma estére. Félreérthetetlenül privát kezelést kértem.

Iphiginia ebben a pillanatban jött rá, hogy az újonnan érkezett a rejtélyes Lady Sands férje.

– Hol a feleségem?

– Fogalmam sincs – mondta Marcus halkán. – Mint láthatja, egyedül vagyok itt. Megvallom, kissé csalódtam is. Többet vártam dr. Penys híres terápiájától, mint néhány rossz festményt és szobrot.

– Hannah-val van találkája, ugye? – kérdezte Sands fenyegetően. – Ez állt a levélben is.

– A levélben?

– Valaki tud az üzelmeiről, Masters. Ma este egy levelet találtam a kocsimban, amelyben az állt, hogy ha kíváncsi vagyok arra a helyre, ahol maga meg a feleségem randevúznak, jöjjenek a Lamb Lane tizenkilencbe.

– Valaki csúnya tréfát űz önnel, Sands. Olyasvalaki, aki tudott róla, hogy ma éjjel idejövök kezelésre.

– Kezelésre! A feleségemmel!

– Nem.

Iphiginia összerezett, amikor meghallotta, hogy nyílik az oldalajtó. Egy nő lépett be, kezében gyertyát tartott. A láng egy csinos arcot, szőke hajat és a lehető legmélyebben dekoltált, átlátszó ruhát világított meg.

A nő megtorpant, amikor meglátta Iphiginiát. Aztán csípőre tette a kezét, és ellenségesen végigmérte.

– Hát te? Mi a rossebet csinálsz itt? – rikácsolta. – Ma én vagyok az istennő!

A függöny túloldalán hirtelen csend lett. Iphiginia visszabámult a szőke nőre, és kétségbeesetten fontolgatta, mit tegyen.

– Bocsánat – nyögte ki végül. – Valami keveredés történt.

– Mi folyik ott hátul? – érdeklődött Sands. Lépései a skarlát függöny felé dörögtek.

– Gondolom, mindjárt kezdődik az előadás – mondta Marcus szárazon.

A szőke nő a függöny felé perdült, és fejhangon felvisított:

– Mi az? Ketten vannak?

– Ööö... igen – motyogta Iphiginia.

– Hozzá ne nyúljon ahhoz a függönyhöz! – kiáltotta a szőke, majd Iphiginiához fordult.

– Nekem Penys egy szóval se mondta, hogy ma ketten jönnek kezelésre.

A túloldalon Marcus szólalt meg halkán.

– Az ön helyében én nem avatkoznék közbe, Sands.

– Mi az isten haragja folyik itt? – üvöltötte Sands.

– Azt mondtam, hozzá ne érjen ahhoz a függönyhöz! – harsogta a szőke. Majd Iphiginiára nézett. – Egy pillanat. Hát ezért vagy itt? Hogy a második urat kézbe vedd?

– Ööö... igen – suttogta Iphiginia. – Igen, azt hiszem.

– Akkor végül is rendben van. Kapd le a kabátot. Polly vagyok. És te?

– Ööö... Ginny. – Iphiginia lassan levette a kabátját, és az oszlop tetejére akasztotta.

– Kezdő vagy, mi? – mérte végig Dolly kritikus szemmel a finom fehér estélyit. – Minden kezdő túlóltözik.

– Ó, hamar belejövök – biztosította Iphiginia. – Gyorsan tanulok.

– Na, nekem elég ebből az ostobaságból! – lendült Sands a függöny felé. – Maguk ketten! Jöjjenek elő! Volna néhány kérdésem.

– El a kezekkel! – rivallt rá Dolly. – Tilos a belépés az előadás előtt!

– Na ide figyeljen! – mennydörögte Sands. – Nekem nem parancsolgathat holmi olcsó kis ribanc!

– Színházban van, uram, hogy az ég roggyon magára! – nyelvelt Polly a függöny mögül. – Színésznők vagyunk, nem ribancok! Olcsók pedig semmiképpen. Itt vagy rendesen viselkedik, vagy felejtse el dr. Penys terápiáját!

– Nem azért jöttem, hogy az átkozott műsorukat nézzem! Keresek valakit.

– A színpad mögé tilos bejönni, kivéve a hivatásos színésznőknek. Most vagy üljön le és élvezze az előadást, vagy kifele innen!

– A hölgynek igaza van – szólt közbe Marcus. – Méltányolnám, ha a távozás mezejére lépne, Sands. Fizettem, most szórakozni akarok.

– Szórakozni? – kérdezte Sands utálkozóan. – Ezt nevezi maga szórakozásnak?

– Amint hallom, nagyon mulatságos – felelte Marcus. – Talán még ihletet is ad az embernek.

– Kezdenénk az előadást, urak! – konferált Polly a függönyön át. – Ha együtt akarnak kezelést kapni, az a maguk dolga. De azt előre megmondom, hogy dupla ár.

– Vagy kifizeti a részét, Sands – mondta Marcus -, vagy ideje távozni.

– Nem távozom! – dühöngött Sands. – Legalábbis, amíg ki nem derül végre, mi a ménkű folyik itt.

– Ha marad a második úr, tegye hasznossá magát! – reccsent rá Polly. – Oltsa el a lámpát az ajtó mellett!

– Nagyon szívesen – mondta Sands fagyosan. – Lássuk végre, mi van a függöny mögött. – Megint felhangzottak a súlyos léptek, ahogy az ajtó felé masírozott.

– Na végre. Manapság semmi becsülete a hivatásos munkának – kommentálta Polly Iphiginiának, majd lehajolt és babrált valamit a színpadon elhelyezett lámpasoron. Hirtelen vakító világosság támadt.

Aztán kinyújtotta a kezét, és ráakaszkodott egy hosszú kötélre. A súlyos, vörös bársony szétgördült, és egy vékony tüllfüggöny maradt a helyén.

– Ördög és pokol... – dünnyögte Marcus.

Iphiginia rájött, hogy a színpadi lámpák az ő és Polly sziluettjét hivatottak kirajzolni az átlátszó anyagon. Kövülten állt.

– Érdekes – jegyezte meg Sands lakonikusan. – Mit is mondott, Masters, mennyibe került ez magának?

– Túl sokba – mondta Marcus. – Attól tartok, átejtettek.

– Tudod, először mind kritizál – mondta Polly Iphiginiának. – Ilyen a férfi. Aztán hamar jobb belátásra tér. – Kiegyenesedett. – Fogd a vázát. Na, mi lesz? Mozgás!

Iphiginia mély levegőt vett, felemelte az egyik hatalmas vázát. Meglepően könnyű volt.

– Mit csináljak vele?

– Pózolj! Ennyit se tudsz? Dr. Penys begorombul ám, ha nem kapják meg a pénzükért, ami jár. – Polly felragadta a másik vázát, és klasszikus póznak ítélt testtartásba merevedett.

Lassan derengeni kezdett Iphiginia előtt, hogy árnyjátékot adnak elő Pollyval.

A tüllfüggöny volt a fátyol, amely elrejtette vonásaikat, de élesen kirajzolta testük minden vonalát.

A mögöttük elhelyezett lámpák kísérteties fénybe vonták őket.

Látott már ilyen produkciót, és mind igen tanulságosak voltak. Az utolsó, amelyet Ameliával közösen tekintettek meg, egy Herculanum klasszikus romjait illusztráló rendkívül épületes élőkép volt.

Ám az itt bemutatandó jelenet forgatókönyve kétségtelenül kevésbé magasztos rendezőelveket követett. Iphiginiának az a szörnyű gyanúja támadt, hogy könnyű fehér selyemszoknyái elenyésző mértékben alkalmasak a szemérem védelmére. A lámpák úgy voltak elhelyezve, hogy Polly öltözékét gyakorlatilag átlátszóvá tették.

Iphiginia jobb fogást keresett a vázán, és mint egy pajzsot, közvetlenül maga elé tartotta. Talán elég nagy hozzá, hogy testének nagy részét elfedje. Ha van egy kis szerencséje, csak a lábát, a fejét, és a vállát láthatják.

– A bal oldali istennő nem rossz – affektált Sands jeges gúnnyal. – A jobb oldali nekem vékony. Maga szerint, Masters?

Iphiginia elvörösödött, ő volt a jobb oldali.

– Az árnyjátékért sosem rajongtam – mondta Marcus. – Ha előre tudom, hogy Penysnek ez a nagy attrakciója, valami más szórakozást kerestem volna.

Iphiginia segélykérően Pollyra nézett.

– Nyugalom – kacsintott rá Polly. – Hatunk rájuk. – Változtatva eddigi testtartásán, olyan pózt vett fel, amely kiemelte keblét. – Én szeretem ezt a munkát – suttopta. – Sokkal egyszerűbb, mint háton fekve dolgozni.

– Igazad lehet – suttopta Iphiginia.

– Na, kapcsoljunk rá kicsit, és madarat lehet fogatni velük. – Magasabbra lendítette a vázát, és hátát ívbe feszítve felfelé domborította a keblét. – Mindig ez van.

Iphiginia megmoccani sem mert, csak kapaszkodott rendületlenül a vázába.

– Eleget látott, Sands? – kérdezte Marcus. – Mert én igen. Kielégült a kíváncsiságom. Dr. Penys gyógymódja közel sincs olyan hatásos, mint híresztelik.

– Több mint eleget láttam – mondta Sands. – Akkor most ugrik a majom a vízbe!

És megint feldübögtek a léptei a függöny túloldalán.

– Az ördögbe! – Marcus csizmatalpai is döngeni kezdtek Sands mögött. – Ne nyúljon a függönyhöz! Felidegesíti a színésznőket!

– És kit érdekelnek ezek a szajhák? Arra volnék kíváncsi, hogy minek kellett engem ma idecitálni. Vége a játéknak!

Sands keze bukkant elő a fátolyfüggöny szélén: belemarkolt a vékony anyagba és megrántotta. A finom háló leszakadt a plafonra erősített kampókról.

Ott állt, immár felfedve, Iphiginia és Dolly.

– Ide hallgasson! – dühöngött Dolly. – Hát mit képzelsz? Maga fizeti ki a függönnyt!

Sands nem vett róla tudomást. Megrökönyödve Iphiginiára bámult.

– Mrs. Bright! Mi az ördögöt keres itt? Iphiginia megpróbálkozott egy tétova mosollyal.

– Jó estét, Lord Sands! Azt hiszem, még nem mutattak be minket egymásnak.

– Nyugodjon meg, én már ismerem önt – mondta Sands komoran.

Iphiginia elvörösödött.

– Nos, igen, mint már nyilván kitalálta, én is a kezeléshez tartozom, amelyet dr. Penys Mastersnek felírt.

– A kezeléshez? – Sands megsemmisítő pillantást vetett Marcusra. Az nem szólt semmit, csak a szemöldökét vonta fel. Sands visszafordult Iphiginiához. – Már megbocsásson, de ezt kötve hiszem.

– Pedig igaz! – vágta rá sebesen Iphiginia. Gyors, sürgető pillantást vetett Marcusra. – Dr. Penys úgy ítélte meg, hogy sokkal gyorsabb és sokkal drámaibb hatás érhető el, ha én is segédkezem.

– Penys egy ócska sarlatán – mondta Sands. – Mindenki tudja.

– Most hallom először! – csodálkozott el Iphiginia. Újabb segélykérő pillantást vetett Marcusra, akit mintha untatott volna a jelenet.

– Hagyjuk ezt, Mrs. Bright – mondta Sands. – Ön előtt sem lehet titok, hogy Penys úgynevezett impotencia elleni kezelése nem más, mint erotikus árnyjáték. Kis szajhák adják elő, akik a műsor után megkaphatók.

– Nana! – vágott közbe Polly. – Ez aljas hazugság! Amit mi nyújtunk, az művészet.

– Így is mondhatjuk – vont vállat Sands.

Mivel Marcustól továbbra sem érkezett segítség, Iphiginia úgy döntött, ő maga lendül támadásba.

– Honnan tudja, hogy hatásosak-e dr. Penys módszerei, ha még egyszer sem kapott kezelést, mylord?

– Látod, ez egy pokoli jó kérdés! – csatlakozott Polly. – Márpedig én még nem láttam az urat a Férfierő Csarnokában. Honnan tudná tehát, hogy miről beszél?

– Remek következtetés – jelentette ki Iphiginia. – Ön, uram, kósza szóbeszéd alapján formált véleményt.

– Köztudomású, hogy legjobb esetben is szélhámosság az egész – vágott vissza Sands dühösen.

– Badarság – tartott ki Iphiginia. – Én egyáltalán nem vagyok ilyen kishitű. Minden reményünk megvan a gyógyulásra, igaz, Masters?

Marcus vészjósló pillantást vetett rá.

Polly csípőre tette a kezét, és vadul Sandsre meredt.

– Ismerek ám sok finom urat, akikkel csodát tett egy ilyen kezelés!

Sands szeme összeszűkült.

– Ez maga szerint tény?

– De még milyen! – szegte fel Polly gögösen az állát. – Bejöttek már ide úgy, hogy évek óta meg se moccant nekik. Mire elmentek, állt, mint a cövek!

– Na, látja? – kérdezte Iphiginia diadalmas mosollyal. – Itt a tanúságtétel valakitől, aki pontosan tudja.

– Elég a cirkusból – méltóztatott Marcus megszólalni. Előhúzott egy maréknyi bankót, és Polly kezébe nyomta. – Szép előadás volt, hölgyem. Arassa le a babérokat és távozzék. További szolgálataira nem tartunk igényt.

Polly kikapta a pénzt a férfi kezéből.

– Biztos?

– Merem állítani – mondta Marcus.

– Hát akkor maradjunk ennyiben – mondta Polly, és Iphiginiára mosolygott. – Örülök, hogy együtt dolgozhattunk, Mrs. Bright. Ön nem tehetségtelen. Egy kis gyakorlás, és nagyon szépen elboldogul a pályán.

– Köszönöm – felelte Iphiginia udvariasan. – Igyekezni fogok tökéletesíteni a technikát.

– No, akkor én megyek is!

Iphiginia, Marcus és Sands figyelték, ahogy távozik a Férfierő Istennőinek Csarnokából. Hallgattak.

Marcus törte meg a csendet, amely a teremre ereszkedett. Fellépett a színpadra, és sorban leoltogatta a lámpákat.

– Mivel az este bohózatba fulladt, azt javaslom, távozzunk, Mrs. Bright.

– Hogyne, természetesen. – Iphiginia letette a vázát. Sands Marcust méregette komoran.

– Bárcsak érteném, mi folyik itt, Masters.

– Azt hiszem, biztonsággal állíthatjuk, hogy mindannyian egy kellemetlen tréfa áldozatai vagyunk, Sands. – Az utolsó lámpát Marcus égve hagyta.

– Vesszek meg, ha értem! – Sands zsebre vágta a kezét, és öles léptekkel róni kezdte a termet. – Ki tenne ilyet?

– Valaki, aki tudja, hogy maga gyanakszik a feleségével való régi keletű barátságomra.
– Marcus egyik vállát a falnak vetette, összefonta a karját, és tekintetét Sandsre szegezte. – Tele a világ olyan emberekkel, akik szeretnek a zavarosban halászni. Még nem figyelte meg? Sands fagyos tekintetét vetett rá, és tovább járkált.
– De mit várt a gazember, mi történik, ha idejövök ma éjjel, és felfedezem, hogy maga itt a kisdud játékait játssza Mrs. Brighttal?
Iphiginia elvörösödött.
– Nem játszottunk kisdud játékokat, uram. – Sands szája gúnyosan megrándult.
– Nevezze ezt az agyrémet, aminek tetszik, asszonyom. A maga dolga.
– Azt hiszem – mondta Marcus a járkáló alaknak -, akárki is csalogatta ide, abban reménykedett, hogy az éjjel történeteket széltében-hosszában elhíreszteli.
– Mit akar ezzel mondani? – követelőzött Sands.
– Az a gyanúm, hogy nem ön volt a bohóctréfa célpontja, hanem Mrs. Bright – mondta Marcus halkán. – Gondoskodni fogok róla, hogy az illető megfizessen érte.
Iphiginia rámeredt. Marcus komolyan beszélt.
Sands hirtelen megtorpant. Megfordult, és Iphiginiára nézett.
– Azt hiszi, hogy valaki megalázó helyzetbe akarta hozni Mrs. Brightot?
– Igen.
– De hát miért? – kérdezte Sands.
– Mert akárki is az, nem akarja, hogy feleségül vegyem - mondta Marcus egyszerűen.
– Feleségül? – ismételte értetlenül Sands. – Feleségül akarja venni Mrs. Brightot? Az izé, a közeli barátnőjét?
– Igen – pillantott Marcus Iphiginiára. – Még nem jelentettük be, remélem tehát, hogy számíthatok a diszkréciójára.
Iphiginia kinyitotta a száját, hogy vitába szálljon vele, de becsukta, amikor rájött, hogy a tiltakozás további kérdésekre ösztökélné Sandst.
– Hallottam róla, hogy hamarosan bejelenti az eljegyzését – ráncolta Sands a homlokát.
– De természetesen azt hittem, hogy egy fiatal... ööö... no, mindegy. – Köhécselt egyet, aztán meghajtott a fejét Iphiginia felé. – Fogadja jókívánságaimat, Mrs. Bright.
– Köszönöm! – bámult Iphiginia dühödten Marcusra. – Reméljük, dr. Penys kezelése meghozza a várt eredményt, mielőtt még sor kerülne nászéjszakánkra.
Sands elvagyorodott. Hirtelen sokkal fiatalabbnak és sokkal szeretetre méltóbbnak látszott.
– E tekintetben is sok szerencsét kívánok. Mellesleg, attól nem kell tartania, hogy bárkinek is beszámolok a ma este történéseiről.
– Méltányolom, uram – mondta Iphiginia.
– Különbözik kétlem, hogy bárki elhinné. Túlságosan botránys az egész. – Sands az ajtó felé indult. – Tudják, mit? Azt hiszem, maguk ketten éppen összeillenek. Most, ha megbocsátanak, sietnem kell. – Utolsó gúnyos pillantást vetett a festményekre, ahogy nyitotta az ajtót. – Önnel ellentétben, Masters, nekem semmi szükségem dr. Penys kezelésére.
– Szerencsés ember – mondta Marcus.
Megint csend telepedett rájuk, amikor az ajtó becsukódott Sands mögött. Hallgatták a távolodó lépteket, ahogy a lord végigmegy a folyosón, majd azt is, ahogyan kinyitja a bejárati ajtót.
És egy pillanattal később becsukja.
Iphiginia megkönnyebbülten felsóhajtott, aztán Marcusra förmedt.
– Szégyellhetne magát! Lord Sands várni fogja, hogy megjelenjen az újságokban az eljegyzésünk híre. Hogy tehetne?
– Csak ezzel tudtam elterelni a figyelmemet.

– De mit fog gondolni magában, amikor a bejelentés az istennek sem jelenik meg az újságokban? Bizonyára eltöpreng rajta, vajon nem hazudott-e neki.

– Ezen ráérek később aggódni. Más gondom is van.

– Ó, csakugyan? – tette Iphiginia csipőre a kezét. – És ugyan mi, ha szabad érdeklődnöm? Talán szeretné elmagyarázni, mit művel ebben a különös helyiségben, mylord?

Kinyílt az oldalajtó, elvágva a tirádát. Iphiginia megrökönyödve bámult a jövevényre. Sosem mutatták be annak rendje és módja szerint Lady Sandsnek, de Zoe egyszer megmutatta neki egy bálon.

Hannán, tetőtől talpig sötét köpenybe burkolózva, kísétált a színpad elejére, és szomorúan, bocsánatkérően Iphiginiára mosolygott.

– Azt hiszem, Marcus rám célzott, Mrs. Bright. Attól tartok, én vagyok az a gond, amit az előbb emlegetett.

Mielőtt Iphiginia szóra nyithatta volna a száját, kivágódott a bejárati ajtó, és Lord Sands sétált be rajta. Egyik kezében a cipője.

– Masters magyarázatára – szólalt meg jeges hangon -, magam is kíváncsi lennék. Végighallgatom, mielőtt párbajra hívom.

Hannah halottsápadtan állt, mint aki kísértetet lát.

– Úristen, ne! – Kezét a torkához kapta. Aztán térdre rogyott, és zokogásban tört ki.

– Lady Sands! – sietett felé Iphiginia.

– Hannah! – Sands ledobta a cipőjét, és a neje felé indult.

– Mi folyik itt? – mélázott el Marcus. – Kezelés vagy népgyűlés?

TIZENNYOLC

– Lady Sands, kérem, szedje össze magát! – Iphiginia zsebkendőjét húzta elő fehér szaténretiküljéből, lehajolt, és Hannah reszkető ujjai közé dugta. – Nyugodjon meg! Minden rendben lesz.

– Köszönöm. – Hannah kifújta az orrát, közben megkockáztatott egy kétségbeesett pillantást élete párjára. – Úgy sajnálom, Mrs. Bright. Nem akartam, hogy idáig fajuljanak a dolgok. Marcusnak igaza volt. Nem titkolhatom el a végtelenségig az igazságot a férjem elől.

– Milyen igazságot? – meredt Sands Marcusra dühtől eltorzult arccal. – És ne jöjjön nekem még egyszer azzal a dr. Penys-féle kezeléssel, ha jót akar!

– Egyedül Hannah mondhatja el az igazságot – mondta Marcus. – Én szavamat adtam, hogy megőrzöm a titkát.

– Milyen közös titkai vannak magának a feleségemmel? – tört ki Sands. – Idecsalta valamivel, hogy elcsábítsa ebben a kuplerájban?

– Téved – mondta Marcus higgadtan.

– De még mekkorát! – egyenesedett fel Iphiginia harciasan. – Ez, uram, már több a soknál! Marcus soha nem csábítana el egy férjes asszonyt!

Sands haragos tekintete a villogó szempárba mélyedt.

– Honnan tudja?

– Nagyon, de nagyon jól ismerem ölordtságát. – Iphiginia megsimogatta Hannah vállát.

– Képtelen az erkölcstelenségre. Egyszerűen nem szenvedheti.

Marcus kifürkészhetetlen pillantással meredt rá.

Sands szemében némi érdeklődés csillant.

– Ön hogyan csöppent ide ma éjjel, Mrs. Bright?

– Levelet kaptam, csakúgy, mint ön, uram – mondta Iphiginia. – Percekkel ön előtt értem ide, és elbújtam a függöny mögött. – Széles mozdulattal körbemutatott az ágyon, az

erotikus festményeken, a szobrokon. – Világos, hogy valaki azt akarta, csípjem rajta Masterst Lady Sandsszel. Az a gyanúm, önt ugyanezért hívták ide.

– Valaki kitervelte, hogy összetalálkozzunk? – szegezte előre Sands az állát. – Erre céloz?

– Ez az egyetlen logikus feltételezés, nemde, Masters?

– Igen. – Marcus elgondolkodva méregette a kis csoportot. – Mindannyian levelet kaptunk.

– A zsaroló nem írhatta őket – folytatta Iphiginia. – Mrs. Wycherley halott. Azonkívül pénzigényeket sem jelentettek be. Egy másik rosszindulatú egyén állhat a dolog mögött.

Sands haragos tekintete egyikükről a másikkra vándorolt.

– Milyen zsaroló? – hörögte.

Hannah szomorú méltósággal felemelte a fejét.

– Valaki megzsarolt, mylord. Úgy gondoljuk, hogy Mrs. Wycherley volt az, a Wycherley ügynökségtől. Ugyanő Mrs. Bright egyik ismerősét is megzsarolta. Továbbá legalább még egy harmadik személyt, aki végül is megölte.

– Legalábbis eredetileg ebből a feltevésből indultunk ki – tette hozzá Marcus.

– Jóságos ég! – suttogta Sands. Két lépéssel Hannah mellett termett, és a karjába vonta.

– Azonnal mondjon el mindent, Hannah! Ne kínozzon tovább.

Hannah szeme megtelt könnyel.

– Meggyűlöl és elfordul tőlem.

– Soha! – fogadkozott Sands. – Soha, szerelmem. Nem tehetett olyat, ami gyűlöletet kelthetne bennem. Egy módon tudná összetörni a szívemet, ha elhagyna.

– Ó, Edward, megöltem! – kiáltotta Hannah, a vállába temetve az arcát. – Lelöttem. És nem bánom. Csak attól félttem, hogy maga rájön.

– Kit ölt meg? – simított végig Sands a reszkető háton.

– Spaldingot – bökte ki Hannah. Sands megdermedt.

– Az első férjét?

– Lelöttem egy éjjel, amikor részegen jött haza és nekem esett. Nem bírtam tovább elviselni! – zokogott fel. – Nem bírtam az állandó rettegést. A durvaságot. Ó, Edward, rettegés volt az életem. Senki sem sejtette. Csak Marcus jött rá.

Sands Marcusra nézett Hannah feje fölött.

– Masters? Hogy kerül maga a képbe? Mindig azt beszéltek, hogy Spaldingot maga ölte meg.

– Öt perccel azután sétáltam be, hogy Hannah lelötte – tájékoztatta Marcus higgadtan. – Eltüntettem a hullát. A folyóba dobtam, azt a látszatot keltve, mintha útonálló gyilkolták volna meg.

– És ez még semmi! – Hannah szipogva visszanyelte könnyeit. – Marcus tartotta a hátát az egészért. Mindenki azt hitte, hogy hasznót húzott Spalding halálából. Valójában a férjem őt is becsapta, mint még sokakat. A befektetési kartell, amelyet létrehozta, a csőd szélén állt.

– Én aznap utaztam fel Londonba, azonnal beszélni akartam Spaldinggel – magyarázta Marcus. – Bár késő este érkeztem, rögtön a házához hajtottam. Ott találtam Hannah-t, füstölgő pisztollyal a kezében.

– Reszketve – vetette közbe Hannah. – Vagy még inkább, vacogva. Egy röpke pillanatra ugyan megkönnyebbültem, hogy Spalding halott, de aztán elveszítettem a fejemet. Nem tudtam, mi lesz. Masters mindent elintézett.

– Értem. – Sands elgondolkodva nézett Marcusra. – Nemcsak Hannah szerepéről hallgatott, hanem a befektetési kartell pénzügyi helyzetéről is.

– Nem sok választásom volt – ismerte el Marcus. – Túl sok forgott kockán.

Hannah idegesen a füle mögé simított egy hajtincset.

– Ha a kartell ingatagságáról kiszivárgott volna valami, kitört volna a pánik. A befektetők borzalmas veszteséggel tudták volna eladni a részvényeiket. Sokan tönkrementek volna. – Révetegen elmosolyodott. – Marcus átvette a kormányt, és megmentette a süllyedő hajót.

– És meggazdagodott rajta – jegyezte meg Sands. Marcus vállat vont, és nem bocsátkozott részletekbe.

– Ó, Edward, annyira sajnálom, hogy így kellett megtudnia – suttogta Hannah. – Marcus arra biztatott, hogy mondjak el mindent. Állította, hogy csak így húzhatjuk ki a zsaroló méregfogát, de én félttem bevallani magának. Félttem, hogy ellenem fordul.

– Mindig is gyanítottam, hogy miféle alak volt ez a Spalding – felelte Sands, és magához szorította az asszonyt. – Pletykáltak róla. De az ilyesféle dolgokról a társaság nem vesz tudomást.

– Tudom – motyogta Hannah.

– Figyeljen rám, Hannah. Örülök, hogy lelőtte. Hallja? Csak azt sajnálom, hogy nem nekem jutott a megtisztelő feladat.

– Edward! – kapaszkodott belé Hannah.

– Mondtam magának, Hannah, nincs a föld színén semmi, ami el tudna magától tántorítani, kivéve, ha megtudnám, hogy mást szeret.

– Soha – mondta Hannah határozottan. – Magán kívül soha nem szerettem senkit. És nem is fogok.

– Akkor ezentúl szíveskedne megbízni bennem? – simogatta meg Sands az asszony haját.

– Ó igen – lehelte Hannah. – Kár, hogy nem mondtam el mindent korábban.

– Úgy látszik – emelte Sands tekintetét egyenesen Marcusra -, a lekötelezettje vagyok, uram. Egyrészt mert akkor éjjel segített Hannah-nak, másrészt mert megoltalmazta a rá váró kérdésektől és gyanúsításoktól.

– Semmiség – vont vállat Marcus. Iphiginia gőgösen Sandsre mosolygott.

– Íme, ez Masters, Lord Sands. Üriember, tetőtől talpig.

– Üriembert Hannah faragott belőlem. – Marcus kényelmesen kinyújtóztatta hosszú lábait, hátradőlt a kocsikulcsra, és kibámult az ablakon. – Ő tanított meg mindenre, ami nélkül létezni sem lehet a társaságban.

– Kutyából nem lesz szalonna – vágta rá Iphiginia. – Lehet, hogy Lady Sands csiszolt magán valamicskét, de az az igazság, hogy önnek veleszületett érzéke van a nemes viselkedéshez.

Marcus mintha mulatott volna magában.

– Parasztnak születtem, Iphiginia.

– Hogy jön ez ide? – legyintett türelmetlenül Iphiginia. – Akkor is igazi nemesember volna, ha előzőleg halászik, vagy zöldséget árul egy targoncáról.

Marcust meghatotta ez a belé vetett naiv hit, de ennek nem adta látható jelét.

– Ez aztán a demokratizmus. Úgy beszél, mint egy amerikai.

– Szerintem a nagyúri cím annak jár, aki kiérdemelte, nem pedig annak, aki véletlenül jó családba talált születni.

– Nem ez az általános nézet.

– Nem osztom az általános véleményt – fintorgott Iphiginia. Marcus elvigyorodott.

– Azt tudom. És ez egyik legcsábosabb tulajdonsága.

– Csak olyan férfi értékeli ezt egy nőben, aki maga is szokatlan nézeteket vall.

– Milyen igaz. – Marcus visszasüppedt borongós éjszakai szemlélődésébe. Micsoda megkönnyebbülés, hogy nem kell már titkolóznia Hannah miatt. Nagyon zavarta, hogy még

Iphiginiának sem számolhatott be a dologról. Először találkozott olyan nővel, akivel szeretett őszintén beszélni.

– Marcus?
– Igen?
– Most mihez kezdünk? Mrs. Wycherley halott. Ő nem küldhette a tegnapi leveleket. Kivel állunk most szemben?
– Még nem tudom – mondta lassan Marcus -, de van egy teóriám, miszerint akárki tette is el láb alól Mrs. Wycherleyt, megtalálhatta az áldozati listáját.
– És úgy döntött az illető, hogy ott folytatja, ahol Mrs. Wycherley abbahagyta?
– Nem kizárt.
Iphiginia töprengve ráncolta a szemöldökét.
– Azt nem értem, mit akart elérni ezzel a kis színjátékkal. Az illető azzal, hogy ma éjjel egybeterelt minket, veszélybe sodorta az egész vállalkozást. Hannah feltárta a tényeket a férje előtt. Tehát már nem lehet zsarolni.
– Mind a ketten, ön és Sands is enyhén szólva kompromittáló szituációban látták ma Hannah-t meg engem.
– Igen, de én azon nyomban tudtam, hogy ön ártatlan. És Sands sem sokáig hitte csábítónak.
– Senki – mondta Marcus nyomatékkal -, de legkevésbé az a fajta ember, aki hajlamos egy halott zsaroló írásos anyagával tovább garázdálkodni, nem jósolhatta meg az ügyek ilyenén kimenetelét.
Iphiginia meglepetten meredt rá.
– Hogy érti ezt? Ó! – Elfintorodott. – Úgy gondolja, a gazember azt hitte, hogy Lord Sands meg én a legrosszabbat fogjuk feltételezni?
– Igen.
– Nagyot tévedett, nemde?
– A legtöbb ember azt feltételezte volna – mondta Marcus halkan.
– Badarság. Csak azok, akik nem fogják fel a kölcsönös tiszteletre, a szellemi összhangra és az igazi szeretetre épülő kapcsolatokat, csak azok lennének ilyen idióták.
– Lehet, hogy önnek ez meglepetés, drágám, de szerény véleményem szerint az átlagnépesség kilencvenkilenc százaléka, illetve London lakóinak száz százaléka, meg sem kockáztatná azt a feltevést, hogy a fent említett kapcsolatfajta férfi és nő között egyáltalában lehetséges.
– Gondolja? Ön például hogyan reagált volna, ha ma éjjel egy kuplerájban talál rám, amint egy férfit bújtatok a színpadi ajtó mögött?
– Átkozottul dühös lettem volna.
– De hitt volna nekem, ha azt mondom, hogy ártatlan vagyok?
Marcus elgondolkodott, és kénytelen-kelletlen bevallotta magának, hogy valószínűleg inkább elhitte volna akár a legvadabb magyarázatot, mint hogy szembenézzen a lehetőséggel, hogy Iphiginia megcsalta.
– Igen.
Iphiginia önelégülten mosolygott.
– Tudtam. Megbízik bennem, igaz, uram?
– Igen, de akkor is átkozott dühös lettem volna! Kérem, eszébe ne jusson kipróbálni a dolgot.
– Még mindig nem értem, mit akart a gazember elérni azzal, hogy ma éjjel összecsisztított minket. Akárhogy is nézem, a jövedelemforrását tette kockára.
Marcus egy pillanatig hallgatott, felülvizsgálva a következtetést, amelyre korábban jutott.
– Lehet, hogy most olyasvalakivel van dolgunk, akinek mindez szórakozás. A pénzre, teszem fel, amit Mrs. Wycheley áldozatainak zsarolásából szerezhetne, nincs is szüksége.
– Hanem azt élvezzi, hogy feltárja az emberek titkait?

– Nem kizárt. A társaság túl sok veszélyesen unott embert termel ki, akik közül akárhány éhes farkasként vetné magát Mrs. Wycherley adataira, hogy dögvészt bocsásson a városra.

– Jóságos ég! Micsoda borzalmas gondolat!

– Nem kellemes, az biztos.

Őlordsága ezúttal eltekintett attól, hogy tovább részletezze hipotézisét. Igazából az aggasztotta, hogy ami az éjjel történt, azt csak a bosszú vezérelhette.

Iphiginia szeme hirtelen elkerekedett.

– Zoe néni titka megint veszélybe kerülhet. Mi van akkor, ha a gazember úgy határoz, hogy kipellengérezzi merő élvezetből?

– Nem lehetetlen – értett egyet Marcus.

– Figyelmeztetnem kell!

– Most már nem tudjuk megállítani a leleplezéseket, ha az illetőnek az a szándéka.

– Szegény Zoe néni!

– Ha lehet, még ma éjjel értesíteni kell. De könnyen előfordulhat, hogy a gazember nem tesz további lépéseket egy darabig – mondta Marcus. – Megeshet, hogy előbb kivárja, vajon elérte-e a kívánt hatást a mai kis jelenettel, mielőtt veszi a fáradságot, hogy újabbat rendezzen.

– A ma esti találkozó létrehozása nem kevés tervezést igényelt.

– Én is azt hiszem, hogy készülhetett már rá egy ideje. Iphiginia, kezdek kételkedni benne, hogy a korábbi következtetésünk helyes, és Mrs. Wycherley volt a zsaroló.

– De hát megállapítottuk, hogy csak ő lehetett!

– Talán. Reggel azonban kísérletet teszek valamire, amit eddig nem állt módomban megtenni.

– Mi az?

– További adatok gyűjtése, amelyek alátámaszthatják a bűnösségét.

– Milyen adatoké?

– Megkérem a titkáromat, hogy nézzen utána egy-két dolognak.

– Mégpedig?

– Mégpedig utánanézetek, hogy ki a tulajdonosa annak az ingatlanoknak, ahol dr. Penys Múzeuma székel.

– Nyilván Mr. Penys a tulajdonosa – pislogott Iphiginia – vagy legalábbis a bérlője.

– Azt hiszem, biztonsággal állíthatjuk, hogy a Penys nem túl gyakori név – mutatott rá Marcus.

– Valóban – ráncolta a homlokát Iphiginia.

– Túlon túl önmagáért beszél, tekintve a vállalkozás profilját.

Iphiginia egy pillanatig értetlenül meredt rá.

– Penys... O, igen, értem, mire gondol.

– Akárhogy is, ideje egy kicsit mélyebbre ásnom.

– De mit keres? – kérdezte Iphiginia.

– Még nem tudom.

Iphiginia szótlánul üldögélt. Marcus feltételezte, hogy az éjszaka eseményei fölött tünődik, ő maga éppen azokon az instrukciókon töprengett, amelyeket reggel Barclaynek fog adni, amikor Iphiginia félbeszakította a gondolatait.

– Marcus?

– Igen?

– A jobb oldali istennő a fátyolfüggöny mögött... a Férfierő Csarnokában... maga is úgy véli, hogy kissé vékonyka volt?

Marcus felkacagott, kinyújtotta a karját, és magához húzta a lányt.

– A legkevésbé sem. Úgy vélem, pontosan olyan hatással van rám, amelyre szükségem van férfierőm fenntartásához.

Zoéra a Crandal-bálon akadtak rá. Éppen elhagyta a táncparkettet Lord Otis karján, kipirultán a keringőtől.

– Jó estét, Iphiginia. Masters. – Otis szemöldöke homlokára szaladt. – Nem tudtam, hogy tervezik ma itt megjelenni.

Iphiginia Zoéra nézett.

– Azonnal beszélünk kell veled.

– Jóságos ég, mi történt? – riadt meg Zoe.

– Az az illető, aki megölte Mrs. Wycherleyt, birtokába jutott némi információnak az áldozatokról, és azzal szórakoztatja magát, hogy feltárja a titkaikat – hadara Iphiginia egy szuszra.

– Édes istenem! – Zoe kétségbeesett mozdulattal torkához kapott.

– Nyugodjék meg, kedvesem. Elintézzük a dolgot – szorította magához a másik karját Lord Otis.

– Menjünk ki a kertbe – ragadta magához az irányítást Marcus -, és a továbbiakat talán beszéljük meg ott. Létezik megoldás. Ám attól tartok, hogy csak egy.

– Közölnünk kell az igazságot Maryanne-nel. – Otis pofaszakái la megrándult. – Megmondtam Zoénak már hetekkel azelőtt, hogy ez az egész elkezdődött.

– De a mi drága Maryanne-ünk! – suttogta Zoe reszketeg hangon. – Mit szól majd? Mit szól Sheffield? És mi lesz a házassággal?

– Ezen túl kell esnünk, kedvesem – mormogta Otis, és az ajtó felé irányította. – A kezdet kezdetétől tudtuk, hogy egyszer majd szembesülnie kell az igazsággal.

Egy órával később, valamivel hajnali fél három előtt, Marcus besétált a laboratóriumába, töltött magának egy pohár konyakot, és leült a dolgozóasztala melletti székre.

Egy lámpát gyújtott csak fel. Csizmáit az asztalra tette, hátradőlt, és az italba kortyolt.

Az egy órával korábbi beszélgetésre gondolt. Otis meglepően nyugodtan fogadta a hírt. Marcus úgy érezte, megérti. Miután tizennyolc éven át kényszerült a házibarát szerepét játszani, végre magáénak vallhatja a lányát.

A beszélgetés végére Zoe is belenyugodni látszott az elkerülhetetlenbe, talán még meg is könnyebbült, hogy napfényre kerül az igazság.

Azt senki sem tudta előre, miképpen fogadja majd Maryanne, hogy Otis az apja. A házasság kétségtelenül veszélybe került, de ki tudja, mi lesz az egészségből? Sheffield gondolkodásában és döntéseiben önálló fiatalember. Ha tényleg szereti Maryanne-t, lehet, hogy rá sem hederít a pletykára.

Ha tényleg szereti Maryanne-t?

– Hogy az a magasságos ég! – morogta utálattal. Kezd úgy gondolkodni, mint valami romantikus költő. Talán túl sok időt töltött az utóbbi időben az öccse és Iphiginia társaságában. Az ő ferde, idealizált felfogásuk férfi és nő viszonyáról kezd megmégelyezni az övét is. Csak nehogy túlzottan a befolyásuk alá kerüljön. Világéletében kizárólag a logikában bízott meg.

Egyszer már megkapta a maga választ az élettől, és a törvényeit úgy öntötte formába, hogy védve legyen a naivitás és a romantikus hajlamok csapdái ellen.

Kopogás szakította félbe.

– Tessék.

– Marcus? – lépett be Bennet.

– Mi az? – pillantott rá Marcus.

– Semmi. – Bennet tétovázott. – Lovelace mondta, hogy dolgozol. Lefeküdni készülök, de úgy gondoltam, előbb benézek jó éjszakát kívánni.

– Gondolkodni akartam. – Marcus lenézett a kezében a pohárral. – Iszol velem egy konyakot?

– Köszönöm. – Bennet láthatólag szívesen fogadta az ajánlatot. Az asztalhoz járult és töltött magának.

Marcus várt.

Bennet melengette a konyakospoharat.

– Láttalak Mrs. Brighttal úgy egy órája.

– Crandaléknél?

– Igen.

– Én nem láttalak téged.

– Nagy volt a tömeg – vágta rá Bennet.

– Igaz.

Hallgattak egy sort. Majd Bennet megköszöri a torkát.

– Az esküvőd előkészületei jól haladnak?

– Mrs. Bright még nem egyezett bele, hogy az arám legyen. – Bennet felkapta a fejét, arcára kiült a döbbenet.

– Mit mondtál?

– Nem kapott kifejezetten két kézzel a lehetőségen – mosolygott Marcus gyászosan. – Azt állítja, hogy bár meglehetősen... ööö... kedvel engem, nem él-hal az ötletért, hogy a feleségem legyen.

Bennet kis híján félrenyelt.

– Őrült az a nő! – jelentette ki. Saját személyében is sértve érezte magát, függetlenül a frigről alkotott véleményétől.

– Bóknak veszem az észrevételt – mondta Marcus. – De igazság szerint csöppet sem örült. Akaratosság, gög, az van benne, önállóság is, eredetiség nem is kevés, de örület egy csöpp sem.

– Hogy lehet az, hogy nem akar hozzád menni? Earl vagy, az ég szerelmére! Azonkívül gazdag. Más nő az ő helyzetében ölné érte, hogy a feleséged lehessen.

– Mrs. Bright meglehetősen jól el van engedve anyagilag, a saját megfontolt befektetéseinek köszönhetően. A címem, úgy veszem észre, szintén nem tesz rá különösebb hatást.

Halványan elmosolyodott.

– Rendkívül egyenlősi elképzelése van arról, hogy mi teszi az úriembert. Azt hiszem, kicsit sok Locke-ot meg Rousseau-t olvasott. Valószínűleg Jeffersont is.

– Nem vonta kétségbe a címhez való jogodat, ugye? – hördült fel Bennet.

– Nem.

– Remélem is. – Arcán sötét kifejezés ült. – Azt akarod mondani, hogy feketén-fehéren visszautasított?

– Azt akarom mondani, hogy meglehetősen erőfeszítést kell tennem annak érdekében, hogy meggyőzzem: megfelelő férj lennék a számára.

– A pokol minden ördögére! – morogta Bennet. – Ez elképesztő! A hír maga örvendetes, de azért mégiscsak arcátlanság!

Marcus megforgatta a poharat a kezében, és figyelte a lángok táncát az üvegben.

– Mrs. Bright győzött meg róla, hogy visszakozzam az eljegyzéseddel kapcsolatban.

Bennet rámeredt.

– Ezt nem hiszem el! Miért ütné Mrs. Bright az orrát az én ügyeimbe? Mit érdeklí őt, hogy én kit veszek el?

– Egy csomó fura dolog iránt érdeklődik. És egy csomó ember iránt.

– Marcus, csak nem azt akarod mondani, hogy azért gondoltad meg magad a házassági terveimmel kapcsolatban, mert a drágalátos Mrs. Brightod hozzá talált szólni a témához?

– Meglep téged?

– Megdöbbsent.

– Be kell valljam, nem te vagy az egyetlen. Én magam is meglepődtem kissé.

– Nem tudom elképzelni, hogy bárkinek a világon megengeded, legutolsósorban egy szere... – Marcus szeme összeszűkül. – Akarom mondani, egy nőismerősödnél, hogy befolyásoljon. Ördög vigye, nem olyanok ismerlek, aki megváltoztatja a véleményét bármilyen tárgyban, ha egyszer a dolog már eldöntött.

– Ez nem teljesen igaz. Ismeretes, hogy megváltoztatom a véleményemet, amennyiben új fejlemények merülnek fel, amelyek új következtetések levonására késztetnek.

– Bah. Ez gyakorlatilag nem fordul elő, mert sosem döntesz el valamit addig, amíg alaposan meg nem vizsgálod a szóban forgó kérdés minden vetületét.

– Elég az hozzá, hogy Mrs. Brightnak sikerült véleményem megváltoztatására bírni a te ügyedben. – Belekortyolt a konyakba.

– Ördög és pokol!

– Zavar, hogy engedtem általa befolyásolni magam?

– Igen. – Bennet összeszorította a száját. – Igenis, zavar, még akkor is, ha ebben az esetben én voltam a beavatkozás haszonélvezője. Ez nem vall rád, Marcus.

– Nem, valóban nem. – Marcus a mechanikus komornyikot nézte a sarokban. – Mindig súlyt helyeztem rá, hogy néhány egyszerű, egyenes elv alapján rendezzem az életemet.

– Így jártál el, amióta csak az eszemet tudom – helyeselt Bennet savanyúan.

– Mrs. Bright arra késztetett, hogy módosítsam, illetve néhány esetben áthágjam a saját törvényeimet. Ha azt a lehetőséget kizárjuk, hogy megbolondultam, mit gondolsz, mit jelent ez az egész?

– Ne vedd rossz néven, bátyám, de az a benyomásom, hogy hagyta az indulataidat uralkodni az eszed felett.

– Egyszer ugyanezt lobbantottam a szemedre én is.

– Igen, igaz – ismerte el Bennet mordán. – Tényleg feltett szándékod, hogy elveszed, ugye?

– Igen.

Bennet felsóhajtott.

– Megmondanád nekem, miért érzed szükségét, hogy ezt a bizonyos női lényt feleségül vedd, Marcus?

Marcus sötét tekintettel meredt a gépemberre.

– Ha vele vagyok, nem érzem úgy, mintha fogaskerekekből és rugókból lennék összeszerelve.

Barclay a jegyzeteit tanulmányozta, majd magasabbra tolta a szemüveget az ornyergén, és Marcusra villantotta a tekintetét.

– Egész pontosan minek óhajt a nyomára bukkanni, uram?

– Valamiféle kapcsolatot keresek a Penys Múzeum tevékenysége és a síremlék építetője között.

– Nem értem. Milyen kapcsolat lehetséges itt ön szerint? – Marcus halványan elmosolyodott.

– Azért fizetem magát, Barclay, hogy megtalálja.

– Igen, mlyord. – Barclay nyögve felemelkedett a székből. – Azonnal hozzálátok, uram.

TIZENKILENC

– Megmondtuk Maryanne-nek mindjárt reggeli után. Ő csak hallgatott – szipogta Zoe a zsebkendőjébe. – Nem szólt egy árva szót sem. Én azt hittem, egy életre meggyűlölt bennünket. Aztán egyszer csak sírva fakadt...

Iphiginia jelentőségteljes pillantást váltott Ameliával az íróasztala mögül. Amelia némán felvonta a szemöldökét.

– És aztán... – trombitált bele Lord Otis a zsebkendőjébe – aztán rám nézett, és így szólt hozzám: papa! Annyi év után, azt mondta nekem: papa! És a karomba vetette magát...

– Esküszöm, ez volt életem legboldogabb pillanata! – zokogta Zoe.

– Nekem is, egyetlenem! – ölelte át Lord Otis. – Ha tudná, mit jelent az, ha az ember nyíltan lányának nevezheti a lányát!

– Ezzel kellett volna kezdenünk, amikor Guthrie kilehelte a lelkét – magyarázta Zoe Iphiginiának. – Csak elképzelni is, mennyi bajtól kímélhettük volna meg magunkat!

Iphiginia keresztbe fonta a karját.

– Mi lesz Sheffielddel?

– Nos, Maryanne ragaszkodik hozzá, hogy azon nyomban közöljük vele az igazságot – mondta Otis büszkén. – És milyen igaza van! Annál is inkább, mert a zsaroló úgymint kitalálja előbb-utóbb.

– Sheffield, gondolom, vissza fog lépni – sóhajtotta Zoe. – De hát ezen nem segíthetünk. A sheffieldi earlok mindig sokat adtak magukra. Roppant előkelő család. Micsoda parti lett volna... Nagy kár érte. No de Maryanne oly szép, és ez az, ami számít. Nem lesz nehéz a drágámnak egy hasonlóan jó férjet találnunk.

– Közzéteszem, hogy vagyont hagyok Maryanne-re – nyilatkoztatta ki Otis. – Különben mindig is ez volt a szándékom, csak persze nem hoztam volna nyilvánosságra. Most ennek már semmi akadály. És feltétlenül nagyobb lesz így a választék kérőkben.

– Így igaz. – Iphiginia felvette a tollát, és elgondolkodva pörgetni kezdte az ujjai között. – Az jutott eszembe, hogy talán még ennél is egyszerűbb módon el lehetne intézni ezt az egész kérdést.

– Hogyan? – kérdezte Zoe.

– Ha te meg Otis összeházasodnátok – mondta Iphiginia.

– Ha összeházasodnánk? – bámult rá Zoe. – De hát mi tökéletesen boldogok vagyunk így, ahogy vagyunk, nem igaz, drágám?

– Mindig ön volt életem boldogsága, egyetlenem – jelentette ki Otis lovagiasan. – Hiszen tudja. És mindig is az marad, függetlenül attól, hogy összeköt-e minket a házastársi eskü, vagy sem.

– Ó, Otis, annyira szeretem! – mosolygott rá Zoe könnyein keresztül.

– Arról van szó – vágott közbe Iphiginia -, hogy ha Otis elvenne feleségül, Zoe néni, akkor egy csapásra szükségtelessé válna közhírré tenni Maryanne származását.

– Ahogy mondod – bólintott rá Amelia.

– Nem értelek, kicsim – ráncolta Zoe a homlokát.

– Istenemre, van benne valami! – szaladt össze Otis szemöldöke. Iphiginia tisztán látta, hogy tekintetébe új csillogás költözött.

– Ha egybekelnél Lord Otisszal, Zoe néni, akkor ő lenne Maryanne mostohaapja. Maryanne szólíthatná papának, senkinek nem tünne fel. Ő is nyugodtan a lányának nevezhetné Maryanne-t, és az emberek nem gondolnának másra, csak hogy őszinte apai érzelmeket táplál iránta.

– Ami különben sem titok – jegyezte meg Amelia. – Azonkívül ez a Guthrie- és az Otis-vagyon szempontjából is előnyös lenne.

– Pontosan – mondta Iphiginia. – Maryanne immár nemcsak egy tekintélyes hozományral rendelkező fiatal hölgy lenne, hanem örökös. Örökösője egy hatalmas vagyonnak.

– Senki sem kérdőjelezhetné meg a helyzetet – motyogta Otis. – A világ legtermészetesebb dolga volna, hogy gondoskodom róla anyagilag.

– Jóságos isten! – rebegte Zoe, amint az új lehetőségeknek ez a szédítő horizontja feltárult előtte. – Akkor minden ujjára tíz kérő akad. Kedvére válogathat közülük.

Otis szájához emelte Zoe kezét, csókot lehelt rá, aztán így szólt:

– És én nemcsak a lányomat vallhatnám a sajátomnak anélkül, hogy botrány törne ki, hanem megérném végre azt is, hogy önt, édesem, a feleségemnek mondhatom.

– Otis! – nézett fel rá Zoe átszellemülten. – Mindig oly jó volt hozzám. Guthrie idejében egyedül ön tette elviselhetővé az életem.

– Legnagyobb örömömre szolgált – mondta Otis. – És amennyiben úgy kívánja folytatni kettőnk viszonyát, mint eddig, azt is kitüntetésnek fogom tekinteni. Ám tudnia kell, hogy semmi nem tenne annál boldogabbá, mint ha ország-világ előtt a kezét nyújtaná nekem.

– Hogyan mondhatnék nemet? – kérdezte Zoe ragyogó szemmel. – Nem is gondoltam rá, hogy újra férjhez menjek, miután Guthrie-től megszabadultam. De ön az egyetlen férfi, akit valaha szerettem. Akit szeretek. A gyermekem apja. A legdrágább barát.

– Délután megszerzem a diszpenzációt – határozott Otis. – Még ma este megesküszünk.

– Valami azt súgja nekem, hogy Maryanne örülni fog – jegyezte meg Amelia.

– Azonkívül – kopogtatta Iphiginia tolla hegyét egy rajzpapírhoz – megint kihúztuk a zsaroló egyik méregfogát. Kezdem azt hinni, hogy Mastersnek végig igaza volt. Ugyanis a kezdet kezdetén állította, hogy csak úgy hatástalaníthatjuk az illetőt, ha felfedjük a titkokat, amelyekkel sakkban tart bennünket.

– Tényleg lehetett valami igaza – helyeselt Amelia.

– Ez nagyon gyakran előfordul – motyogta Iphiginia. – Aminek sajnos tudatában is van, és nem is mulasztja el felhívni rá a figyelmet. Időnként halálra bosszant vele.

– Főképp talán azért, mert te magad is megszoktad, hogy az esetek többségében neked legyen igazad – mutatott rá Amelia.

Iphiginia borongva idézte fel magában azt a tervét, hogy a zsarolási ügyet a főnixes pecsét és a fekete viasz tulajdonosának azonosításán keresztül oldja meg.

– Életemben nem találkoztam olyan emberrel, akinek gyakrabban volna igaza, mint nekem. Idegesítő egy tulajdonság – jegyezte meg.

S még nem is ejtett szót Marcusnak arról a tulajdonságáról, hogy nem ismer lehetetlent – egyedül csak belészeretni nem képes már soha senkibe.

– Mi Masters legutóbbi hipotézise, Iphiginia? Szerinte ki állhat e mögött a leleplezési hullám mögött? – tette fel a kérdést Amelia, amint felfelé lépdeltek az Adam Manwaring irodájához vezető lépcsőkön.

– Az új bajkeverőt még nem sikerült azonosítania – mondta Iphiginia. – A legérdekesebb teória, amellyel eddig előállt, az az, hogy talán eredetileg is tévesen gyanúsítottuk Mrs. Wycherleyt.

– Vagyis nem ő volt a zsaroló? – kérdezte meglepetten Amelia. – Akkor hát kicsoda?

– Mint mondtam, új jelöltje még nincs Mastersnek, pusztán csak a régivel kapcsolatban támadtak bizonyos kétségei.

Felértek a lépcsőfeljáró tetejére, és elindultak a folyosón Adam ajtaja felé.

– És neked mi a véleményed, Iphiginia?

– Nem tudok mit kezdeni az új fejleményekkel. Én leragadtam a fekete viasznál, a főnixes pecsétnél és annál a ténynél, hogy aki az első levelet küldte Zoe néninek, annak tudnia kellett, hogy Masters hosszabb időre elutazott a városból.

– Tudom, nem könnyű elismerni, hogy a te elképzeléseid voltak a rosszak. No mindegy, bízom benne, hogy Masters hamarosan végére jár az ügynek.

– Egek ura! – fintorgott Iphiginia. – Így hinni abban az emberben! Nem is olyan régen még nem győztél eltanácsolni tőle.

– Még mindig azt mondom, hogy össze fogja törni a szívedet, de addigra remélhetőleg megfejti a rejtélyt.

– Oly remek érzéked van a gyakorlati dolgokhoz, Amelia. Ez egyik legmegnyerőbb vonásod.

Megálltak a keskeny ajtó előtt. Iphiginia már felemelte a kezét, hogy bekopogjon, amikor észrevette, hogy az ajtó résnyire nyitva áll. Egy dühtől rekedt, üvöltő férfihang tört ki a nyíláson.

– Követelem, hogy azonnal találkozhassam az igazgatókkal, megértette, Manwaring?

Iphiginia csendesen benyitott.

Egy nagydarab, vállas, eltorzult ábrázatú ember tornyosult Adam íróasztala fölé. Adam az asztal mögött ült, és hűvös rosszallás honolt az arcán. Egyikük sem vette észre Iphiginiát és Ameliát az ajtóban.

– Mondtam már, hogy lehetetlen – mondta Adam.

– Én pedig ragaszkodom hozzá! – ordította a férfi. Húsos öklét akkora erővel vágta az asztallapra, hogy a pecsétek és a tollak beléremegtek. – Ragaszkodom a személyes találkozáshoz! Beszélni akarok velük! És ne mondja nekem, hogy lehetetlen!

Amelia torkából lágy, gurgulázó hang tört elő.

– Amelia? – suttogta Iphiginia. – Rosszul vagy?

Amelia nem felelt. Tekintetét nem vette le az Adam íróasztalánál őrzöngő férfiről.

– Közöltem már önnel, hogy a vállalkozás igazgatói nem tartanak igényt a részvételére, Dodgson. – Adam felállt, száját akaratosan összeszorította, mint egy buldog. – Közöltem az okát is.

– Rágalmak! Egy korcs kis nevelőné hazugságai! – fröcsögte Dodgson. – Nem hittem volna, hogy van ember, aki ad egy ilyen kis béka szavára!

Amelia merev háttal egy lépést tett előre.

– Nem rágalmak! Maga aljas, becsstelen ember, Dodgson. Tudja nagyon jól, és én is tudom.

Dodgson megperdült.

– Maga meg ki az ördög? – kérdezte.

– Nem is emlékszik rám? A nevem Amelia Farley. Egy időben nevelőné voltam. Azóta áttértem egy másik szakmára.

Döbbsent felismerés villant Dodgson szemében. Tátogva Ameliára meredt.

– Hát maga az! Maga merészelt a becsületembe gázolni! Maga hangolta ellenem az igazgató urakat! Hogy tudott egyáltalán a bizalmukba férközni?

– Miss Farley az egyik igazgató – jegyezte meg Adam komoran.

– Nem értem! – nézett először Adamre, aztán vissza Ameliára. – Lehetetlen.

– Nem, Dodgson – mondta Adam rendületlenül. – Nem lehetetlen. Az a lehetetlen, hogy részt kapjon a kartellban.

– Emiatt a... emiatt a kis lotyó miatt? – üvöltötte vörös képpel Dodgson. – Viccel velem?

Adam kilépett az asztal mögül, és öklével Dodgson arcába sújtott.

Dodgson felvisított, és a falhoz tántorodva az orrához kapott.

Adam ökölbe szorított kézzel utána vetette magát.

– Az én irodámban ne sértegessen egy hölgyet!

– Az isten verje meg! – meredt Dodgson a kezén a vérfoltra. – Az isten verje meg magukat! Ez valami rémálom! Menjek tönkre, mert egy ütődött néembernek eljárt a szája? Aki mellelleg örülhetne, hogy életében egyszer megketttyintették!

– Új hírem van, Dodgson – mondta Adam halkán. – Nem az anyagi csőd az egyetlen, amivel szembe kell néznie. Holnap hajnalban velem találkozik a parkban. Nevezze meg a segédeit.

Amelia levegőért kapkodott. Elfehéredő ujjakkal szorította a napernyőjét. Iphiginia mellélépett.

– A segédeimet? – bámult Dodgson. – Párbajozni akar e miatt a kis penészvirág miatt? Magának elment az esze.

– Tehát hajnalban – mondta Adam. – Vagy egész London megtudja, hogy maga egy gyáva féreg.

– Ha még nem választott segédeket, Manwaring – szólalt meg Marcus halkán az ajtóból -, jómagam készséggel állok szolgálatára.

– Marcus! – perdült sarkon Iphigina.

Ránézni is megkönnyebbülés volt. Hatalmas termete eltorlaszolta az egész ajtónyílást, vállalai szinte alig értek át rajta, és szürke, hullámos karimájú kalapját le kellett vennie a fejről, hogy be tudjon lépni.

Szokásos nyugalmával szemlélte a jelenetet, habár homokszín szemében égett az a bizonyos vészjósló fény.

Adam megbiccentette felé a fejét.

– Köszönöm, uram. Elfogadom az ajánlatát.

– Masters? – hebegte Dodgson. – Hát már mindenki megbolondult?

– Azt nem – mondta Marcus. – Viszont a jelenet végtelenül untat mindannyiunkat. Azt javaslom tehát, hogy távozzék.

– Pompás kezdeményezés – szólalt meg Amelia. – Üzleti ügyeket szeretnénk magunk között megbeszélni.

– Amelia! – fordult hozzá Dodgson kétségbeesetten. – Amelia, az ég szerelmére! Nem teheti ezt velem. Értse meg, mi forog kockán. Kérem, kicsikém, borítsunk fátylat a mültra!

– Hordja el magát! – mondta Adam.

– Hallotta Mr. Manwaringet – mondta Amelia. – Hordja el magát. Ha csak magára nézek, rosszul vagyok.

– Amelia! – indult el felé Dodgson, készen rá, hogy megragadja a kezét. – Nem hiszem el, hogy ilyen köszívű legyen. Oly édes kis teremtés volt valamikor.

– Hozzám ne érjen! – lépett hátra Amelia.

– Hallotta Miss Farleyt. – Adam Dodgson mögé lépett, elkapta a gallérját, és az ajtó felé lódította.

Marcus udvariasan félreállt az útból.

Adam végzett Dodgson kitoloncolásával, becsukta mögötte az ajtót, megfordult, és egyenesen Amelia arcába nézett.

– Sajnálom, hogy találkozni kényszerült ezzel a csúszómászóval, Miss Farley. Biztosíthatom róla, hogy utoljára fordult elő.

Amelia rámeredt.

– Mr. Manwaring! Ön sem találkozik vele holnap hajnalban! Megtiltom!

– Kérem, ne is törődjék ezzel. Ami azt illeti, egész tűrhetően lövök. – Bocsánatkérően elvgyorodott. – Tudja, a célbalövés a hobbim.

– Akkor is megsebesülhet! Meg is halhat. Dodgson nemcsak hazudik, hanem csal is. Nem tudhatjuk, mit ki nem talál.

Marcus közbeszólt.

– Ne aggódjon, Miss Farley. Manwaring segédeként nekem jut a megtisztelő feladat, hogy a szememet Dodgsonon tartsam. A csalás kizárva.

– Nem! – tört ki feldúltan Amelia. – Nem engedem, Mr. Manwaring! – Eldobta a napernyőt, felé rohant, majd azt kiáltotta: – Nem teheti kockára az életét! – és a karjába repült.

– Nincs ily veszély, kedves! – szorította magához Adam. – De ha van is, nem érdekel!

– Ha jelent önnek valami megnyugvást, Miss Farley – mondta Marcus -, merem állítani, hogy igen csekély a valószínűsége Dodgson megjelenésének. Hajnalra szerintem fele úton jár már Skócia felé.

Amelia felemelte fejét Adam válláról.

– Gondolja?
– Igen – mosolygott Marcus. – Gondolom.
– Én egyáltalán nem bánám, ha megmutatná magát hajnalban – mondta Adam. – Igen vonzónak tűnik előttem az az eszme, hogy egy golyót eresztek belé.
– Ez igazán lovagias öntől, uram! – Amelia ledörgölt néhány kövér könnycseppet az arcáról. – De engem igen elkésérítene, ha önnek valami baja esnék.
– Komolyan mondja? – kérdezte Adam.
– Igen – mosolygott rá reszketegen Amelia. Tekintetük egymásba kapcsolódott, és elfeledkeztek Iphiginia és Marcus jelenlétéről.
– Ugye, megmondtam? – tátogta Iphiginia hang nélkül Marcus felé.
Marcus bólintott egyetértése jeléül.
Most eszmélt rá Iphiginia, hogy a férfinak semmi dolga itt.
– Mit keres itt, uram? – tette fel halkán a kérdést.
– Bright Place-részvényeket szeretnék vásárolni.
– Tud a kartellről? – képedt el Iphiginia.
– Természetesen – mondta Marcus leereszkedő mosollyal.
– Azt is tudja, hogy Amelia meg én vagyunk az igazgatók?
– Persze.
– Azt hiszi, hogy mindent tud, ugye?
– Hiszek a minél sokoldalúbb tájékozottságban – mondta Marcus.
– Azt hiszi magáról, hogy annyira okos! – zsémbelt Iphiginia egy órával később, ahogy Ameliával kiszálltak a fehérarany kocsiból. – Öntelt, pökhendi alak!
– Kicsoda? – pillantott oda szórakozottan Amelia. Elindultak felfelé a lépcsőn. – Masters?
– Igen.
– Hát, okosnak okos. Csak nem várod el tőle, hogy véka alá rejtse az intelligenciáját? Te sem titkolod a tiédet.
– Fitogtathatná egy kissé mérsékeltebben.
Amelia nem adta különösebb jelét együttérzésének. Az alsó ajkát harapdálta.
– Ami engem illet – szólalt meg -, nagyon remélem, hogy Masters nem téved, amikor feltételezi Dodgsonról, hogy elszökik a hajnali párbaj elől.
Iphiginiában feltámadt a lelkiismeret. Ameliának panaszkodik egy ilyen parányi kellemetlenség miatt, amikor szegénykének eközben a legsúlyosabb félelem nehezedik a szívére.
– Szerintem igaza van – felelte. Mrs. Shaw kinyitotta az ajtót. – Épp most mondtam neked: mindig igaza van.
– Tudom – helyeselt Amelia kissé derűsebben.
– Jó napot, Mrs. Shaw – mosolygott Iphiginia a házvezetőnőre. – Minden rendben?
– Igen, Mrs. Bright. Ó, az a kedves Mr. Hoyt kereste, amíg távol volt. Visszahozott egy könyvet, amelyet kölcsönadott neki.
– Persze, Graysontól a Klasszikus műrecek képekben. – Kioldotta főkötőjét, és átadta Mrs. Shaw-nak. – Van még valami?
– Nem, asszonyom. Más nem történt.
– Nagyszerű. Behozná nekünk a teát a könyvtárba?
– Azonnal, Mrs. Bright.
– Köszönöm. – Egy pillanatra még megállt az ajtóban. – Egyébként Mr. Manwaring és ölordsa, Masters earlje várható ma délután, valamivel öt óra előtt. Mindannyian kikocsizunk a parkba.
– Értem, Mrs. Bright – mosolygott Mrs. Shaw, és elsietett a konyha felé.

Iphiginia belépett Amelia után a könyvtárba. Vetett egy pillantást a Klasszikus műrekekre az íróasztalán, amint leült.

– Ne hagyd magad felzaklatni, Amelia. Bízhatunk benne, hogy Masters kiismeri magát az ilyen dolgokban. Ha egyszer azt mondja, hogy nem lesz párbaj, akkor nyugodt lehetsz felőle, hogy nem lesz.

Amelia összekulcsolta az ölében az ujjait, és az utcára bámult.

– Nem tudom elhinni, hogy Mr. Manwaring ténylegesen kihívta Dodgson miattam.

– Én nagyon is el tudom hinni. Jó ideje feltűnt nekem, hogy teljességgel elcsavartad a fejét.

– Egy perce hívtam fel a figyelmedet – emelte Amelia égnék a tekintetét –, hogy időnként ugyanolyan bosszantó a modorod, Iphiginia, mint amilyen szerinted Mastersé.

– Mastersben meg bennem – kuncogott fel Iphiginia – rengeteg a közös vonás, nem?

– De. – Amelia elkomorult. – Mihez kezdesz most, Iphiginia? Nagyon jól tudod, hogy ez így nem mehet tovább.

– Tudom.

Ameliát kocsizörgés szakította félbe. A jármű megállt a ház előtt.

– Ez meg ki lehet? – kérdezte Iphiginia. – Még csak három óra, Masters és Manwaring öt előtt nem érhetnek ide.

Amelia kitekintett az ablakon.

– A kocsi nem ismerős. Nem látom jól, hogy ki szállt ki. Némán váraoztak, amíg Mrs. Shaw ajtót nem nyitott a kopogtatásra. A hallból mormogás szűrődött be.

Aztán feltárult a könyvtár ajtaja.

– Mr. Bennet Cloud érdeklődik, hogy itthon méltóztatik-e lenni, Mrs. Bright – jelentette Mrs. Shaw.

– Jóságos ég! – motyogta Iphiginia. – Marcus öccse. De mit akarhat? Ööö... eressze be, Mrs. Shaw!

Felbukkant Bennet, arcán elszánt kifejezéssel.

– Jó napot, Mrs. Bright. Köszönöm, hogy fogad.

– Jöjjön beljebb, Mr. Cloud! – mosolygott rá biztatóan Iphiginia. – Bemutatom kuzinomat, Miss Farleyt.

– Örvendek, Miss Farley – biccentett felé Bennet. Amelia tétován felemelkedett.

– Ha négy szemközt szeretnének beszélni...

– Ha... ha lehetne – dadogta Bennet. – Ha nem veszi rossz néven, személyes természetű ügyben járok.

– Mi sem természetesebb. – Amelia kivonult a könyvtárból, és halkán betette maga mögött az ajtót.

Iphiginia összekulcsolta a kezét az íróasztalon.

– Nem ülne le, Mr. Cloud?

– Hogy? Ööö... nem. Nem, köszönöm. – Járkálni kezdett fel és alá. – Nagyon kényelmetlen nekem ez az egész, Mrs. Bright.

– Hát engedje meg, hogy könnyítsék rajta – sóhajtott fel Iphiginia. – Ha nem csalódom, hosszabb lélegzetű előadásba óhajt fogni, hogy ismertesse velem mindama okokat, amelyeknél fogva nem helyénvaló feleségül mennem a bátyjához. Nos, Mr. Cloud, megnyugtathatom, hogy az összessel tökéletesen tisztában vagyok.

– Nem.

– Parancsol? – pislogott értetlenül Iphiginia.

Bennet felhagyott a járkálással, megfordult, a szemébe nézett, és kivágta:

– Azért jöttem, hogy bejelentsem: nem ellenzem a házasságot.

– Nem ellenzi?

– Nem mintha a bátyámat érdekelte volna, hogy eddig elleneztem – fintorgott Bennet. –
Úgyis azt teszi, ami neki tetszik.

Iphiginia szemében hirtelen aggodalom jelent meg.

– Jól érzi magát, Mr. Cloud? Mrs. Shaw minden pillanatban itt lehet a teával. Iszik egy csészével, és máris összeszedi magát.

– Az ördögbe a teával! Feleségül kell mennie a bátyámhoz, Mrs. Bright.

– Miért?

– Mert úgy veszem észre, szüksége van önre.

– Szüksége?

– Hát hogy a mennykőbe magyarázzam? – kezdte róni újra a hosszakat. – Mrs. Bright!
Én ismerem a bátyámat, amióta a világon vagyok.

– Természetesen – mondta Iphiginia csitítólag.

– De soha nem értettem. Legalábbis nem teljesen. Lehet, hogy olyan nagyon nem is igyekeztem megérteni. Semmi különösebb megértést nem igényelt, ha érti, mire gondolok.

– Nem. Nem értem.

– Mindig... ott volt – mondta, és körbemutatott a világegyetemen. – Mint egy hegy vagy a tenger, vagy valami más, ami... állandó. Ő soha nem enged. Makacs, mint egy öszvér, és nem hajlandó csak a saját szabályai szerint élni. De átkozottul erős. Mindig is azt gondoltam, hogy átkozottul erős.

– Ha valaki erős, az még nem jelenti, hogy időnként nem esne jól neki, ha egy kicsit megértenék – mondta Iphiginia szelíden.

– Pontosan. – Bennet elért a könyvszekrényig, hátra arcot csinált, és visszaindult. – Tegnap vettem észre, hogy Marcus-ban vannak bizonyos mélységek, amelyeknek a meglétét eddig nem is gyanítottam. Neki is vannak bizonyos igényei. És ezeket az igényeket csak ön képes kielégíteni, Mrs. Bright.

– Ezt Masters mondta?

– Nem pont ezekkel a szavakkal. De az volt a benyomásom, hogy nagy-nagy szüksége van önre.

– Úgy, ahogyan önnek van szüksége Juliana Dorchesterre?

– Egek ura, dehogy! – torpant meg Bennet egy pillanatra. – Azok az érzések egészen különlegesek. Szerelmes vagyok belé, Mrs. Bright. És ő viszontszeret.

– Értem.

Bennet nem tudott ellenállni kedvenc témájának. Elragadtatottan folytatta.

– Érzelmünk éteri magasságokban szárnyalnak, s valósággal földöntúli harmóniában olvadunk mi ketten egygé.

– Igazán kellemes lehet.

– Hűtlenek lesznek hozzám a szavak, ha le próbálom írni kettőnk igaz viszonyát.

– Nem is vettem észre.

– A legmagasztosabb szenvedélyt támasztja keblemben.

– Érthető.

– Az az igazság – összegezte Bennet -, hogy nehezen lehetne lefesteni Miss Dorchester kifinomult szellemét, lelkének apró rezdüléseit, vagy akár angyali természetét anélkül, hogy költészetbe ne csapnánk.

– Az ön érzései kétségtelenül rendkívüliek. Bátyját nem tartja képesnek hasonlók átélésére?

– Ha valaha képes volt a finomabb és fennköltebb érzésekre, házasságának tapasztalatai összeromboltak minden efféle hajlamot benne – vont vállat Bennet. – A teljes őszinteség kedvéért hozzáteszem, nem vagyok felőle meggyőződve, hogy valaha is hajlamos lett volna átadni magát az érzelmi magasságoknak. Intellektuális természetű, hiszen érti.

– Igen – hajtotta Iphiginia a kezére az állát. – Bocsásson meg, uram, de az, hogy helyesli a bátyja házasságát, kissé összezavart.

– Fontos volna, hogy hozzámenjen, Mrs. Bright. Higgye el. Nem lennék most itt, ha nem tartanám szükségszerűnek. Megteszi egy csendes kis esküvő. Ha lehet, diszpenzációval. Nem kell ragaszkodniuk az afféle hagyományos eljegyzéshez, mint amilyet én és Miss Dorchester tervezünk.

– Megkérte Miss Dorchester kezét?

– Beszéltem vele. Örömmel mondhatom, megegyeztünk, hogy a szezon végén bejelentjük eljegyzésünket. Tavasszal lesz az esküvő. Miss Dorchester és én az elkövetkező hónapokat az előkészületekre kívánjuk szánni.

– Természetesen.

– Miss Dorchester, ha kell, megszökött volna velem – vallotta be Bennet büszkén. – Az alatt a rövid idő alatt, amíg úgy nézett ki, hogy nem lesz egy fillérem sem, kijelentette, hogy eljön velem Cretna Greenbe. Ugyanúgy szeret, ahogyan én szeretem őt.

– Elhiszem. Tudja, találkoztam már vele.

– Igen?

– Igen. Nagyon bájos. – Valóban kedves kis teremtés, gondolta, még ha a szülei becsvágyóbbak is a kelleténél.

– De még milyen bájos! – ragyogott fel Bennet. – Nem szeretnék túlzásokba esni, de a legbájosabb lány a föld színén. – Majd így folytatta: – A mi helyzetünk azonban némiképp különbözik az ön meg a bátyám esetétől. Minek bajlódna az eljegyzéssel? Ha megbocsát egy megjegyzést, Mrs. Bright, ön már nem az az elsőbálozó korosztály. És isten az atyám, Marcus sem lesz fiatalabb.

– Így igaz.

– Egyébként nem emlékszem, hogy valaha is fiatal lett volna – ráncolta össze Bennet a homlokát. – Már amikor olyan iskoláskorú lehettem, akkor is olyan volt, mint egy felnőtt. No de ez nem tartozik ide. A lényeg, hogy a házasság meglegyen.

– Méltányolom a buzgalmat, Mr. Cloud. Mindazonáltal... -A ház előtt újabb kocsi állt meg. – Ki jöhet még?

A kopogtatás után ismerős hangok verték fel a hall csendjét.

– Uram segélj! – suttogta Iphiginia. – Corina és Richárd. És Zoe néni. És Otis. Megbocsát, Mr. Cloud. – Talpra ugrott, átszaladt a könyvtáron, és feltépte az ajtót, mielőtt Mrs. Shaw megejthette volna az újabb látogatók bejelentését.

– Iphiginia! – kiáltott fel Zoe. – Sosem fogod kitalálni, hogy ki van itt!

Corina nővére felé fordult, égszínkék szemét és aranyszőke haját kiemelő kék ruhába öltözve, arcán aggodalommal.

– Iphiginia! Jól vagy? Mi ez az egész?

– Corina. Jó napot, Richárd!

Richárd Hampton meghajtotta a fejét. Homlokát gond redőzte.

– Jó napot, Iphiginia! Azonnal feljöttünk Londonba, amint megkaptuk az üzenetet.

– Milyen üzenetet?

Corina hevesen összerezsent.

– Furcsa üzenetet kaptunk. Az állt benne, hogy te itt Londonban a... De hagyjuk. El sem ismétlem. Természetesen rögtön tudtuk, hogy nem lehet igaz. Csak azért jöttünk, hogy kiderítsük, mi folyik itt. Egy órája érkeztünk meg.

– És azonnal hozzám jöttek – mondta Zoe mentegetőző pillantás kíséretében. – Mi Otisszal csak annyit mondtunk, hogy kérdezzék meg tőled.

– Iphiginia! – kezdte Richárd. Meleg, barna szeme rendellenesen csillogott. – Kimondom úgy, ahogy van. Egy rendkívül aggasztó üzenetet kaptunk, amelyben közölték velünk, hogy a szeretője lett Masters earljének.

Zoe kétségbeesetten forgatta a szemét.

– Richárd! – pirult el Corina. – Hogyan használhat hölgyek jelenlétében ilyen szavakat?!

– Bocsásson meg, drágám, de végére kell járjunk ennek a dolognak – mondta Richárd eltökélten. – A pillanat nem alkalmas a finomkodásra.

Bennet előlépett és megállt Iphiginia mögött.

– Itt valaki piszkos hazugságokat terjeszt.

– Ön kicsoda? – kérdezte Richárd.

– Bennet Cloud. Masters öccse. Örömmel közlöm magával, hogy Mrs. Bright nem a szeretője a bátyámnak. Még véletlenül sem. Hanem a menyasszonya.

Mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

– Menyasszony? – kapott levegőért Corina. – Iphiginia, azt akarod mondani, hogy eljegyezted magad?

– Egy earllel? – hebegte Richárd.

– Szavamra! – motyogta Lord Otis. – Ezt még nem is hallottam. Kívánom a legjobbakat, drágám.

– Mennyei atyám! – sikoltotta élvezettel Zoe. – Hát csak volt benne ennyi becsület?

– Ez nem kérdéses – mondta Bennet határozottan. – A baj csak az, hogy Iphiginia nem akar a felesége lenni.

– Képtelenség! – jelent meg Amelia az ajtóban. – Teljes, tökéletes képtelenség! Mindenképpen hozzá kell mennie.

– Természetesen hozzá is megy – jelentette ki Corina. – Ha a nővérem nevét egyszer már együtt emlegették a Masterséval, ha a jóhírére akár csak a leghalványabb árnyék is vetült, akkor nincs más választása.

– Pontosan – vágta rá Richárd józanul. – Ha a fickó vonakodik teljesíteni a kötelességét, kihívom.

– Kihívja? Masterst? – rezzent össze Otis.

– Csendet! – Iphiginia felemelte a kezét. – Azt mondtam, csendet! – Amikor nem sikerült felhívnia magára a figyelmet, ököllel ütni kezdte a falat. – Csendet, ha kérhetem!

Végre elhallgattak. Mindenki ránézett.

– Nos tehát! – mondta nyomatékosan. – Szögezzünk le valamit. Masters earljevél való kapcsolatomban senkire sem tartozik, egyedül rám. És őrá.

Zoe mélyet sóhajtott.

– Gondold meg jól, drágám! Ha egyszer megkérte a kezdet, akkor menj hozzá!

– És adj hálát az égnek! – tette hozzá Corina. – Főleg ha már tönkretette a jóhíredet.

– Pontosan – mondta Richárd.

– Elég! – Iphiginia csípőre tette a kezét, a szeme villámokat szórt. – Megmondom egyszer s mindenkorra. Eszem ágában sincsen hozzámenni olyan férfihoz, aki, mint arra Mr. Cloud percekkel ezelőtt rámutatott, nem képes átadni magát az érzelmi magasságoknak.

– Minek nem képes átadni magát? – csodálkozott Amelia.

– Miről beszélsz? – kérdezte Zoe értetlenül.

– Pénze van. Rangja is van – fogott Lord Otis logikus okfejtésbe. – Na már most, ez képes pótolni a... a magasságokat.

– Jó férj lesz a bátyámból, Mrs. Bright – mondta Bennet lojálisán. – Nem hiszem, hogy az érzelmi emelkedettség olyan fontos szerepet kapna kettejük házasságában. Végére ön is, Marcus is inkább intellektuális természet.

– Az ördögbe, hát mit számít ez? – kiáltotta Iphiginia. Könnyek fojtogatták. – Ide figyeljenek! Mindenki! Nem megyek feleségül olyan férfihoz, akinek szabály tiltja a szerelmet!

Süket csönd állt be.

Majd egy hatalmas test mozdult meg az ajtónyílásban.

– Már majdnem minden szabályomat megszegette velem, Iphiginia – mondta Marcus halkán. – Kérem, ne hagyja ki az utolsót.

Elképedt arcok meredtek rá. A vita hevében senki sem hallotta bejönni.

Iphiginia pillantása találkozott az övével. Vágyódás nyilallt belé. És arra gondolt, hogy hiszen annyira szereti. Hiszen mindig tudta, hogy őket egymásnak teremtették.

Hinnie kell benne, hogy meg tudja tanítani szeretni.

– Istenem, Marcus!

Röpült az ajtó felé, egyenesen a férfi karjába.

HÚSZ

Amelia kivételével gyakorlatilag mindenki szó nélkül fogadta a hírt, hogy Dodgson röviddel sötétedés után eltűnt a városból. Ameliát viszont rázta a zokogás a megkönnyebbüléstől.

Ám igazán felkavaró hírek, már ami a társaságot illeti, Masters earljének és szeretőjének, Mrs. Brightnak az eljegyzése számított.

Városszerte terjedt a pletyka a tervbe vett és különleges engedélyhez kötött gyors esküvőről. A kíváncsiak és a meglepettek – karöltve a néhány jóakaróval – ott várahoztak aznap délután a park sétányai mentén.

Iphiginia büszkén ült Marcus könnyű, fekete hintójának magas ülésén, és a báméskodást hűvös mosollyal, valamint királynői főhajtásokkal fogadta. Marcusszal együtt közönyös udvariassággal nyugtázták a megjegyzéseket és a burkolt célozgatásokat.

Este minden bálon és estélyen új erőre kapott a kérdezősködés. Herbert Binghamék bálján találkozott Iphiginiával.

– Nem hibáztathatja őket – mondta, és a két turbános matrónára nézett, akik épp akkor fejezték be Iphiginia faggatását. – Az ön eljegyzésének híre meglepte a társaságot. Bevallom, magam is eléggé megdöbbenem.

– Én is. – Iphiginia Herbertre mosolygott. Megkönnyebbülten nézett a barátságos arcra. Zoe és Otis néhány perce eltűnt valahol, Marcus pedig, aki eddig segített fogadni a kíváncsiak ostromát, éppen pezsgőért ment.

Herbert kedvesen, biztatóan mosolygott, de máskor oly vidám arcát gondok redőzték.

– Már ne haragudjon, kedvesem, de biztos benne, hogy helyesen cselekszik? Tisztában vagyok vele, hogy Masters gazdag, és ott a rang is. De a házasság komoly döntés.

– Biztosíthatom felőle, hogy ezt magam is tudom.

– Mint régi barátja, aki önt Mastersnél lényegesen jobban ismeri, kérem, vegye fontolóra még egyszer a döntést, mielőtt helyrehozhatatlan lépéseket tenne. Azt beszélük, hogy diszpenzációval szándékoznak egybekelni. Nem tudna várni egy kicsit, mielőtt ilyesmibe fogna?

Iphiginia meglepetten nézett rá.

– Miből gondolja, hogy jobban ismer engem, mint Masters? – Herbert körbenézett a zsúfolt termen.

– Már a kezdetektől így éreztem, Iphiginia. Mi ketten sok mindenben hasonlítunk. Talán több dologban is, mint gondolná. Bizonyos értelemben összetartozunk.

– Tudom, hogy szeretne jó barátként viselkedni, és ezt köszönöm. – Iphiginia megérintette Herbert inge ujját. – De nem szabad, hogy az életem miatt aggódjon. Tudom, mit teszek.

– Igen? – Herbert ránézett. – Remélem, igaza lesz, kedvesem. Hiányozni fog.

– Hiányozni?
– Félek, hogy amint hozzáment Mastershez, jóval kevesebbet fogom látni.
– Mr. Hoyt, úgy viselkedik, mintha zárdába készülnék vonulni.
– A hárem talán pontosabb kifejezés volna – szólalt meg Marcus Iphiginia bal válla fölött.

Iphiginia gyorsan megfordult, és rámosolygott.
– Hát itt van, mylord. Nem láttam, mikor tért vissza.
– Tudom. – Marcus egy pezsgőspoharat nyomott a kezébe, de a tekintetét nem vette le Herbertről. – Eléggé belemerült a beszélgetésbe régi barátjával, Mr. Hoyttal.

Herbert gyors biccentéssel köszönt.
– Jó estét, Masters. Pusztán a legjobb kívánságaimat tolmácsoltam Mrs. Brightnak a közeli esküvővel kapcsolatban.

– Köszönöm, Herbert – mondta Iphiginia kedvesen.
– Én köszönöm. – Herbert megragadta Iphiginia kesztyűs kezét, és csókot lehelt rá. – Bármi történjék is, Mrs. Bright, tudnia kell, hogy mindig kinsként fogom őrizni a barátságát.

Marcus belekarolt Iphiginiába.
– Talán ideje volna átmennünk Wilkersonékhoz.
– Igen, persze. – Iphiginia búcsúzóul Herbertre mosolygott, aztán engedte, hogy átvezessék a sokaságon.

– Kezdek belefáradni, hogy állandóan Hoytba kell botlanom, ha el akarok jutni önhöz – mondta Marcus.

– Sajnálom, ha idegesíti, Marcus, de akkor is a barátom. Kedvelem. – Iphiginia határozott pillantást vetett Marcusra, miközben a lépcsőn lementek. A fogat már várta őket. – Elvárom, hogy az esküvő után udvariasan viselkedjék a barátaimmal.

– Persze, drágám – mondta Marcus gyanúsan engedékenyen.

Iphiginia szemrehányóan kérdezte:

– És mi volt ez a célzás, hogy hárembe készülök?
– Egyszemélyes hárembe, édesem. Biztosíthatom, hogy ön lesz az egyetlen lakója.
– Érdekesen hangzik.
– Magam is úgy találom.

Iphiginia teljesen kimerült, mire Marcus hajnali háromkor végre hazakísérte.

A ház csendes volt, Amelia és a személyzet már régen nyugovóra tért. Marcus és Iphiginia átlopakodott a hallon a sötét könyvtárba.

Marcus bezárta az ajtót, meglazította a nyakkendőjét, és gyertyát gyújtott.

– Édes istenem, micsoda kimerítő este! – Iphiginia lehúzta fehér kesztyűjét, és az asztal mögé a székre vetette. Fehér selyem- és szaténszoknyája lebegett utána. – Azt hinné az ember, hogy olyan nőt szándékozik elvenni, akinek legalábbis két feje van. Életemben nem láttam ennyi kíváncsi tekintetet, és nem hallottam ennyi döbbent lihegést.

– A nehezen túl vagyunk.
– Nagyon remélem. – Iphiginia dühe a fehér szoknyákat vette célba. – Az esküvő után első dolgom lesz, hogy új ruhákat veszek. Halálosan unom már a fehérét.

– A célját elérte. – Marcus egy kis konyakot töltött magának.

Iphiginia megpróbált könnyedén elmosolyodni a szűrős megjegyzés hallatán.

Valójában minden volt ma este, csak nyugodt nem. Olyan jelentős lépésre szánta el magát, hogy még az idegei is beleborzongtak.

Kérem, ne hagyja ki az utolsót.

Vajon Marcus igazán kész újra szeretni? – tűnődött Iphiginia. Vagy kihívásnak szánta, mert tudta, hogy ő úgysem tud ellenállni? Néha olyan határtalanul okos, gondolta.

– Az esküvőről jut eszembe – kezdte Marcus.

– Igen? – Iphiginia figyelte, ahogy a férfi lépdel, konyakkal a kezében.

Marcus megállt az Aphrodité-szobor előtt.

– A diszpenzációt holnap reggel kapom kézhez. Délután megtarthatjuk az esküvőt.

Iphiginia nyelni sem tudott.

– Ilyen hamar?

Marcus hátrapillantott a válla fölött.

– Nincs értelme tovább halogatni a dolgot, nem? – Iphiginiát most érte a felismerés, hogy Marcus legalább annyira feszeng ma este, mint ő. Különös, hogy ennyi közös élmény után hirtelen ennyire idegesek egymás társaságában.

– Persze – felelte.

Marcus elégedetten bólintott.

– Akkor intézkedni fogok.

– Helyes.

Marcus belekortyolt a konyakba, majd a római centurio szobrát kezdte tanulmányozni.

– Szerintem egészen jól ment az este.

– Az embereket az döbbenti meg, hogy a szeretőjét akarja feleségül venni.

– Nem a szeretőm. – Marcus letette a poharát egy asztalra. – A menyasszonyom. A pletyka azonnal elül, amint összeházasodunk.

Iphiginia egy pillantást vetett az előtte fekvő Klasszikus mű-remek példányára.

– Biztos benne?

– Teljesen. – Marcus komolyan beszélt. – A házasság mindenre magyarázatul szolgál.

Iphiginiának eszébe jutottak Marcus első házasságának körülményei, és megrázkódott.

– Igen.

– A botrány írmagját is kiirtja. Az affér körül vibráló pletykát rendkívül unalmas délutáni csevellyé tompítja. Röviden, Iphiginia, amint összeházasodtunk, mi leszünk a legunalmasabb téma a társaság számára. Iphiginia ránézett.

– Ez hát az oka, amiért el akar venni, uram? Akkor inkább visszatérek Deepfordba, mint hogy a botrány veszélye miatt menjek férjhez.

– Nem – mondta Marcus. – Tudja, nincs még egy nő, akiről tudnám, hogy megment attól, hogy úgy éljem az életemet, mint egy gép.

Iphiginia megdöbbsent.

– Ezt nem gondolhatja komolyan.

– Pedig komolyan gondolom. – Megállt, mint aki erőt gyűjt, hogy a szikláról beugorjon a háborgó tengerbe. – Szükségem van önre, mert nem engedni, hogy a saját törvényeim áldozata legyek, Iphiginia.

Iphiginia sem kételkedett afelől, hogy ez a vallomás iszonyatos erőfeszítésbe kerülhetett a férfinak.

Megint megszegett egy törvényt, gondolta.

Felállt, és megkerülte az asztalt. Marcus karjaiba vetette magát, és a kezébe fogta a férfi gondterhelt arcát.

– Marcus, figyeljen rám! Soha nem fog automatává válni. Ön adni tudó, szenvedélyes ember, és rendkívül érzékeny.

– Úgy gondolja? – Már nem bujkált a hangjában fájdalom. Hirtelen elvigyorodott. – Hát, ez esetben semmi értelme tovább várni az esküvővel. Nem hinném, hogy a rendkívüli érzékenységem kiállna a várakozás próbáját.

– Szerintem sem. – Iphiginia lábujjhegyre állt, és ajkát a férfi mosolygó szájára szorította. – Az ön szenvedélyes természetét egy perccel sem fogjuk tovább várakoztatni a kellenél.

– Sem az önét. – Marcus egyre szorosabban ölelte, és megcsókolta.

Iphiginia halkán felsóhajtott.

– Szeretem, Marcus – lehelte.

Nem is volt benne biztos, hogy Marcus hallotta, de amikor a férfi kis idő múltán felemelte a fejét, szeme aranszínben játszott.

– Holnap háromkor eljövök önért. Bízom benne, hogy kész lesz addigra.

Iphiginia mosolygott.

– És fehérben legyek?

– Ahogy kedve tartja. – Marcusnak nehezebbre esett elhúzódnia, amikor a kalapjáért ment az asztalhoz. – Jó éjszakát, Iphiginia! Várom a holnap éjszakát. Ez lesz az első alkalom, amikor ágyban szeretkezünk.

– Rendkívül praktikus, ha azt vesszük, hogy az esemény után ön mindig összeomlik, mylord.

– Adam délután öt körül értem jön, és kikocsizunk a parkba – jelentette be másnap reggelinél Amelia. – Mit gondolsz, Iphiginia, mit vegyek föl?

Iphiginia a reggeli lap pletykarovatán bosszankodott. Az előtte fekvő cikk tévedést kizáróan utalt egy bizonyos „Mrs. B.”-re és „Lord M.”-re. A közelgő eljegyzés hírét fellengzős stílusban kommentálták.

A Művelt Világ döbbenetesen veszi tudomásul, hogy Lord M. a hírek szerint megszegte híres törvényét...

– Hogy mondd, Amelia?

– Ugye segítesz nekem ruhát választani ma délutánra, ha kikocsizom a parkba?

Iphiginia felnézett, és látta unokatestvére szemében a reményteljes várakozást. Elmosolyodott.

– Majdnem teljesen azonos a méretünk – mondta neki. – Vedd föl a sáfrányszínű lovaglóköpenyemet és a halványsárga prémgalléros kabátot. Remekül fog állni rajtad.

Amelia szeme elkerekedett.

– De hiszen még neked sem volt alkalmad, hogy felvedd a köpenyt meg a kabátot.

– Neked adom. – Iphiginia összehajtotta az újságot.

– Köszönöm.

– Ugyan, semmiség. Úgyis mindkettőnknek újakat kell vásárolnunk, még hozzá amint lehet. Neked világosabb színekre van szükséged, nekem meg elegendem van a fehérből.

– Pedig nagyon jól áll rajtad.

– Köszönöm, de a fehér ruhák egy idő után kifejezetten unalmassá válnak. Nem értem, a régiek miért kedvelték annyira ezt a színt. – Iphiginia megállt. – Nagyon vidám vagy, Amelia.

– Igen. – Amelia lassan elmosolyodott, mintha meglepné a dolog. – Tudod, rég voltam ennyire... ennyire felszabadult. Rossz rá gondolni, mennyire rémisztett, hogy megint Dodgsonba ütközhetem. Aztán, amikor megtörtént, semmi mást nem éreztem, mint megvetést és undort.

– Igazad is volt. Öröm volt látni az ábrázatát tegnap, miután megtudta, hogy volt benned erő kitiltani a kartellból.

– Szerinted nem baj, hogy ekkora elégtételt jelent számomra a bosszú?

– Ne bolondozz! Csak az igazságot képviselted. Jogod van rá, hogy elégedett légy.

– Adam szerint Dodgson valószínűleg sohasem fog lábra állni a végső anyagi csőd után – mondta Amelia bizalmasan. – Most annyira víz alá merült, hogy nem fog tudni egyedül kimászni.

– Nem fogom a részvéteimet pazarolni rá. És el sem mondhatom, mennyire boldoggá tesz, hogy látom Mr. Manwaring iránti vonzalmadat. Ő már akkor felfigyelt rád, amikor először találkoztatok.

– Azt hiszem, sejtettem. Én is mindig éreztem valamit iránta. De valami oknál fogva nem vallottam be magamnak. És aztán tegnap, amikor Dodgsonnal összetalálkoztam, és láttam, ahogy megverten távozik, hirtelen elég szabadnak éreztem magam, hogy Adamre figyeljek. – Amelia elmosolyodott. – Iphiginia, pompásan érzem magam!

– Remek. Akkor talán segíthetsz megnyugtatni szegény felzaklatott, esküvő előtti idegeimet.

– Az idegeidet? Iphiginia, csak nem azt akarod mondani, hogy aggódsz a Mastersszel kötendő esküvő miatt?

– De igen. Emlékeztess, hogy vigyek magammal repülőst délután a paphoz. Nagyon nem szeretném azt a megaláztatást, hogy Masters lábai elé hulljak.

– Nem találok szavakat! Te mindig olyan magabiztosnak látszol. Azt hittem, azt sem tudod, hogy vannak idegeid.

– Nekem még sosem volt esküvőm – emlékeztette Iphiginia. Aztán fanyarul elmosolyodott. – De Marcusnak igen. Ha én aggódom, gondold meg, ő min mehet keresztül.

Fél óra múltán Iphiginia olyan nyugtalan volt, mint még soha, és inkább félrevonult a könyvtárba, hogy elfoglalja magát.

Leült az íróasztalhoz, kihúzott egy fiókot, és néhány ív papírt vett elő. Betolta a fiókot, tollat keresett.

De az ihlet nem jött.

Előhúzott egy tollkést, és egy darabig a lúdtoll hegyével bibelődött. Majd letette a tollat, és azokon a szobrokon merengett, amelyeket Itáliából hozott magával.

Hiába. Semmi más nem jutott eszébe, csak hogy milyen visszavonhatatlanul meg fogja változtatni életét ez a házasság.

Kérem, ne hagyja ki az utolsót, Iphiginia.

Marcus egész egyszerűen megkérte, tanítsa meg újra szeretni. Ő pedig biztos volt benne, hogy képes lesz rá. És ha tévedett?

Felállt, megkerülte az asztalt, minden cél nélkül. Mozgásra volt szüksége.

Szeme megakadt a Klasszikus műrecek példányán. Mivel nem volt jobb dolga, kezébe vette a könyvet, hogy visszahelyezze a polcra, a helyére.

Szórakozottan lapozgatni kezdte, kedvenc passzusait keresve.

A kis darab fekete pecsétviasz a kétszázharminc oldalra ragadt. Véletlenül cseppenhetett oda. Aztán rászáradt, anélkül, hogy bárki észrevette volna.

Iphiginia hosszasan nézte a viaszdarabkát.

Valaki, aki mindent és mindenkit ismer a társaságban.

Már nem kellett ihletre várnia.

– Bizonyos mindezen tények felől, Barclay? – Marcus előredőlt az asztal fölött, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára. A megbízható tudományos vizsgálathoz gondosan, áthatóan kell hozzálátni. Nem szabad, hogy az érzelmek és a rajongás hamis eredményekhez vezessék az embert.

Hagyta, hogy Iphiginia rávegye őt némely törvényének feladására, amelyek korábban egész magánéletét meghatározták. Ám ez nem jelenti azt, hogy a tudományos kutatás megbízható, logikus törvényeit is fel kéne adnia.

Mindazonáltal jól érezte a felfedezéssel járó ismerős, vad elégtételt. Az egész rendkívül meggyőző, gondolta. Logikus. Csak erre az egyetlen hírre volt szükség, és máris helyükre kerülnek a részletek.

Alig várta, hogy elmondja Iphiginiának.

– Hogyne, hogyne, tökéletesen bizonyos. – Barclay a papírjait rendezgette, és szemüvegén át bepillantott a jegyzeteibe. – Az igazi dr. Penys, valódi nevén William Burn, ugyanannak a személynek adta el ingatlanát, aki a reedingi temetőben azt a sírmléket emelte. Ez a személy H. H. Eaton.

– És ő annak az Elizabeth Eatonnek a fia, aki a sírban fekszik?

– Igen. – Barclay felnézett. – Véltetőleg akkor szabadult meg második nevétől, amikor úgy két évvel ezelőtt megjelent a társaságban. És ezért került ilyen sok időmbe, mire

felfedhettem a kapcsolatait. Voltaképpen, ha ön nem javasolja, hogy nézzek utána a múzeum tulajdonviszonyainak, akkor sohasem hatoltam volna a dolgok mélyére.

A könyvtár ajtaján kopogtak. Marcus türelmetlenül ráncolta a homlokát.

– Tessék.

Az ajtóban Lovelace állt. Mögötte fehér ruhában, virággal tűzdelt szalmakalapjában Iphiginia járkált föl-alá.

– Mrs. Bright van itt, uram – mondta Lovelace, mintha Iphiginia nem integetett volna hevesen, hogy felhívja magára Marcus figyelmét.

Marcus elvigyorodott.

– Küldje be, Lovelace.

Lovelace oldalt lépett. Iphiginia beviharzott a könyvtárba, jókora bőrkötéses könyvet tartott a kezében.

– Marcus, nem fogja elhinni, mi történt! Azt hiszem, rájöttem, ki a zsaroló! Egy viaszdarabkát találtam azon a könyvön, amelyet nemrég adtam kölcsön...

– Herbert Hoytnak? – kérdezte Marcus udvariasan.

– Jézusmária! – Iphiginia megtorpant, és döbbenet meredt Marcusra. – Hogy találta ki?

– Én sohasem találgatok, drágám. Én tudományos hipotéziseket alkotok.

Már meglehetősen sötét volt a kis utcában. A hold fénye alig volt elegendő, hogy a Thurley Street kettes számú házának hátsó ablakát megtalálják. Marcus megemelte a vasdarabot, és óvatosan az ablak és a párkány közé illesztette.

– Legyen óvatos! – susogta Iphiginia. Azzal végigpillantott az utcán, hogy meggyőződjék róla, senki nincs a közelben.

– Óvatos vagyok.

– Marcus, ideges?

– Bármilyen különös is, nem úgy terveztem a nászéjszakámat, hogy Hoythoz próbálok betörni. – Marcus a vasrúd segítségével szakértő módon benyomta az ablakot. A keret engedett. – Valami szórakoztatóbb elfoglaltság járt a fejemben.

– Siessen! – Iphiginia hátrahajtotta a csuklyáját. Bár a sárgaréz lámpa a kezében nem égett, megcsillant rajta a holdfény. – Biztosra veszem, hogy valamelyik szobában megtaláljuk a fekete pecsétviaszt és a fönixes pecsétet.

– Csak az időnket fecséreljük. – Marcus átvette egyik lábát a párkányon. – Hiszen tudjuk, ki volt a zsaroló.

– De bizonyítékra van szükségünk. Márpedig a viasz és a pecsétnyomó döntő bizonyíték.

Marcus a másik lábát is áttette a párkányon, és a sötét szobába ugrott.

– Nem azért csináljuk, hogy bizonyítékra tegyünk szert. Hanem azért, mert ön be akarja bizonyítani, hogy a saját teóriája is van olyan jó, mint az enyém.

– Így igaz. Tudom, hogy előbb-utóbb egyedül is megtaláltam volna a zsarolót. – Iphiginia a szoknyái szegélyét egyik kezébe fogta, és harisnyába bújtatott lábát a párkány peremére helyezte.

Marcus csendes vágyódással szemlélte a pompás combot, és eltűnődött, milyen jól festene hatalmas ágyának fehér lepedőin.

Hamarosan, ígérte önmagának. Iphiginia most már az övé, és ez a lényeg. Megnyugodhat. Hozzá tartozik, amióta a pap előtt örök hűséget esküdtek egymásnak délután.

Most már a felesége.

Derekánál fogva elkapta Iphiginiát, és átemelte a párkányon. Hirtelenjében nem jutott volna eszébe nő, akinek az a leghőbb kívánsága nászéjszakáján, hogy betörhessen egy zsaroló lakásába – no persze, Iphiginia Egyéniség.

Marcus végül eldöntötte, hogy megethethet ennyit az asszony kedvéért, most hogy már úgymint biztosan az övé.

Nem lelkesítette túlzottan az ötlet, hogy át kell kutatnia Hoyt lakását, de úgy határozott, hogy a terv azért nem nagyon kockázatos. Hoyt végül is társasági ember. Minden áldott nap hajnalban jár haza. Az inasa pedig – ahogy Marcus értesült – egy közeli kocsmában tölti az estéit.

– Húzza be a függönyt! – rendelkezett halkán Iphiginia, amikor meggyújtotta a lámpát.

Marcus engedelmessé vált. Aztán megfordult, hogy Iphiginia lámpájának fényénél szemügyre vegye a szobát. Kényelmesnek tűnt, tökéletesen megfelelt egy magányos férfi szerény igényeinek. Az egyik sarokban íróasztal állt, a fal mentén könyvespolcok. A kihűlt kandalló előtt karosszék. Mellette egy asztalkán egy félig üres konyakos üveg és egy pohár.

– Hoyt mintha nem a lakásába fektette volna feketén szerzett vagyonát – jegyezte meg Marcus.

– Nem, de a kabátjait Westontól rendeli, és nemrég vett új fogatot. Tudja, hogy ez mibe kerül. Aztán ott az az épület is, amit az eredeti dr. Penystől vett. Egy vagyon.

– Meg a síremlék, amelyet a reedingi temetőben emelt. – Marcus kihúzott egy szekrényfiókot, és egy csomag frissen mosott és keményített nyakkendőt talált.

– Nehéz elhinni, hogy valaki, aki képes a gyilkosságra és a zsarolásra, ilyen látványos síremléket állít az anyjának. – Iphiginia hirtelen felkiáltott. – Húha!

– Mi az?

– Az íróasztal nincs bezárva! – Iphiginia kutatni kezdett a felső fiókban.

Marcus odalépett.

– Nem szeretek nyilvánvaló dolgokkal előhozakodni, de ha egy asztal nincs bezárva, az csak azt jelentheti, hogy nincs benne semmi fontos.

– Ugyan. Egyáltalán nem ez következik belőle. Csak azt jelenti, hogy Herbert nem tartja veszélyesnek a viaszt meg a pecsétnyomót.

– Akkor nem olyan intelligens, mint gondoltam. – Marcus homlokráncolva figyelte, ahogy Iphiginia kinyitja a viaszdobozt. – Nos?

– Vörös – mondta a nő csalódottan. – De talán van egy másik is valahol. És a pecsétnyomónak is itt kell lennie.

Ám húsz perc kitartó keresés után sem került elő sem a fekete viasz, sem a fönixes pecsétnyomó.

– Nem értem. – Iphiginia a szoba közepén állt, és látható zavarban toporgott. – Valahol itt kell lenniük.

– Nem feltétlenül. – Marcus türelmetlenül indulni akart. Végül is szép dolog, hogy az ember kedvére tesz az ifjú asszonynak, de ami sok, az sok. – Lehet, hogy magával hordja őket, vagy egy olyan kazettában tartja, amit nem találtunk meg. A tégely és a pecsétnyomó olyan kicsi, hogy a világon bárhol el lehet rejteni.

– Tudom, hol tarthat ilyen dolgokat! – Iphiginia szeme tágra nyílt az izgalomtól. – Dr. Penysnél, a Férfierő Csarnokában!

Marcus felnyögött.

– Nem hiszem, hogy sok értelme volna átkutatni a múzeumot. Mi van, ha dr. Penys egyik betege épp kezelést kap?

– Megpróbálni azért érdemes. – Iphiginia lecsavarta a lámpát, és az ablakhoz indult. – Ne késlekedjék, Marcus! Mindjárt hajnalodik.

– Hála istennek. – Marcus még egyszer körülpillantott a sötét szobában, nem hagytak-e maguk után árulkodó jelet. – Nagyon szeretném, ha ennek az éjszakának legalább egy részét az ágyban tölthetnék.

Iphiginia marokra fogta a köpenyt meg a szoknyákat, és egyik lábát áttette a párkányon.

– Muszáj morognia? Előttünk egy egész élet, amit ágyban tölthetünk.

Marcus felderült a gondolatra. Hosszú évek Iphiginiával... Ágyban...

A Lamb Lane kilences szám mögötti kis utca épp olyan sötét és néptelen volt, mint azon a másik estén. A hátsó ajtóhoz vezető lépcső sóhajtva nyögött Marcus súlya alatt.

Felért a lépcsőfordulóba, és lenyomta a kilincset. Az ajtó könnyen nyílt, éppúgy, mint akkor este.

– Marcus? – Iphiginia megállt a lépcsőn és felnézett. – Valami baj van?

– Maradjon itt. Előremegyek. – Marcus levetette a kabátját, és átdobta a vállán. Az éjszaka hűvös levegője vékony inge alá hatolt, de nem törődött vele. – Adja ide a lámpát.

– De Marcus...

– Várjon meg itt, Iphiginia!

Végtelen megkönnyebbülésére Iphiginia engedelmeskedett. Marcus meggyújtotta a lámpát, és bement a sötét hallba.

A folyosó baljósan csendes volt. Tehát a férfierő egyik istennője sem kíván ma este előadni. Marcus a halion át elindult abba a helyiségbe, ahol az ágy és a dobogó állt.

Óvatosan kinyitotta az ajtót.

A szobára mély sötétség borult. A lámpa fényében látszott a színpad előtti elszakadt tüllfüggöny. Nem javították meg, amióta Sands letépte a mennyezetre erősített kampójáról.

– Lát valamit? – kérdezte Iphiginia az ajtóból. Marcus hátraperdült.

– A fenébe is, Iphiginia, mondtam, hogy ott kint várjon! Az előtér hajópadlóján csizma koppant, amitől Marcusnak a hideg futott végig a hátán.

– Iphiginia, menjen – Marcus letette a lámpát, és az ajtóhoz ugrott.

De elkésett.

Iphiginia mögül az árnyékból egy férfi karja nyúlt elő, és torkon ragadta. Iphiginia halkán felsikoltott, de aztán szinte azonnal elhallgattatták.

– Egy lépést se, Masters! – Herbert pajzsként tartotta maga előtt Iphiginiát, és közelebb lépett. – Különben lelövöm.

– Engedje el, Hoyt. – Marcus megállt. Nyugtalanul hátrébb lépett, és a lámpa mellett megállt. – Már így is elég messzire ment. Véget kell vetnünk ennek.

– Egyetértünk. – Herbert keserűen mosolygott. – De mivel idáig is én írtam a színjáték többi jelenetét, befejezni is én fogom. Valami melodramatikusat gondoltam, hogy a társaságnak jusson egy kis csámcsognivaló. Mit szólna ahhoz, ha a hírhedt Lady Masters megölné a férjét, amikor a nászéjszakáján dr. Penys múzeumában találja?

HUSZONEGY

– És mi történik Iphiginiával a maga mocskos kis színjátékában? – kérdezte Marcus.

– Sajnálom, de régi barátom, Mrs. Bright – vagy mondjuk inkább, hogy Miss Bright Deepfordból? – kénytelen lesz szerencsétlen kimenetelű balesetet szenvedni a hátsó lépcsőn. Ki fogja törni a nyakát, amikor szenvedélyes büntette színhelyét elhagyja.

– Ezt nem viszi el szárazon! – esküdözött Iphiginia. Félni félt, de uralkodott magán. – Lógni fog, Hoyt! Ha nem ezért, akkor Mrs. Wycherley meggyilkolásáért.

– Rájött, ugye? – Herbert barátságosan rámosolygott, de a szeme hideg volt, akár a jég. – Nagyon okos, asszonyom. Mindig is csodáltam az intellektusát. Olyannyira, hogy meg is próbáltam távol tartani, de nem használt a figyelmeztetés.

– Maga zárt be a síremlékbe a reedingi temetőben, igaz? – kérdezte Iphiginia.

– Gondoltam, egy jó kis ijedtség meggyőzheti afelől, hogy törődjön a maga dolgával. Tévedtem.

Marcus még mindig a vállán átvetve tartotta a kabátját.

– És miért ölte meg Mrs. Wycherleyt?

– Ó, igen, Constance Wycherley – mondta Herbert révedező hangon. – Ő kezdte az egészet. Az ő kis zsarolóipara egész ártatlanul üzemelt évekig. Minimális összegekért rávette a környék alkalmazottait, nevelőnőit, hogy a munkaadóikról érdekes adatokat szolgáltatassanak neki.

– Aztán megszarolta az illetőket? – kérdezte Iphiginia.

– Igen. Zseniális ötlet volt, de én rögtön láttam, hogy Mrs. Wycherleyben nincs meg a kellő tehetség, hogy a lehetőségeket kiaknázhassa. Az igényei nagyon szerények voltak, és csak a társaság kisebb formátumú tagjait merte zsarolni. Félt volna utánajárni a listáján szereplő nagyobb neveknek.

– Mert attól tartott, hogy leleplezik, és megakadályozzák a tevékenységében – mondta Marcus.

– Pontosan. Konzervatív fajta volt. De én ragaszkodtam hozzá, hogy kiszélesítsük az üzletet. Ő persze nagyon aggódott emiatt – vont vállat Herbert.

– És hogy vette rá, hogy bevonja magát mint társat? – kérdezte Iphiginia.

– Megfenyegettem, hogy leleplezem. Voltaképp egész sokáig dolgoztunk együtt, bár ő egyre jobban aggódott. Sajnos, miután Iphiginia titkára egy bizonyos Miss Todd iránt érdeklődött nálunk, Mrs. Wycherley pánikba esett, és követelte, hogy az egész dolgot állítsuk le. Kénytelen voltam megölni, különben mindent tönkretett volna.

– Aztán pedig felforgatta a helyszínt, hogy a gyanú valamelyik áldozatra terelődjék, igaz? – kérdezte Iphiginia. – Vagy egy betörőre.

– Végül is mindegy volt, milyen következtetést vonnak le. Engem nem tudtak a dologgal összefüggésbe hozni.

– Hogy jött rá a zsarolásra? – kérdezte Iphiginia.

– Anyám nevelőnő volt. Éveken át vitte a híreket Mrs. Wycherleynek. Cserébe a Wycherley ügynökség a legjobb helyeken alkalmazta őt. – Herbert szája megrándult. – Illetve amíg az anyámat el nem csábította az egyik munkaadója. A társaság egyik finom úriemberétől teherbe esett. Persze azonnal elbocsátották.

– És Mrs. Wycherley sem helyezte el többé sehol – suttogta Iphiginia.

– Honnan tudja? – Herbert eleddig joviális hangja hirtelen dühöngésbe csapott. – A pokolba is, honnan tudja?

– Csak hipotézis – suttogta Iphiginia. Marcus összerándult.

– Ne bántsa, Hoyt!

– Ne mozduljon! – Herbert Marcusra irányította a fegyvert. – Igaza van, Iphiginia. Mrs. Wycherleynek semmi haszna nem volt egy nevelőnőből, aki volt olyan bolond, hogy a munkaadójától teherbe essen. Anyámnak meg kellett állnia a saját lábán.

– És maga volt a gyerek, akit a szíve alatt hordott, igaz? – kérdezte Iphiginia meglepően kedvesen.

– Igen. Én voltam a törvénytelen gyerek. Egy vikomt fia, de azért törvénytelen. Anyámnak volt némi pénze, ami az évek alatt összegyűlt, hála a Mrs. Wycherleytől származó összegeknek. És volt esze. Özvegyasszonyként telepedett le egy északi faluban. Soha senki nem jött rá az igazságra.

– És maga hogy jött rá? – kérdezte Marcus.

– Két éve anyám az egész történetet elmondta nekem a halálos ágyán. Én pedig feljöttem Londonba, hogy megtaláljam Constance Wycherleyt.

– És mi lett az apjával? – kérdezte Iphiginia nagyon halkan. Hoyt tekintete újra elborult.

– Már nem élt, az átkozott. Baleset érte, öt évvel ezelőtt. Még csak lehetőségem se nyílt... – Herbert hirtelen elhallgatott, és mély lélegzetet vett. – Elmentem a Wycherley ügynökségre, és bemutatkoztam a vén szajhának.

– Látom, az üzletet a zsarolásról a csalásra is kiterjesztette – mondta Marcus.

– Igen. – Herbert a fegyver végével körbemutatott a múzeum épületén. – Nem fogja elhinni, mit meg nem adnának bizonyos társasági emberek, hogy visszanyerjék a nemzőképességüket, különösen azok, akiknek nem sikerült még utódot felmutatniuk.

– Úgy vélem, volt abban valami irónia, hogy a tevékenységének ilyen területet választott – mondta Marcus. – A rangos úriember törvénytelen fia, aki más úriemberek megtévesztéséből él.

– Mindig olyan átkozottul aggódnak, hogy törvényes örököst hagyjanak hátra, nem igaz? – kérdezte Herbert. – A fattyaik pedig rohadjanak el. Csak a törvényes utódok számítanak.

Iphiginia megmozdult a férfi szorításában.

– Mr. Hoyt, kérem, hallgasson meg.

– Csend! – Herbert karjai vészjóslóan rákulcsolódtak. – Volt, hogy azt hittem, mi ketten a barátságánál is közelebb kerülhetünk, Iphiginia. Olyan sok közös vonásunk van. Azt akartam, hogy ezt megértse, de hiába.

– De hát mire gondol? – kérdezte Iphiginia.

– Mi ketten egyazon fajtából származunk, kedvesem. Ó, igen. Az első pillanatban tudtam, amikor megláttam. Annyira botrányosan viselkedett. Olyan okosan. Tudtam, hogy jobban meg kell ismernem az életét. Lady Guthrie-vel való barátsága volt a kulcs.

– Csak annyit kellett tennie, hogy átnézzék Mrs. Wycherley aktáit, és rögtön rájöhetett, hogy a hölgynek két unokahúga van, az egyiket Iphiginia Brightnak, a másikat Amelia Farleynek hívják – mondta Marcus.

– Mrs. Wycherley pompás rendben tartotta az aktáit – mondta Herbert. – Amint rájöttem, hogy Iphiginia Lady Guthrie unokahúga, tudtam, hogy ő is csaló. Az egyik részlet elvezetett a másikhoz, és hamarosan összeállt a kép.

– De miből gondolta, hogy olyan sok bennünk a közös vonás? – követelődött Iphiginia.

– Mindketten az eszünk és az eltökéltségünk által kapartuk ki magunknak a lehető legmagasabb pozíciót a társaságban. Megtévesztettük a várost, elértük, hogy a maguk fajtájaként fogadjanak el bennünket az úri körök. Úgy gondoltam, minket egymásnak teremtettek, kedvesem. De maga Masters earljére vetette ki a hálót.

– Azt hitte, hogy Iphiginia azért lépett fel a társaságban, hogy velem teremtsen kapcsolatot? – kérdezte Marcus.

– Nem jöttem rá, hogy a nagynénje zsarolóját keresi, csak amikor megjelent a reedingi temetőben. Egészen odáig azt hittem, magát akarja becserkészni. De nem vádolhattam, amiért magasra tör. Sőt, irigyeltem az idegeiért. De tartottam tőle, hogy nem ér jó véget a dolog.

– És ott akart lenni, amikor Iphiginia nagy tervei füstbe mennek, igaz? – kérdezte Marcus.

– Igen. A fenébe! Ki láthatta előre: a legendás Masters feladja összes elvét, hogy a szeretőjét feleségül vegye?

– Megpróbálta tönkretenni a kapcsolatunkat, ezért küldte ide Iphiginiát aznap éjjel, hogy itt találjon Mrs. Sandsszel, igaz? – Marcus figyelmeztetően Iphiginiára szegezte a tekintetét.

– Azt hiszem, hogy Lord Sandst is beleértve, a világon mindenki elhitte, hogy maga Lady Sandsszel már jó pár éve csendes viszonyt folytat. Reméltem, hogy Iphiginiát is meg tudom erről győzni.

– De minek küldte ide Lord Sandst aznap éjjel? – kérdezte Iphiginia.

Marcus a homlokát ráncolta.

– Hoyt bizonyára remélte, hogy Sands azon nyomban megöl, ha itt talál a feleségével.

Herbert elismerően nézett rá.

– Így igaz. Sands féktelenül szereti a feleségét. Gratulálok, uram. Maga valóban olyan intelligens, ahogy hírlík.

– Köszönöm.

Marcus rádobta a kabátját a lámpára, és a helyiségre sötétség borult.

– Rohadék! – ordította Herbert. – Ne mozduljon! Hirtelen felkiáltott a fájdalomtól. – A szentség, megharapott, szemét kis lotyó!

Dulakodás hallatszott.

Marcus jobb felé tartott, hogy elkerüljön egy lehetséges golyót. Halkan és gyorsan közelített áldozatához. Nem látott semmit. Csak a hangokra figyelt.

Ekkor eldőrdült a pisztoly. A robbanás szikrái egy pillanatra felvillantották Herbert arcát. Húsos, máskor kellemes arcát démoni düh torzította el.

Egy pillanat múlva mindketten a földön hemperegtek. A pisztoly hangos koppanással a padlóra esett. Marcus hallotta, ahogy Iphiginia a letakart lámpa felé tapogatózik. Szívából remélte, hogy odaér, mielőtt a kabát tüzet fog.

Herbert ordítva, karmolva küzdött, dühében meglepően erős lett. Egy pillanatra még ki is szabadította magát. Marcus hallotta, hogy feltápáskodik.

Iphiginia abban a pillanatban kapta le a kabátot a lámpáról. A szobát fény öntötte el.

Marcus talpra ugrott. A hirtelen támadt világosságban Herbertbe öklözött. Herbert megvonaglott, de nem esett el. Ehelyett a lobogó lámpa felé vetette magát. Hatalmasat rúgott belé.

Az üveg összetört. Az olaj kiömlött a földre. Amerre elfolyt, lángok csaptak föl.

– Istenem! – kiáltotta Iphiginia. – Az ágy!

Marcus a szeme sarkából látta, hogy felkapja a kabátot és oltani próbálja a tüzet.

– Menjen ki, Iphiginia – üvöltötte.

– Ha a láng belekap az ágyba vagy a függönybe, az egész épület a tűz martalékává válik!

Marcus tudta, hogy igaza van. Márpedig ha a ház kigyullad, ki tudja, hány áldozatot fog követelni a tűz. Jó néhány család alhat a Lamb Lane üzletei fölötti lakásokban.

Herbert megragadva a menekülés lehetőségét, az ajtó felé tántorgott. Marcus utána vetette magát.

Ahogy az ajtóba ért, hallotta, hogy ellenfele már a sötét előtérben jár. Egy pillanat múlva nyílt a külső ajtó. Herbert testes alakjára némi fény hullott.

Marcus végigrohant a halion. Épp kiért a lépcsőpihenőre, amikor Herbert lefelé indult.

– Nem menekülsz meg, te gazember! – Marcus fél kézzel megfogta a korlátot, a másikkal Herbert után nyúlt. Hoyt oldalt vetette magát, hogy Marcus támadását kivédje. A hirtelen mozdulattól azonban elvesztette az egyensúlyát. Nekiesett a korlátnak, megtántorodott, és hanyatt zuhant a lépcsőn.

Rövid, velőtrázó sikolyát mintha elvágták volna, ahogy földet ért.

Marcus lenézett a mozdulatlan testre. Volt annyi fény, hogy lássa Hoyt természetellenes szögben kifecamodott nyakát. Már nem élt.

– Marcus! – hívta Iphiginia. – Segítsen!

Marcus megpördült és végigrohant a hallon. Berontott a csarnokba, látta, hogy Iphiginia már majdnem elfojtotta a tüzet. Csak egy kis sávban égett még, keresztben a szőnyegen.

– Lépjen oldalt! – Marcus megrántotta a szőnyeg szélét, és göngyölni kezdte, így oltva el a lángokat.

Újra sötétség borult rájuk.

– Hála a Teremtőnek! Marcus, jól van?

– Igen. Hoyt meghalt. Lezuhanta lépcsőről.

– Szentséges ég!

Marcus meggyújtotta a falikaron lévő gyertyát, és megvizsgálta a helyiséget. A tűz meglepő módon alig okozott kárt. Iphiginiára nézett.

A tekintetük találkozott. Iphiginia még mindig szorongatta Marcus egyre füstölgő kabátját.

Marcus Iphiginia kormos arcát nézte.

– Nem sérült meg?

– Nem.

Marcus égett gyapjú szagát érezte. Hirtelen eszébe jutott valami.

– Hadd nézzem csak!

Elvette Iphiginiától a kabátot, és az egyik zsebben kezdett tapogatni. Kezébe fogta az újonnan szerkesztett hidraulikus töltőtollat. Megrándult az arca, amikor az elhajlott fémet megérintette.

– Ördög és pokol!

– Mi baj van?

– Semmi különös. Úgy tűnik, vissza kell térnem a munkaasztalomhoz.

Már hajnalodott, mire Marcus kinyitotta a hálószoba ajtaját, amely a dolgozószobájából nyílt, és belépett. Az ágy mellett egyetlen gyertya égett.

Az ágy azonban üres volt.

Iphiginia az ablaknál állt. Mikor hallotta Marcus lépteit, megfordult. Fehér, csipkeszegélyes hálóköpenyt viselt, a legfinomabb batisztból. A fején hálósapka. Angyali mosolyától Marcusnak elállt a lélegzete.

– Iphiginia! – Semmi mást nem tudott mondani. Kitérte a karját, és Iphiginia hozzárohant. Marcus felkapta, az ágyba cipelte, és vele együtt dőlt le a tiszta lepedők közé.

Embernek érezte magát, nem jól olajozott fogaskerekek rendszerének.

– Szeretem, Marcus.

Marcus magához húzta, és vadul, szenvedélyesen csókolni kezdte. Átölelte a derekát, és édes, feszes mellét a szájába vette. Milyen tökéletes, gondolta áhítattal. Mintha csak az ő számára teremtették volna.

Most jött rá, hogy évek óta rá várt.

– Tartson szorosan, Iphiginia. És sohase eresszen el. Soha. – Marcus nem volt benne biztos, hogy ismeri ezt az érzést.

Lehet, hogy ez a boldogság?

Amikor Iphiginia felébredt, egyedül találta magát a gyűrött lepedők közt. A kora reggeli nap beragyogott a hálószobába.

Behunyta a szemét, kéjesen nyújtózott. Emlékek járták át, és testének minden porcikáját megmelengették. Felidézte Marcus erős, izgató kezét, ahogy ott időzött a mellén, a combjain, a lába közt.

Álmodozását különös ketyegő hang törte meg, amit fogaskerekek nyikorgása kísért.

Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a hálószoba nyitott ajtajában Marcus áll, egyik vállát az ajtófélfának vetve. Fekete selyem köntösben volt. Sötét haján még az éjszaka nyomai. Karba tett kézzel állt, és ragyogó óarany szemével nézte őt.

– Jó reggelt, Iphiginia!

– Jó reggelt! Nem tudtam, hová tűnt. – Iphiginia felült a párnák közt. – Mi a csuda ez a zaj?

Akkor észrevette, hogy egy gépmember közelít hozzá. Mulatva figyelte, ahogy a géplábak előre-hátra mozognak, újtára lendítve a törzset. Az egyik kéz az ágy felé nyúlt. Famarkában egy ezüsttálcát hozott.

A tálcán egy papírdarab.

Iphiginia elragadtatottan figyelte, ahogy a szerkezet elakadt az ágyban. A belseje még egyre zakatolt, a lábai tovább jártak, de az arc közelített a matrachoz.

Iphiginia lehajolt, hogy elvegye a papírt. Kihajtogatta, és elolvasta az üzenetet.

Szeretem.

– Ó, Marcus! – Iphiginia ledobta a takarót, és kiugrott az ágyból.
Félretolta a gépembert, és ahogy volt, mezítláb rohant Marcus felé. Közvetlenül előtte állt meg. Marcus mosolygott.

- Komolyan gondolja? – kérdezte Iphiginia.
- Tiszta szívemből.

Iphiginiából a boldogság a nevetés zuhatagát fakasztotta.

- Hiszen tudtam, hogy minket egymásnak teremtettek! – Marcus nevetett, karjaiba fogta a feleségét, és visszavitte az ágyhoz.
- Igaza volt.
- Hát volt olyan, hogy nem volt igazam? – lepődött meg Iphiginia.